

INSPECTORATUL ȘCOLAR JUDEȚEAN BUZĂU
LICEUL SPECIAL PENTRU DEFICIENȚI DE VEDERE BUZĂU
FUNDAȚIA PENTRU COPII „SF. SAVA DE LA BUZĂU”

**LUCRĂRILE
SIMPOZIONULUI INTERJUDEȚEAN
„Bucuria Sărbătorilor de Iarnă -
Dăruind vei dobândi!”**

Ediția I, Buzău 2016

**Abordare prin activități interdisciplinare și
proiecte educative**

Nr. 1/2016

EDITURA EDITGRAPH

ISSN 2501-7454

ISSN-L 2501-7454

**INSPECTORATUL ȘCOLAR JUDEȚEAN BUZĂU
LICEUL SPECIAL PENTRU DEFICIENȚI DE VEDERE BUZĂU
FUNDAȚIA PENTRU COPII „SF. SAVA DE LA BUZĂU”**

**SIMPOZION INTERJUDEȚEAN
EDIȚIA I, BUZĂU 2016**

SĂRBĂTORILE DE IARNĂ

**Abordare prin activități interdisciplinare și proiecte
educative**

Proiect avizat de M.E.C.S. în C.A.E.J.2016 cu nr. 8939 din data de 27.10.2015, domeniul
A 5. Domeniul cultural artistic-folclor, tradiții și obiceiuri, poziția nr.16.

REFERENT ȘTIINȚIFIC:
PREOT PROF.DR. MILEA MIHAIL

ORGANIZATOR:
LICEUL SPECIAL PENTRU DEFICIENȚI DE VEDERE BUZĂU

COORDONATORI:
PROF. CUCUTEANU DOINA
LECA ADRIANA-FLORENTINA

INSTITUȚII PARTENERE:
INSPECTORATUL ȘCOLAR JUDEȚEAN BUZĂU
UNIVERSITATEA BUCUREȘTI: FACULTATEA DE MATEMATICĂ ȘI
INFORMATICĂ
FUNDAȚIA PENTRU COPII „SF. SAVA DE LA BUZĂU”
D.G.A.S.P.C.BUZĂU

Tehnoredactare:
Coperta și concept grafic:

CUCUTEANU DOINA

NOTA BENE:
Conținutul științific al lucrărilor cuprinse în acest volum,
corectitudinea numelor autorilor și a culegerii textului,
originalitatea conținutului și respectarea drepturilor de autor
revin în totalitate în responsabilitatea autorilor.

PREFAȚĂ

Acest Simpozion interjudețean: „Sărbătorile de Iarnă - abordare prin activități interdisciplinare și proiecte educative”, ediția I, 2016, organizat de doamnele profesoare Cucuteanu Doina și Leca Adriana Florentina în municipiul Buzău, a scos în evidență o temă de mare actualitate : Bucuriile Crăciunului.

Nașterea Mântuitorului Iisus Hristos este cel mai important eveniment din istoria omenirii. Venirea în lume a Fiului lui Dumnezeu este asemănată în cărțile și cântările noastre bisericești cu răsăritul soarelui care, înlăturând întunericul, aduce lumină și viață pentru întregul Univers. Cu fiecare prasnici al Crăciunului suntem chemați cași noi să ne apropiem de Dumnezeu, fără de care nu putem face nimic șidurabil în această viață pământească. Crăciunul se dovedește că nu suntem singuri în această lume, deoarece „Cu noi este Dumnezeu”(Isaia 8,9). Bucuria de a-l avea pe Dumnezeu în inima noastră este imensă. Ea nu poate fi înlocuită cu nimic în această lume în care o trăim. De Crăciun, Dumnezeu realizează cu noi o relație personală, de intimitate, de prețuire, de deschidere totală și necondiționată în nici un fel. Dumnezeu vine la noi în acest duh al libertății, nu se cucerește, ci se lasă cucerit de către noi, îmbrățișat de noi , ba mai mult chiar chiar mâncat de noi prin Sfânta Împărtășanie.

Toate lucrările din această publicație de suflet scot în relief strălucirea sfințelor sărbători de iarnă, care au în mijloc pe soarele Hristos, izvorul bucuriei sfinte. Fiecare participant la acest simpozion a fost animat de această bucurie imensă că Dumnezeu a coborât din ceruri printre noi oamenii ca să ne cerceteze acasă. Mai mare bucurie ca aceasta nu există pe lumea aceasta. Felicităm și binecuvântăm pe cei care au avut această minunată inițiativă de a organiza acest simpozion la Buzău, cât și pe toți participanții acestui proiect educativ din punct de vedere cultural și spiritual. Le dorim să țină flacăra credinței aprinsă în școli și să promoveze an de an, aceste frumoase tradiții creștine legate de Sfintele Sărbători de iarnă care ne dau identitate și demnitate națională.

Mare este Dumnezeu!

Preot, prof. Dr. Mihail Milea

NAȘTEREA DOMNULUI NOSTRU IISUS HRISTOS DIN PERSPECTIVĂ TEOLOGICĂ

Profesor învățământ preșcolar: Popescu Gabriela și Alexandrescu Gabriela

C.N.I. "Matei Basarab" - Structură G.P.P. Nord 2, Rm. Vâlcea

"Sărbătoarea Nașterii Domnului după trup este maica tuturor sărbătorilor, după cum spune Sfântul Ioan Gură de Aur. Nașterea este urmată de toate celelalte sărbători împăratești, adică de Bobotează, de Schimbarea la Față a Mântuitorului, de Patimi, de Cruce, de Învierea și Înălțarea Domnului. Fără Naștere, nu ar fi fost Învierea, iar fără Înviere nu s-ar mai fi împlinit scopul sfintei întrupări. Așadar, toate praznicele împăratești sunt unite între ele, însă noi le despărțim pentru a le putea sărbători și pentru a aprofunda semnificația lor. La fiecare Sfânta Liturghie, trăim toate aceste evenimente ale sfintei întrupări. De aceea, după cum spun Sfinții Părinți, mereu este Crăciunul, mereu este Paștele, și mereu este Cincizecimea.

O dată cu Nașterea lui Hristos, au început să se dezvăluie faptele petrecute în timpul Bunevestiri. Atunci când spunem *să se dezvăluie*, înțelegem că există câteva persoane, precum Maica Domnului, Iosif etc., cărora li s-a descoperit că Hristos, pe Care Îl așteptau toate veacurile, a venit în lume. Desigur, Hristos Se ascunde dezvăluindu-Se și Se dezvăluie ascunzându-Se. Lucrul acesta se observă pe tot parcursul vieții Sale, dar și atunci când El Se descoperă sfinților.

Nașterea lui Hristos este un eveniment istoric, pentru că se petrece într-o anumită epocă, pe vremea când în Imperiul Roman domnea Cezarul Augustus, iar în Iudeea governa Irod. Sfinții Evangheliști insistă în accentuarea caracterului istoric al evenimentului, pentru că vor să arate că Hristos a fost o personalitate istorică, ceea ce înseamnă că a luat cu adevărat trup omenesc și că întruparea nu a fost o presupunere sau o inchipuire.

În ciuda caracterului său istoric, acest eveniment este o *taină*. Știm că există *Dumnezeu-Om*, Dumnezeu desăvârșit și om desăvârșit, dar felul în care firea dumnezeiască s-a unit cu cea omenească în ipostasul Cuvântului rămâne o taină. De altfel, ceea ce s-a petrecut în persoana lui Hristos, adică unirea ipostatică a firii dumnezeiești cu cea omenească, este un eveniment unic. De aceea, Sfântul Ioan Damaschin avea să spună că Hristos este *"singurul lucru nou sub soare"*, adică *singurul lucru nou după zidirea lumii*. Aceasta înseamnă că, după facerea lumii și a omului, nimic nu mai este nou în univers, toate se repetă. Nașterea unui om este rezultatul cuvântului lui Dumnezeu *"să facem om după chipul și asemănarea*

Noastră” sau “*creșteți și vă înmulțiți și umpleți pământul și îl supuneți*” (Facerea 1, 26-28). Nou este numai Dumnezeu-Om Hristos.

Așadar, caracterul istoric al evenimentului nu exclude taina, dar nici taina nu desființează caracterul istoric. De Crăciun, sărbătorim Nașterea lui Hristos, dar în același timp, trăim faptele legate de Naștere și în chip tainic, în inima noastră, pentru că atunci când alături de păstori, și Magii de la Rasarit s-au învrednicit să-L vadă pe Hristos nou-născut și să I se închine. Important nu este când s-a petrecut acest lucru, ci faptul că Magii L-au găsit pe Hristos. Dumnezeu S-a descoperit acestora cu adevărat, ceea ce nu s-a petrecut și în cazul cărturarilor sau fariseilor, care formau orânduirea socială a acelei epoci. Magii nu erau astologi, așa cum îi știm noi astăzi, ci astronomi care observau stele cerului și mișcările acestora. În acea epoca, astrologia era considerată știința. Astăzi, știința astronomiei s-a îndepărtat de astrologie, pentru că aceasta din urmă are legături cu metafizica și cu satanicismul și este respinsă de credința ortodoxă.

În cazul lui Hristos, au avut loc două nașteri: una a fost o *naștere necauzată, dincolo de cuvânt, de timp și de fire*, care a fost din Tatăl, mai înainte de toți vecii, iar cealaltă s-a făcut pentru noi, din Preasfânta Născătoare de Dumnezeu, prin “*purtare în pânțele*”, dar “*deasupra legii firii purtării în pânțele*”, deoarece Hristos a fost zămislit de la Duh Sfânt, nu prin samănță.

Cuvântul, Fiul lui Dumnezeu, S-a născut *mai înainte de timp* din Tatăl Preacurat, fără de mamă, și *în timp*, din Mama Fecioara Preacurată, fără tată trupesc. Amândouă aceste nașteri s-au făcut fără schimbare și fără pătimire, fiindcă prin ele, nici Dumnezeu Tatăl nu a suferit vreo modificare, și nici Preasfânta Născătoare de Dumnezeu nu și-a pierdut fecioria.

Amândouă nașterile sunt de nepătruns pentru rațiunea omenească. Noi primim adevărul revelat, potrivit căruia Hristos S-a născut *fără schimbare* din Tatăl și *fără de samănță* din Preasfânta Născătoare de Dumnezeu, fără să cercetăm în minte aceste fapte, pentru că, după spusele Sfântului Grigorie Teologul, *încercarea de a înțelege tainele supraționale poate să ducă omul la nebunie*. Adevărul este, însă, că cele două nașteri oferă suficientă certitudine asupra faptului că *omul poate să se mântuiască numai prin Hristos*, pentru că Hristos a îndreptat greșeala lui Adam și l-a îndrumat pe om către ținta pe care ar fi atins-o Adam dacă nu păcătuia.

Sfântul Ioan Damaschin face câteva observații etimologice subtile referitoare, pe de o parte, la cuvintele *aghenitos* (nefacut, nedevenit) și *ghenitos* (facut, devenit), care provin de la cuvântul *ghignome* (a deveni), iar pe de altă parte, la cuvintele *aghennitos* (nenăscut) și *ghennitos* (născut), scrise cu dublu *n* și care provin de la verbul *ghennome* (a se naște). Aceste observații etimologice exprimă miezul cel mai adânc al teologiei ortodoxe.

Cuvintele *aghenitos* și *ghenitos* (cu un singur n) înseamnă *nefăcut*, *nedevenit*, respectiv *făcut*, *devenit*. În vreme ce *nefăcutul* nu a fost creat, *făcutul* a fost creat cândva. Cu acest înțeles, Dumnezeu este *nefăcut și necreat*, în vreme ce *făcut* se referă la creație. Prin cuvintele *aghenitos* (nefăcut) și *ghenitos* (făcut), ne referim la *fire*.

Întrebarea principală care se naște în legătură cu întruparea lui Dumnezeu Cuvântul este: *de ce S-a întrupat a doua Persoană a Sfintei Treimi, și nu prima (Tatăl) sau a treia (Duhul Sfânt)?* Desigur, întreaga Sfânta Treime a participat la întrupare, de vreme ce Cuvântul a luat fire omenească, Tatăl a binevoit întruparea Fiului Său, iar Duhul Sfânt a fost împreună-lucrător al întrupării, având în vedere faptul că Hristos a fost zamislit de la Sfântul Duh. Cert este, însă că firea omenească a fost luată de cea de-a doua Persoană a Sfintei Treimi. Există trei motive principale ale acestui fapt.

Primul a fost acela că Dumnezeu Cuvântul este prototipul zidirii omului. Fiul lui Dumnezeu este chipul lui Dumnezeu celui nevăzut (Col. 1, 15), iar omul este creat după chipul lui Dumnezeu, adică după chipul Cuvântului. Potrivit Sfântului Ioan Damaschin, omul a fost zidit după chipul Cuvântului, adică i s-a dat rațiune și libertate, și după asemănare, adică a primit desăvârșirea în virtuți, atât cât i-a fost cu putință firii omenești. Însă, prin încălcarea poruncilor, asemănarea s-a întunecat și omul s-a golit de comuniunea cu Dumnezeu, consecința firească fiind pătrunderea în om a stricăciunii și a morții. Drept urmare, Cuvântul S-a întrupat pentru ca să îl rezidească pe om și să îl îndrume spre ceea ce ar fi putut să înfăptuiască el însuși, prin harul lui Dumnezeu și prin propria lui nevoință.

Al doilea motiv pentru care S-a întrupat cea de-a doua Persoană a Sfintei Treimi a fost păstrarea neschimbată a însușirii, având în vedere faptul că fiecare Persoană din Treime are o însușire neschimbată: *Tatăl este Tată, și nu Fiu, Fiul este Fiu al lui Dumnezeu, și nu Tată, iar Sfântul Duh este Sfântul Duh, și nu Tată sau Fiu*. Aceste însușiri nu se pot schimba, mișca sau transforma. Tatăl nu putea să devină Fiu, și nici Sfântul Duh nu putea să Se nască, de vreme ce precedea din Tatal; în schimb, cea de-a doua Persoană a Sfintei Treimi, Care S-a născut din Tatăl mai înainte de timp, putea să Se nască și în timp, după trup, din Preasfânta Fecioară. Așadar, *Fiul lui Dumnezeu devine fiul omului și astfel, însușirea Sa rămâne neschimbată*.

Al treilea motiv al întrupării celei de-a doua Persoane a Sfintei Treimi a fost acela că Fiul este Cuvântul lui Dumnezeu, Care ne dezvăluie voia Tatălui. De altfel, El Se arată adesea și în Vechiul Testament, făcând cunoscută voia lui Dumnezeu Tatăl.

Așadar, noi dobândim mântuire de la Cuvântul întrupat, prin Care suntem duși la Părintele Său, pentru că El este poarta prin care intrăm în casa Tatălui. Dacă Hristos este *poarta oilor Sale*, *cheia* este Duhul Sfânt (Sfântul Simeon Noul Teolog).

Dincolo de ceea ce am spus până acum, este necesar să mai analizăm patru aspecte ce înfățișează o abordare personală a acestei mari sărbători, care este maica tuturor praznicelor împăratești.

În primul rând, peștera în care S-a născut Hristos este întruchiparea Bisericii. Sfântul Vasile cel Mare este sugestiv în această privință. El spune că sălașul unde a născut Preasfânta Născătoare de Dumnezeu a primit chipul Bisericii. *Biserica este Trupul teantropic [divino-uman] al lui Hristos*, Care a fost zămislit în pântecul Născătoarei de Dumnezeu și care S-a născut, S-a schimbat la față, a pățimit, a fost răstignit, a înviat și S-a înălțat la ceruri. În timpul Sfintei Liturghii, este săvârșită toată această mare taină și ni se dă posibilitatea de a ne împărtăși din harul lui Dumnezeu. Așa cum Biserica nu este o organizație omenească, nici Sfânta Liturghie nu este o ceremonie de rememorare sau de satisfacere a simțurilor noastre.

În al doilea rând, firea dumnezeiască este pentru totdeauna unită cu firea omenească, fără schimbare, fără amestecare, fără despărțire, și fără împărțire în ipostasul Cuvântului. Aceasta înseamnă că cele două firi nu s-au despărțit și nu se despart niciodată. În prezent, ne putem împărtăși din Trupul îndumnezeit al Cuvântului, tocmai pentru că firea omenească rămâne nedespărțită de cea dumnezeiască, adică Dumnezeu-Om există pentru totdeauna. Impartășindu-ne din Trupul și din Sângele îndumnezeit al lui Hristos, ne facem de un trup și de un sânge cu El.

În al treilea rând, pentru că ne închinăm marii taine a întrupării, dar mai ales pentru că ne împărtășim din Trupul și din Sângele lui Hristos, trebuie să îl ocolim pe Irod, așa cum au făcut și Magii. Sfântul Evanghelist Matei spune că Magii *“luând înștiințare în vis să nu se mai întoarcă la Irod, pe altă cale sau dus în țara lor”* (Matei 2, 12).

Cuvântul Irod înseamnă în limba ebraică *piele* și, de aceea, Sfântul Nicodim Aghioritul spune că este nevoie să ocolim plăcerile și pornirea cărnii. De asemenea, trebuie să îl ocolim și pe diavolul semănător de gânduri, care ne împiedică să pașim pe drumul mântuirii, pentru a ne întoarce în țara noastră, adică în Rai, pe un alt drum, și anume pe acela al virtuților.

Aceasta înseamnă că trebuie să ducem o viață ascetică, în împărtășire din sfintele Taine. Cei care trăiesc ascetic se învrednicesc ca, prin sfintele Taine, să se unească cu Hristos.

În al patrulea rând, atunci când omul trăiește ascetic și în împărtășire din sfintele Taine, adică în duhul Tradiției ortodoxe, el ajunge să simtă în inimă și în toată existența sa faptele sfintei întrupări. Așadar, el nu mai trăiește aceste fapte din afară, ci dinlăuntru lor. Sfântul Simeon Noul Teolog spune că, *atunci când omul își curăță inima și este iluminat, Îl primește în interiorul său pe Hristos și Îi simte mișcările de prunc*. Hristos Se zămislește în om ca un prunc, după care Se naște prin virtuți. În acest fel, omul trăiește în existența sa toate evenimentele întrupării. Desigur, numai în Hristos, firea dumnezeiască s-a unit ipostatic cu cea omenească, dar și cel care se îndumnezeiește primește în firea sa harul lui

Dumnezeu și se face mădular al Trupului lui Hristos. Drept urmare, omul înțelege mișcările harului din el, dar și sensul chenozei și al îndumnezeirii firii omenești.

Întruparea celei de-a doua Persoane a Sfintei Treimi a avut ca scop îndumnezeirea firii omenești. Însă este necesar ca ipostasul fiecăruia dintre noi să fie îndumnezeit, căci dacă nu ne aflăm pe drumul îndumnezeirii, este ca și cum, pentru noi, Hristos nu S-ar fi întrupat.

Bibliografie:

- Arhim. Hierotheos Vlachos, *"Predici la Marile Sărbători"*, [Ed. Egumenița, 2008](#);
- Galeriu, Pr. Prof. Constantin, *"Mântuitorul Iisus Hristos Învățătorul nostru suprem"* în Revista Ortodoxia, nr.1/ 1983;
- Schlosser, Jacques, *"Iisus din Nazaret"*, Traducere și note: dr. Elena Zamfirescu, Editura Corint, București, 2003.

NAȘTEREA DOMNULUI, BUCURIE PENTRU CREȘTINI

*Profesor învățământ preșcolar: Balici Daniela și Miuță Emanuela
C.N.I. "Matei Basarab"- Structură G.P.P. Nord 2, Rm.Vâlcea*

Istoria omenirii a înregistrat de-a lungul veacurilor apariția multor religii. Unele dintre acestea mai dăinuiesc, în conținut original sau modificat, altele au dispărut, lăsând urme în locașuri sau obiecte de cult sau în documente scrise. În istoria religiilor apărute în lume, numai una, cea creștină, și-a impregnat adânc sigiliul ei în viața omenirii, dându-i valori orientative și perspective noi, adevăr evidențiat chiar în faptul că istoria începe cu o nouă numărare a anilor de la anul Nașterii lui Iisus Hristos, întemeietorul religiei creștine.

Iisus Hristos este numit cu două nume (unite): cu numele de Iisus pentru că mântuiește și cu numele de Hristos pentru că este Preot. Numele de Iisus ne arată de-a dreptul lucrarea de mântuire pe care a săvârșit-o, numele de Hristos arată cum și cu ce putere a săvârșit și săvârșește El această lucrare. Amândouă numele spun același lucru din două laturi diferite: Iisus Hristos este Mântuitorul nostru sau îndumnezeitorul nostru, mântuirea și îndumnezeirea fiind două nume ale aceluiași act sinergetic.

Potrivit mărturiei Sfintei Scripturi, în zilele lui Irod, acesta fiind rege al Iudeii, trăiau doi oameni drepti preotul Zaharia și soția sa, Elisabeta (Luca 1,5). După aceea îngerul Gavriil, pe când Zaharia slujea la templu îi spune că rugăciune i-a fost ascultată și soția sa Elisabeta îi va naște fiu și-i va pune numele de Ioan (Luca, 1,13). Zaharia rămâne mut. Locul de baștină al sfintei familii era Nazaretul: „Iar în a șasea lună a fost trimis îngerul Gavriil de la Dumnezeu, într-o cetate din Galileea, al cărui nume era Nazaret” (Luca 1,26). Îngerul îi dă de știre fecioarei logodite cu Iosif că va lua în pânțece și va naște fiu, iar numele Lui va fi Iisus (Luca 26-31).

Palestina din timpul Mântuitorului nu mai era Canaanul făgăduit lui Avraam, în care curgea lapte și miere. Palestina era provincie romană din anul 63 d.Hr. Sfântul Evangelistul Luca pomenește despre recensământul care s-a făcut din ordinul lui Augustus, pe timpul cărmuitorului Quirinius și în Iudeea, când Iosif și Maria au mers în Betleem ca să se înscrie. Rostul acestor recensăminte erau pentru a se așeza dările. Aceasta era logodită cu Iosif și era însărcinată. Iisus voia să numere împreună cu el pe toți oamenii, înscriind în cartea vieții pe toți ce care au crezut în El, înscriindu-i în ceruri, împreună cu sfinții Aceluia, căruia Îi era slava și stăpânirea în vecii vecilor.

Mântuitorul lumii s-a născut într-o peșteră care servea la vreme rea ca adăpost unor păstori săraci și turmelor lor și fusese culcat în iesle, binevoind să-și petreacă toți anii copilăriei sale în orașul care nu corespunde nicidecum ideii omenești de măreție și slavă. Nazaretul era unul dintre acele orașe neînsemnate ale Galileii, care era locuită de iudei și de păgâni, iar iudeii de aici nu aveau un renume bun. Acest orașel nu avea legătură cu nici un fel de amintiri istorice din viața poporului ales și chiar însuși numele lui niciodată nu se întâlnește în Vechiul Testament. Acesta este toponimul care apare în toate evangheliile și în Faptele Apostolilor, atunci când se precizează de unde era originar Iisus. Și cu cuviință L-a numit pe Domnul „Fiul cel întâi născut” al Fecioarei, deși nu s-amai născut al doilea. „Căci întâi născut” se numește cel ce s-a născut întâi, măcar că al doilea nu s-a mai născut pe urmă.

O mărturie pentru dumnezeirea Celui ce s-a făcut om din Fecioara s-a dat și la nașterea Lui. Deși s-a smerit ca orice om, primind să se nască într-un grajd de vite, într-o iesle, a fost slăvit de mărturia oștirilor îngerești deasupra cărora nu e decât Dumnezeu. Îngerii cântau slava Celui ce i-a umplut de lumina unei noi înțelegeri între ei, cei de sus și a venit să aducă pace și bunăvoință între oameni.

Faptul că Iosif era coborât din David, ca și Fecioara Maria, va fi plin de consecințe, din moment ce Iisus avea să treacă la început drept fiu al lui Iosif, era necesar ca și acesta să fie din spița regelui psalmist. Totodată originea davidică va pricinui călătoria lui Iosif și Mariei în Betleem pentru a se înscrie. Se constată, o dată în plus, ca factori de ordin contingent, chiar când aparent par cauza unică a fenomenelor, nu sunt decât reflexe pe planul terestru al unor acțiuni ce-și au rădăcina în transcendent. O

multiplicitate de fapte, a căror cauzalitate separată poate fi stabilită, a conlucrat pentru a determina coborârea Cuvântului în cuprinsul lumii create, într-un moment al devenirii istorice.

La vederea acestor fapte minunate, păstorii „s-au înfricoșat cu frică mare”(Luca 2, 9). Ei sunt cuprinși de această spaimă pe care a încercat-o și Zaharia dar pe care o vor încercat chiar și femeile mironosițe în dimineața Învierii. Ea este datorată presimțirii unei adieri sfinte care pătrunde până la om de dincolo de hotarele acestei lumi și îl face să se înfioare. Păstorilor înfricoșați îngerul le vestește: „Nu vă temeți. Căci, iată, vă binevestesc vouă bucurie mare, care va fi pentru tot poporul. Că vi s-a născut azi Mântuitor, care este Hristos Domnul, în cetatea lui David”(Luca 2, 10-11).

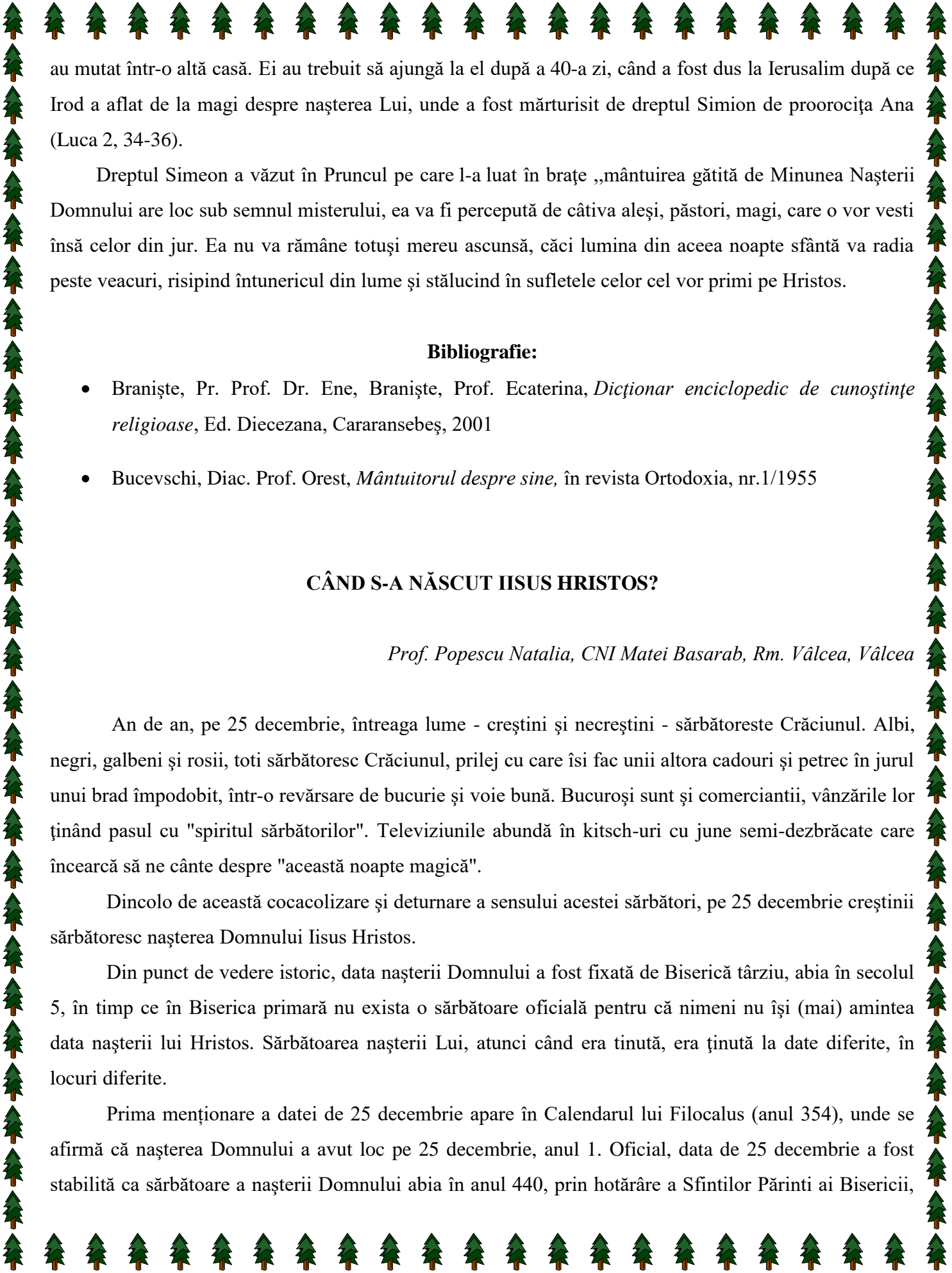
Îngerii cântau slava Celui ce i-a umplut de lumina unei noi înțelegeri pe ei, cei de sus, și a venit să aducă pace și bunăvoire între oameni. Îngerii au înțeles cei dintâi taina valorii dată de Dumnezeu umanității, căci lumina de care erau înconjurați era îndreptată spre pământ. Și a fost văzută cu deosebire de păstori. Dar, în special, unul dintre îngeris-a apropiat de ei și le-a comunicat că lumina aceasta se datorește Pruncului ce s-a născut în ieslea din apropiere și care este Hristos – Domnul, adică Dumnezeu, și acesta va fi o bucurie pentru tot poporul, fiindcă este Mântuitorul tuturor: „Nu vă temeți....Că vi s-a născut vouă azi Mântuitor, care este Hristos – Domnul”(Luca 2, 11).

Păstorii auziseră multe de la înger, dar și văzuseră slava lui Dumnezeu și înțeleseseră multe din ea: „Și slava Domnului a strălucit împrejurul lor și ei s-au înfricoșat cu frică mare”(Luca 2,9).„Și s-au întors păstorii slăvind și laudând pe Dumnezeu pentru toate câte auziseră și văzuseră”(Luca 2, 20). Îngerul le-a vestit taina cea mare păstorilor și ei au fost cei care au văzut lumina acestui eveniment plin de tot sensul, căci cei smeriți sunt mai în stare să cunoască mărirea lui Dumnezeu decât cei superficiali în trufia lor, prin care nu se văd decât pe ei înșiși, sau golul lor neumplut de lumină ce iradia din această supremă minune a supremei iubiri.

Când s-au împlinit opt zile ca să-l taie împrejur, I-au pus numele Iisus, cum a fost numit de înger, mai înainte de a se zămisli în pânțele (Luca 2,21). Pentru că „orice întâi născut de parte bărbătească va fi închinat Domnului”, a fost dus și Iisus la Ierusalim , să-l pună înaintea Domnului ca să „dea jertfă precum s-a zis în Lege, o pereche de turturele sau doi pui de porumbel”(Luca2, 24).

Dacă nașterea Mântuitorului a fost o noutate, pentru că El nu s-a născut prin împerecherea dintre un bărbat și o femeie, ci numai dintr-o fecioară, tot asemenea perechea de turturele și a celor doi pui de porumbel nu erau dintre aceia pe care noi îi vedem cu ochi trupești ci înfățișează pe Duhul Sfânt care s-a pogorât în chipul unui porumbel și a venit deasupra Mântuitorului, în ziua Botezului său în Iordan.

Dumnezeu–Cuvântul s-a născut ca om și a făcut martori ai acestei minuni și pe învățații astronomi din acel timp, arătându-le o stea neobișnuită care i-a dus spre Ierusalim, iar de acolo spre Betleem, la ceva timp după nașterea Lui. Căci până au ajuns ei acolo, se pare că Pruncul cu Maria și cu Iosif s-

au mutat într-o altă casă. Ei au trebuit să ajungă la el după a 40-a zi, când a fost dus la Ierusalim după ce Irod a aflat de la magi despre nașterea Lui, unde a fost mărturisit de dreptul Simion de proorocița Ana (Luca 2, 34-36).

Dreptul Simeon a văzut în Pruncul pe care l-a luat în brațe „mântuirea gătită de Minunea Nașterii Domnului are loc sub semnul misterului, ea va fi percepută de câțiva aleși, păstori, magi, care o vor vesti însă celor din jur. Ea nu va rămâne totuși mereu ascunsă, căci lumina din aceea noapte sfântă va radia peste veacuri, risipind întunericul din lume și stălucind în sufletele celor ce vor primi pe Hristos.

Bibliografie:

- Braniște, Pr. Prof. Dr. Ene, Braniște, Prof. Ecaterina, *Dicționar enciclopedic de cunoștințe religioase*, Ed. Diecezana, Cararansebeș, 2001
- Bucevski, Diac. Prof. Orest, *Mântuitorul despre sine*, în revista Ortodoxia, nr.1/1955

CÂND S-A NĂSCUT IISUS HRISTOS?

Prof. Popescu Natalia, CNI Matei Basarab, Rm. Vâlcea, Vâlcea

An de an, pe 25 decembrie, întreaga lume - creștini și necreștini - sărbătorește Crăciunul. Albi, negri, galbeni și roșii, totuși sărbătorește Crăciunul, prilej cu care își fac unii altora cadouri și petrec în jurul unui brad împodobit, într-o revărsare de bucurie și voie bună. Bucuroși sunt și comercianții, vânzările lor ținând pasul cu "spiritul sărbătorilor". Televiziunile abundă în kitsch-uri cu june semi-dezbrăcate care încearcă să ne cânte despre "această noapte magică".

Dincolo de această cocacolizare și deturnare a sensului acestei sărbători, pe 25 decembrie creștinii sărbătorește nașterea Domnului Iisus Hristos.

Din punct de vedere istoric, data nașterii Domnului a fost fixată de Biserică târziu, abia în secolul 5, în timp ce în Biserica primară nu exista o sărbătoare oficială pentru că nimeni nu își (mai) amintea data nașterii lui Hristos. Sărbătoarea nașterii Lui, atunci când era ținută, era ținută la date diferite, în locuri diferite.

Prima menționare a datei de 25 decembrie apare în Calendarul lui Filocalus (anul 354), unde se afirmă că nașterea Domnului a avut loc pe 25 decembrie, anul 1. Oficial, data de 25 decembrie a fost stabilită ca sărbătoare a nașterii Domnului abia în anul 440, prin hotărâre a Sfinților Părinți ai Bisericii,

pentru încheierea tuturor disputelor asupra datei nașterii Domnului.

În Sfânta Evanghelie după Luca citim că în noaptea nașterii Domnului, în apropierea peșterii din Betleem se aflau niște păstori cu oile lor, afară pe câmp. Decembrie este în mijlocul unui anotimp rece și ploios în Iudeea. Păstorii întotdeauna își aduceau turmele în stâne până la jumătatea lui octombrie, cel târziu. De asemenea, citim că în aceeași perioadă fusese organizat un recensământ, lucru care implica deplasarea multor oameni dintr-o parte într-alta a țării, în condiții de călătorie specifice acelor vremuri. Un astfel de recensământ, în luna decembrie, trebuie să fi implicat anumite dificultăți. Aflăm din Sfânta Evanghelie că, după ce s-a născut Hristos, Iosif a luat-o pe Maria și a plecat în Egipt, din cauza poruncii regelui Irod de ucidere a tuturor pruncilor cu vârste de până la doi ani, în încercarea de a-l stârpi pe Cel despre care Magii îi spusese că va fi Împăratul lui Israel. Între nașterea Domnului și moartea lui Irod a trecut ceva timp, din moment ce Maria și Iosif au fugit în Egipt la scurt timp de la nașterea Lui și nu s-a întors în Israel decât după moartea lui Irod.

Irod a murit pe 14 ianuarie, anul 1 îH (există însă și informații pentru anul 4 îH ca an al morții lui). Tertulian (155-230 dH) spune că împăratul Augustus și-a început domnia cu 41 de ani înainte de nașterea Domnului și a murit la 15 ani de la acest eveniment. Augustus a murit pe 19 august 14 dH, ceea ce înseamnă că Iisus s-a născut în anul 2 îH. De asemenea, Tertulian scrie că Iisus s-a născut la 28 de ani de la moartea Cleopatrei din anul 30 îH, ceea ce ne dă tot anul 2 îH ca an al nașterii Lui. Sf. Irineu, născut cam la o sută de ani după Iisus, scrie și el că Domnul s-a născut în al 41-lea an al domniei lui Augustus. Întrucât Augustus și-a început domnia în toamna lui 43 îH, obținem tot anul 2 îH.

Eusebiu (264-340 dH), supranumit "Părintele istoriei Bisericii", asează nașterea Domnului în al 42-lea an de domnie a lui Augustus și la 28 de ani de la cucerirea Egiptului după moartea lui Antoniu și a Cleopatrei. Al 42-lea an de domnie a lui Augustus tine din toamna lui 2 îH până în toamna lui 1 îH. Cucerirea Egiptului a avut loc în toamna anului 30 îH. Al 28-lea an a tinut din toamna anului 3 îH până în toamna lui 2 îH. Singura dată care corespunde tuturor acestor date este toamna anului 2 îH. Tot la anul 2 îH ajungem, indirect, și dacă ne uităm la câteva profeții și informații din Vechiul Testament, în special la cartea prorocului Daniel.

Prorocul Daniel a trăit cu peste 500 de ani înainte de nașterea Domnului. Cu toate acestea, Dumnezeu i-a dezvăluit unele lucruri despre venirea lui Mesia sau Hristos. I-a spus: „Să știi și să înțelegi că de la ieșirea poruncii pentru zidirea din nou a Ierusalimului și până la Cel-Uns - Cel-Vestit - sunt șapte săptămâni și șaiszeci și două de săptămâni...” (Daniel 9:25).

Perioada aceasta trebuia să înceapă „de la ieșirea poruncii pentru zidirea din nou a Ierusalimului”. Neemia, un alt proroc din Vechiul Testament, ne spune că porunca pentru reconstruirea Ierusalimului a fost dată „în al douăzecilea an al regelui Artaxerxes“ (Neemia 2:1, 5–8). Istoricii confirmă că primul an

de domnie complet al lui Artaxerxes a fost 474 îH. Prin urmare, al douăzecilea an al domniei lui a fost 455 îH. Așadar, perioada de timp vestită de Dumnezeu prorocului Daniel a început în 455 îH.

Tot din cartea prorocului Daniel aflăm și cât avea să dureze perioada dinaintea venirii lui Hristos. Este vorba de „șapte săptămâni și șaiszeci și două de săptămâni”, în total 69 de săptămâni. Unii interpreți ai Scripturilor avansează ideea că aici ar fi vorba de săptămâni de ani, nu de zile, adică perioade de șapte ani. Cu alte cuvinte, o săptămână corespunde unei perioade de șapte ani. Noțiunea de săptămână de ani le era cunoscută evreilor din vechime. De exemplu, ei țineau un an sabatic o dată la șapte ani (Ieșirea 23:10, 11). Așadar, cele 69 de săptămâni profetice echivalează cu 69 de unități de timp a câte 7 ani, în total 483 de ani. Dacă din anul 455 îH începem și numărăm 483 de ani, ajungem în anul 29 dH – anul arătării lui Hristos la apa Iordanului, la botezul lui Ioan. Acolo și atunci a fost El vestit de Sfântul Ioan Botezătorul ca fiind Hristos cel așteptat (Luca 3:1, 2, 21, 22). Întrucât propovăduirea lui Hristos a început când El avea 30 de ani, aflăm așadar că El trebuie să se fi născut în anul 2 îH.

O altă abordare în determinarea datei nașterii Domnului se bazează pe informațiile despre Sf. Ioan Botezătorul. Elisabeta, mama lui Ioan, era o verisoară de-a Sfintei Maria și sotia preotului Zaharia, care era din "ceata preotească" a lui Abia (preoții iudeilor erau împărțiți în 24 de "cete" și fiecare ceată slujea la Templul din Ierusalim timp de o săptămână, de la un sabat la altul).

Când Templul a fost distrus de romani pe 5 august 70 dH, prima ceată de preoți tocmai preluase slujbele religioase. Întrucât ceata lui Abia era a opta ceată, putem merge înapoi și găsi că Zaharia si-a încheiat slujbele pe 13 iulie 3 îH. Dacă nașterea lui Ioan a avut loc după 280 de zile, înseamnă că ea s-a produs pe 19-20 aprilie 2 îH (mai precis, cu ocazia Pastelui evreiesc din acel an). Sf. Ioan Botezătorul si-a început propovăduirea în al 15-lea an de domnie a lui Tiberiu. Vârsta minimă pentru o lucrare publică era de 30 de ani. Din moment ce Augustus a murit pe 19 august 14 dH, acesta este anul urcării pe tron a lui Tiberiu. Dacă Ioan s-a născut pe 19-20 aprilie 2 îH, el a împlinit 30 de ani pe 19-20 aprilie 29 dH, adică în al 15-lea an al lui Tiberiu. Aceasta pare să confirme anul 2 îH ca an al nașterii Domnului și, din moment ce Ioan Botezătorul era cu șase luni mai mare decât Iisus, găsim că nașterea Lui ar fi avut loc în octombrie.

Când Elisabeta era în luna a șasea, Arhanghelul Gavriil a venit și i-a dat buna vestire Sfintei Maria, spunându-i totodată că Elisabeta va avea un prunc. Maria a pornit degrabă către Elisabeta (aprilie plus șase luni înseamnă decembrie - călătoria Mariei a avut loc în decembrie). Dacă Domnul Iisus s-a născut după 9 luni, atunci am avea ca dată a nașterii Lui o zi de la sfârșitul lui septembrie.

Avem astfel, din surse diferite și, desigur, discutabile, indicația că nașterea Domnului Iisus Hristos a avut loc undeva la începutul lunii octombrie, în anul 2 îH (exprimarea aceasta este cumva ilogică, din cauză că Hristos s-a născut înainte de începerea erei creștine). Anterior fixării definitive a

datei nașterii Domnului la 25 decembrie în anul 440, această sărbătoare s-a ținut ca atare mai întâi la Roma, de unde a fost adusă ulterior și în răsăritul Imperiului. Aici, sărbătoarea romană este preluată și apărută de Sf. Ioan Gură de Aur (347-407 dH), care scrie și o Omilie în susținerea ei. Argumentația Sfântului Ioan se bazează pe afirmația că Zaharia, când a avut vedenia cu îngerul care i-a spus că Elisabeta va fi însărcinată, se afla în Sfânta Sfintelor ca Mare Preot. Întrucât Marele Preot intra o singură dată pe an în Sfânta Sfintelor, în timpul sărbătorii corturilor din luna septembrie, Sf. Ioan Gură de Aur arată că Ioan Botezătorul a fost zămislit la sfârșitul lui septembrie, de aici pornind calculul Bunevestiri și al nașterii Domnului. Scriptura nu spune însă că Zaharia ar fi fost Mare Preot. Din contră, citim că era doar preot, că a fost tras la sorți ca să slujească în templu în săptămâna aceea și că după aceea a plecat acasă. Așa cum am arătat mai sus, corelând cu alte informații istorice, slujirea lui Zaharia în templu pare să fi avut loc în iulie, nu în septembrie.

Revenind la începuturi, în primele secole creștine, în Imperiul Roman era încă foarte populară sărbătoarea Saturnaliilor, în cinstea zeului Saturn, sărbătoare ce se ținea între 17 și 23 decembrie. Cu această ocazie, oamenii se vizitau și își făceau cadouri. De asemenea, pe 25 decembrie era sărbătoarea zeului persan Mithra - zeul dreptății - sărbătoare preluată și de către politeiștii romani. Totodată, în calendarul iulian, 25 decembrie era solstițiul de iarnă, zi celebrată și ca dată de naștere a zeului Soare, întrucât la acea dată atât ziua, cât și puterea soarelui încep să crească. Aceste sărbători nu au dispărut odată cu răspândirea creștinismului, ci au continuat să fie ținute ca atare încă vreme de sute de ani. Sărbătorirea nașterii Dumnezeului creștin în aceeași perioadă apare ca înscrisă într-un ciclu de festivități populare pre-existente. Tertulian, teolog și scriitor creștin, a scris numeroase lucrări întru apărarea credinței creștine. Într-una din ele, el deplânge felul în care unii creștini din vremurile sale (155-230 dH) participau la sărbători păgâne, cum ar fi Saturnaliile:

Prin noi, care suntem străini față de sabaturi, luni noi și festivaluri, cândva bine primite de Dumnezeu, Saturnalia, sărbătorile lui ianuarie, Brumalia și Matronalia, sunt acum frecventate; daruri se dau și se iau, daruri de anul nou se fac cu gălăgie, iar întreceri sportive și petreceri se țin cu zarvă. (Despre idolatrie, cap. 14)

Tertulian îi certa pe acei creștini care luau parte la sărbători păgâne, spunând și că niciun păgân care se respectă nu ar participa la sărbătorile creștine. O, cât de credincioși sunt păgânii în religia lor, grijulii fiind să nu ia nici un praznic de la creștini... Căci, chiar dacă ei le-ar cunoaște, ei nu ar lua parte cu noi la Ziua Domnului sau la Cincizecime. Pentru că lor le-ar fi teamă chiar și să pară că sunt creștini. Noi, însă, nici nu gândim că am putea părea păgâni! (Ibid.)

În mod firesc, la început asemenea sărbători au fost combătute de Biserica primară. Treptat, având în vedere că aceste festivaluri erau adânc imprimate în spiritul poporului, în final Biserica a găsit

de cuviință să creștineze cumva aceste sărbători, suprapunând peste ele o semnificație creștină. Astfel, sărbătoarea populară nu dispărea, ci continua cu tot cu practicile ei, numai că acum poporul nu-l mai celebra pe Saturn sau pe un alt zeu păgân, ci pe Hristos. În timp, venerarea zeilor păgâni s-a stins, pe 25 decembrie fiind prăznuită exclusiv nașterea Mântuitorului. Acest lucru nu oprește însă pe unele secte să atace Biserica, încercând să facă din istoria Crăciunului o dovadă a îndepărtării Bisericii de adevărul care le aparține, firește, exclusiv lor.

Însă, dincolo de data la care sărbătorim Nașterea Mântuitorului și de obiceiurile păgâne și lumești cu care a fost încărcată, această sărbătoare trebuie să fie un prilej de reflecție intimă asupra persoanei Celui ce s-a născut în ieslea Betleemului. Altfel, este posibil ca praznicul Nașterii, fie el pe 25 decembrie sau 10 octombrie, să treacă pe lângă noi și el pe lângă noi fără nici un folos.

SĂRBĂTOAREA NAȘTERII DOMNULUI – SĂRBĂTOAREA BUCURIEI

Prof. Barbu Narcisa Nicoleta

Liceul Tehnologic “Victor Frunză”, structură a Liceului Tehnologic “Traian Săvulescu”

Râmnicu Sărat, Buzău

Sărbătoarea Nașterii Domnului sau Crăciunul este cea mai populară sărbătoare creștină, fiind percepută ca dar al lui Dumnezeu în Persoana Fiului Său - Iisus Hristos, pentru toată lumea: „*Atât de mult a iubit Dumnezeu lumea, încât pe Unicul Său Fiu L-a dat, ca oricine crede în El să nu piară, ci să aibă viață veșnică*” (Ioan 3,16).

Nașterea lui Hristos este și un eveniment istoric, pentru că se petrece într-o anumită epocă, pe vremea când în Imperiul Roman domnea Cezarul Augustus, iar în Iudeea governa Irod. Sfinții Evangheliști insistă în accentuarea caracterului istoric al evenimentului, pentru că vor să arate că Hristos a fost o personalitate istorică, ceea ce înseamnă că a luat cu adevărat trup omenesc și că întruparea nu a fost o presupunere sau o închipuire.

În ciudă caracterului său istoric, acest eveniment este o taină. Știm că există Dumnezeu-Om, Dumnezeu desăvârșit și om desăvârșit, dar felul în care firea dumnezeiască s-a unit cu cea omenească rămâne o taină. De aceea, Sfântul Ioan Damaschin avea să spună că Hristos este “singurul lucru nou sub soare”, adică singurul lucru nou după zidirea lumii. Aceasta înseamnă că, după facerea lumii și a omului, nimic nu mai este nou în univers, toate se repetă. Nașterea unui om este rezultatul cuvântului lui

Dumnezeu “să facem om după chipul și asemănarea Noastră” sau “creșteți și vă înmulțiți și umpleți pământul și îl supuneâi” (Facerea 1, 26-28).

Așadar, de Crăciun, sărbătorim Nașterea lui Hristos, dar în același timp, trăim faptele legate de Naștere și în chip tainic, în inima noastră, pentru că atunci când viețuim în Biserică, trăim și suntem părtași la toate stadiile sfinte întrupări.

Până în secolul al IV-lea, în Răsărit, Nașterea Domnului era serbată în aceeași zi cu Botezul Domnului, la 6 ianuarie, fiind numită, în genere, sărbătoarea Arătării Domnului (Teofania și Epifania). În jurul anului 375, Biserica din Antiohia a sărbătorit pentru prima dată separat Praznicul Nașterii Domnului, la 25 decembrie, față de cel al Botezului, la 6 ianuarie. Această practică a fost urmată de Biserica Constantinopolului, Alexandriei, Ierusalimului și de celelalte Biserici. Numai armenii au rămas să sărbătorească amândouă evenimentele împreună, pe 6 ianuarie.

Sunt două argumente pentru sărbătorirea Nașterii Domnului la 25 decembrie. Primul, arată dorința Bisericii în a sublinia semnificația cosmică a sărbătorii, anume că Iisus Hristos este începutul eliberării lumii de întunericul păcatului și al morții, așa după cum în natură, după solstițiul de iarnă din 22 decembrie, întunericul începe să se micșoreze, iar lumina să crească. A doua motivație constă în faptul că Biserica a luptat împotriva cultului păgân al Nașterii Zeului Soare, mai ales după ce împăratul Aurelian a introdus la Roma, în anul 274, sărbătoarea păgână de origine orientală a zeului Mitra. Astfel s-a invocat un bogat simbolism biblic în care Iisus era văzut ca “soarele dreptății” și Dumnezeuul “adevăratai lumini”, trimis în mijlocul oamenilor pentru a risipi întunericul din lume. În acest fel, Crăciunul, sărbătorit de-a lungul secolelor, continuă să păstreze elemente păgâne originare, în ciuda simbolismului conferit de Biserică.

Nașterea Mântuitorului nostru Iisus Hristos este mai întâi de toate sărbătoarea iubirii milostive a lui Dumnezeu pentru lume, taina unirii cerului cu pământul, este taina înomenirii Fiului lui Dumnezeu, pentru ca noi să ne facem asemenea Lui prin iubire.

Crăciunul, numele popular al Praznicului Nașterii Domnului, este nu numai o aducere aminte a acestui eveniment, ci și “o întâlnire a omului cu Hristos, Dumnezeu adevărat și Om adevărat, care S-a pogorât din ceruri și S-a întrupat din Fecioara Maria pentru mântuirea noastră, adică pentru dobândirea vieții veșnice.” (cf. Ioan 3,16).

Sărbătoarea Nașterii Mântuitorului Iisus Hristos este prin excelență evenimentul din istoria mântuirii care aduce cea mai mare bucurie în sufletele și în casele credincioșilor. Dacă la Paște bucuria vine după o săptămână de tristețe din cauza pătimirilor îndurate de Domnul nostru Iisus Hristos, Crăciunul nu este umbrat de nicio urmă de tristețe și este trăit din plin ca sărbătoare a bucuriei. Dincolo de o sărbătoare religioasă, Crăciunul înseamnă pentru creștinii din toată lumea timp petrecut cu familia,

petreceri, cadouri, bucurie, însă există unele obiceiuri care variază în funcție de țara și de istoria fiecărui popor.

Bucuria Crăciunului are în primul rând un sens soteriologic, pentru că vine în lume Mântuitorul lumii, care va scăpa omenirea de păcat. În al doilea rând, bucuria este trăită de Crăciun ca o manifestare a dragostei între oameni după modelul dat nouă de Dumnezeu. Această dragoste se exprimă mai ales prin gestul de a face daruri celor dragi, așa că fiecare om joacă rolul de Moș Crăciun și este dator să joace acest rol deoarece, făcând aceasta, imită pe Dumnezeu Tatăl, care a făcut primul și cel mai mare Dar omenirii și anume Pruncul Mântuitor, iar acesta vine în lume aducând multe alte daruri: iertarea păcatelor, biruirea morții, vindecarea bolnavilor, învierea morților și nenumărate alte binefaceri despre care ne vorbesc Sfinții Evangheliști. De aceea, cu ocazia Crăciunului, înainte de a aștepta daruri, ar trebui că noi să fim primii care dăruim pentru ca starea noastră de bucurie să nu rămână doar pentru șine, ci să se răspândească și la ceilalți.

Stare de liniște și bucurie se simte cel mai bine în cadrul Sfintei Liturghii, pentru că Liturghia este slujba la care îngerii slujesc în chip nevăzut cu preoții jertfă cea fără de sânge, iar ei au fost cei care au răspândit în lume bucuria nașterii cântând primul colind „Slavă întru cei de sus lui Dumnezeu și pe pământ pace, între oameni bună voie” și au anunțat bucuria nașterii Domnului păstorilor din jurul Betleemului: „Iată vă binevestesc vouă bucurie mare că vi s-a născut Mântuitor, care este Hristos Domnul.” Deci, participarea la Liturghia din ziua praznicului înseamnă împărtășirea aceleiași bucurii pe care îngerii au avut-o la Nașterea Pruncului Sfânt.

Astăzi cei care colindă se aseamănă îngerilor și aduc bucurie în casă. Așa se explică faptul că obiceiul colindatului a reușit să treacă în al treilea mileniu de existență fără a-și pierde valoarea, pentru că pruncul Hristos se naște de fiecare dată, aduce mereu bucurie oamenilor și le reîmprospătează nădejdea veșniciei. Întotdeauna trebuie să ne reamintim că nu valoarea materială, laicizată a Crăciunului este cea care contează, ci cea spirituală. Fie că ne împodobim casele sau nu, e necesar să ne înnoim sufletele, dobândind simțăminte mai reale decât lumea în care suntem călători pentru o vreme. Crăciunul începe cu adevărat în inimile noastre! Hristos S-a născut cu trupul numai o dată, la Betleem, dar duhovnicește se naște permanent în inimile noastre, prin Biserică, prin rugăciune, prin Sfânta Liturghie și prin Sfintele Taine. Căci peșteră din Betleem s-a transformat în nenumărate biserici creștine, răspândite astăzi în toată lumea, iar ieslea în care a stat Hristos este înlocuită astăzi cu Sfintele Altare, în care se săvârșește Sfântă Liturghie.

BUCURIA DĂRUIRII DE CRĂCIUN

*Profesor Ion Loredana
Liceul Special pentru Deficienți de Vedere
Municipiul Buzău, județul Buzău*

Crăciunul reprezintă Sărbătoarea Nașterii Domnului Iisus Hristos. Este o sărbătoare foarte dragă tuturor, o sărbătoare a bucuriei. În preajma Crăciunului parcă pluteste în aer o magie sfântă și oamenii devin mai senini, mai calzi, mai buni. Frigul iernii de afară aduce, paradoxal, căldură în sufletele oamenilor, bucurie, speranță și încredere în Dumnezeu.

Ne împodobim casa de sărbătoare, ne purificăm sufletește prin post și rugăciune, împodobim bradul și așteptăm daruri. La rândul nostru dăruim pentru a simți cu toată ființa bucuria sărbătorii Crăciunului.

Cel mai valoros sentiment uman de Crăciuneste acela al dăruirii, al bucuriei de a dăru.

Acum mai bine de 2000 de ani omenirea a primit un dar minunat de la Dumnezeu; El l-a dăruit pe Fiul Lui omenirii, fericind întregul Univers. În fiecare an ne amintim de acest dar binecuvântat și sărbătorim Crăciunul, adică Nașterea lui Iisus Hristos. Tot în fiecare an, fiind cuprinși de bucuria sărbătorii încercăm să dăruim, la rândul nostru altora bucurie, prin mici cadouri pe care le punem sub brad. Fie că oferim ceva unui om sărman, fie că oferim cadouri unor copii, făcând să se lumineze chipul lor inocent de uimire și bucurie, fie că oferim un zâmbet, o vorbă bună și o îmbrățișare unui bătrân simțim mulțumire. Simțim, la rândul nostru o bucurie imensă care ne inundă sufletul. E bucuria dăruirii, e acel ceva divin care sălășluiește în fiecare dintre noi, care ne inundă ființa și ne apropie de Dumnezeu în astfel de momente. Orice dar pe care îl oferim celor din jur este o dovada de mare noblețe sufletească, care ne bucură, care face să lumineze partea divină din noi.

Sărbătoarea Crăciunului ne acordă posibilitatea de a oferi daruri, de a ne deschide inima și a oferi ceva din noi. Pentru că, pe lângă darurile materiale oferim bunătatea noastră, sensibilitatea noastră și o picătură din sufletul nostru.

Dăruim, asemeni celor trei magi care au adus aur, smirnă și tămâie pruncului Iisus. Și dăruind altora ne dăruim și nouă bucurie și poate ne facem viața mai frumoasă.

BUCURIILE CRĂCIUNULUI

*Pr. prof. dr. Mihail Milea,
Seminarul Teologic Ortodox "Chesarie Episcopul" Buzău*

Orice sărbătoare creștină este un prilej de bucurie sfântă, de înălțare spirituală și de comuniune duhovnicească. Fiecare sărbătoare în parte este o pregustare înainte de prăznuire a mării sărbători cosmice: „cer nou și pământ nou“ (Apocalipsa 21,1.) Sărbătorile creștine ne cheamă la o stare harică, la solidaritatea umană și la proslăvirea lui Dumnezeu. „Minunat este Dumnezeu întru sfinții Lui“ (Ps. 67, 36).

Crăciunul înseamnă speranță, încredere, dragoste și „pace, între oameni bunăvoire!“ (Luca 2,14). Aceasta este marea bucurie pe care o simțim în sufletele noastre.

Bucuriile Crăciunului nu stau în cadouri, pe care le putem primi oricând în timpul anului. Biblia ne descoperă izvorul acestei imense bucurii sufletești: „Căci Dumnezeu așa a iubit lumea, încât pe Fiul Său Cel Unul - Născut L-a dat, ca oricine crede în El să nu piară, ci să aibă viață veșnică“ (Ioan 3,16). Iată, așadar, de ce ne bucurăm atât de mult: pentru că Dumnezeu ne iubește. Ce altă fericire poate fi în această lume, decât să iubești și să fii iubit?

Una este să ne iubească oamenii, și alta este iubirea lui Dumnezeu. Iubirea omenească este schimbătoare și vremelnică, pe când iubirea divină este veșnică și fără de margini. În această iubire sfântă, Dumnezeu ne-a făcut darul cel mai sfânt, L-a trimis pe Iisus Hristos în lume, la noi oamenii. Crăciunul înseamnă nașterea Mântuitorului Hristos din Sfânta Fecioară Maria prin lucrarea Sfântului Duh (Luca 1,35). Iisus Hristos este Fiul lui Dumnezeu, El este „Dumnezeu adevărat din Dumnezeu adevărat, Lumină din Lumină...“.

Crăciunul ne dovedește că nu suntem singuri în această lume: „Cu noi este Dumnezeu“ (Isaia 8,9).

COLINDATUL O PUNTE ÎNTRE TRECUT ȘI PREZENT

Prof. Vlașin Daniela Camelia

Liceul Tehnologic "Marmația", localitatea : Sighetu Marmației ,jud. Maramureș

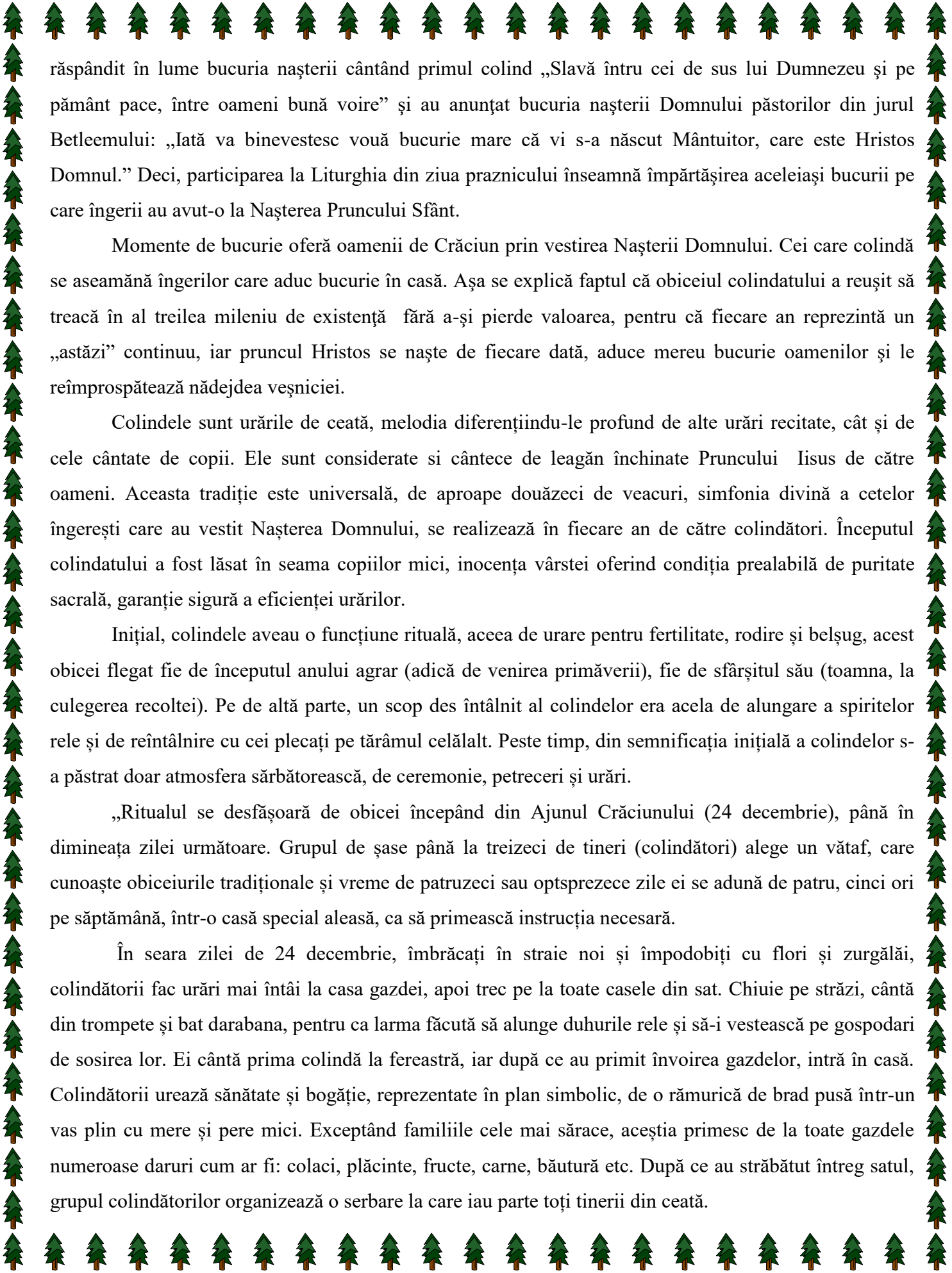
Sărbătoarea Nașterii Mântuitorului Iisus Hristos este prin excelență evenimentul din istoria mântuirii care aduce cea mai mare bucurie în sufletele și în casele credincioșilor. Dacă la Paște bucuria vine după o săptămâna de tristețe din cauza pătimirilor îndurate de Domnul nostru Iisus Hristos, Crăciunul nu este umbrit de nicio urmă de tristețe și este trăit din plin, ca sărbătoare a bucuriei.

Izvorul bucuriei noastre este Însuși Dumnezeu, Care nu a îngăduit ca neamul omenesc să rămână chinuit de diavol pentru totdeauna și ne-a trimis Mântuitor, chiar pe Fiul Său, făcut om, ca pe toți cei ce suntem asemenea Lui să ne ridice împreună cu El la ceruri. Coborârea lui Dumnezeu pe pământ prin Fiul Său este manifestarea în plan văzut a iubirii milostive a lui Dumnezeu, acesta ne învață în ziua Crăciunului că adevărații Săi fii trebuie să dea dovadă de dragoste frățească și de smerenie.

Bucuria Crăciunului are în primul rând un sens soteriologic, pentru că vine în lume Mântuitorul lumii, care va scăpa omenirea de păcat. În al doilea rând, bucuria este trăită de Crăciun ca o manifestare a dragostei între oameni după modelul dat nouă de Dumnezeu, iar această dragoste se exprimă mai ales prin gestul de a face daruri celor dragi. Fiecare om joacă rolul de Moș Crăciun și este dator să joace acest rol, deoarece făcând acest lucru îl imită pe Dumnezeu Tatăl, care a făcut primul și cel mai mare Dar omenirii: Pruncul Mântuitor. Astfel, Hristos devine darul veșnic făcut nouă de Dumnezeu, iar acest dar vine în lume aducând multe alte daruri: iertarea păcatelor, biruirea morții, vindecarea bolnavilor, învierea morților și nenumărate alte binefaceri despre care ne vorbesc sfinții Evangheliști. De aceea, cu ocazia Crăciunului, înainte de a aștepta daruri, ar trebui ca noi să fim primii care dăruim. Darul, ca manifestare a dragostei frățești face ca starea noastră de bucurie să nu rămână doar pentru sine, ci să se răspândească și la ceilalți. Bucuria deplină nu vine atunci când mă bucur doar eu și altul este în lipsuri, ci când eu mă bucur și îi fac și pe alții să simtă aceeași bucurie.

Cu adevărat, Nașterea Domnului poate fi socotită sărbătoarea dragostei divine și învingerea egoismului din sufletele noastre. Încă din momentul Nașterii Domnului, cosmosul nu a rămas dator, ci a răspuns cu darurile sale la darul primit de la Dumnezeu: pământul a oferit peștera, îngerii cântărea de bucurie, magii darurile, iar darul oferit lui Dumnezeu din partea întregii umanități a fost Preasfânta Fecioara Maria, care va deveni prin harul Duhului Sfânt: Născătoare de Dumnezeu, Maică și Fecioară.

Bucuria Crăciunului se simte cel mai bine în cadrul Sfintei Liturghii, pentru că Liturghia este slujba la care îngerii slujesc în chip nevăzut cu preoții jertfa cea fără de sânge, iar ei au fost cei care au

răspândit în lume bucuria nașterii cântând primul colind „Slavă întru cei de sus lui Dumnezeu și pe pământ pace, între oameni bună voire” și au anunțat bucuria nașterii Domnului păstorilor din jurul Betleemului: „Iată va binevestesc vouă bucurie mare că vi s-a născut Mântuitor, care este Hristos Domnul.” Deci, participarea la Liturghia din ziua praznicului înseamnă împărtășirea aceleiași bucurii pe care îngerii au avut-o la Nașterea Pruncului Sfânt.

Momente de bucurie oferă oamenii de Crăciun prin vestirea Nașterii Domnului. Cei care colindă se aseamănă îngerilor care aduc bucurie în casă. Așa se explică faptul că obiceiul colindatului a reușit să treacă în al treilea mileniu de existență fără a-și pierde valoarea, pentru că fiecare an reprezintă un „astăzi” continuu, iar pruncul Hristos se naște de fiecare dată, aduce mereu bucurie oamenilor și le reîmprospătează nădejdea veșniciei.

Colindele sunt urările de ceată, melodia diferențiindu-le profund de alte urări recitate, cât și de cele cântate de copii. Ele sunt considerate și cântece de leagăn închinat Pruncului Iisus de către oameni. Aceasta tradiție este universală, de aproape douăzeci de veacuri, simfonia divină a cetelor îngerești care au vestit Nașterea Domnului, se realizează în fiecare an de către colindători. Începutul colindatului a fost lăsat în seama copiilor mici, inocența vârstei oferind condiția prealabilă de puritate sacrală, garanție sigură a eficienței urărilor.

Inițial, colindele aveau o funcțiune rituală, aceea de urare pentru fertilitate, rodire și belșug, acest obicei flegat fie de începutul anului agrar (adică de venirea primăverii), fie de sfârșitul său (toamna, la culegerea recoltei). Pe de altă parte, un scop des întâlnit al colindelor era acela de alungare a spiritelor rele și de reîntâlnire cu cei plecați pe tărâmul celălalt. Peste timp, din semnificația inițială a colindelor s-a păstrat doar atmosfera sărbătorească, de ceremonie, petreceri și urări.

„Ritualul se desfășoară de obicei începând din Ajunul Crăciunului (24 decembrie), până în dimineața zilei următoare. Grupul de șase până la treizeci de tineri (colindători) alege un vătaf, care cunoaște obiceiurile tradiționale și vreme de patruzeci sau optsprezece zile ei se adună de patru, cinci ori pe săptămână, într-o casă special aleasă, ca să primească instrucția necesară.

În seara zilei de 24 decembrie, îmbrăcați în straie noi și împodobiți cu flori și zurgălăi, colindătorii fac urări mai întâi la casa gazdei, apoi trec pe la toate casele din sat. Chiuipe pe străzi, cântă din trompete și bat darabana, pentru ca larma făcută să alunge duhurile rele și să-i vestească pe gospodari de sosirea lor. Ei cântă prima colindă la fereastră, iar după ce au primit învoirea gazdelor, intră în casă. Colindătorii urează sănătate și bogăție, reprezentate în plan simbolic, de o rămurică de brad pusă într-un vas plin cu mere și pere mici. Exceptând familiile cele mai sărace, aceștia primesc de la toate gazdele numeroase daruri cum ar fi: colaci, plăcinte, fructe, carne, băutură etc. După ce au străbătut întreg satul, grupul colindătorilor organizează o serbare la care iau parte toți tinerii din ceată.

Ajunși la poartă, colindătorii adresează întrebarea „Ne primiți cu colinda?”, însă nu există casă de la care să plece fără să colinde. La intrarea în casă, la noi în Maramureș, cea mai cântată colindă e „Deschide ușa creștine”, colindă care „poveștește” venirea Mântuitorului pe pământ, aceasta fiind colinda de suflet a maramureșenilor:

„Deschide ușa creștine
Ca venim din nou la tine
Drumu-i lung si-am obosit
De departe am venit.

Și la Viflaem am fost
Unde s-a născut Hristos,
Și-am văzut pe a sa mama
Pe care Maria-o cheamă. ”

Cu drag, ne amintim vremurile în care eram mici și așteptam cu nerăbdare să se lase seara ca să mergem la colindat, ne adunam și ne bucuram de fiecare dar primit și de fiecare prăjitură, care ni se părea și mai gustoasă decât ultima sau de banii primiți, pentru că vremurile s-au schimat.

Pentru a face o comparație l-am rugat pe bunicul meu să-mi descrie cum era pe vremea lui această sărbătoare :

„Când eram eu tânăr, ne pregăteam înainte cu două săptămâni și învățam colindele, le repetam în fiecare seară ca să iasă bine. Când se însera, ne pregăteam trăistuțele și abia așteptam să luăm, pe rând fiecare casă. Prima dată intra în casă un băiat, pentru că se zicea că poartă noroc. Noi nu întrebam niciodată dacă primeau cu colinda, pentru că nu era nimeni care nu primea. Primeam fiecare câte un măr, alune, prăjituri, după care plecam mai departe. După mai multe ore, mergeam acasă că ne erau înghețate picioarele, după atâta umblat în zăpadă cu opinci.” Din păcate, tradiția s-a mai pierdut în timp și fiecare dintre generații a mai schimbat-o și nu întotdeauna în bine, iar acest lucru se simte, mai ales în inima satului, mai ales de către bătrânii noștri care luptă pentru conservarea obiceiurilor.

Cu ocazia marelui praznic al Nașterii Domnului să-L rugăm pe Dumnezeu să facă din casa noastră peșteră, iar din sufletul nostru iesle în care să se nască Pruncul Sfânt, care cu harul Preasfântului Duh să aducă bucurie și pace în casele noastre.

Bibliografie

- Simion Marian Florea- Colindul la români

CRĂCIUNUL ÎN FAMILIA ROMÂNEASCĂ

Educatoare Prună Ioana

Educatoare Scărlătescu Ramona-Anelice

Grădinița cu Program Prelungit Nr. 6 Buzău

Crăciunul este o sărbătoare a luminii, a compasiunii față de semenii, o vreme de voieșie, bucate alese și clipe de neuitat petrecute cu familia.

Crăciunul mai este numit și sărbătoarea familiei, este sărbătoarea când toți se reunesc părinți, copii, nepoți, își fac daruri, se bucură de momentele și atmosfera din jurul mesei, cu credință că prin cinstirea cum se cuvine a sărbătorii vom avea un an mai bun și mai bogat. La sate sunt păstrate mai bine tradițiile și obiceiurile specifice acestei sărbători.

Sărbătoarea Crăciunului a fost întotdeauna o sărbătoare a bucuriei pentru creștini, dar, mai ales pentru copii, care așteaptă cu nerăbdare momentul împodobirii pomului de Crăciun sau zilele în care merg la colindat, primind în schimb daruri. Totodată, se obișnuiește, la creștini, ca în ajunul Nașterii Domnului, cât și în ziua de Crăciun, să se meargă la biserică, după care să se ia masa în familie, în mijlocul celor dragi.

Repertoriul tradițional al obiceiurilor și tradițiilor românești din perioada de iarnă cuprinde pe lângă colindele propriu-zise și o seamă de datini, practici, superstiții, ziceri, sfaturi cu originea în credințe și mituri străvechi sau creștine.

Ziua de 20 decembrie este cunoscută și sub numele "Ignatul porcilor", când mulți români, mai ales din mediul rural, conform unei vechi tradiții, sacrifică porcul pentru masa de Crăciun și celelalte sărbători care urmează până la Sfântul Ion. Ritualul sacrificării porcului în preajma sărbătorilor Crăciunului amintește de jertfele de animale practicate de popoarele vechi (egipteni, greci, romani) în perioadele de trecere de la un an sau anotimp la altul.

Într-un moment cum este cel de la cumpăna dintre vechiul an și cel nou se miza pe funcția regeneratoare a sacrificiului. Prin acest sacrificiu, echivalent semantic al anului ce se încheie, o nouă viață se naște, aceea a noului an. În credința vechilor daci, porcul era sacrificat ca simbol al divinității întunericului, care slăbea puterea Soarelui în cea mai scurtă zi a anului, la solstițiul de iarnă. Pentru a veni în ajutorul Soarelui, oamenii sacrificau porci.

Colindatul este un scenariu compus din texte ceremoniale (colinde), formule magice, dansuri, gesturi, interpretat în casă, pe ulițe, de o ceată sacră. În calendarul popular, acest fenomen apare sub diferite denumiri zonale "Steaua", "Plugușorul", "Sorcovă". Colindele transmit urări de sănătate, rod bogat, împlinirea dorințelor în noul an. Colindatul este cea mai răspândită tradiție a românilor. Când

persoanele colindate nu primesc colindătorii, închid ușile sau nu oferă daruri, efectele magice sunt opuse, ei încălcând regulile acestei obiceii.

Bradul de Crăciun este o tradiție oarecum recentă în România, dar este cel mai îndrăgit obicei al sărbătorilor de iarnă, datorită simbolurilor care i se asociază, și anume: dragoste, bucurie, fericire, împlinire, speranță, viață, sănătate, magie...!

Pomul de Crăciun este un brad împodobit, substitut al zeului adorat în ipostaza fitoformă, care moare și renaște la sfârșit de an, în preajma solstițiului de iarnă, sinonim cu Butucul de Crăciun. Împodobirea bradului și așteptarea de către copii a "Mosului", numit, în sud-estul Europei, Craciun, care vine cu daruri multe, este un obicei occidental care a patruns de la oras la sat, începând din a doua jumătate a secolului al XIX-lea. Pomul de Crăciun s-a suprapus peste un mai vechi obicei al incinerării Butucului (zeul mort) în noaptea de Crăciun, simbolizând moartea și renașterea divinității și a anului la solstițiul de iarnă, obiceiul a fost atestat la romani, aromâni, letoni și sârbo-croați.

O tradiție importantă asociată sărbătorii Crăciunului o reprezintă împodobirea bradului de Crăciun. Se spune despre brad că este un pom al vieții datorită faptului că el rămâne verde tot timpul, bradul de Crăciun era împodobit, la început, cu fructe, flori de hârtie sau biscuiți. În timp, s-a trecut la ornarea acestuia cu fel și fel de minunății, printre care: globulețele de sticlă, beteală, bomboanele de ciocolată, instalațiile luminoase, etc.

Există, de asemenea, obiceiul ca în vârful bradului de Crăciun să se așeze o stea, simbol al stelei care i-a călăuzit pe magi până la Betleem. Despre această stea se spune că aduce noroc și duce la îndeplinire dorințele.

Pe lângă bradul de Crăciun, creștinii ornează și așa numitele coronițe de Crăciun, agățate pe ușile de la intrare simbolizează sănătate și noroc, iar forma rotundă a acestora reprezintă veșnicia dragostei care nu piere niciodată, simbolizându-l, astfel, pe Hristos, veșnic viu.

În țara noastră Craciunul este în primul rând momentul în care se strâng toți membrii familiei, chiar dacă unii sunt plecați departe. În dimineața de Crăciun, primii care se trezesc sunt copiii, pentru a vedea darurile Moșului. Urmează micul dejun, la care participă toată familia, apoi se merge la biserică pentru a asista la slujbă. Întorși de la biserică, gospodinele încep să pună pe masa frumos decorată tot ce au pregătit mai bun pentru ziua de Crăciun. Așezați în jurul mesei membrii familiei spun rugăciunea, apoi se bucură de bucatele alese după un post lung. După ce toți membrii s-au saturat, masa nu se strânge, se lasă chiar și peste noapte pentru ca familia să aibă parte de un an îmbelșugat.

Amintirea copilăriei ce ne revine puternic în suflet și în minte, zăpezile bogate și prevestitoare de rod îmbelșugat, colindele și clinchetele de colopoței, mirosul proaspăt de brad și de cozonaci,

nerăbdarea așteptării darurilor sub Pomul de Crăciun, toate creează în sânul familiei românești o atmosferă de liniște și iubire.

Bibliografie

- 1.Constantin Eretescu –“Folclorul literar al românilor”,editura Compania 2007.
- 2.Narcisa Alexandru Știucă -,„Sărbătoarea noastră de toate zilele –sărbători în cinstea iernii", Editura Cartea de buzunar,2005

CRĂCIUNUL – O POARTĂ SPRE REDEȘTEPTARE SPIRITUALĂ

Prof. Fănică Daniel

Școala Gimnazială Cândești

Loc.Cândești, jud. Buzău

Crăciunul sau **Nașterea Domnului** este o sărbătoare creștină celebrată la 25 decembrie (în calendarul gregorian) sau 7 ianuarie (în calendarul iulian) în fiecare an. Ea face parte din cele 12 sărbători domnești (praznice împărătești) ale Bisericii Bizantine, a patra mare sărbătoare după Paști, Rusalii și Vinerea Mare. În anumite țări, unde creștinii sunt majoritari, Crăciunul e de asemenea sărbătoare legală, iar sărbătoarea se prelungește în ziua următoare, 26 decembrie: a doua zi de Crăciun. De la debutul secolului al XX-lea, Crăciunul de vine și o sărbătoare laică, celebrată atât de creștini, cât și de necreștini, centrul de greutate al celebrării deplasându-se de la participarea în biserică la rit spre aspectul familial al schimbului de cadouri sau, pentru copii, darurilor de la Moș Crăciun.

Originea termenului

Mulți cercetători (Pericle Papahagi, Vasile Pârvan, Sextil Pușcariu, Theodor Capidan, Nicolae Drăganu), consideră că termenul provine din latinescul *calatio* cu forma sa de acuzativ *calationem*. La romani prin *calatio* se înțelegea convocarea poporului de către preoții păgâni în fiecare zi de întâi a lunii pentru anunțarea sărbătorilor din luna respectivă, și, prin extindere, *sărbătoarea* în general, căci cea mai importantă *calatio* era aceea de 1 ianuarie. Până către sfârșitul secolului al IV-lea, nașterea lui Hristos se sărbătorea odată cu Boboteaza la 6 ianuarie, când se obișnuia să se facă anunțarea sărbătorilor de peste an. Și cum celor de curând creștinați din Dacia și din sudul Dunării această anunțare li se părea apropiată de sărbătoarea păgână *calatio*, au denumit cu acest termen sărbătoarea creștină a nașterii lui Hristos.

Datele la care se sărbătorește Crăciunul sunt orientative, pentru că nu se știe data exactă a nașterii lui Iisus.

Alți cercetători (între care Aron și Ovid Densusianu, Al. Rosetti, Al. Graur) derivă cuvântul Crăciun din etimonul *creatio* (cu acuzativul *creationem*, în latina vulgară *creation/creatiun*) deci ziua creării sau a facerii lui Iisus. Deși s-ar putea obiecta că aceasta ar fi o concepție ariană (care socotește că Fiul este o creatură a Tatălui), se poate răspunde că poporul care a creat termenul nu putea cunoaște asemenea subtilități teologice. În reacție la această ambiguitate, elitele bisericești au înlocuit acest termen popular cu acela de *sărbătoarea Născutului* (tot de origine latină), așa cum se constată în *Evanghelia învățătoare* din 1642 și în *Cazania* lui Varlaam din 1643, pe baza aceluiași termen cu care și celelalte limbi neolatine (romanice) – și nu numai - au derivat numele sărbătorii (franceză – *Noël*, portugheză – *Natal*, italiană – *Natale*, spaniolă – *Navidad*, engleză – *Nativity*). Alte etimoane latine care au fost propuse de lingviști sunt *(in)carnationem* (*Lexiconul de la Buda*), *crastinum* (*Hașdeu 615*) și *Christi ieiunium* (*Schuchardt, Literaturblatt, VII, 154*). Acesta din urmă seamănă cu termenul uzual grecesc *χριστουγεννα* (citit *Hristuyena*), însemnând *Nașterea lui Hristos*. Termenul apare cu diverse semnificații sau ca nume propriu în mai multe limbi care au fost în contact cu româna: limba bulgară, limba ucraineană, limba sârbă, limba rusă (*rusa veche* sau *rusa modernă*). Pe de altă parte, o posibilă etimologie poate fi legată de denumirea sărbătorii păgâne a slavilor pentru solstițiul de iarnă și anume *Korochun* (în rusă) *Kračún* (în cehă și slovacă). În limba maghiară, denumirea Crăciunului este *Karácsony*. Conform *Lexiconului de la Buda*, termenul a fost preluat pe filieră latină, din *(in)carnationem*, la fel ca și românescul *Crăciun*. Sorin Paliga susține că termenul *Crăciun* este un cuvânt de origine traco-dacă legat de sărbătorile focului cu ocazia solstițiului de iarnă. Precum și în albaneză *kerçu* (*bucată de lemn*), în italiană *Ceppe* (*Crăciun*, dar și *creangă/cracă*), tot așa și în română *Crăciun* ar însemna *crenguță/crăcuță*. Această posibilitate lingvistică este susținută și de obiceiul roman de a pune crenguțe/crăci de copac la casele oamenilor cu ocazia solstițiului de iarnă și a festivităților *Sol Invictus*.

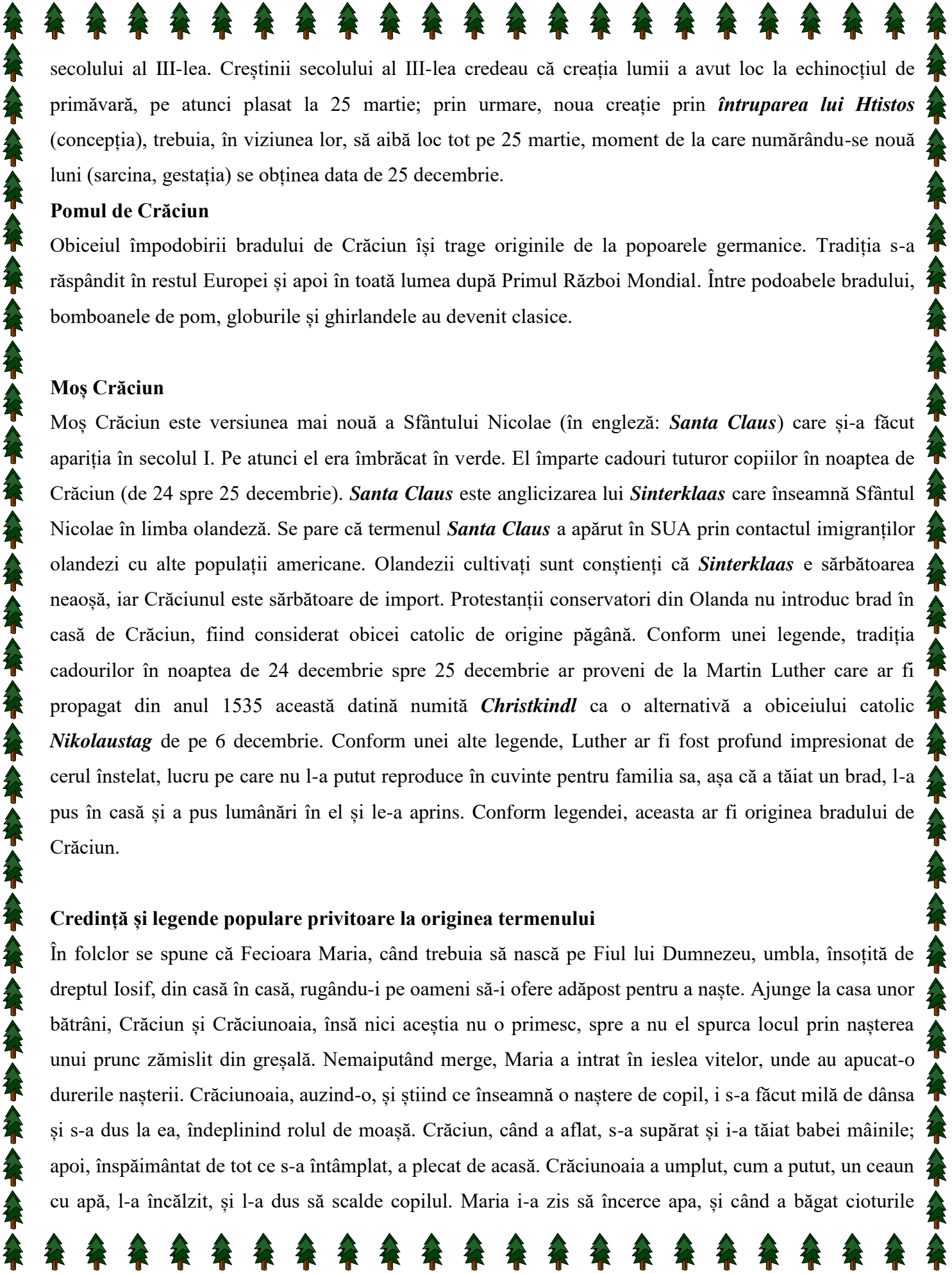
Istoria sărbătorii

Crăciunul a început să fie serbat de către creștini pe 25 decembrie, după cel puțin trei secole de la începerea misiunii de evanghelizare a apostolilor, anume începând din secolul al IV-lea în Vest și începând cu cel de-al V-lea secol în Est. Inițial, sărbătoarea nașterii lui Hristos era ținută pe 6 ianuarie, istoricii știind azi că ea se celebra deja în 336 d.Chr., la Roma. În Est, *Boboteaza*, serbată la data de 6 ianuarie începând cu secolul al IV-lea, celebra pe atunci nașterea, botezul și primul miracol al lui Iisus, în timp ce gnosticii (sectă creștină considerată eretică de către creștinismul canonic) serbau aceeași

Epifanie în Egipt, încă din secolul al II-lea, tot la data de 6 ianurie, când, în viziunea lor, *Iisus s-a arătat ca Fiul lui Dumnezeu la botez.*

Plasarea sărbătorii nașterii lui Isus Hristos din momentul în care aceasta a început să fie celebrată de creștini, exact la finele lui decembrie sau începutul lui ianuarie (adică 25 decembrie sau 6 ianuarie), se datora copierii tradițiilor păgâne, căci *Evangelhia* nu dă niciun detaliu despre data nașterii lui Isus. Din motive politice, așa cum sugerează istoricul Edward Gibbon, ierarhia creștină a considerat copierea sărbătorilor și a riturilor păgâne ca fiind soluția răspândirii accelerate a cultului lor în mase, mase care pe atunci erau puternic atașate vechilor sărbători și practici rituale păgâne. Factorul pentru care primii creștini au ales datele de *25 decembrie* sau *6 ianuarie* ca moment al nașterii *Fiului lui Dumnezeu* a fost deci că la aceste date, în lumea romană, germanică și orientală se celebrau diverse date de naștere ale zeilor păgâni. Povestea unui zeu salvator născut din fecioară pe 6 ianuarie sau 25 decembrie, nu era deloc nouă, cele mai multe culte păgâne ale vremii adorând câte un astfel de zeu. Astfel, pe 6 ianuarie, data solstițiului egiptean, era celebrată revărsarea apelor Nilului și în *cultele misterelor* locale nașterea eonului din fecioară. Epifaniu, scriitor creștin, redă în lucrarea sa ritul celebrărilor din 6 ianuarie și semnificația acestuia la egipteni și la arabii din Petra (Eleusa, unde se serba nașterea pruncului – zeu Dusares din fecioară. Alt scriitor creștin, Ipolit, descrie cum la Eleusis, în Grecia, se celebra tot atunci sărbătoarea misterelor, când ierofantul exclama la nașterea pruncului sacru: *Fecioara care era grea a conceput și a născut un fiu!* Tot pe 6 ianuarie grecii sărbătoreau nașterea zeului, Dionis, zeul care ca și Isus, transforma apa în vin. O sărbătoare populară la Roma celebra pe 25 decembrie nașterea Soarelui neînvins (*Dies Solis Invicti Nati, Deus Sol Invictus*), ca simbol al renașterii soarelui și al alungării iernii (ca și *Saturnaliile*). Odată ce creștinii au abandonat celebrarea Nașterii Fiului lui Dumnezeu pe 6 ianuarie optând pentru data de 25 decembrie, scriitorii creștini fac frecvente legături între renașterea soarelui și nașterea lui Hristos. Triburile nord-europene (germanice) celebrau și ele, la această dată, *Iule*, pentru a comemora *renașterea soarelui dătător de lumină și căldură*, de maniera în care și creștinii spuneau despre Isus, născut tot atunci, că este *Lumina lumii*. Reprezentările numismatice romane ale lui *Sol Invictus* prezintă adesea un chip cu o coroană de raze, așa cum în primele reprezentări creștine Isus avea și el o coroană de spini. Astfel că, în secolul al V-lea chiar, în vremea papei Leon cel Mare, erau creștini care afirmau că serbează nu atât nașterea lui Hristos, cât a zeului-soare, fapt care l-a determinat pe acest papă să-i mustre pe rătăciți, însă nu negând cumva că trebuie cinstit zeul-soare, ci doar că nu trebuie cinstit mai mult decât Hristos. Unul din zeii cei mai populari la Roma, în perioada ridicării creștinismului, anume Mitra, avea și el ziua de naștere celebrată pe 25 decembrie. Mitra era un zeu persan al cărui cult și rit era și foarte asemănător creștinismului, așa cum constata scriitorul creștin Iustin Martirul în Apologia sa prin secolul al II-lea, așa cum va remarca mai târziu și Tertulian la începutul

secolului al III-lea. Creștinii secolului al III-lea credeau că creația lumii a avut loc la echinocțiul de primăvară, pe atunci plasat la 25 martie; prin urmare, noua creație prin *întroparea lui Histos* (concepția), trebuia, în viziunea lor, să aibă loc tot pe 25 martie, moment de la care numărându-se nouă luni (sarcina, gestația) se obținea data de 25 decembrie.

Pomul de Crăciun

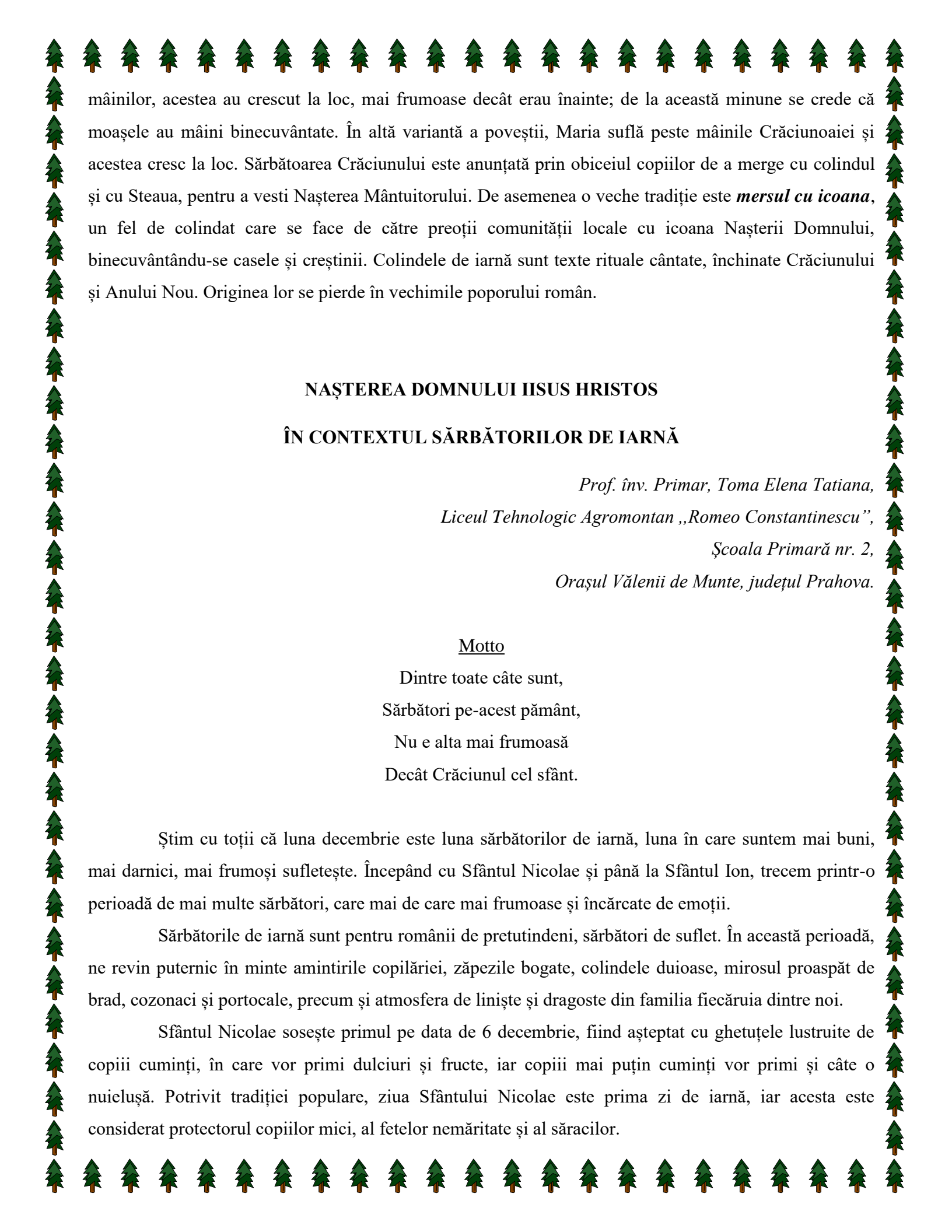
Obiceiul împodobirii bradului de Crăciun își trage originile de la popoarele germanice. Tradiția s-a răspândit în restul Europei și apoi în toată lumea după Primul Război Mondial. Între podoabele bradului, bomboanele de pom, globurile și ghirlandele au devenit clasice.

Moș Crăciun

Moș Crăciun este versiunea mai nouă a Sfântului Nicolae (în engleză: *Santa Claus*) care și-a făcut apariția în secolul I. Pe atunci el era îmbrăcat în verde. El împarte cadouri tuturor copiilor în noaptea de Crăciun (de 24 spre 25 decembrie). *Santa Claus* este anglicizarea lui *Sinterklaas* care înseamnă Sfântul Nicolae în limba olandeză. Se pare că termenul *Santa Claus* a apărut în SUA prin contactul imigranților olandezi cu alte populații americane. Olandezii cultivați sunt conștienți că *Sinterklaas* e sărbătoarea neaoșă, iar Crăciunul este sărbătoare de import. Protestanții conservatori din Olanda nu introduc brad în casă de Crăciun, fiind considerat obicei catolic de origine păgână. Conform unei legende, tradiția cadourilor în noaptea de 24 decembrie spre 25 decembrie ar proveni de la Martin Luther care ar fi propagat din anul 1535 această datină numită *Christkindl* ca o alternativă a obiceiului catolic *Nikolaustag* de pe 6 decembrie. Conform unei alte legende, Luther ar fi fost profund impresionat de cerul înstelat, lucru pe care nu l-a putut reproduce în cuvinte pentru familia sa, așa că a tăiat un brad, l-a pus în casă și a pus lumânări în el și le-a aprins. Conform legendei, aceasta ar fi originea bradului de Crăciun.

Credință și legende populare privitoare la originea termenului

În folclor se spune că Fecioara Maria, când trebuia să nască pe Fiul lui Dumnezeu, umbla, însoțită de dreptul Iosif, din casă în casă, rugându-i pe oameni să-i ofere adăpost pentru a naște. Ajunge la casa unor bătrâni, Crăciun și Crăciunoaia, însă nici aceștia nu o primesc, spre a nu el spurca locul prin nașterea unui prunc zămislit din greșală. Nemaiputând merge, Maria a intrat în ieslea vitelor, unde au apucat-o durerile nașterii. Crăciunoaia, auzind-o, și știind ce înseamnă o naștere de copil, i s-a făcut milă de dânsa și s-a dus la ea, îndeplinind rolul de moașă. Crăciun, când a aflat, s-a supărat și i-a tăiat babei mâinile; apoi, înspăimântat de tot ce s-a întâmplat, a plecat de acasă. Crăciunoaia a umplut, cum a putut, un ceun cu apă, l-a încălzit, și l-a dus să scalde copilul. Maria i-a zis să încerce apa, și când a băgat cioturile

mâinilor, acestea au crescut la loc, mai frumoase decât erau înainte; de la această minune se crede că moașele au mâini binecuvântate. În altă variantă a poveștii, Maria suflă peste mâinile Crăciunoaiei și acestea cresc la loc. Sărbătoarea Crăciunului este anunțată prin obiceiul copiilor de a merge cu colindul și cu Steaua, pentru a vesti Nașterea Mântuitorului. De asemenea o veche tradiție este *mersul cu icoana*, un fel de colindat care se face de către preoții comunității locale cu icoana Nașterii Domnului, binecuvântându-se casele și creștinii. Colindele de iarnă sunt texte rituale cântate, închinare Crăciunului și Anului Nou. Originea lor se pierde în vechimile poporului român.

NAȘTEREA DOMNULUI IISUS HRISTOS

ÎN CONTEXTUL SĂRBĂTORILOR DE IARNĂ

*Prof. înv. Primar, Toma Elena Tatiana,
Liceul Tehnologic Agromontan „Romeo Constantinescu”,
Școala Primară nr. 2,
Orașul Vălenii de Munte, județul Prahova.*

Motto

Dintre toate câte sunt,
Sărbători pe-acest pământ,
Nu e alta mai frumoasă
Decât Crăciunul cel sfânt.

Știm cu toții că luna decembrie este luna sărbătorilor de iarnă, luna în care suntem mai buni, mai darnici, mai frumoși sufletește. Începând cu Sfântul Nicolae și până la Sfântul Ion, trecem printr-o perioadă de mai multe sărbători, care mai de care mai frumoase și încărcate de emoții.

Sărbătorile de iarnă sunt pentru românii de pretutindeni, sărbători de suflet. În această perioadă, ne revin puternic în minte amintirile copilăriei, zăpezile bogate, colindele duioase, mirosul proaspăt de brad, cozonaci și portocale, precum și atmosfera de liniște și dragoste din familia fiecăruia dintre noi.

Sfântul Nicolae sosește primul pe data de 6 decembrie, fiind așteptat cu ghetuțele lustruite de copiii cuminți, în care vor primi dulciuri și fructe, iar copiii mai puțin cuminți vor primi și câte o nuie lușă. Potrivit tradiției populare, ziua Sfântului Nicolae este prima zi de iarnă, iar acesta este considerat protectorul copiilor mici, al fetelor nemăritate și al săracilor.

În ziua de 25 decembrie sărbătorim în fiecare an Nașterea Domnului Iisus Hristos (Crăciunul). Crăciunul este sărbătoarea familiei deoarece acum toți se întâlnesc în jurul mesei pline cu bunătăți, își fac daruri și ascultă colinde, bucurându-se de nașterea Mântuitorului nostru. La sate sunt păstrate mai bine tradițiile și obiceiurile specifice acestei sărbători. Astfel, în data de 20 decembrie românii sacrifică porcul, de ziua Sfântului Ignatie, această zi fiind numită și Ignatul.

În Ajunul Crăciunului, pe data de 23 spre 24 decembrie, cete de colindători pornesc pe ulițele satelor și vestesc Nașterea Domnului prin colinde precum: Moș Ajun, Bună dimineața, Colindișul sau Bună dimineața la Moș Ajun. Ca răspalată pentru colindul lor, aceștia primesc: covrigi, colaci, turte, mere, nuci, portocale etc. Tot în Ajunul Crăciunului, preotul și dascălul satului, merg cu icoana pe care este pictată Nașterea lui Iisus Hristos și cântă Troparul Nașterii Mântuitorului la fiecare casă.

Împodobirea bradului de Crăciun, așa cum îl știm noi astăzi, nu a fost dintotdeauna astfel. Conform documentelor, în 1605, la Stasbourg a fost înălțat primul pom de Crăciun într-o piață publică. Nu avea încă lumânări și era împodobit cu mere roșii. În zilele noastre, bradul se împodobește cu diferite ornamente, instalații, lumânări, beteală etc.

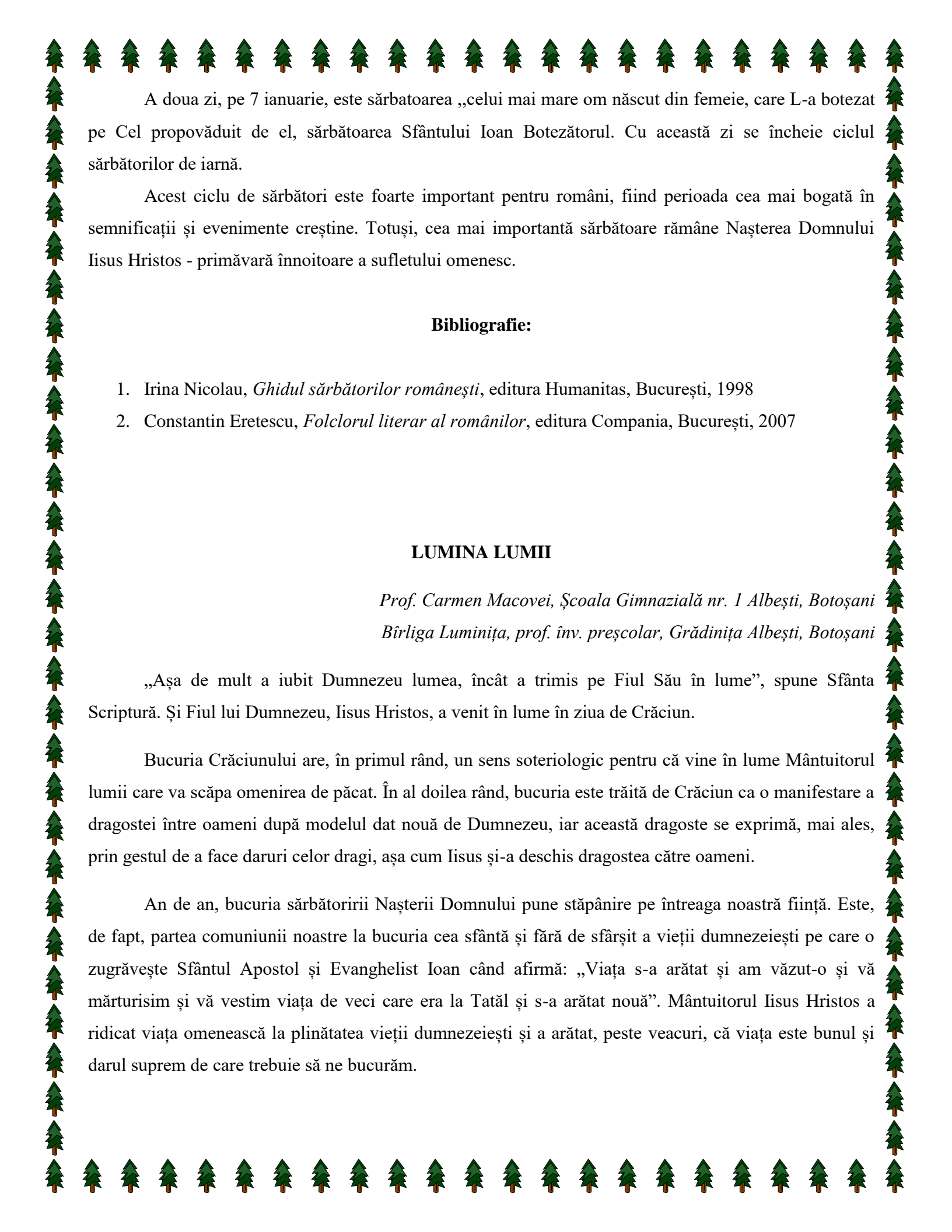
Se spune că în dimineața de Crăciun este bine să ne spălăm pe față cu apă curată luată dintr-un izvor sau fântână, în care să punem o monedă de argint pentru ca tot anul să fim curați ca argintul și feriți de boli.

Începând cu prima zi de Crăciun și în următoarele zile ale acestei sărbători, copiii umblă cu Steaua, cântând colinde de stea prin care vestesc Nașterea Domnului Iisus Hristos.

O altă sărbătoare importantă este Anul Nou, care este mai mult o sărbătoare laică decât una religioasă, marcând trecerea într-un nou an calendaristic și fiind întâmpinat de copii cu plugușorul, sorcova, buhaiul, vasilca, capra, ursul, brezaia etc., în funcție de zona în care se colindă. Copiii primesc dulciuri, dar și bani pentru colindul cântat. În zona noastră, copiii merg cel mai des cu plugușorul (băieții) și cu sorcova (fetele). Băieții folosesc un brad pus într-un plug împodobit, urând și înveselind pe cei ce-i ascultă, iar fetele au sorcove colorate sau crenguțe de brad împodobite.

În prima zi a noului an îl sărbătorim pe Sfântul Ierarh Vasile cel Mare. În dimineața acestei zile, copiii continuă colindul, iar pocniturile din bici au rolul de a alunga spiritele rele. Tot de Sfântul Vasile cel Mare se citesc Moliftele la biserică pentru dezlegare de lucrurile diavolești și rugăciuni de binecuvântare a anului care tocmai începe.

Boboteaza se sărbătorește în data de 6 ianuarie și este unul dintre cele mai mari praznice creștine, fiind sărbătoarea Botezului Domnului în Iordan. În această zi se sfințește Aghiazma Mare, iar cu această apă sfințită se stropesc apele, casele, oamenii, animalele, păsările, considerându-se a fi izbăvitoare de boli și purificatoare.

A doua zi, pe 7 ianuarie, este sărbătoarea „celui mai mare om născut din femeie, care L-a botezat pe Cel propovăduit de el, sărbătoarea Sfântului Ioan Botezătorul. Cu această zi se încheie ciclul sărbătorilor de iarnă.

Acest ciclu de sărbători este foarte important pentru români, fiind perioada cea mai bogată în semnificații și evenimente creștine. Totuși, cea mai importantă sărbătoare rămâne Nașterea Domnului Iisus Hristos - primăvară înnoitoare a sufletului omenesc.

Bibliografie:

1. Irina Nicolau, *Ghidul sărbătorilor românești*, editura Humanitas, București, 1998
2. Constantin Eretescu, *Folclorul literar al românilor*, editura Compania, București, 2007

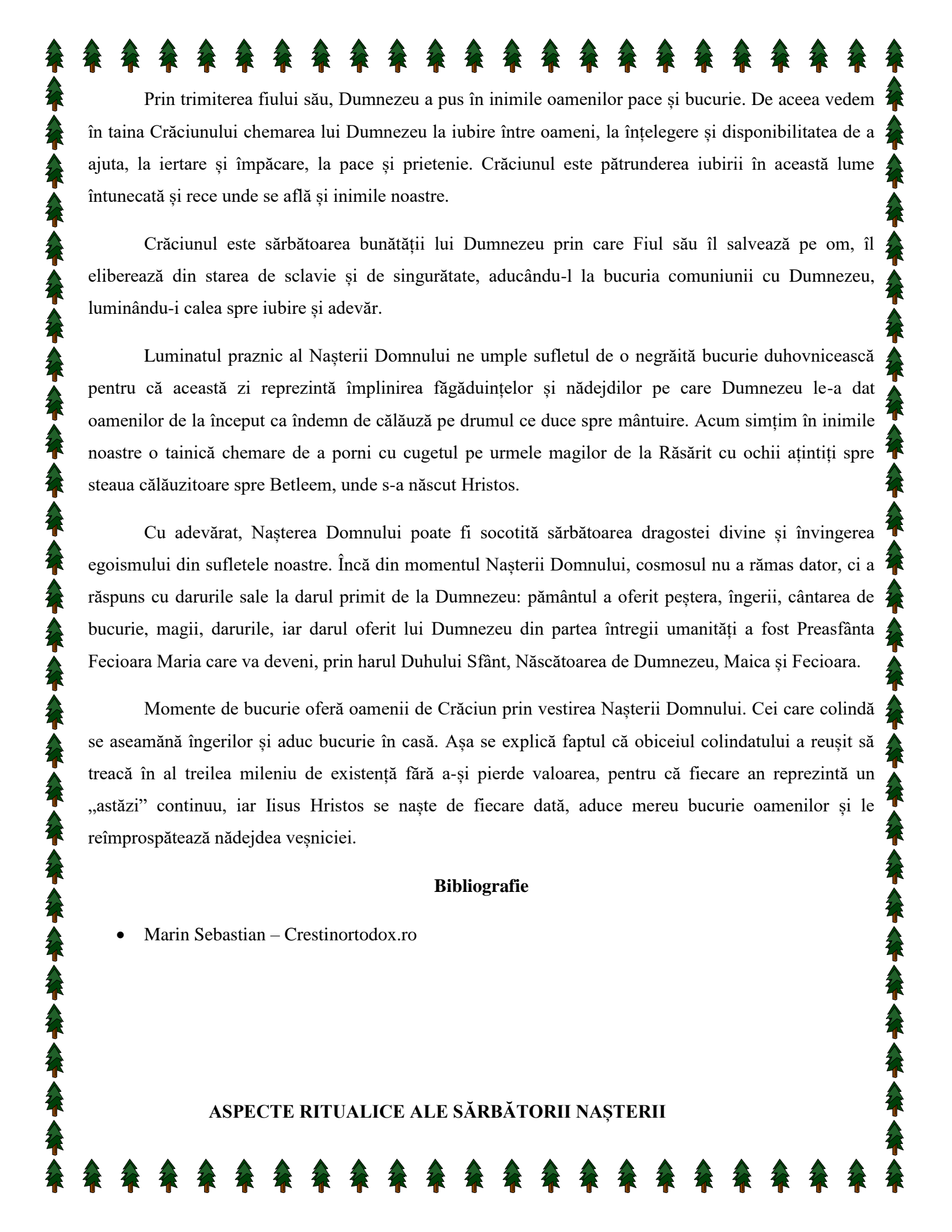
LUMINA LUMII

*Prof. Carmen Macovei, Școala Gimnazială nr. 1 Albești, Botoșani
Bîrliga Luminița, prof. învă. preșcolar, Grădinița Albești, Botoșani*

„Așa de mult a iubit Dumnezeu lumea, încât a trimis pe Fiul Său în lume”, spune Sfânta Scriptură. Și Fiul lui Dumnezeu, Iisus Hristos, a venit în lume în ziua de Crăciun.

Bucuria Crăciunului are, în primul rând, un sens soteriologic pentru că vine în lume Mântuitorul lumii care va scăpa omenirea de păcat. În al doilea rând, bucuria este trăită de Crăciun ca o manifestare a dragostei între oameni după modelul dat nouă de Dumnezeu, iar această dragoste se exprimă, mai ales, prin gestul de a face daruri celor dragi, așa cum Iisus și-a deschis dragostea către oameni.

An de an, bucuria sărbătoririi Nașterii Domnului pune stăpânire pe întreaga noastră ființă. Este, de fapt, partea comuniunii noastre la bucuria cea sfântă și fără de sfârșit a vieții dumnezeiești pe care o zugrăvește Sfântul Apostol și Evanghelist Ioan când afirmă: „Viața s-a arătat și am văzut-o și vă mărturisim și vă vestim viața de veci care era la Tatăl și s-a arătat nouă”. Mântuitorul Iisus Hristos a ridicat viața omenească la plinătatea vieții dumnezeiești și a arătat, peste veacuri, că viața este bunul și darul suprem de care trebuie să ne bucurăm.

Prin trimiterea fiului său, Dumnezeu a pus în inimile oamenilor pace și bucurie. De aceea vedem în taina Crăciunului chemarea lui Dumnezeu la iubire între oameni, la înțelegere și disponibilitatea de a ajuta, la iertare și împăcare, la pace și prietenie. Crăciunul este pătrunderea iubirii în această lume întunecată și rece unde se află și inimile noastre.

Crăciunul este sărbătoarea bunătății lui Dumnezeu prin care Fiul său îl salvează pe om, îl eliberează din starea de sclavie și de singurătate, aducându-l la bucuria comuniunii cu Dumnezeu, luminându-i calea spre iubire și adevăr.

Luminatul praznic al Nașterii Domnului ne umple sufletul de o negrăită bucurie duhovnicească pentru că această zi reprezintă împlinirea făgăduințelor și nădejdlor pe care Dumnezeu le-a dat oamenilor de la început ca îndemn de călăuză pe drumul ce duce spre mântuire. Acum simțim în inimile noastre o tainică chemare de a porni cu cugetul pe urmele magilor de la Răsărit cu ochii ațintiți spre steaua călăuzitoare spre Betleem, unde s-a născut Hristos.

Cu adevărat, Nașterea Domnului poate fi socotită sărbătoarea dragostei divine și învingerea egoismului din sufletele noastre. Încă din momentul Nașterii Domnului, cosmosul nu a rămas dator, ci a răspuns cu darurile sale la darul primit de la Dumnezeu: pământul a oferit peștera, îngerii, cântarea de bucurie, magii, darurile, iar darul oferit lui Dumnezeu din partea întregii umanități a fost Preasfânta Fecioara Maria care va deveni, prin harul Duhului Sfânt, Născătoarea de Dumnezeu, Maica și Fecioara.

Momente de bucurie oferă oamenii de Crăciun prin vestirea Nașterii Domnului. Cei care colindă se aseamănă îngerilor și aduc bucurie în casă. Așa se explică faptul că obiceiul colindatului a reușit să treacă în al treilea mileniu de existență fără a-și pierde valoarea, pentru că fiecare an reprezintă un „astăzi” continuu, iar Iisus Hristos se naște de fiecare dată, aduce mereu bucurie oamenilor și le reîmprospătează nădejdea veșniciei.

Bibliografie

- Marin Sebastian – Crestinortodox.ro

ASPECTE RITUALICE ALE SĂRBĂTORII NAȘTERII

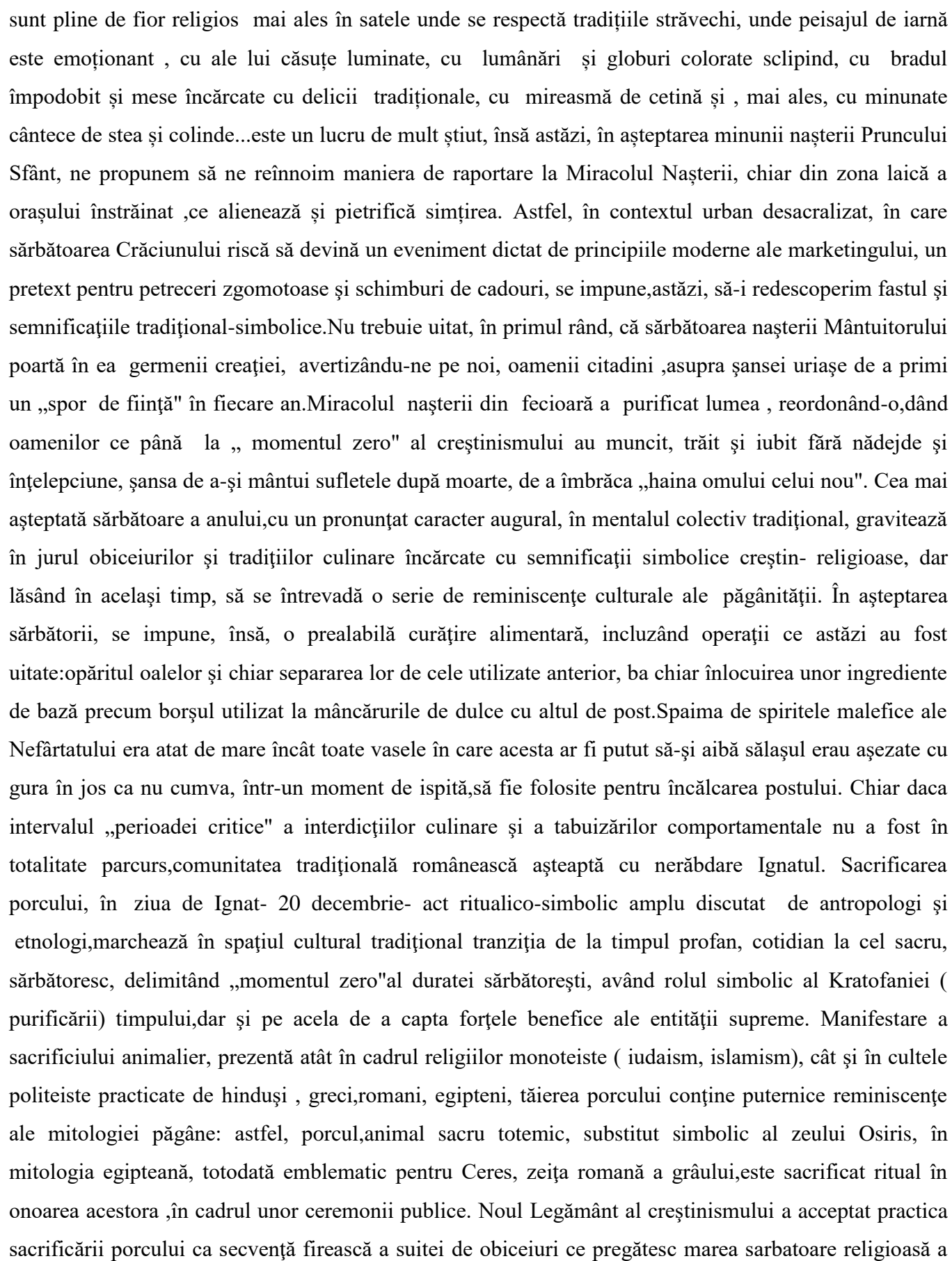
DOMNULUI IISUS HRISTOS

*Profesor Bălan Georgiana Alina,
COLEGIUL TEHNIC „Toma N.Socolescu”
Ploiești, Prahova*

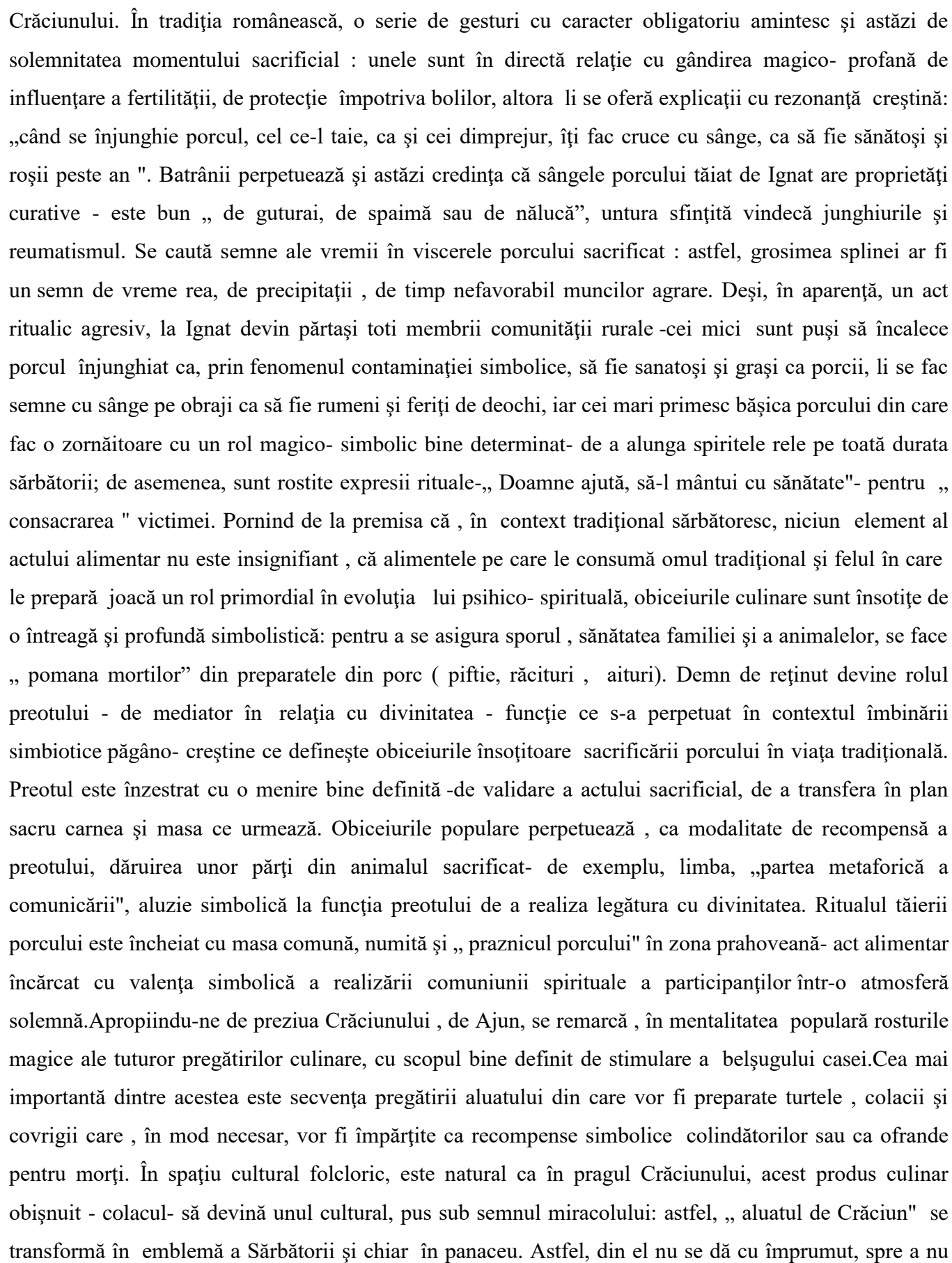
Motto: „ În prezența valurilor vieții, a multiplelor ei furtuni, ispite, capcane, avalanșe, zgomote și furii, creștinul e dator să-L aleagă – oricât ar fi tumultul de mare, de năprasnic, de incontestabil - pe Hristos. (Furtuna este realitatea, dar Adevărul este Hristos!). Să se încreadă în Cel nevăzut, să nu se supună cerințelor semețe și spaimelor negre făurite de o regie abilă, dar în fapt superficială, aparentă, care-i în funcție de durată, adică val care ca valul trece.”

(Nicolae Steinhardt în, „Dăruind vei dobândi”)

În contextul spațiului folcloric românesc, sărbătorile de iarnă se desfășoară între 24 decembrie și 7 ianuarie și au ca puncte centrale zilele Crăciunului, Anului Nou și Bobotezei (cu ajunurile respective), caracteristica lor cea mai importantă fiind repertoriul neasemuit de bogat în datine și credințe, în realizări artistice literare, muzicale, coregrafice, în colinde de copii, urări de belșug și recoltă bogată cu Plugul, (Plugușorul, Sorcova, Vasilca), jocuri cu măști (Capra, Cerbul, Brezaia, Turca), dar și în tradiții culinare, încărcate cu valențe simbolice speciale. Ca în fiecare an, luminatul praznic al Nașterii Domnului nostru Iisus Hristos ne umple sufletul adesea cernit de „negura” grijilor și a patimilor de bucurie duhovnicească, de sentimentul întremător al primăverii noilor începuturi personale, pentru că, **realmente, Crăciunul, borna zero a spiritualității, a redării complete a demnității umane, a promisiunii „ primăverii reînnoitoare pentru întreg neamul omenesc”**, a renașterii fondului primitiv neîntinat devin manifestări concrete, la vegherea Pruncului născut din rugăciunea dragostei de oameni, redându-ne întregi Divinității. Sărbătoarea Crăciunului, oportunitate neprețuită pentru români de a răsfoi, cutremurați de mirare și de fior sfânt, filele Sfintei Scripturi, a fost prima oară consfințit la Roma în 354 e.n. Însă, fiindcă în Biblie nu exista o dată corespunzătoare nașterii lui Iisus Hristos, iar Cultul soarelui – tradiție considerată păgână, era adânc înrădăcinată în conștiința maselor, f greu de eradicat, Papa Liberius a decis să suprapună datei de 25 decembrie, adică zilei nașterii lui Sol Invictus Mithras, cea de a doua mare sărbătoare a creștinătății - nașterea lui Iisus Hristos. Astfel, Sărbătoarea Crăciunului este cea a bucuriei, a nașterii din nou, a purității, a sincerității, a reînnoșurii naturii umane epurate de zgura păcatului, a sondării adâncimilor sufletului strămoșesc înscris în matricea fapturii noastre românești, a reînvățării lecției primare a creștinismului : „DĂRUIND, VEI DOBÂNDI!”. Că Sărbătorile de Crăciun

sunt pline de fior religios mai ales în satele unde se respectă tradițiile străvechi, unde peisajul de iarnă este emoționant , cu ale lui căsuțe luminate, cu lumânări și globuri colorate sclipind, cu bradul împodobit și mese încărcate cu delicii tradiționale, cu mireasmă de cetină și , mai ales, cu minunate cântece de stea și colinde...este un lucru de mult știut, însă astăzi, în așteptarea minunii nașterii Pruncului Sfânt, ne propunem să ne reinnoim maniera de raportare la Miracolul Nașterii, chiar din zona laică a orașului înstrăinat ,ce alienează și pietrifică simțirea. Astfel, în contextul urban desacralizat, în care sărbătoarea Crăciunului riscă să devină un eveniment dictat de principiile moderne ale marketingului, un pretext pentru petreceri zgomotoase și schimburi de cadouri, se impune,astăzi, să-i redescoperim fastul și semnificațiile tradițional-simbolice.Nu trebuie uitat, în primul rând, că sărbătoarea nașterii Mântuitorului poartă în ea germenii creației, avertizându-ne pe noi, oamenii citadini ,asupra șansei uriașe de a primi un „spor de ființă" în fiecare an.Miracolul nașterii din fecioară a purificat lumea , reordonând-o,dând oamenilor ce până la „ momentul zero" al creștinismului au muncit, trăit și iubit fără nădejde și înțelepciune, șansa de a-și mântui sufletele după moarte, de a îmbrăca „haina omului celui nou". Cea mai așteptată sărbătoare a anului,cu un pronunțat caracter augural, în mentalul colectiv tradițional, gravitează în jurul obiceiurilor și tradițiilor culinare încărcate cu semnificații simbolice creștin- religioase, dar lăsând în același timp, să se întrevadă o serie de reminiscențe culturale ale păgânității. În așteptarea sărbătorii, se impune, însă, o prealabilă curățire alimentară, incluzând operații ce astăzi au fost uitate:opăritul oalelor și chiar separarea lor de cele utilizate anterior, ba chiar înlocuirea unor ingrediente de bază precum borșul utilizat la mâncărurile de dulce cu altul de post.Spaima de spiritele malefice ale Nefârtatului era atât de mare încât toate vasele în care acesta ar fi putut să-și aibă sălașul erau așezate cu gura în jos ca nu cumva, într-un moment de ispită,să fie folosite pentru încălcarea postului. Chiar dacă intervalul „perioadei critice" a interdicțiilor culinare și a tabuizărilor comportamentale nu a fost în totalitate parcurs,comunitatea tradițională românească așteaptă cu nerăbdare Ignatul. Sacrificarea porcului, în ziua de Ignat- 20 decembrie- act ritualico-simbolic amplu discutat de antropologi și etnologi,marchează în spațiul cultural tradițional tranziția de la timpul profan, cotidian la cel sacru, sărbătoresc, delimitând „momentul zero"al duratei sărbătorești, având rolul simbolic al Kratofaniei (purificării) timpului,dar și pe acela de a capta forțele benefice ale entității supreme. Manifestare a sacrificiului animalier, prezentă atât în cadrul religiilor monoteiste (iudaism, islamism), cât și în cultele politeiste practicate de hinduși , greci,romani, egipteni, tăierea porcului conține puternice reminiscențe ale mitologiei păgâne: astfel, porcul,animal sacru totemic, substitut simbolic al zeului Osiris, în mitologia egipteană, totodată emblematic pentru Ceres, zeița romană a grâului,este sacrificat ritual în onoarea acestora ,în cadrul unor ceremonii publice. Noul Legământ al creștinismului a acceptat practica sacrificării porcului ca secvență firească a suitei de obiceiuri ce pregătesc marea sarbatoare religioasă a

Crăciunului. În tradiția românească, o serie de gesturi cu caracter obligatoriu amintesc și astăzi de solemnitatea momentului sacrificial : unele sunt în directă relație cu gândirea magico- profană de influențare a fertilității, de protecție împotriva bolilor, altora li se oferă explicații cu rezonanță creștină: „când se înjunghie porcul, cel ce-l taie, ca și cei dimprejur, îți fac cruce cu sânge, ca să fie sănătoși și roșii peste an ". Batrânii perpetuează și astăzi credința că sângele porcului tăiat de Ignat are proprietăți curative - este bun „ de guturai, de spaimă sau de nălucă”, untura sfințită vindecă junghiurile și reumatismul. Se caută semne ale vremii în viscerele porcului sacrificat : astfel, grosimea splinei ar fi un semn de vreme rea, de precipitații , de timp nefavorabil muncilor agrare. Deși, în aparență, un act ritualic agresiv, la Ignat devin părtași totii membrii comunității rurale -cei mici sunt puși să încalece porcul înjunghiat ca, prin fenomenul contaminației simbolice, să fie sănătoși și grași ca porcii, li se fac semne cu sânge pe obraji ca să fie rumeni și feriți de deochi, iar cei mari primesc bășica porcului din care fac o zornăitoare cu un rol magico- simbolic bine determinat- de a alunga spiritele rele pe toată durata sărbătorii; de asemenea, sunt rostite expresii rituale-„ Doamne ajută, să-l mântui cu sănătate"- pentru „ consacrarea " victimei. Pornind de la premisa că , în context tradițional sărbătoresc, niciun element al actului alimentar nu este insignifiant , că alimentele pe care le consumă omul tradițional și felul în care le prepară joacă un rol primordial în evoluția lui psihico- spirituală, obiceiurile culinare sunt însoțite de o întregă și profundă simbolistică: pentru a se asigura sporul , sănătatea familiei și a animalelor, se face „ pomana morților” din preparatele din porc (piftie, răcitură , aitari). Demn de reținut devine rolul preotului - de mediator în relația cu divinitatea - funcție ce s-a perpetuat în contextul îmbinării simbiotice păgâno- creștine ce definește obiceiurile însoțitoare sacrificării porcului în viața tradițională. Preotul este înzestrat cu o menire bine definită -de validare a actului sacrificial, de a transfera în plan sacru carnea și masa ce urmează. Obiceiurile populare perpetuează , ca modalitate de recompensă a preotului, dăruirea unor părți din animalul sacrificat- de exemplu, limba, „partea metaforică a comunicării", aluzie simbolică la funcția preotului de a realiza legătura cu divinitatea. Ritualul tăierii porcului este încheiat cu masa comună, numită și „ praznicul porcului" în zona prahoveană- act alimentar încărcat cu valența simbolică a realizării comuniunii spirituale a participanților într-o atmosferă solemnă. Apropiindu-ne de preziua Crăciunului , de Ajun, se remarcă , în mentalitatea populară rosturile magice ale tuturor pregătirilor culinare, cu scopul bine definit de stimulare a belșugului casei. Cea mai importantă dintre acestea este secvența pregătirii aluatului din care vor fi preparate turtele , colacii și covrigii care , în mod necesar, vor fi împărțite ca recompense simbolice colindătorilor sau ca ofrande pentru morți. În spațiu cultural folcloric, este natural ca în pragul Crăciunului, acest produs culinar obișnuit - colacul- să devină unul cultural, pus sub semnul miracolului: astfel, „ aluatul de Crăciun" se transformă în emblemă a Sărbătorii și chiar în panaceu. Astfel, din el nu se dă cu împrumut, spre a nu

se diminuează sporul casei, nu se privește cu uimire, spre a nu se deochia, se pastrează peste an pentru a se da vitelor bolnave. „Dodomeții” (pâinicile rotunde) se prepară după o rețetă magică specială, separat de celelalte, pentru a-și conserva efectul terapeutic (împotriva durerilor gastrice). Întrucât pentru omul tradițional, a se hrăni nu este un simplu act fiziologic, ci implică un act complex de comunicare, printr-un cod comportamental specific, atât cu forțele universului, cât și cu semenii, niciun ingredient al preparatelor de Crăciun nu este la întâmplare, eterogenitatea lor urmărind obținerea sporului la toate legumele, fructele și zarzavaturile ce se cultivă în gospodărie; pe masă trebuie să se afle în mod obligatoriu piftia de porc („catarigile” sau „aitura”), fiindcă porcul este norocos, crește fără multă bătaie de cap gospodarilor și merge „tot înainte”, adică rămă spre a-și găsi hrana; nelipsit va fi cozonacul, ale cărui ingrediente reunesc simbolic tot sporul casei - făina, mierea sau zahărul, sarea, ouăle, laptele. În concluzie, trebuie să recunoaștem că și acum, în era ultratehnologizată a microcipului, amestecul eterogen de elemente ale tradiției populare românești, înglobând vestigiile antice, păgâne, mai sus pomenite, dar, mai ales, credințele de factură creștină, determină sărbătorii de iarnă a Crăciunului o configurație fascinantă, unică, declanșatoare de bucurie genuină și de renaștere în spațiul pur al „primăverii” lui „homo religiosus”.

Bibliografie

1. Știucă, Narcisa Alexandra, „Sărbătoarea noastră cea de toate zilele”, Editura Punct, București, 2007
2. Bărbulescu, Constantin, „Imaginarul corpului uman, între cultura țărănească și cultura savantă”, Editura Paideia, București, 2005
3. Biedermann, Hans, „Dicționar de simboluri”, Editura Saeculum, București, 2002

TRADIȚII ȘI OBICEIURI DE CRĂCIUN

*Educatoare Glonț Ramona Maria,
Liceul Antim Ivireanu, G.P.P Nord 1, Rm. Vâlcea*

Obiceiurile, datinile și tradițiile populare au venit din veac, cele mai multe transmise prin viu grai, din generație în generație. De aceea, frumusețea lor trebuie cunoscută, simțită, prețuită și de generațiile noastre de elevi, iar această sarcină revine într-o mare măsură, școlii și dascălilor. Sufletul copilului așteaptă să fie modelat, iar cei implicați în educație au obligația de a transmite moștenirea pe care ne-au lăsat-o înaintașii.

Din păcate sunt puțini cei care o cunosc, români fiind; chiar și la școală sunt puține ore și activități prin care elevii iau cunoștință de aceste datini și obiceiuri românești.

Vechile datini românești ne ajută în fiecare an să simțim și să trăim atmosfera plină de căldură și veselie a Sărbătorilor de iarnă. Nu știm întotdeauna cu exactitate care este semnificația sau originea lor și ne gândim că, în fond, nu este așa de important.

Împrumutând și asimilând formele altor neamuri, la fondul popular românesc, românii au ajuns să aibă o comoară spirituală destul de bogată, milenară.

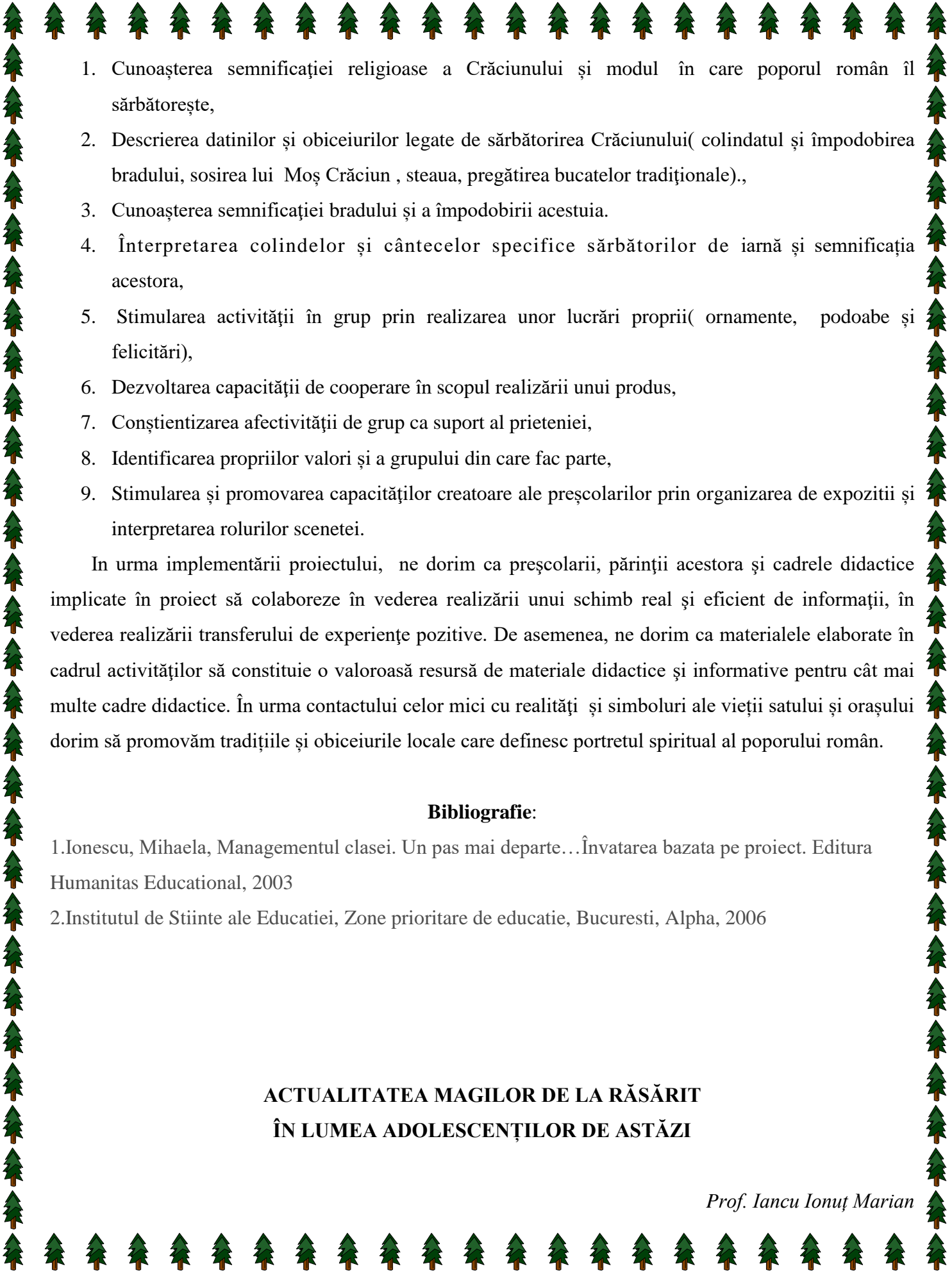
La români, sărbătorile de iarnă, îndeosebi cele de Crăciun sunt adevărate sărbători de suflet. Amintirile copilăriei ce ne revin puternic în minte și suflet, zăpezile bogate și prevestitoare de rod îmbelșugat, colindele, mersul de Colindețe din casă în casă, clinchetele de clopoței, mirosul proaspăt de brad, dar și de cozonaci, nerăbdarea așteptării darurilor, toate creează în sânul familiei o atmosfera de basm, liniște sufletească și iubire.

Perioada Sărbătorilor de iarnă începe de la Sfântul Nicolae, sărbătorit de credincioșii ortodocși pe 6 decembrie, și se termină de Bobotează, pe 6 ianuarie. Așadar, o lună plină în care tradiția este la loc de cinste.

În ideea de a obișnui copiii să trăiască în relație cu cei din jur, să-și dezvolte stări afective pozitive, să manifeste prietenie, armonie, ne-am propus să lărgim sfera noastră de prietenie prin încheierea unui proiect educațional între preșcolarii din mediul rural și cei din mediul urban. Astfel, în cadrul acestui parteneriat dorim să facem cunoscute cât mai multe lucruri despre noi și copii, să legăm prietenii, să facem schimb de experiență și de idei.

Colindele, Plugușorul, Sorcova, Steaua au fost culese, istorisite și ilustrate pentru a fi transmise urmașilor ca niște documente ale vremurilor trecute. Tocmai de aceea mi-am propus să le facem ascultate într-un colaj de poezii și colinde de Crăciun pe care să le prezentăm părinților și copiilor.

Prin realizarea acestui proiect educațional, am urmărit:

-
1. Cunoașterea semnificației religioase a Crăciunului și modul în care poporul român îl sărbătorește,
 2. Descrierea datinilor și obiceiurilor legate de sărbătorirea Crăciunului(colindatul și împodobirea bradului, sosirea lui Moș Crăciun , steaua, pregătirea bucatelor tradiționale).,
 3. Cunoașterea semnificației bradului și a împodobirii acestuia.
 4. Interpretarea colindelor și cântecelor specifice sărbătorilor de iarnă și semnificația acestora,
 5. Stimularea activității în grup prin realizarea unor lucrări proprii(ornamente, podoabe și felicitări),
 6. Dezvoltarea capacității de cooperare în scopul realizării unui produs,
 7. Conștientizarea afectivității de grup ca suport al prieteniei,
 8. Identificarea propriilor valori și a grupului din care fac parte,
 9. Stimularea și promovarea capacităților creatoare ale preșcolarilor prin organizarea de expoziții și interpretarea rolurilor scenetei.

În urma implementării proiectului, ne dorim ca preșcolarii, părinții acestora și cadrele didactice implicate în proiect să colaboreze în vederea realizării unui schimb real și eficient de informații, în vederea realizării transferului de experiențe pozitive. De asemenea, ne dorim ca materialele elaborate în cadrul activităților să constituie o valoroasă resursă de materiale didactice și informative pentru cât mai multe cadre didactice. În urma contactului celor mici cu realități și simboluri ale vieții satului și orașului dorim să promovăm tradițiile și obiceiurile locale care definesc portretul spiritual al poporului român.

Bibliografie:

1. Ionescu, Mihaela, Managementul clasei. Un pas mai departe... Învățarea bazată pe proiect. Editura Humanitas Educational, 2003
2. Institutul de Științe ale Educației, Zone prioritare de educație, București, Alpha, 2006

ACTUALITATEA MAGILOR DE LA RĂSĂRIT ÎN LUMEA ADOLESCENȚILOR DE ASTĂZI

Prof. Iancu Ionuț Marian

Liceu....tinerețe...exuberanță. Mulți se întrebă probabil dacă o astfel de temă mai este sau nu actuală într-un mileniu în care lumea se află într-o permanentă schimbare. Aș spune ca da din moment ce suntem inconjurați de mister. Cei mai sceptici vor rosti nu, din moment ce trăim timpuri secularizante. Spre a mă lămuri, am propus un test elevilor de liceu, un test mai puțin obisnuit la o ora de română, și totuși...

La ora de literatură, clasa a IX, având ca temă, *Oameni, modele , personalități*, am ales ca dezbatere un text din Evanghelia după Matei, referitoare la cei trei magi de la Răsărit.

Nu am anunțat tema. Am scris pe tablă titlul și apoi le-am cerut elevilor să îmi vorbească despre modele. O primă constatare a fost faptul ca nu își găseau modele adevărate din zilele noastre. Atunci i-am rugat să îmi descrie ce ar trebui unui om să aibă pentru a deveni model. Mi-au înșirat câteva virtuți creștine... Eram pe drumul cel bun...

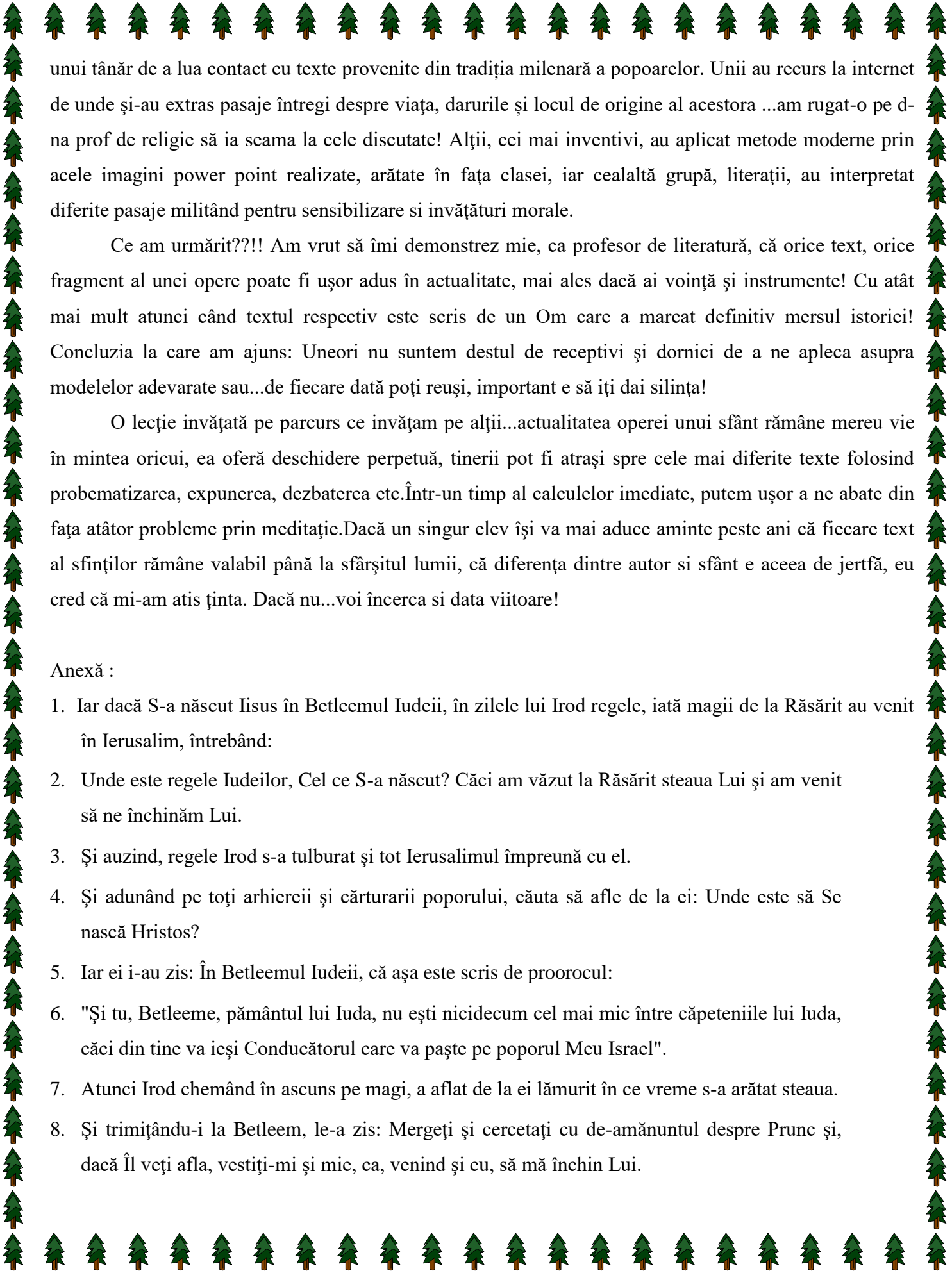
Problematizarea am încercat să o fac pornind de la o întrebare simplă...Credeți că poate exista așa ceva?! Unii mi-au spus repede: Imposibil, alții...da, Sfinții! Era momentul să mă folosesc de acel cuvânt!!

Am împărțit clasa de elevi pe grupe si le-am dat un mic fragment de comentat, fără a le spune cine a scris fragmentul și când...(am anexat citatele respective)

Fiecare elev și-a adus propria contribuție grupei la care a fost desemnat, într-un interval de 10 minute, au dat citire muncii lor , după ce timpul acordat s-a scurs, apoi i-am pus să își imagineze cine a scris textul respectiv. Mi-a placut dragostea cu care își imaginau că arată scriitorul... elementele pozitive de care s-au legat și mai ales aura cu care inconjurau misteriosul autor! Ca într-o joacă, le-am dezvăluit numele și am așteptat...unii au ziseră, alții...

Spre a nu mă îndepărta de subiect, le-am oferit fragmente luate din viața sfinților, apoi i-am întrebat dacă aceste modele de caritate sunt posibil de urmat într-o lume în care trăim. Vroiam să îi sensibilizez !! Le-am comunicat apoi că , spre deosebire de literatură, sfinții au fost oameni care nu numai au scris ce au crezut, ci au pus în practică propriul crez, uneori dându-și viața pentru așa ceva. Ochii lor mari mi-au demonstrat ca mi-am atins ținta !!

Am vrut să îmi închei ora printr-o provocare: le-am propus ca temă să caute în surse bibliografice date cât mai multe date despre cei trei crai despre care face referire tradiția, modul de interpretare a apariției acestora, semnificații și mai ales reflectarea acestora în tradițiile altor popoare. Nu mă interesa neapărat conținutul, cât mai ales locul, modalitatea de a intra pe acel tărâm, posibilitatea ce se deschidea

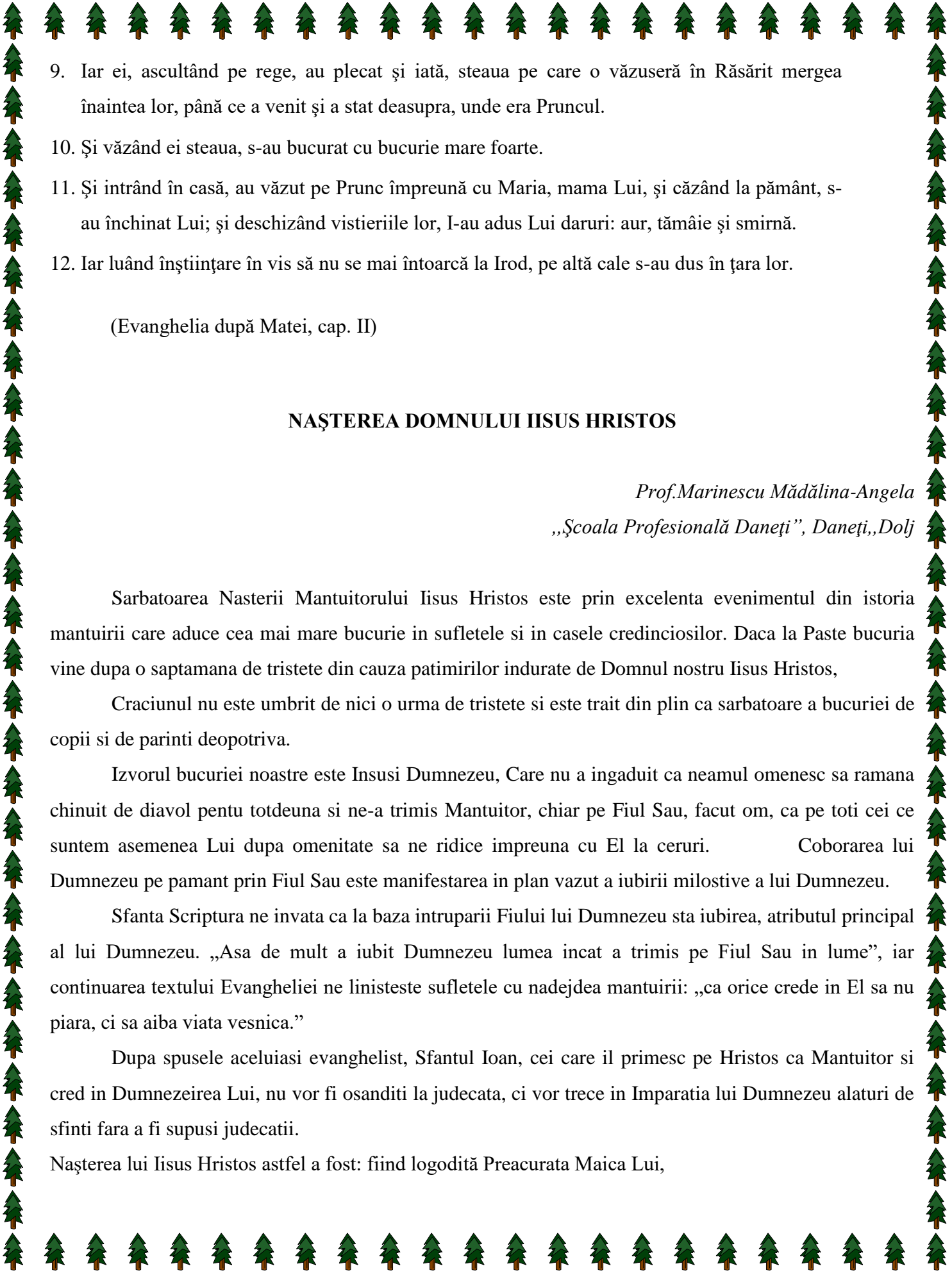
unui tânăr de a lua contact cu texte provenite din tradiția milenară a popoarelor. Unii au recurs la internet de unde și-au extras pasaje întregi despre viața, darurile și locul de origine al acestora ...am rugat-o pe dna prof de religie să ia seama la cele discutate! Alții, cei mai inventivi, au aplicat metode moderne prin acele imagini power point realizate, arătate în fața clasei, iar cealaltă grupă, literații, au interpretat diferite pasaje militând pentru sensibilizare și învățături morale.

Ce am urmărit??!! Am vrut să îmi demonstrez mie, ca profesor de literatură, că orice text, orice fragment al unei opere poate fi ușor adus în actualitate, mai ales dacă ai voință și instrumente! Cu atât mai mult atunci când textul respectiv este scris de un Om care a marcat definitiv mersul istoriei! Concluzia la care am ajuns: Uneori nu suntem destul de receptivi și dornici de a ne apleca asupra modelelor adevărate sau...de fiecare dată poți reuși, important e să îți dai silința!

O lecție învățată pe parcurs ce învățam pe alții...actualitatea unei sfânt rămâne mereu vie în mintea oricui, ea oferă deschidere perpetuă, tinerii pot fi atrași spre cele mai diferite texte folosind probematizarea, expunerea, dezbateră etc. Într-un timp al calculelor imediate, putem ușor a ne abate din fața atâtor probleme prin meditație. Dacă un singur elev își va mai aduce aminte peste ani că fiecare text al sfinților rămâne valabil până la sfârșitul lumii, că diferența dintre autor și sfânt e aceea de jertfă, eu cred că mi-am atins ținta. Dacă nu...voi încerca și data viitoare!

Anexă :

1. Iar dacă S-a născut Iisus în Betleemul Iudeii, în zilele lui Irod regele, iată magii de la Răsărit au venit în Ierusalim, întrebând:
2. Unde este regele Iudeilor, Cel ce S-a născut? Căci am văzut la Răsărit steaua Lui și am venit să ne închinăm Lui.
3. Și auzind, regele Irod s-a tulburat și tot Ierusalimul împreună cu el.
4. Și adunând pe toți arhierii și cărturarii poporului, căuta să afle de la ei: Unde este să Se nască Hristos?
5. Iar ei i-au zis: În Betleemul Iudeii, că așa este scris de prorocul:
6. "Și tu, Betleeme, pământul lui Iuda, nu ești nicidecum cel mai mic între căpeteniile lui Iuda, căci din tine va ieși Conducătorul care va paște pe poporul Meu Israel".
7. Atunci Irod chemând în ascuns pe magi, a aflat de la ei lămurit în ce vreme s-a arătat steaua.
8. Și trimițându-i la Betleem, le-a zis: Mergeți și cercetați cu de-amănuntul despre Prunc și, dacă Îl veți afla, vestiți-mi și mie, ca, venind și eu, să mă închin Lui.

-
9. Iar ei, ascultând pe rege, au plecat și iată, steaua pe care o văzuseră în Răsărit mergea înaintea lor, până ce a venit și a stat deasupra, unde era Pruncul.
 10. Și văzând ei steaua, s-au bucurat cu bucurie mare foarte.
 11. Și intrând în casă, au văzut pe Prunc împreună cu Maria, mama Lui, și căzând la pământ, s-au închinat Lui; și deschizând vistieriile lor, I-au adus Lui daruri: aur, tămâie și smirnă.
 12. Iar luând înștiințare în vis să nu se mai întoarcă la Irod, pe altă cale s-au dus în țara lor.

(Evanghelia după Matei, cap. II)

NAȘTEREA DOMNULUI IISUS HRISTOS

*Prof. Marinescu Mădălina-Angela
„Școala Profesională Daneți”, Daneți,,Doj*

Sarbatoarea Nasterii Mantuitorului Iisus Hristos este prin excelenta evenimentul din istoria mantuirii care aduce cea mai mare bucurie in sufletele si in casele credinciosilor. Daca la Paste bucuria vine dupa o saptamana de tristete din cauza patimirilor indurate de Domnul nostru Iisus Hristos,

Craciunul nu este umbrit de nici o urma de tristete si este trait din plin ca sarbatoare a bucuriei de copii si de parinti deopotriva.

Izvorul bucuriei noastre este Insusi Dumnezeu, Care nu a ingaduit ca neamul omenesc sa ramana chinuit de diavol pentu totdeauna si ne-a trimis Mantuitor, chiar pe Fiul Sau, facut om, ca pe toti cei ce suntem asemenea Lui dupa omenitate sa ne ridice impreuna cu El la ceruri. Coborarea lui Dumnezeu pe pamant prin Fiul Sau este manifestarea in plan vazut a iubirii milostive a lui Dumnezeu.

Sfanta Scriptura ne invata ca la baza intruparii Fiului lui Dumnezeu sta iubirea, atributul principal al lui Dumnezeu. „Asa de mult a iubit Dumnezeu lumea incat a trimis pe Fiul Sau in lume”, iar continuarea textului Evangheliei ne linisteste sufletele cu nadejdea mantuirii: „ca orice crede in El sa nu piara, ci sa aiba viata vesnica.”

Dupa spusele aceluiasi evanghelist, Sfantul Ioan, cei care il primesc pe Hristos ca Mantuitor si cred in Dumnezeirea Lui, nu vor fi osanditi la judecata, ci vor trece in Imparatia lui Dumnezeu alaturi de sfinti fara a fi supusi judecatii.

Nașterea lui Iisus Hristos astfel a fost: fiind logodită Preacurata Maica Lui,

Fecioara Maria, cu Iosif, bărbat drept și bătrîn cu anii - căci era de 80 de ani și, sub chipul însoțirii, după mărturia Sfîntului Grigore de Nissa și a Sfîntului Epifanie al Ciprului, a fost dată lui pentru paza fecioriei și pentru purtarea de grijă pentru dînsa, mai înainte pînă a nu se aduna ei. Iosif era numai cu părerea bărbat Mariei, iar de fapt era păzitor al fecioriei ei celei sfințite lui Dumnezeu, martor cu ochii și văzător al vieții ei celei fără prihană.

Căci așa a vrut Dumnezeu, să tăinuiască înaintea diavolului taina întrupării Sale din Preacurata Fecioară, acoperind prin logodire fecioria Preasfintei Maicii Sale, ca să nu cunoască vrăjmașul că aceasta este fecioara aceea, despre care a zis Isaia mai înainte: *Iată fecioara va lua în pîntece.*

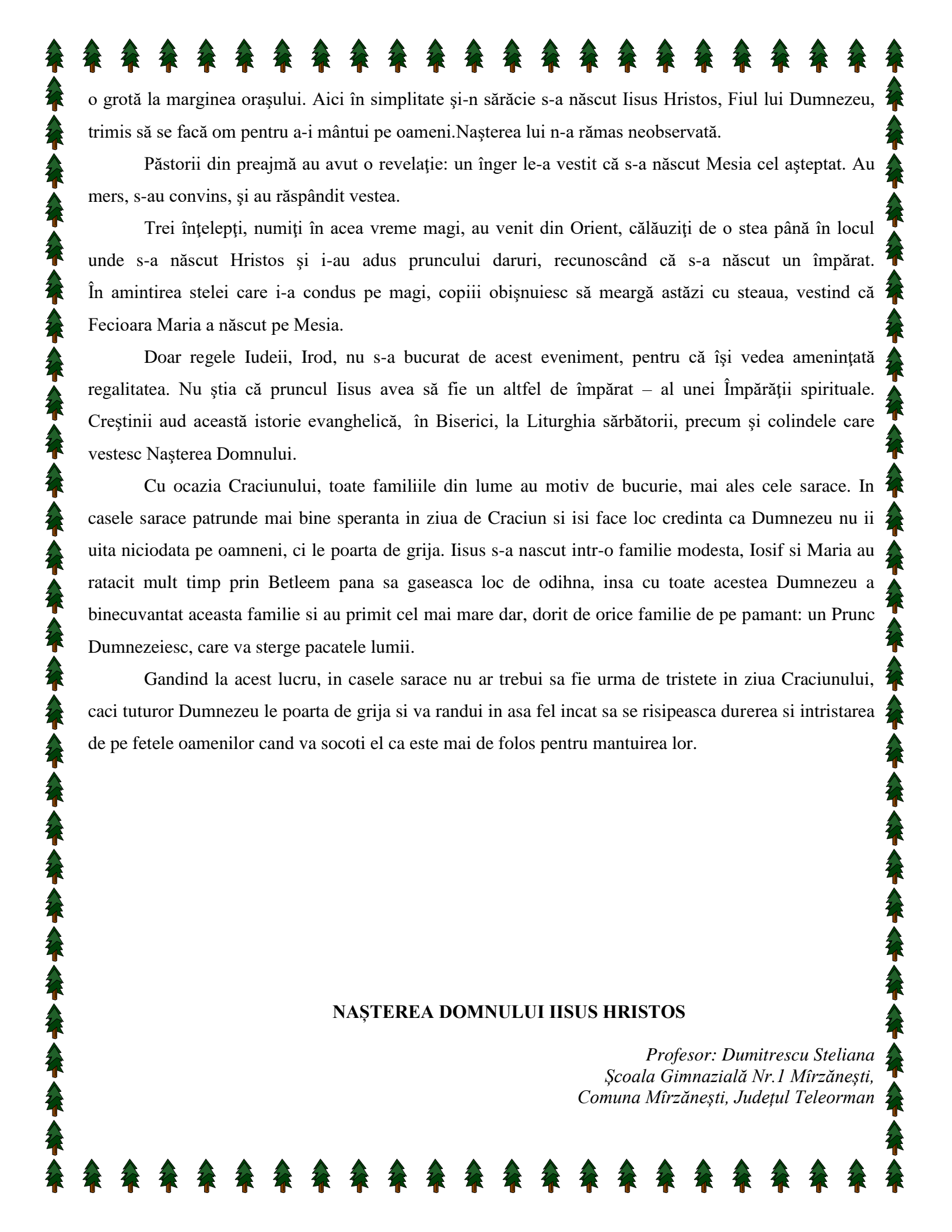
Bucuria Craciunului are in primul rand un sens soteriologic, pentru ca vine in lume Mantuitorul lumii, care va scapa omenirea de pacat. In al doilea rand, bucuria este traita de Craciun ca o manifestare a dragostei intre oameni dupa modelul dat noua de Dumnezeu, iar aceasta dragoste se exprima mai ales prin gestul de a face daruri celor dragi.

Fiecare om joaca rolul de Mos Craciun si este dator sa joace acest rol deoarece facand aceasta imita pe Dumnezeu Tatal, Care a facut primul si cel mai mare Dar omenirii: Pruncul Mantuitor. Astfel, Hristos devine darul vesnic facut noua de Dumnezeu, iar acest dar vine in lume aducand multe alte daruri: iertarea pacatelor, biruirea mortii, vindecarea bolnavilor, invierea mortilor si nenumarate alte binefaceri despre care ne vorbesc sfintii Evanghelisti.

De aceea, cu ocazia Craciunului, inainte de a astepta daruri, ar trebui ca noi sa fim primii care daruim. Darul, ca manifestare a dragostei fratesti face ca starea noastra de bucurie sa nu ramana doar pentru sine, ci sa se raspandeasca si la ceilalti. Bucuria deplina nu vine atunci cand ma bucur doar eu si altul este in lipsuri, ci cand eu ma bucur si ii fac si pe altii sa simta aceeasi bucurie. Cu adevarat, Nasterea Domnului poate fi socotita sarbatoarea dragostei divine si invingerea egoismului din sufletele noastre.

Inca din momentul Nasterii Domnului, cosmosul nu a ramas dator, ci a raspuns cu darurile sale la darul primit de la Dumnezeu: pamantul a oferit pestera, ingerii cantarea de bucurie, magii darurile, iar darul oferit lui Dumnezeu din partea intregii umanitati a fost Preasfanta Fecioara Maria, care va deveni prin harul Duhului Sfânt: Nascatoare de Dumnezeu, Maica si Fecioara.

Nașterea Domnului este a doua sărbătoare ca importanță în creștinism, după Paști. Crăciunul are la bază pasajul biblic care spune că Fecioara Maria după ce i s-a vestit că va naște în mod miraculos pe Mesia a rămas însărcinată. (Matei I,18-II,1-23, Luca I-II). Ea era împreună cu Iosif în Bethleem, pentru a se înscrie la recensământul comandat de împăratul roman Augustus (27 a.Hr - 14 d.Hr). În acel moment s-a împlinit vremea să nască și n-au găsit adăpost decât într-un staul amenajat într-

o grotă la marginea orașului. Aici în simplitate și-n sărăcie s-a născut Iisus Hristos, Fiul lui Dumnezeu, trimis să se facă om pentru a-i mântui pe oameni. Nașterea lui n-a rămas neobservată.

Păstorii din preajmă au avut o revelație: un înger le-a vestit că s-a născut Mesia cel așteptat. Au mers, s-au convins, și au răspândit vestea.

Trei înțelepți, numiți în acea vreme magi, au venit din Orient, călăuziți de o stea până în locul unde s-a născut Hristos și i-au adus pruncului daruri, recunoscând că s-a născut un împărat. În amintirea stelei care i-a condus pe magi, copiii obișnuiesc să meargă astăzi cu steaua, vestind că Fecioara Maria a născut pe Mesia.

Doar regele Iudeii, Irod, nu s-a bucurat de acest eveniment, pentru că își vedea amenințată regalitatea. Nu știa că pruncul Iisus avea să fie un altfel de împărat – al unei Împărății spirituale. Creștinii aud această istorie evanghelică, în Biserici, la Liturghia sărbătorii, precum și colindele care vestesc Nașterea Domnului.

Cu ocazia Craciunului, toate familiile din lume au motiv de bucurie, mai ales cele sarace. In casele sarace patrunde mai bine speranta in ziua de Craciun si isi face loc credinta ca Dumnezeu nu ii uita niciodata pe oamneni, ci le poarta de grija. Iisus s-a nascut intr-o familie modesta, Iosif si Maria au ratacit mult timp prin Betleem pana sa gaseasca loc de odihna, inasa cu toate acestea Dumnezeu a binecuvantat aceasta familie si au primit cel mai mare dar, dorit de orice familie de pe pamant: un Prunc Dumnezeiesc, care va sterge pacatele lumii.

Gandind la acest lucru, in casele sarace nu ar trebui sa fie urma de tristete in ziua Craciunului, caci tuturor Dumnezeu le poarta de grija si va randui in asa fel incat sa se risipeasca durerea si intristarea de pe fetele oamenilor cand va socoti el ca este mai de folos pentru mantuirea lor.

NAȘTEREA DOMNULUI IISUS HRISTOS

*Profesor: Dumitrescu Steliana
Școala Gimnazială Nr.1 Mîrzănești,
Comuna Mîrzănești, Județul Teleorman*

Este Crăciunul. Se întorc în mintea noastră faptele și împrejurările care alcătuiesc cadrul nașterii Fiului lui Dumnezeu, și privirea noastră se oprește asupra grotei din Betleem. Astăzi va străluci lumina peste noi, pentru că s-a născut Domnul Iisus Hristos. Iată vestea cea mare care mișcă în această zi pe creștini și care, prin intermediul lor este adresată omenirii întregi. Dumnezeu este în mijlocul nostru. Acesta este adevărul care liniștește viața noastră. Orice Crăciun trebuie să fie pentru noi o întâlnire nouă și deosebită cu Dumnezeu, astfel încât lumina sa și harul său să intre până în adâncul sufletului nostru.

Nașterea lui Isus este învăluită de o simplitate admirabilă: Domnul vine fără răsunet, necunoscut de toți. Aici pe pământ, numai Maria și Iosif participă la această aventură divină. Apoi păstorii, cărora îngerii le aduc vestea. Și, mai târziu, acei înțelepți din Orient. Și astfel s-a săvârșit evenimentul transcendent care unește cerul cu pământul, pe Dumnezeu cu omul.

An de an, pe 25 decembrie, întreaga lume - creștini și necreștini - sărbătorește Crăciunul. Albi, negri, galbeni și roșii, toți sărbătorește Crăciunul, prilej cu care își fac unii altora cadouri și petrec în jurul unui brad împodobit, într-o revărsare de bucurie și voie bună. Bucuroși sunt și comercianții, vânzările lor ținând pasul cu "spiritul sărbătorilor". Televiziunile abundă în kitsch-uri cu june semi-dezbrăcate care încearcă să ne cânte despre "această noapte magică"

Dincolo de această cocacolizare și deturnare a sensului acestei sărbători, pe 25 decembrie creștinii sărbătorește nașterea Domnului Iisus Hristos.

Din punct de vedere istoric, data nașterii Domnului a fost fixată de Biserică târziu, abia în secolul 5, în timp ce în Biserica primară nu exista o sărbătoare oficială pentru că nimeni nu își (mai) amintea data nașterii lui Hristos. Sărbătoarea nașterii Lui, atunci când era ținută, era ținută la date diferite, în locuri diferite.

Prima menționare a datei de 25 decembrie apare în „Calendarul lui Filocalus” (anul 354), unde se afirmă că nașterea Domnului a avut loc pe 25 decembrie, anul 1. Oficial, data de 25 decembrie a fost stabilită ca sărbătoare a nașterii Domnului abia în anul 440, prin hotărâre a Sfinților Părinți ai Bisericii, pentru încheierea tuturor disputelor asupra datei nașterii Domnului.

În Sfânta Evanghelie după Luca citim că în noaptea nașterii Domnului, în apropierea peșterii din Betleem se aflau niște păstori cu oile lor, afară pe câmp. Decembrie este în mijlocul unui anotimp rece și ploios în Iudeea. Păstorii întotdeauna își aduceau turmele în stâne până la jumătatea lui octombrie, cel târziu.

De asemenea, citim că în aceeași perioadă fusese organizat un recensământ, lucru care implica deplasarea multor oameni dintr-o parte într-alta a țării, în condiții de călătorie specifice acelor vremuri. Un astfel de recensământ, în luna decembrie, trebuie să fi implicat anumite dificultăți.

Aflăm din Sfânta Evanghelie că, după ce s-a născut Hristos, Iosif a luat-o pe Maria și a plecat în Egipt, din cauza poruncii regelui Irod de ucidere a tuturor pruncilor cu vârste de până la doi ani, în încercarea de a-l stârpi pe Cel despre care Magii îi spusese că va fi Împăratul lui Israel.

Între nașterea Domnului și moartea lui Irod a trecut ceva timp, din moment ce Maria și Iosif au fugit în Egipt la scurt timp de la nașterea Lui și nu s-a întors în Israel decât după moartea lui Irod.

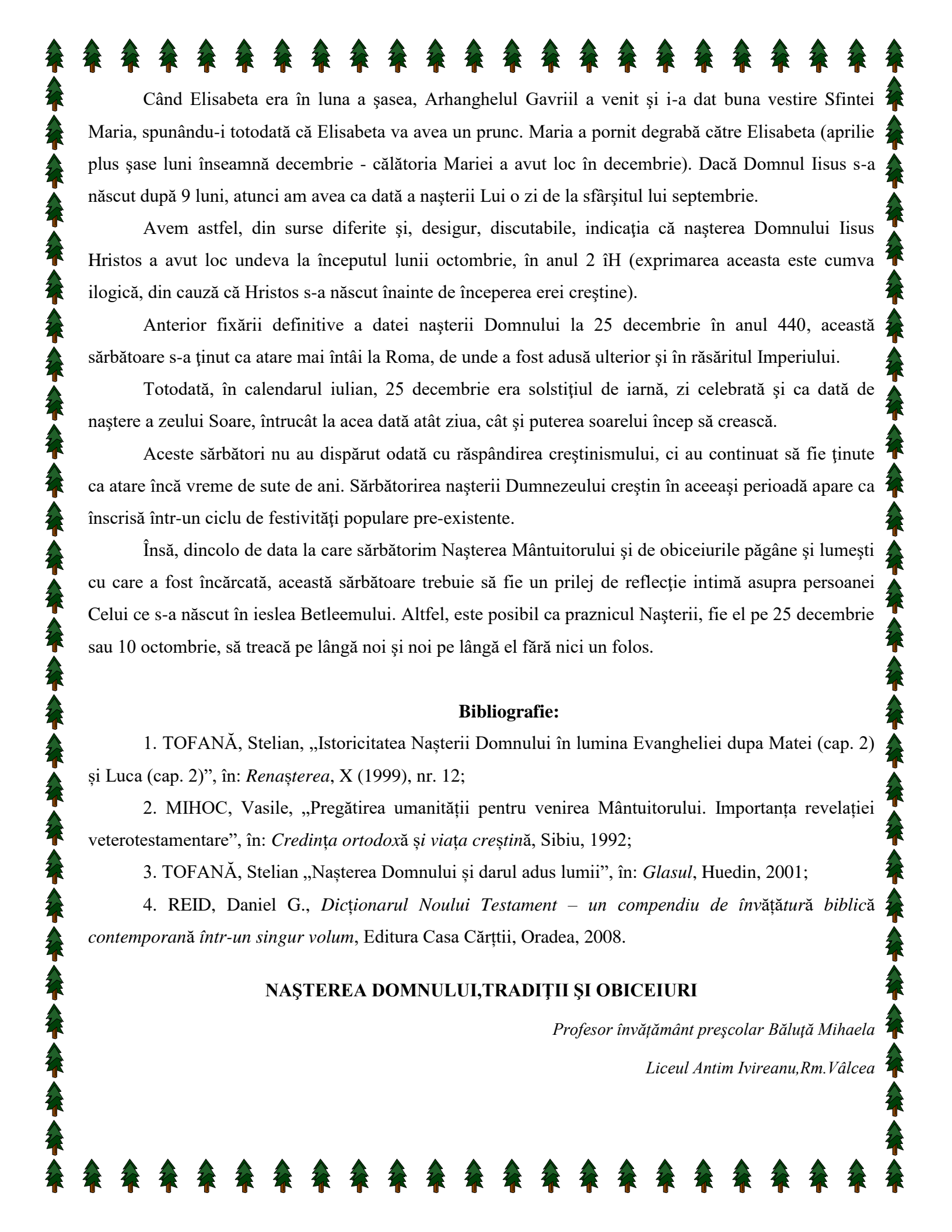
Irod a murit pe 14 ianuarie, anul 1 îH (există însă și informații pentru anul 4 îH ca an al morții lui). Tertulian (155-230 dH) spune că împăratul Augustus si-a început domnia cu 41 de ani înainte de nașterea Domnului și a murit la 15 ani de la acest eveniment. Augustus a murit pe 19 august 14 dH, ceea ce înseamnă că Iisus s-a născut în anul 2 îH.

De asemenea, Tertulian scrie că Iisus s-a născut la 28 de ani de la moartea Cleopatrei din anul 30 îH, ceea ce ne dă tot anul 2 îH ca an al nașterii Lui.

Eusebiu (264-340 dH), supranumit "Părintele istoriei Bisericii", așază nașterea Domnului în al 42-lea an de domnie a lui Augustus și la 28 de ani de la cucerirea Egiptului după moartea lui Antoniu și a Cleopatrei. Al 42-lea an de domnie a lui Augustus tine din toamna lui 2 îH până în toamna lui 1 îH. Cucerirea Egiptului a avut loc în toamna anului 30 îH. Al 28-lea an a tinut din toamna anului 3 îH până în toamna lui 2 îH.

Singura dată care corespunde tuturor acestor date este toamna anului 2 îH. Tot la anul 2 îH ajungem, indirect, și dacă ne uităm la câteva profeții și informații din Vechiul Testament, în special la cartea prorocului Daniel.

O altă abordare în determinarea datei nașterii Domnului se bazează pe informațiile despre Sf. Ioan Botezătorul. Elisabeta, mama lui Ioan, era o verisoară de-a Sfintei Maria și soția preotului Zaharia, care era din "ceata preotească" a lui Abia (preoții iudeilor erau împărțiți în 24 de "cete" și fiecare ceată slujea la Templul din Ierusalim timp de o săptămână, de la un sabbat la altul). Când Templul a fost distrus de romani pe 5 august 70 dH, prima ceată de preoți tocmai preluase slujbele religioase. Întrucât ceata lui Abia era a opta ceată, putem merge înapoi și găsi că Zaharia si-a încheiat slujbele pe 13 iulie 3 îH. Dacă nașterea lui Ioan a avut loc după 280 de zile, înseamnă că ea s-a produs pe 19-20 aprilie 2 îH (mai precis, cu ocazia Pastelui evreiesc din acel an). Sf. Ioan Botezătorul si-a început propovăduirea în al 15-lea an de domnie a lui Tiberiu. Vârsta minimă pentru o lucrare publică era de 30 de ani. Din moment ce Augustus a murit pe 19 august 14 dH, acesta este anul urcării pe tron a lui Tiberiu. Dacă Ioan s-a născut pe 19-20 aprilie 2 îH, el a împlinit 30 de ani pe 19-20 aprilie 29 dH, adică în al 15-lea an al lui Tiberiu. Aceasta pare să confirme anul 2 îH ca an al nașterii Domnului și, din moment ce Ioan Botezătorul era cu șase luni mai mare decât Iisus, găsim că nașterea Lui ar fi avut loc în octombrie.

Când Elisabeta era în luna a șasea, Arhanghelul Gavriil a venit și i-a dat buna veste Sfintei Maria, spunându-i totodată că Elisabeta va avea un prunc. Maria a pornit degrabă către Elisabeta (aprilie plus șase luni înseamnă decembrie - călătoria Mariei a avut loc în decembrie). Dacă Domnul Iisus s-a născut după 9 luni, atunci am avea ca dată a nașterii Lui o zi de la sfârșitul lui septembrie.

Avem astfel, din surse diferite și, desigur, discutabile, indicația că nașterea Domnului Iisus Hristos a avut loc undeva la începutul lunii octombrie, în anul 2 îH (exprimarea aceasta este cumva ilogică, din cauză că Hristos s-a născut înainte de începerea erei creștine).

Anterior fixării definitive a datei nașterii Domnului la 25 decembrie în anul 440, această sărbătoare s-a ținut ca atare mai întâi la Roma, de unde a fost adusă ulterior și în răsăritul Imperiului.

Totodată, în calendarul iulian, 25 decembrie era solstițiul de iarnă, zi celebrată și ca dată de naștere a zeului Soare, întrucât la acea dată atât ziua, cât și puterea soarelui încep să crească.

Aceste sărbători nu au dispărut odată cu răspândirea creștinismului, ci au continuat să fie ținute ca atare încă vreme de sute de ani. Sărbătorirea nașterii Dumnezeului creștin în aceeași perioadă apare ca înscrisă într-un ciclu de festivități populare pre-existente.

Însă, dincolo de data la care sărbătorim Nașterea Mântuitorului și de obiceiurile păgâne și lumești cu care a fost încărcată, această sărbătoare trebuie să fie un prilej de reflecție intimă asupra persoanei Celui ce s-a născut în ieslea Betleemului. Altfel, este posibil ca praznicul Nașterii, fie el pe 25 decembrie sau 10 octombrie, să treacă pe lângă noi și noi pe lângă el fără nici un folos.

Bibliografie:

1. TOFANĂ, Stelian, „Istoricitatea Nașterii Domnului în lumina Evangheliei după Matei (cap. 2) și Luca (cap. 2)”, în: *Renașterea*, X (1999), nr. 12;
2. MIHOC, Vasile, „Pregătirea umanității pentru venirea Mântuitorului. Importanța revelației veterotestamentare”, în: *Credința ortodoxă și viața creștină*, Sibiu, 1992;
3. TOFANĂ, Stelian „Nașterea Domnului și darul adus lumii”, în: *Glasul*, Huedin, 2001;
4. REID, Daniel G., *Dicționarul Noului Testament – un compendiu de învățătură biblică contemporană într-un singur volum*, Editura Casa Cărții, Oradea, 2008.

NAȘTEREA DOMNULUI, TRADIȚII ȘI OBICEIURI

Profesor învățământ preșcolar Băluță Mihaela

Liceul Antim Ivireanu, Rm. Vâlcea

Împăratul Constantin cel Mare a fost cel care, în anul 325, a desemnat în mod oficial Crăciunul ca sărbătoare care celebrează nașterea lui Iisus. Totuși, majoritatea țărilor nu au acceptat Crăciunul ca sărbătoare legală decât în secolul al XIX-lea.

Unul dintre cele mai îndrăgite obiceiuri de Crăciun este colindatul, iar cel mai vechi astfel de cântec este „Jesus refulsit omnium”, compus în secolul al IV-lea, de St. Hilary din Poitiers.

În 1818, ajutorul de preot austriac Joseph Mohr a fost anunțat cu o zi înaintea Crăciunului că orga bisericii sale s-a stricat și nu poate fi reparată la timp pentru slujba de Crăciun. Atunci, el s-a apucat să scrie trei piese care să poată fi cântate de cor și acompaniate la chitară. Una dintre ele era „Silent Night, Holy Night”, care astăzi este cântată în peste 180 de limbi străine de milioane de persoane.

Și în România, colindatul este unul dintre cele mai populare obiceiuri de Crăciun. Pe lângă mesajul mistic, multe obiceiuri practicate în această zi sunt legate de cultul fertilității și de atragerea binelui asupra gospodăriilor.

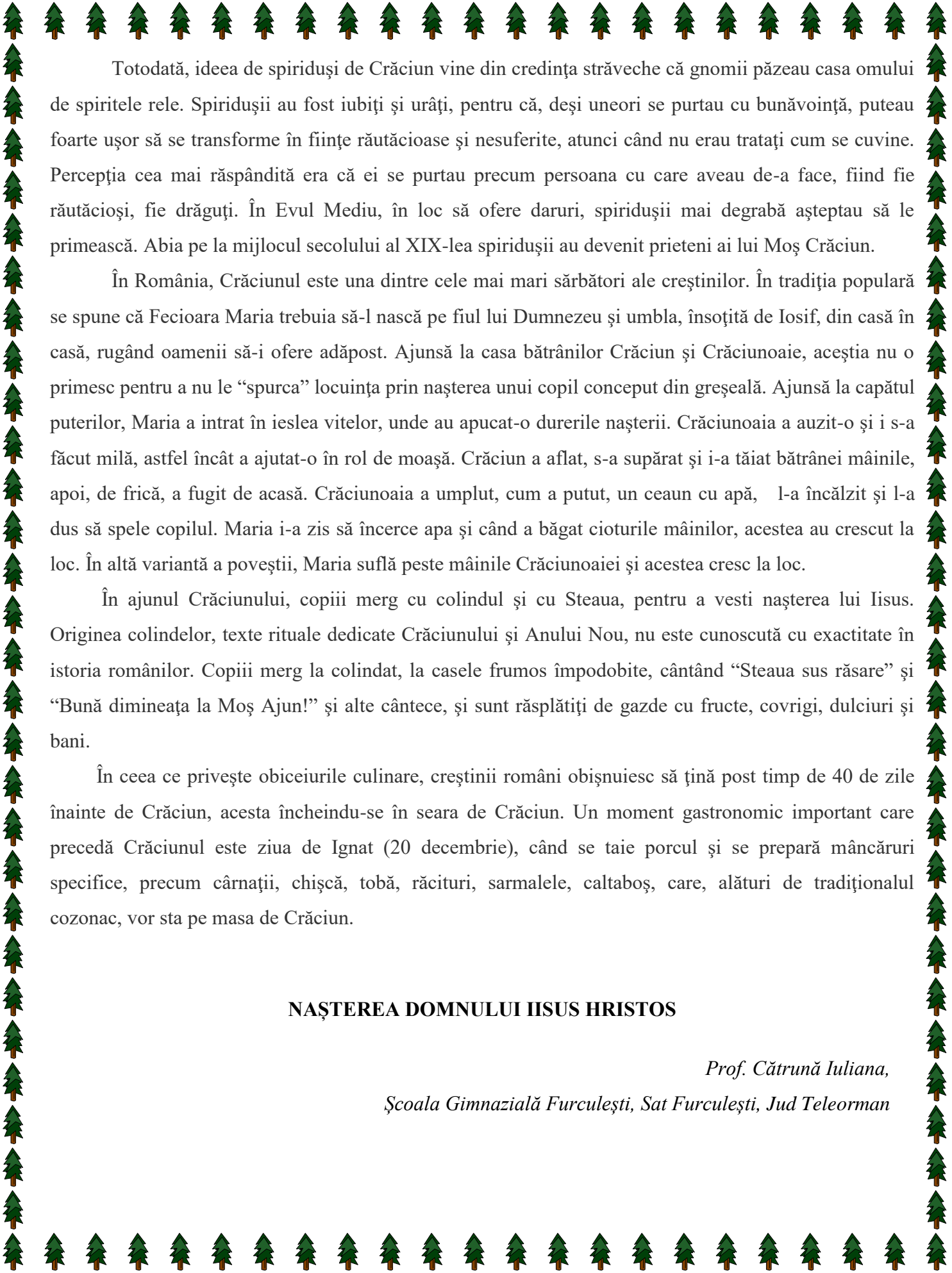
În unele sate românești se păstrează și un alt obicei: cel mai în vârstă membru al familiei trebuie să arunce în fața colindătorilor boabe de grâu și de porumb. Bătrânii spun că, dacă boabele peste care au trecut colindătorii vor fi date găinilor, acestea vor fi spornice la ouat. Ei cred, de asemenea, că vor avea o recoltă foarte bună în anul următor dacă vor amesteca sămânța pe care o vor pune în brazdă cu boabele folosite în ajun la primirea colindătorilor.

În satele de pe Valea Mureșului, Crăciunul este încă legat de anumite credințe populare care se păstrează și în prezent, iar obiceiul de a oferi daruri își are originile într-o legendă pe care numai bătrânii o mai cunosc.

O altă poveste despre Crăciun, mai puțin cunoscută, spune că, în secolul al VII-lea, călugării foloseau forma triunghiulară a bradului pentru a descrie Sfânta Treime. În jurul anului 1500, oamenii au început să vadă în bradul de Crăciun un simbol al copacului din Paradis și au atârnat în el mere roșii, simbol al păcatului originar. În secolul al XVI-lea, însă, familiile creștine au început să decoreze brazii cu hârtie colorată, fructe și dulciuri. Dar mai înainte, în secolul al XII-lea, oamenii obișnuiau să atârne brazii de Crăciun în tavan, cu vârful în jos, ca simbol al creștinătății.

Reprezentările lui Moș Crăciun s-au schimbat de-a lungul vremii, astfel că între imaginea acestuia în vechea cultură populară – de frate mai bogat și mai inimos al lui Moș Ajun – și imaginea contemporană – de personaj iubit de copii – există mari diferențe.

Tradițiile contemporane despre “sfântul” Crăciun, despre Moșul “darnic și bun”, “încărcat cu daruri multe” sunt printre puținele influențe livrești pătrunse în cultura populară de la vest la est și de la oraș la sat.

Totodată, ideea de spiriduși de Crăciun vine din credința străveche că gnomii păzeau casa omului de spiritele rele. Spiridușii au fost iubiți și urâți, pentru că, deși uneori se purtau cu bunăvoință, puteau foarte ușor să se transforme în ființe răutăcioase și nesuferite, atunci când nu erau tratați cum se cuvine. Percepția cea mai răspândită era că ei se purtau precum persoana cu care aveau de-a face, fiind fie răutăcioși, fie drăguți. În Evul Mediu, în loc să ofere daruri, spiridușii mai degrabă așteptau să le primească. Abia pe la mijlocul secolului al XIX-lea spiridușii au devenit prieteni ai lui Moș Crăciun.

În România, Crăciunul este una dintre cele mai mari sărbători ale creștinilor. În tradiția populară se spune că Fecioara Maria trebuia să-l nască pe fiul lui Dumnezeu și umbla, însoțită de Iosif, din casă în casă, rugând oamenii să-i ofere adăpost. Ajunsă la casa bătrânilor Crăciun și Crăciunoaie, aceștia nu o primesc pentru a nu le “spurca” locuința prin nașterea unui copil conceput din greșeală. Ajunsă la capătul puterilor, Maria a intrat în ieslea vitelor, unde au apucat-o durerile nașterii. Crăciunoaia a auzit-o și i s-a făcut milă, astfel încât a ajutat-o în rol de moașă. Crăciun a aflat, s-a supărat și i-a tăiat bătrânei mâinile, apoi, de frică, a fugit de acasă. Crăciunoaia a umplut, cum a putut, un ceaun cu apă, l-a încălzit și l-a dus să spele copilul. Maria i-a zis să încerce apa și când a băgat cioturile mâinilor, acestea au crescut la loc. În altă variantă a poveștii, Maria suflă peste mâinile Crăciunoaiei și acestea cresc la loc.

În ajunul Crăciunului, copiii merg cu colindul și cu Steaua, pentru a vesti nașterea lui Iisus. Originea colindelor, texte rituale dedicate Crăciunului și Anului Nou, nu este cunoscută cu exactitate în istoria românilor. Copiii merg la colindat, la casele frumos împodobite, cântând “Steaua sus răsare” și “Bună dimineața la Moș Ajun!” și alte cântece, și sunt răsplățiți de gazde cu fructe, covrigi, dulciuri și bani.

În ceea ce privește obiceiurile culinare, creștinii români obișnuiesc să țină post timp de 40 de zile înainte de Crăciun, acesta încheindu-se în seara de Crăciun. Un moment gastronomic important care precedă Crăciunul este ziua de Ignat (20 decembrie), când se taie porcul și se prepară mâncăruri specifice, precum cârnații, chișcă, tobă, răcături, sarmalele, caltaboș, care, alături de tradiționalul cozonac, vor sta pe masa de Crăciun.

NAȘTEREA DOMNULUI IISUS HRISTOS

Prof. Cătrună Iuliana,

Școala Gimnazială Furculești, Sat Furculești, Jud Teleorman

Despre niciun alt personaj istoric nu s-au scris la fel de multe cărți ca despre Iisus Christos, iar numărul personalităților laice sau religioase care au spus ceva despre El este extrem de mare.

„Oamenii au nevoie de Iisus Christos ca necesitate, nu ca lux. Poate că îți face plăcere să ai flori, dar ai nevoie de pâine. Iisus nu este un fenomen, El este pâinea. Iisus nu este o curiozitate, El este apa. La fel de sigur cum sunt că omul nu poate trăi fără pâine, noi nu putem trăi pe deplin fără Iisus.” (Joseph Parker (1830-1902), teolog britanic).

Crăciunul reprezintă o provocare pentru creștinul zilelor noastre, care are de ales între dobândirea darurilor trecătoare sau a celor veșnice, între aparența și realitate. Ne este tot mai greu să deosebim falsul de real într-o societate ce promovează atatea forme fără fond și "valori" fără conținut. Societatea de consum și mijloacele mass-media ne "sufocă" în această perioadă cu o multitudine de „substitute”, în detrimentul spiritului autentic al Crăciunului: abundența de Moși Crăciuni comerciali, berea cu "gust de Crăciun", "spiridușii", săniile trase de reni, târgurile de Crăciun, marile reduceri din magazine, megashow-urile din piețele publice.

Toate aceste pseudovalori au scopul de a ne distrage atenția de la adevărata semnificație a marelui Praznic al Nașterii Mântuitorului, care este o sărbătoare a sufletului și la care s-a adăugat, de-a lungul timpului, mult "ambalaj". Nu spun că toate acestea sunt neapărat rele; tuturor ne place să vedem orașul împodobit, bradul de Crăciun, dar sărbătorirea în acest stil postmodernist nu trebuie să se facă în detrimentul relației vii cu Hristos și cu Biserica.

Adevărata semnificație a Crăciunului

Pentru noi, creștinii, Nașterea Domnului, amintirea ei în fiecare an, are rolul de a ne adresa chemarea dumnezeiască la propria renaștere, căci scris este: *De nu se va naște cineva din nou, nu va putea să vadă Împărăția lui Dumnezeu.* Este un prilej pentru fiecare de a ne lepăda de omul cel vechi și păcătos și a ne îmbraca în omul cel nou. Importanța unică a Nașterii Domnului pentru umanitate constă în faptul că, făcându-Se Om, Fiul lui Dumnezeu afirmă în modul cel mai desăvârșit cu putință valoarea omului. Dumnezeu nu se mai adresează omului în mod indirect, întrucât se face El Insuși și Om, fără a înceta să fie Dumnezeu. Prăpastia dintre Dumnezeu și om dispare, iar Dumnezeu afirmă astfel cinstea nebănuită la care a fost chemat omul.

Crăciunul și copilăria

Toate sărbătorile noastre creștine revarsă în inimi duh de mângâiere și de împăcare, dar Crăciunul copilăriei noastre ni se pare a fi mai presus de toate. De Crăciun ni se face dor de copilărie, de inocența și bucuria senină a acelor zile de basm, cu vers duios de colinde, când Pruncul Iisus, Sfânta Fecioară și oștile îngerești făceau parte din familia noastră. Sunt amintiri dragi sufletului nostru, în special pentru cei care au copilărit în satele din Tara Făgărașului, unde se intra la biserica

dis-de-diminează. Infrigurați, dar fericiți, cu hăinuțele noastre simple, care nu erau de firmă, cu bunica de mână, ne adunam la slujbă cu toții, de la mic la mare, și știam să ne prețuim, bucurându-ne unii pe alții. Trăiam intens înțelesul sărbătorii, într-o comuniune deplină și în sufletele noastre era mereu un strop de dumnezeire.

A venit și anul acesta vremea colindelor; o nouă generație de copii cu glasuri cristaline ne vor vesti: *Praznic luminos, strălucind frumos*. Țara Făgărașului este bogată în tradiții și obiceiuri străvechi legate de acest mare Praznic. Cei mai în vârstă își amintesc cum, începând de la Sfântul Nicolae, se adunau în câte o casă și repetau colindele din moși-strămoși. Era perioada anului cea mai frumoasă, căci se pregăteau intens, ca apoi fiecare familie să fie cercetată, colindată.

Bucuria duhovnicească a Sărbătorii

Un creștin adevărat învață să privească dincolo de strălucirea artificiilor și de fastul vitrinelor împodobite, care sunt atât de efemere! Inșăși scena Nașterii contrastează cu orice lux și bogăție: *Ieslea cea sărăcicioasă a fost a Domnului casă. Acea iesle a adăpostit în interiorul ei ceva mai mare decât întreaga noastră lume*. La Craciun, o lume nouă s-a coborât odată cu Iisus într-un umil adăpost, pentru că *oricine crede în El să nu piară, ci să aibă viață veșnică!*

Să ne reamintim că nu valoarea materială, laicizată, a Crăciunului este cea care contează, ci cea spirituală. Haideți să facem cu toții un efort pentru că, în timpul care a rămas până la Marele Praznic, să intensificăm activitatea spirituală: să înmulțim rugăciunea, postul, milostenia și faptele bune, să ne spovedim și să ne împărtășim. Domnul ne cere puțină nevoință, ca prin nevoință să ajungem la bucurie. Pe toți cei care mai au încă *părinți pe pământ, nu în gând* îi îndemn să îi cerceteze și să îi bucure în aceste zile, în care nimeni nu dorește să fie singur. Este momentul să le fim recunoscători celor care, cu truda și nesomn, au muncit *să le fie copilul cu o treaptă mai domn*.

Hristos S-a născut cu trupul numai o dată, la Betleem, dar duhovnicește Se naște permanent în inimile noastre, prin Biserica, prin rugăciune, prin Sfânta Liturghie și prin Sfintele Taine. Căci peștera din Betleem s-a transformat în nenumarate biserici creștine, răspandite astăzi în toată lumea. Ieslea în care a șezut Hristos este înlocuită astăzi cu Sfintele Altare, în care se săvârșește Sfânta Liturghie. Să-I facem Pruncului Iisus loc să se nască în inimile noastre, cu harul și puterea Lui! La ce ne-ar folosi oare dacă S-ar naște de o mie de ori în Betleem, dar n-ar avea unde să-Și plece capul în inimile pe care Le-a zidit pentru El?

Bibliografie:

Adams Simion, Povestea lumii religioase, New York, Rosen Publishing Group, 2012

NAȘTEREA MÂNTUITORULUI

Prof. Nuți Gălețeanu

Școala Gimnazială Specială pentru Deficienți de Auz „Sfânta Maria”

București, Sectorul 6

Nașterea Domnului Iisus Hristos este o mare sărbătoare creștină celebrată anual la 25 decembrie (în calendarul gregorian) sau la 6 ianuarie (în calendarul iulian) - deși Biblia nu menționează cu exactitate data nașterii - și face parte din cele 12 sărbători domnești (praznice împărătești) ale Bisericii bizantine. Este o sărbătoare deosebit de importantă, cu conotații spirituale profunde, alături de Paști și de Rusalii.

Nașterea Domnului - Crăciunul are la bază câteva versete biblice în care se spune că Fecioara Maria după ce i s-a vestit că va naște în mod miraculos pe Mesia a rămas însărcinată. (Matei I,18-II,1-23, Luca I-II). Maria din Nazaret, fiica Anei și a lui Ioachim, fusese aleasă de Dumnezeu să îl nască pe Fiul Său pentru a izbăvi lumea de păcat. Vestea cea bună i-a fost dată Fecioarei de către îngerul Gavriil.

Fecioara Maria și Iosif se aflau la Betleem pentru a se înscrie la recensământul pe care împăratul roman, Augustus, îl comandase. Venindu-i sorocul și negăsind adăpost peste noapte, Maria îl naște pe pruncul Iisus într-un grajd.

În noaptea nașterii lui Iisus Hristos, o stea strălucitoare a răsărit pe cer, ca să vestească tuturor, că un Împărat Ceresc, Fiul Celui de Sus, s-a născut într-o iesle săracă. În amintirea acestei stele ce a condus Magii la pruncul Iisus, copiii merg și în ziua de azi, cu Steaua, vestind cu bucurie, Nașterea lui Mesia. Corul de îngeri ce s-a ivit în acel moment deosebit de important pentru întreaga omenire, nu cânta doar de bucurie ci cântau de fapt Pacea care venea în lume o dată cu nașterea lui Hristos, o pace interioară, o bucurie a comuniunii cu Dumnezeu pe care omul o pierduse.

Și în prezent, după două mii de ani, Nașterea Domnului reprezintă sărbătoarea ce îi adună laolaltă pe toți membrii familiei, reprezintă sărbătoarea Comunicării și Comuniunii, a generozității; este sărbătoarea care ne reamintește să fim mai buni, mai iertători și mai darnici cu cei din jurul nostru și să ne reamintim să trăim cu dragoste pentru aproapele nostru.

Dragostea pentru semenii noștri ne arată părintele Nicolae Steinhardt este ceea ce ”în învățătura lui Hristos înlocuiește vechea-rece și aspră- dreptate.” (pag.245)

În încheiere, putem spune că Nașterea Domnului, reprezintă o sărbătoare creștină foarte importantă, un timp al bucuriei și al liniștii sufletești. Este o perioadă în care primim și dăruim cu bucurie, iubire. Căci, precum spunea Părintele Nicolae Steinhardt, ”dăruind vei dobândi”.

Bibliografie:

Steinhardt, N (2006)- Dăruind vei dobândi, Editura Manastirii Rohia

<http://www.crestinortodox.ro/sarbatori/nasterea-domnului-craciunul/>

Sursa foto: <http://www.crestinortodox.ro/sarbatori/nasterea-domnului-craciunul/>

OBICEIURI ȘI TRADIȚII POPULARE ROMÂNEȘTI

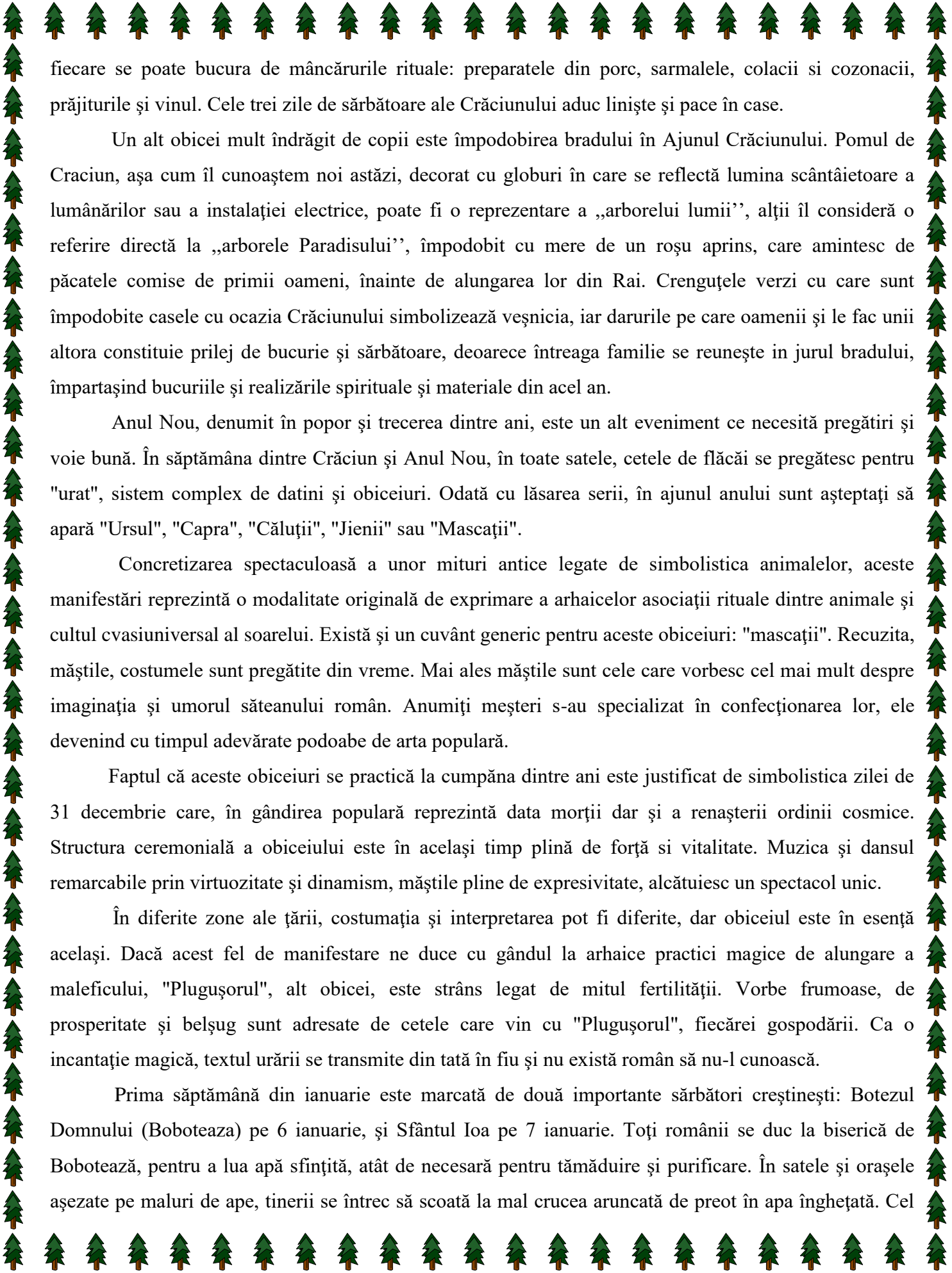
*Prof. Negrea Tamara Roxana
Liceul Tehnologic „General Magheru”
Rm. Vâlcea, Jud. Vâlcea*

Sărbătorile românești au o anumită frumusețe, fiind marcate de-a lungul anilor de existența numeroaselor tradiții și obiceiuri populare ce vin parcă să încununeze aureola semnificațiilor spirituale și populare ale sărbătorilor. Ele aduc în inimile și în casele noastre bucurie, lumină sufletească și belșug, dar și multe zâmbete, flori, miros de brad sau prezența cadourilor.

Cele mai îndrăgite sărbători de iarnă sunt cele dedicate Crăciunului și Anului Nou. Crăciunul are o semnificație foarte importantă în tradiția creștină, el marcând Nașterea Mântuitorului Hristos, izbăvirea creștinilor din robia păcatului și a morții, dar și începutul unei noi tradiții evanghelice bazate pe dragoste, jertfă și iertarea vrăjmașilor.

Dumnezeu Cuvântul s-a întrupat, prin puterea Sfântului Duh, în pântecul Preacurat al Pururei Fecioarei Maria și a adus bucurie mare tuturor prin nașterea pruncului Iisus și Mântuitorul lumii, eveniment sărbătorit în fiecare în data de 25 decembrie. Întâmpinată cu bucurie, Nașterea Mântuitorului aduce cu ea și numeroase practici foarte vechi prin care se celebra Echinocțiul de Iarnă, momentul în care natura dă speranțe că va renaște.

Obiceiul colindatului presupune nu numai cântece și ritualuri, ci și numeroase mesaje și simboluri ale unei străvechi spiritualități românești. El s-a păstrat asociindu-se cu sărbătorirea marelui eveniment creștin care este Nașterea Domnului Iisus Hristos. În ajunul Crăciunului, odată cu lăsarea serii, în toate satele și orașele din țară, începe datina colindatului. Copiii cu steaua vestesc Nașterea Domnului și sunt primiți cu bucurie de gazdele care îi răsplătesc cu mere, nuci și colaci. Postul Crăciunului ia sfârșit și

fiecare se poate bucura de mâncărurile rituale: preparatele din porc, sarmalele, colacii și cozonacii, prăjiturile și vinul. Cele trei zile de sărbătoare ale Crăciunului aduc liniște și pace în case.

Un alt obicei mult îndrăgit de copii este împodobirea bradului în Ajunul Crăciunului. Pomul de Craciun, așa cum îl cunoaștem noi astăzi, decorat cu globuri în care se reflectă lumina scântâietoare a lumânărilor sau a instalației electrice, poate fi o reprezentare a „arborelui lumii”, alții îl consideră o referire directă la „arborele Paradisului”, împodobit cu mere de un roșu aprins, care amintesc de păcatele comise de primii oameni, înainte de alungarea lor din Rai. Crenguțele verzi cu care sunt împodobite casele cu ocazia Crăciunului simbolizează veșnicia, iar darurile pe care oamenii și le fac unii altora constituie prilej de bucurie și sărbătoare, deoarece întreaga familie se reunește în jurul bradului, împărtașind bucuriile și realizările spirituale și materiale din acel an.

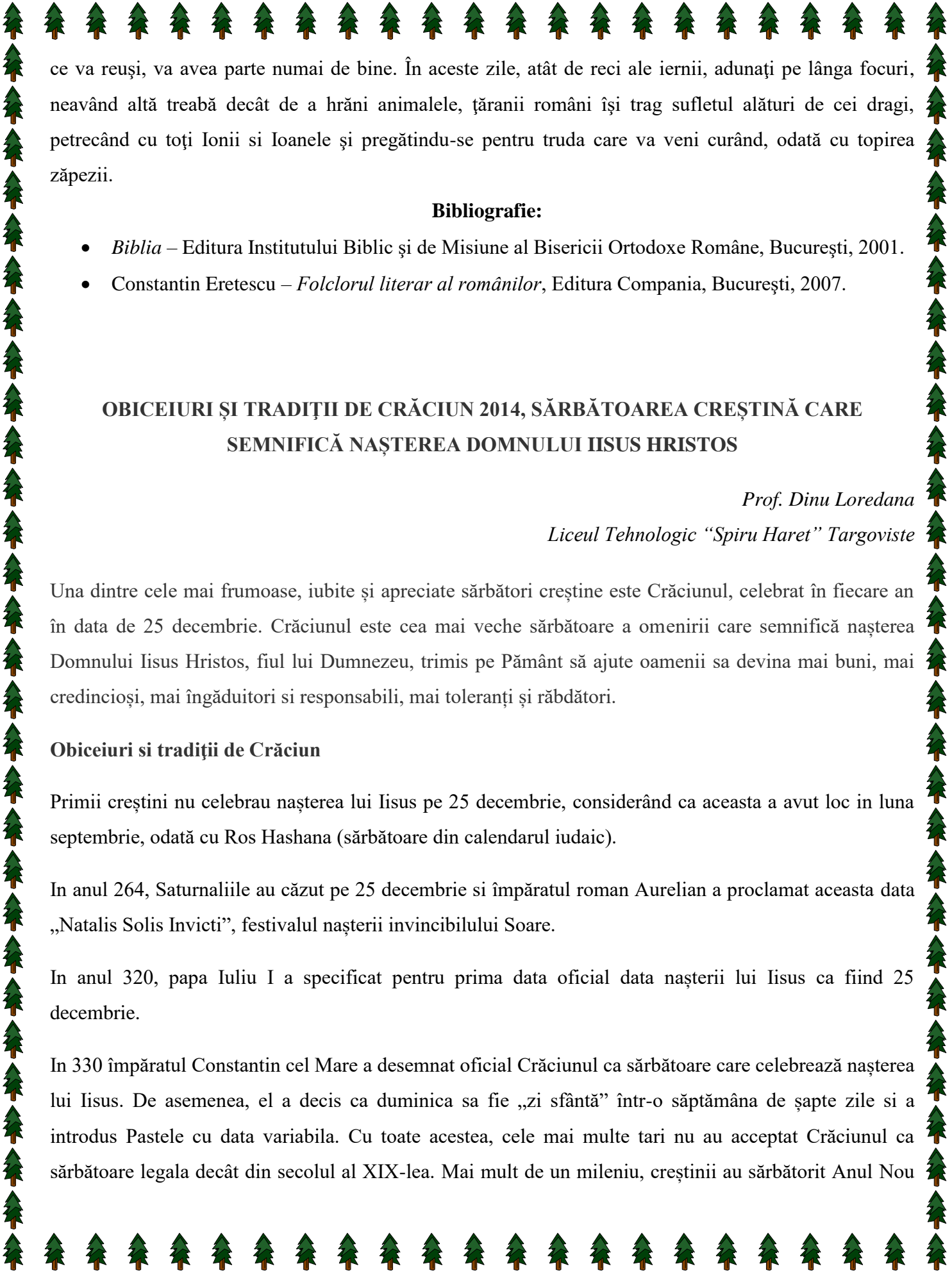
Anul Nou, denumit în popor și trecerea dintre ani, este un alt eveniment ce necesită pregătiri și voie bună. În săptămâna dintre Crăciun și Anul Nou, în toate satele, cetele de flăcăi se pregătesc pentru "urat", sistem complex de datini și obiceiuri. Odată cu lăsarea serii, în ajunul anului sunt așteptați să apară "Ursul", "Capra", "Călușii", "Jienii" sau "Mascații".

Concretizarea spectaculoasă a unor mituri antice legate de simbolistica animalelor, aceste manifestări reprezintă o modalitate originală de exprimare a arhaicelor asociații rituale dintre animale și cultul cvasiuniversal al soarelui. Există și un cuvânt generic pentru aceste obiceiuri: "mascații". Recuzita, măștile, costumele sunt pregătite din vreme. Mai ales măștile sunt cele care vorbesc cel mai mult despre imaginația și umorul săteanului român. Anumiți meșteri s-au specializat în confecționarea lor, ele devenind cu timpul adevărate podoabe de artă populară.

Faptul că aceste obiceiuri se practică la cumpăna dintre ani este justificat de simbolistica zilei de 31 decembrie care, în gândirea populară reprezintă data morții dar și a renașterii ordinii cosmice. Structura ceremonială a obiceiului este în același timp plină de forță și vitalitate. Muzica și dansul remarcabile prin virtuozitate și dinamism, măștile pline de expresivitate, alcătuiesc un spectacol unic.

În diferite zone ale țării, costumația și interpretarea pot fi diferite, dar obiceiul este în esență același. Dacă acest fel de manifestare ne duce cu gândul la arhaice practici magice de alungare a maleficului, "Plugușorul", alt obicei, este strâns legat de mitul fertilității. Vorbe frumoase, de prosperitate și belșug sunt adresate de cetele care vin cu "Plugușorul", fiecărei gospodării. Ca o incantație magică, textul urării se transmite din tată în fiu și nu există român să nu-l cunoască.

Prima săptămână din ianuarie este marcată de două importante sărbători creștinești: Botezul Domnului (Boboteaza) pe 6 ianuarie, și Sfântul Ioa pe 7 ianuarie. Toți românii se duc la biserică de Bobotează, pentru a lua apă sfințită, atât de necesară pentru tămăduire și purificare. În satele și orașele așezate pe maluri de ape, tinerii se întrec să scoată la mal crucea aruncată de preot în apa înghețată. Cel

ce va reuși, va avea parte numai de bine. În aceste zile, atât de reci ale iernii, adunați pe lângă focuri, neavând altă treabă decât de a hrăni animalele, țăranii români își trag sufletul alături de cei dragi, petrecând cu toți Ionii și Ioanele și pregătindu-se pentru truda care va veni curând, odată cu topirea zăpezii.

Bibliografie:

- *Biblia* – Editura Institutului Biblic și de Misiune al Bisericii Ortodoxe Române, București, 2001.
- Constantin Eretescu – *Folclorul literar al românilor*, Editura Compania, București, 2007.

OBICEIURI ȘI TRADIȚII DE CRĂCIUN 2014, SĂRBĂTOAREA CREȘTINĂ CARE SEMNIFICĂ NAȘTEREA DOMNULUI IISUS HRISTOS

Prof. Dinu Loredana

Liceul Tehnologic "Spiru Haret" Targoviste

Una dintre cele mai frumoase, iubite și apreciate sărbători creștine este Crăciunul, celebrat în fiecare an în data de 25 decembrie. Crăciunul este cea mai veche sărbătoare a omenirii care semnifică nașterea Domnului Iisus Hristos, fiul lui Dumnezeu, trimis pe Pământ să ajute oamenii să devină mai buni, mai credincioși, mai îngăduitori și responsabili, mai toleranți și răbdători.

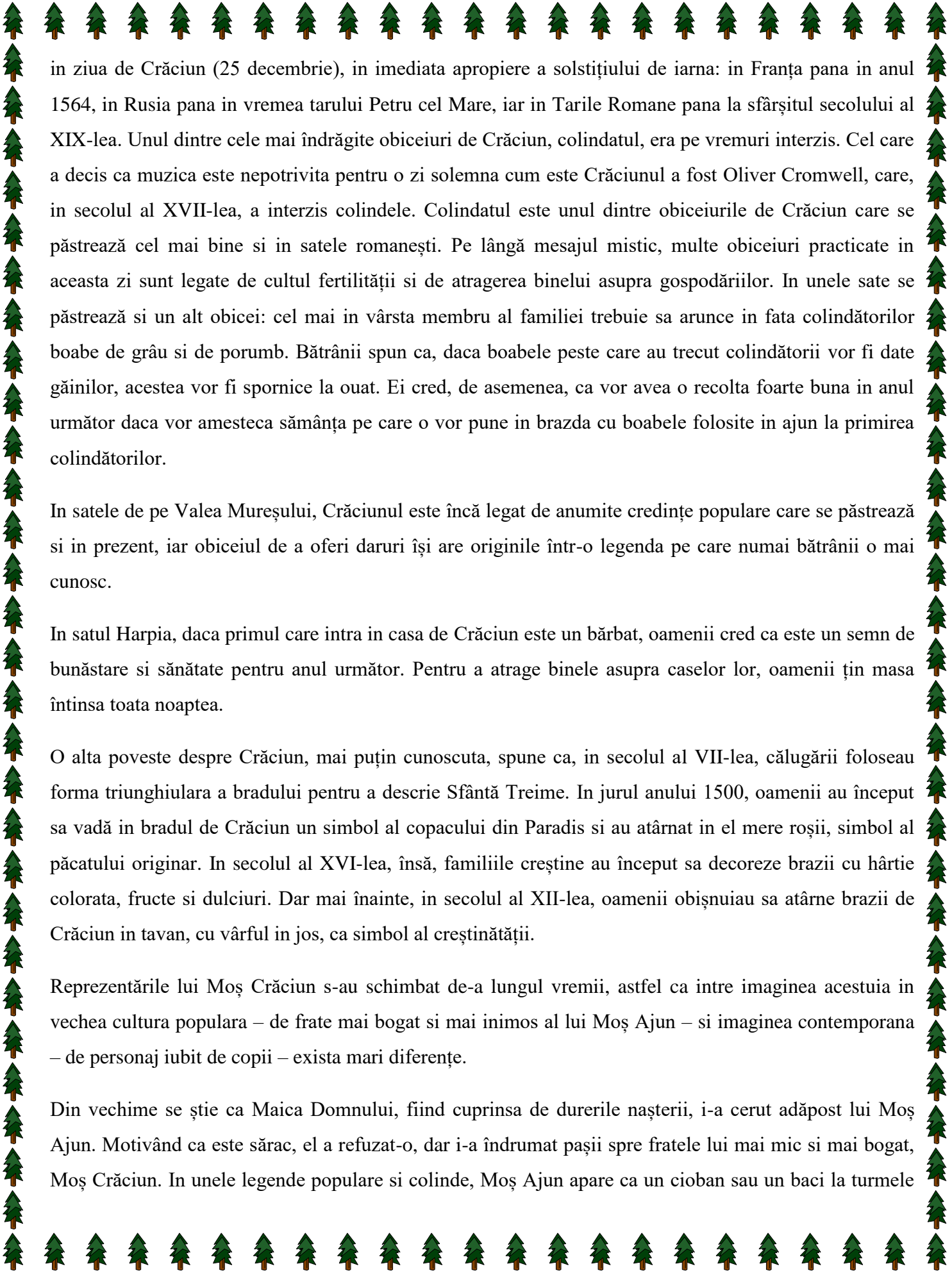
Obiceiuri și tradiții de Crăciun

Primii creștini nu celebrau nașterea lui Iisus pe 25 decembrie, considerând că aceasta a avut loc în luna septembrie, odată cu Ros Hashana (sărbătoare din calendarul iudaic).

În anul 264, Saturnaliile au căzut pe 25 decembrie și împăratul roman Aurelian a proclamat această dată „Natalis Solis Invicti”, festivalul nașterii invincibilului Soare.

În anul 320, papa Iuliu I a specificat pentru prima dată oficial data nașterii lui Iisus ca fiind 25 decembrie.

În 330 împăratul Constantin cel Mare a desemnat oficial Crăciunul ca sărbătoare care celebrează nașterea lui Iisus. De asemenea, el a decis că duminica să fie „zi sfântă” într-o săptămână de șapte zile și a introdus Pastele cu data variabilă. Cu toate acestea, cele mai multe țări nu au acceptat Crăciunul ca sărbătoare legală decât din secolul al XIX-lea. Mai mult de un mileniu, creștinii au sărbătorit Anul Nou

in ziua de Crăciun (25 decembrie), in imediata apropiere a solstițiului de iarna: in Franța pana in anul 1564, in Rusia pana in vremea tarului Petru cel Mare, iar in Tarile Romane pana la sfârșitul secolului al XIX-lea. Unul dintre cele mai îndrăgite obiceiuri de Crăciun, colindatul, era pe vremuri interzis. Cel care a decis ca muzica este nepotrivita pentru o zi solemna cum este Crăciunul a fost Oliver Cromwell, care, in secolul al XVII-lea, a interzis colindele. Colindatul este unul dintre obiceiurile de Crăciun care se păstrează cel mai bine si in satele romanești. Pe lângă mesajul mistic, multe obiceiuri practicate in aceasta zi sunt legate de cultul fertilității si de atragerea binelui asupra gospodăriilor. In unele sate se păstrează si un alt obicei: cel mai in vârstă membru al familiei trebuie sa arunce in fata colindătorilor boabe de grâu si de porumb. Bătrânii spun ca, daca boabele peste care au trecut colindătorii vor fi date găinilor, acestea vor fi spornice la ouat. Ei cred, de asemenea, ca vor avea o recolta foarte buna in anul următor daca vor amesteca sămânța pe care o vor pune in brazda cu boabele folosite in ajun la primirea colindătorilor.

In satele de pe Valea Mureșului, Crăciunul este încă legat de anumite credințe populare care se păstrează si in prezent, iar obiceiul de a oferi daruri își are originile într-o legenda pe care numai bătrânii o mai cunosc.

In satul Harpia, daca primul care intra in casa de Crăciun este un bărbat, oamenii cred ca este un semn de bunăstare si sănătate pentru anul următor. Pentru a atrage binele asupra caselor lor, oamenii țin masa întinsa toata noaptea.

O alta poveste despre Crăciun, mai puțin cunoscuta, spune ca, in secolul al VII-lea, călugării foloseau forma triunghiulara a bradului pentru a descrie Sfântă Treime. In jurul anului 1500, oamenii au început sa vadă in bradul de Crăciun un simbol al copacului din Paradis si au atârnat in el mere roșii, simbol al păcatului original. In secolul al XVI-lea, însă, familiile creștine au început sa decoreze brazii cu hârtie colorata, fructe si dulciuri. Dar mai înainte, in secolul al XII-lea, oamenii obișnuiau sa atârne brazii de Crăciun in tavan, cu vârful in jos, ca simbol al creștinătății.

Reprezentările lui Moș Crăciun s-au schimbat de-a lungul vremii, astfel ca intre imaginea acestuia in vechea cultura populara – de frate mai bogat si mai inimos al lui Moș Ajun – si imaginea contemporana – de personaj iubit de copii – exista mari diferențe.

Din vechime se știe ca Maica Domnului, fiind cuprinsa de durerile nașterii, i-a cerut adăpost lui Moș Ajun. Motivând ca este sărac, el a refuzat-o, dar i-a îndrumat pașii spre fratele lui mai mic si mai bogat, Moș Crăciun. In unele legende populare si colinde, Moș Ajun apare ca un cioban sau un baci la turmele

fratelui sau. In cultura populara românească, Crăciun apare ca personaj cu trăsături ambivalente: are puteri miraculoase, ca eroii si zei din basme, dar are si calități tipic umane. El este bătrân (are o barba lunga) si bogat (de vreme ce are turme si dare de mana).

Pe de alta parte, ideea de spiriduși de Crăciun vine din credința străveche ca gnomii păzeau casa omului de spiritele rele. Spiridușii au fost iubiți si urați, pentru ca, deși uneori se purtau cu bunăvoința, puteau foarte ușor sa se transforme in ființe răutăcioase si nesuferite, atunci când nu erau tratați cum se cuvine. Percepția cea mai răspândita era ca ei se purtau precum persoana cu care aveau de-a face, fiind fie răutăcioși, fie drăguți. In Evul Mediu, in loc sa ofere daruri, spiridușii mai degrabă așteptau sa le primească. Abia pe la mijlocul secolului al XIX-lea spiridușii au devenit prieteni ai lui Moș Crăciun.

Scriitorii scandinavi, cum ar fi Tuile, Tullius si Rydberg, au combinat cele doua trăsături oarecum contradictorii ale personajelor: ei ii prezentau pe spiriduși puțin răutăcioși, dar buni prieteni si ajutoare de nadejde ale lui Moș Crăciun. Unii spun ca sunt 13 spiriduși, alții sunt convinși ca este vorba de noua, alții – de șase. Intra-o vreme se credea ca Moș Crăciun si spiridușii săi se simt foarte bine in casa lor de la Polul Nord. In 1822, poetul american Clement Clark a publicat lucrarea „A Visat From St. Nicholas” (cunoscuta si ca „The Night Before Christmas”), in care el l-a descris pe Mos Craciun ca pe un spiridus bătrân si bland, care zboara in jurul lumii intr-o sanie trasa de opt reni. In 1885, Thomas Nast a desenat doi copii privind la o harta a lumii si urmarind calatoria Mosului de la Polul Nord in Statele Unite, deci se presupunea ca acolo, in îndepărtatul Nord, locuiește bătrânul cel bun. Dar in 1925 s-a descoperit ca nu exista reni la Polul Nord, așa ca toți ochii s-au întors spre Finlanda, unde exista multe astfel de animale.

In 1927, Markus Rautio, un prezentator de emisiuni pentru copii la postul national de radio finlandez, a declarat ca Mosul locuiește pe un munte in Laponia. Astazi pare aproape sigur însă ca Moș Crăciun si cei 11 spiriduși ai lui stau bine ascunși undeva pe muntele Korvatunturi in Laponia, Finlanda, in apropiere de granita cu Rusia. Pepper Minstix, unul dintre spiridusi, este paznicul credincios al satului lui Mos Crăciun.

Cum reuseste acesta sa se miste atat de repede, intr-o noapte, din Laponia pana in casele tuturor copiilor din lume? Cu foarte multa vreme in urma, Moș Crăciun si spiridușii săi au descoperit formula speciala, secreta, a prafului magic pentru reni, care ii face sa zboare. Acest praf magic este împrăștiat peste fiecare ren cu puțin timp înainte de a pleca din Laponia, in ajunul Crăciunului. Este suficient pentru a-i face sa zboare întreaga noapte in jurul lumii. Zborul este, de altfel, foarte rapid: aproape de viteza luminii.

Rudolph este cel mai celebru ren, fiind conducatorul celorlalti opt, pe nume Blitzen, Comet, Cupid, Dancer, Dasher, Donder, Prancer si Vixen. Cand Rudolph era pui, nasul sau a fost atins de Magia Crăciunului si de atunci este stralucitor si rosu.

Pe teritoriul romanesc, Crăciunul este una dintre cele mai mari sărbători ale creștinilor, printre care se mai numără Pastele si Rusaliile.

In ajunul Crăciunului, copiii merg cu colindul si cu Steaua, pentru a vesti nașterea lui Iisus. Originea colindelor, texte rituale dedicate Crăciunului si Anului Nou, nu este cunoscuta cu exactitate in istoria romanilor. Copiii merg la colindat, la casele frumos impodobite, cantand „Steaua sus rasare” si „Buna dimineata la Mos Ajun!” si alte cantece, si sunt rasplatiti de gazde cu fructe, covrigi, dulciuri si bani.

NASTEREA DOMNULUI IISUS HRISTOS – O PRIMAVARA INNOITOARE PENTRU INTREG NEAMUL OMENESC

*Prof. Iacob Maria Magdalena,
Prof. Răsură Mariana,
Grădinița NR 208, Str. Valea Oltului Nr. 14,
Sector 6 , București*

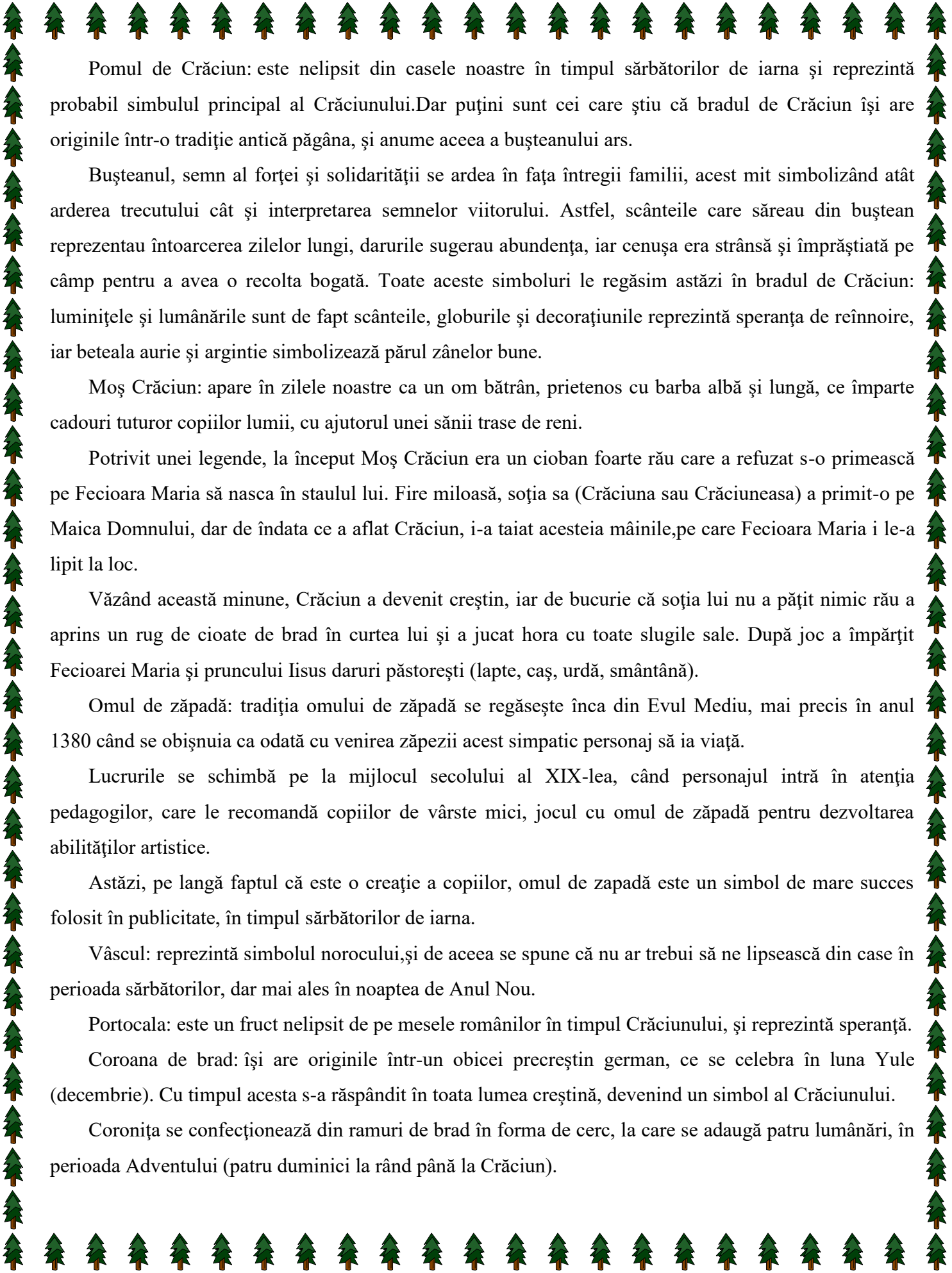
Dincolo de faptul că este una dintre cele mai importante sărbători creștine, Crăciunul e așteptat cu mare entuziasm de toată lumea, indiferent de vârstă, uneori chiar și de religie. Sigur te gândești cu drag la cadourile lui Moș Crăciun, la colinde, la mirosul de brad și la vâscul din pragul ușii. Și, cu siguranță, experiențele personale au încărcat astfel de clipe magice cu semnificații proprii. Dar mai mult decât atât, tradițiile legate de Crăciun aduc simboluri naturale vechi de sute de ani.

Odată cu apropierea sărbătorii Nașterii Mântuitorului, o serie de obiecte și personaje ne însoțesc pretutindeni în această perioadă puternic încărcată de semnificații.

Ieslea: reprezintă locul de naștere al Mântuitorului Iisus Hristos. Potrivit tradiției, prima iesle a fost realizată încă din anul 1223, la Greppio, de către Sfântul Francisc.

După ce o perioadă mai îndelungată tradiția s-a pierdut, în 1600 a fost reluată, dand naștere unei adevărate industrii în orașele italiene: Genova și Napoli.

În zilele noastre, în anumite țări din Europa Meridională există tradiția ca în Ajunul Crăciunului să se pregătească o iesle asemănătoare cu cea tradițională confecționată din lemn și ghips.

Pomul de Crăciun: este nelipsit din casele noastre în timpul sărbătorilor de iarna și reprezintă probabil simbolul principal al Crăciunului. Dar puțini sunt cei care știu că bradul de Crăciun își are originile într-o tradiție antică păgâna, și anume aceea a bușteanului ars.

Bușteanul, semn al forței și solidarității se ardea în fața întregii familii, acest mit simbolizând atât arderea trecutului cât și interpretarea semnelor viitorului. Astfel, scânteile care săreau din buștean reprezentau întoarcerea zilelor lungi, darurile sugerau abundența, iar cenușa era strânsă și împrăștiată pe câmp pentru a avea o recolta bogată. Toate aceste simboluri le regăsim astăzi în bradul de Crăciun: luminițele și lumânările sunt de fapt scânteile, globurile și decorațiunile reprezintă speranța de reînnoire, iar beteala aurie și argintie simbolizează părul zânelor bune.

Moș Crăciun: apare în zilele noastre ca un om bătrân, prietenos cu barba albă și lungă, ce împarte cadouri tuturor copiilor lumii, cu ajutorul unei sănii trase de reni.

Potrivit unei legende, la început Moș Crăciun era un cioban foarte rău care a refuzat s-o primească pe Fecioara Maria să nască în staulul lui. Fire miloasă, soția sa (Crăciuna sau Crăciuneasa) a primit-o pe Maica Domnului, dar de îndată ce a aflat Crăciun, i-a taiat acesteia mâinile, pe care Fecioara Maria i le-a lipit la loc.

Văzând această minune, Crăciun a devenit creștin, iar de bucurie că soția lui nu a pățit nimic rău a aprins un rug de cioate de brad în curtea lui și a jucat hora cu toate slugile sale. După joc a împărțit Fecioarei Maria și pruncului Iisus daruri păstorești (lapte, caș, urdă, smântână).

Omul de zăpadă: tradiția omului de zăpadă se regăsește încă din Evul Mediu, mai precis în anul 1380 când se obișnuia ca odată cu venirea zăpezii acest simpatic personaj să ia viață.

Lucrurile se schimbă pe la mijlocul secolului al XIX-lea, când personajul intră în atenția pedagogilor, care le recomandă copiilor de vârste mici, jocul cu omul de zăpadă pentru dezvoltarea abilităților artistice.

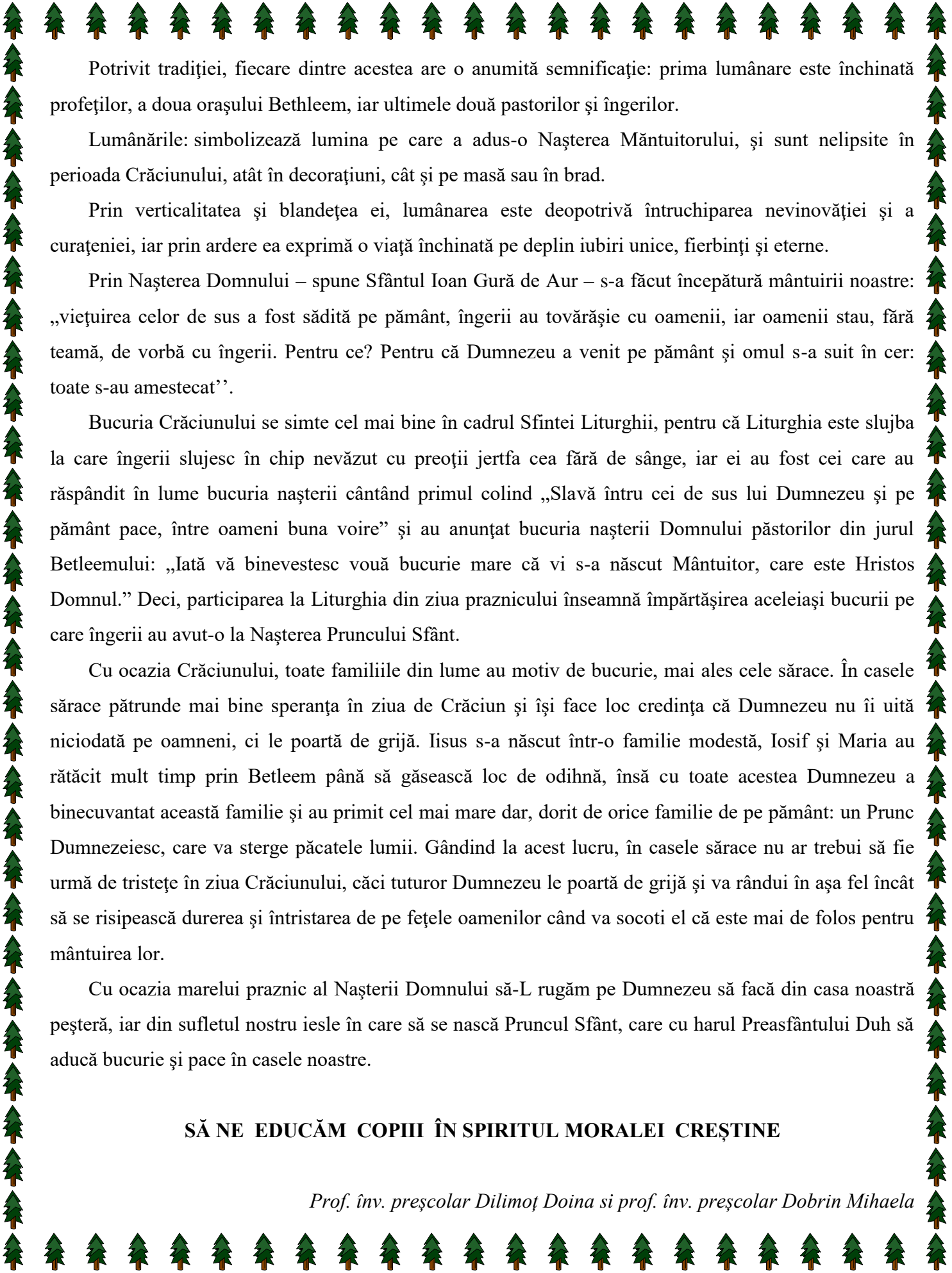
Astăzi, pe lângă faptul că este o creație a copiilor, omul de zăpadă este un simbol de mare succes folosit în publicitate, în timpul sărbătorilor de iarna.

Vâscul: reprezintă simbolul norocului, și de aceea se spune că nu ar trebui să ne lipsească din case în perioada sărbătorilor, dar mai ales în noaptea de Anul Nou.

Portocala: este un fruct nelipsit de pe mesele românilor în timpul Crăciunului, și reprezintă speranță.

Coroana de brad: își are originile într-un obicei precreștin german, ce se celebra în luna Yule (decembrie). Cu timpul acesta s-a răspândit în toată lumea creștină, devenind un simbol al Crăciunului.

Coronița se confecționează din ramuri de brad în forma de cerc, la care se adaugă patru lumânări, în perioada Adventului (patru duminici la rând până la Crăciun).

Potrivit tradiției, fiecare dintre acestea are o anumită semnificație: prima lumânare este închinată profetilor, a doua orașului Bethlehem, iar ultimele două pastorilor și îngerilor.

Lumânările: simbolizează lumina pe care a adus-o Nașterea Mântuitorului, și sunt nelipsite în perioada Crăciunului, atât în decorațiuni, cât și pe masă sau în brad.

Prin verticalitatea și blândetea ei, lumânarea este deopotrivă întruchiparea nevinovăției și a curățeniei, iar prin ardere ea exprimă o viață închinată pe deplin iubiri unice, fierbinți și eterne.

Prin Nașterea Domnului – spune Sfântul Ioan Gură de Aur – s-a făcut începătură mântuirii noastre: „viețuirea celor de sus a fost sădită pe pământ, îngerii au tovărășie cu oamenii, iar oamenii stau, fără teamă, de vorbă cu îngerii. Pentru ce? Pentru că Dumnezeu a venit pe pământ și omul s-a suit în cer: toate s-au amestecat”.

Bucuria Crăciunului se simte cel mai bine în cadrul Sfintei Liturghii, pentru că Liturghia este slujba la care îngerii slujesc în chip nevăzut cu preoții jertfa cea fără de sânge, iar ei au fost cei care au răspândit în lume bucuria nașterii cântând primul colind „Slavă întru cei de sus lui Dumnezeu și pe pământ pace, între oameni buna voire” și au anunțat bucuria nașterii Domnului păstorilor din jurul Betleemului: „Iată vă binevestesc vouă bucurie mare că vi s-a născut Mântuitor, care este Hristos Domnul.” Deci, participarea la Liturghia din ziua praznicului înseamnă împărtășirea aceleiași bucurii pe care îngerii au avut-o la Nașterea Pruncului Sfânt.

Cu ocazia Crăciunului, toate familiile din lume au motiv de bucurie, mai ales cele sărace. În casele sărace pătrunde mai bine speranța în ziua de Crăciun și își face loc credința că Dumnezeu nu îi uită niciodată pe oameni, ci le poartă de grijă. Iisus s-a născut într-o familie modestă, Iosif și Maria au rătăcit mult timp prin Betleem până să găsească loc de odihnă, însă cu toate acestea Dumnezeu a binecuvântat această familie și au primit cel mai mare dar, dorit de orice familie de pe pământ: un Prunc Dumnezeiesc, care va sterge păcatele lumii. Gândind la acest lucru, în casele sărace nu ar trebui să fie urmă de tristețe în ziua Crăciunului, căci tuturor Dumnezeu le poartă de grijă și va rândui în așa fel încât să se risipească durerea și întristarea de pe fețele oamenilor când va socoti el că este mai de folos pentru mântuirea lor.

Cu ocazia marelui praznic al Nașterii Domnului să-L rugăm pe Dumnezeu să facă din casa noastră peșteră, iar din sufletul nostru iesle în care să se nască Pruncul Sfânt, care cu harul Preasfântului Duh să aducă bucurie și pace în casele noastre.

SĂ NE EDUCĂM COPIII ÎN SPIRITUL MORALEI CREȘTINE

Prof. inv. preșcolar Dilimoș Doina și prof. inv. preșcolar Dobrin Mihaela

Pentru noi, românii, dar mai ales pentru copiii noștri, introducerea orelor de religie în școli, a însemnat un câștig pentru revigorarea spiritual-morală a tinerei generații.

Faptul că omul contemporan a reușit cu ajutorul științei și tehnicii să domine lumea exterioară fără a-și mai putea controla viața interioară, existența unor secte care se pun în slujba satanismului, ca și multe alte aspecte nocive ale unei vieți fals religioase sunt expresia degringoladei spirituale și morale la care asistăm astăzi.

În acest sens, Biserica vine în întâmpinarea acestor situații reale din societatea contemporană și oferă mijloace pentru înnoirea spirituală a omului.

Așadar, fundamentarea culturii pe credință este o realitate care străbate mileniile. Receptarea și înțelegerea de la cele mai fragede vârste a valorilor autentice ale culturii și civilizației omenirii, în ceea ce are ea mai valoros, sunt esențiale în formarea respectului generațiilor ce vor veni față de idealurile morale și civice ale fiecărei societăți.

După cum se cunoaște, copilul, încă înainte de vârsta școlarului mic, vine în contact cu realități, simboluri și manifestări religioase ale căror semnificații, în înțelesul lor cel mai simplu, este bine să le cunoască.

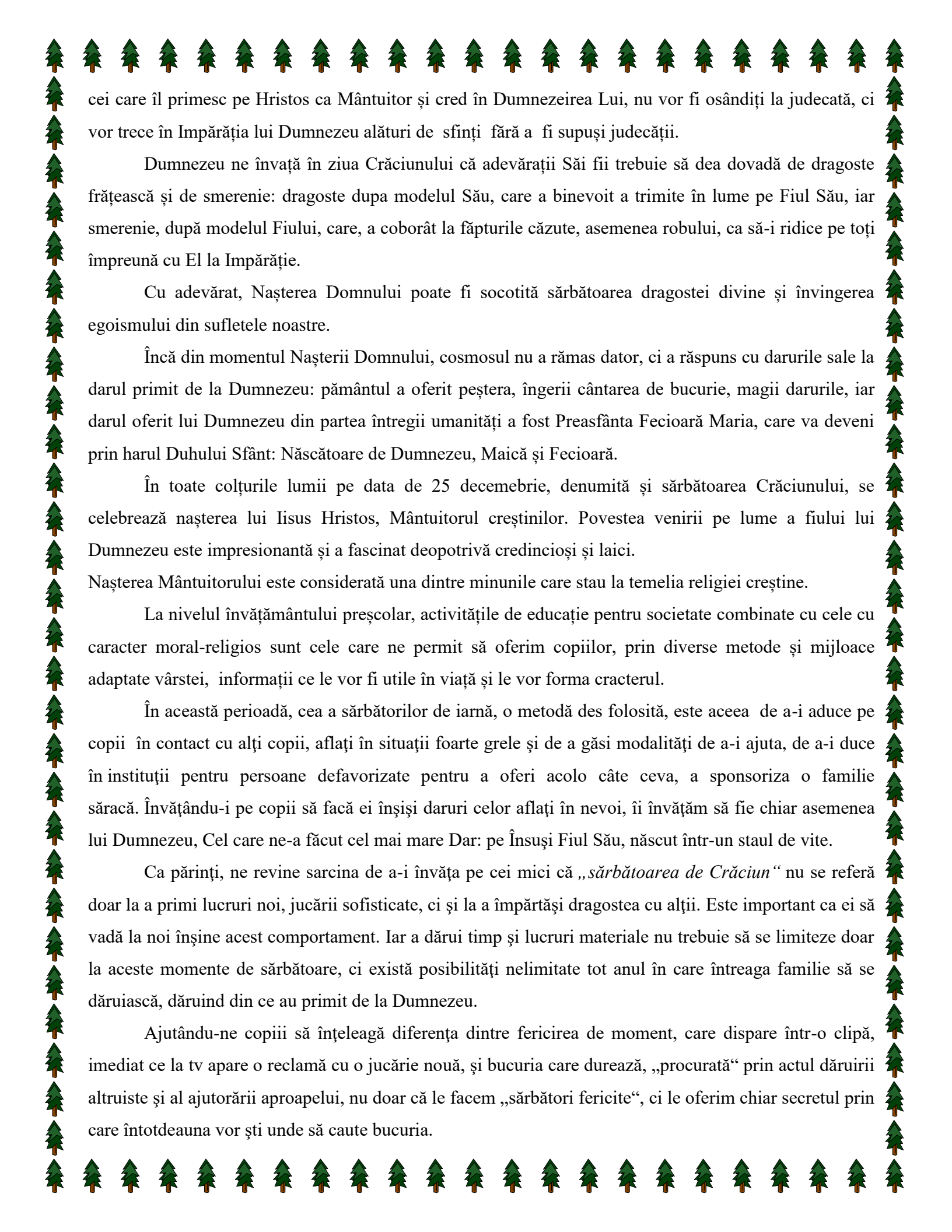
În acest sens, încă de la cele mai fragede vârste, educatorii trebuie să fie în fața copiilor mesagerii unui umanism creștin trăit în Hristos și în Biserică, ce va avea ca rezultat în sufletele acestora fundamentarea valorilor spiritualității creștine și deschiderea lor spre comuniune cu semenii.

Sărbătoarea Nașterii Mântuitorului Iisus Hristos este prin excelență evenimentul din istoria mântuirii care aduce cea mai mare bucurie în sufletele și în casele credincioșilor.

Dacă la Paște bucuria vine după o săptămână de tristețe din cauza patimilor îndurate de Domnul nostru Iisus Hristos, Crăciunul nu este umbrat de nicio urmă de tristețe și este trăit din plin ca sărbătoare a bucuriei de către copii și de părinții acestora deopotrivă.

Izvorul bucuriei noastre este Insuși Dumnezeu, care nu a îngăduit ca neamul omenesc să rămână chinat de diavol pentru totdeauna și ne-a trimis Mântuitor, chiar pe Fiul Său.

Coborârea lui Dumnezeu pe pământ prin Fiul Său este manifestarea în plan văzut a iubirii milostive a lui Dumnezeu. Sfânta Scriptură ne învață că la baza întrupării Fiului lui Dumnezeu stă iubirea, atributul principal al lui Dumnezeu. „Așa de mult a iubit Dumnezeu lumea încât a trimis pe Fiul Său în lume”, iar continuarea textului Evangheliei ne liniștește sufletele cu nădejdea mântuirii: „că oricine crede în El să nu piară, ci să aibă viață veșnică.” După spusele aceluiași evanghelist, Sfântul Ioan,

cei care îl primesc pe Hristos ca Mântuitor și cred în Dumnezeu, nu vor fi osândiți la judecată, ci vor trece în Impărăția lui Dumnezeu alături de sfinți fără a fi supuși judecării.

Dumnezeu ne învață în ziua Crăciunului că adevărații Săi fii trebuie să dea dovadă de dragoste frățască și de smerenie: dragoste după modelul Său, care a binevoit să trimită în lume pe Fiul Său, iar smerenie, după modelul Fiului, care, coborât la făpturile căzute, asemenea robului, ca să-i ridice pe toți împreună cu El la Impărăție.

Cu adevărat, Nașterea Domnului poate fi socotită sărbătoarea dragostei divine și învingerea egoismului din sufletele noastre.

Încă din momentul Nașterii Domnului, cosmosul nu a rămas dator, ci a răspuns cu darurile sale la darul primit de la Dumnezeu: pământul a oferit peștera, îngerii cântarea de bucurie, magii darurile, iar darul oferit lui Dumnezeu din partea întregii umanități a fost Preasfânta Fecioară Maria, care va deveni prin harul Duhului Sfânt: Născătoare de Dumnezeu, Maică și Fecioară.

În toate colțurile lumii pe data de 25 decembrie, denumită și sărbătoarea Crăciunului, se celebrează nașterea lui Iisus Hristos, Mântuitorul creștinilor. Povestea venirii pe lume a fiului lui Dumnezeu este impresionantă și a fascinat deopotrivă credincioși și laici.

Nașterea Mântuitorului este considerată una dintre minunile care stau la temelie religiei creștine.

La nivelul învățământului preșcolar, activitățile de educație pentru societate combinate cu cele cu caracter moral-religios sunt cele care ne permit să oferim copiilor, prin diverse metode și mijloace adaptate vârstei, informații ce le vor fi utile în viață și le vor forma caracterul.

În această perioadă, cea a sărbătorilor de iarnă, o metodă des folosită, este aceea de a-i aduce pe copii în contact cu alți copii, aflați în situații foarte grele și de a găsi modalități de a-i ajuta, de a-i duce în instituții pentru persoane defavorizate pentru a oferi acolo câte ceva, a sponsoriza o familie săracă. Învățându-i pe copii să facă ei înșiși daruri celor aflați în nevoi, îi învățăm să fie chiar asemenea lui Dumnezeu, Cel care ne-a făcut cel mai mare Dar: pe Însuși Fiul Său, născut într-un staul de vite.

Ca părinți, ne revine sarcina de a-i învăța pe cei mici că „sărbătoarea de Crăciun“ nu se referă doar la a primi lucruri noi, jucării sofisticate, ci și la a împărtăși dragostea cu alții. Este important ca ei să vadă la noi înșine acest comportament. Iar a dăruii timp și lucruri materiale nu trebuie să se limiteze doar la aceste momente de sărbătoare, ci există posibilități nelimitate tot anul în care întreaga familie să se dăruiască, dăruind din ce au primit de la Dumnezeu.

Ajutându-ne copiii să înțeleagă diferența dintre fericirea de moment, care dispare într-o clipă, imediat ce la tv apare o reclamă cu o jucărie nouă, și bucuria care durează, „procurată“ prin actul dăruirii altruiste și al ajutorării aproapelui, nu doar că le facem „sărbători fericite“, ci le oferim chiar secretul prin care întotdeauna vor ști unde să caute bucuria.

Serbările de Crăciun, sunt deasemenea un prilej de mare bucurie pentru toți participanții. Montajele literare, șcenetele pe care copiii le interpretează cu mare plăcere, fac ca aceste evenimente să rămână mult timp în sufletele acestora și să le trezească sentimente și trăiri pozitive. Exemple de șcenete pe care ani la rând copiii le-au interpretat cu plăcere și prin care aceștia au aflat într-un mod plăcut multe din istoria creștinătății sunt: „Bradul credincios”, „Într-o noaptela Betleem”, „Trei crai”.

Intr-o analiză finală, niciun element particular al tradiției biblice nu poate fi în definitiv dovedit sau nedovedit. Însă acest fapt nu contează. Ceea ce contează este mărturia pe care tradiția ne-o oferă, atât prin intermediul evenimentelor istorice, cât și prin cel al imaginilor poetice, despre importanța Persoanei lui Iisus în întregul lucrării lui Dumnezeu de a aduce lumii mântuire și viață veșnică.

Bibliografie

1. Diac. Nicu D. Octavian, Diac. Valentin Bădescu, Pr. Sorin Filip, Prof. Ani Răducu: „Îndrumător – Elemente de educație religioasă pentru învățământul preșcolar”, Editura Grafika Print, 1999

TRADIȚIA BISERICII ȘI ADEVĂRATA TRADIȚIE POPULARĂ - VALORI ȘI DATORIE PENTRU ROMÂNII CREȘTINI

Motto: ”Tradiția este o comuniune cu misterul istoriei.”

(Nikolai Berdiaev)

*Prof. inv.primar Vâlcu Alina-Maria
Școala Gimnazială Nr. 39 Nicolae Tonitza Constanța*

Istoria este o carte cu început, dar cu sfârșit amânat. Au scris-o cei dinaintea noastră, o scriem și noi și va fi scrisă în continuare, atât cât Cel de Sus ne va permite. Însă, de citit, o citește fiecare diferit: aceeași istorie este prezentată în funcție de diferite criterii și viziuni: un eveniment, mai multe interpretări.

Creștinismul, însă, este partea istoriei ce trebuie înțeleasă și interpretată după anumite criterii clar stabilite: dogmele și învățăturile Bisericii. Biserica este o mamă bună, iubitoare, primitoare, dar severă: le dorește binele copiilor săi, de aceea nu îi va lăsa pe panta periculoasă a ereziei. Va îngădui dorințe, le va îndreptacu dragoste și le va călăuzi pe calea către adevărata abordare echilibrată.

Spuneam că Biserica este mamă bună, mamă care se preocupă ca toți fiii ei să o cunoască, să îi stea aproape. De aceea, în sânul fiecărui popor, Biserica s-a aplecat, blândă și ascultătoare, pentru a asculta șoapta poporului și a grăi limba sa. Nu și-a lăsat fiii să sufere despărșirea, ci i-a întâmpinat cu dorința de

a-i vedea alături, împliniți: "Biserica Ortodoxă este ca o cloșcă. Acoperă cu aripile ei pui de toate culorile: albi, negri sau galbeni." (Sfântul Porfirie Kafsokalivitul)

De aceea, Biserica a ținut strâns în brațe Tradiția sa creștinească, dar a mângâiat ușor pe frunte, fără a alunga, tradiția populară, filonul existenței precreștine, firul de aur al formării istorice, dornic de poleiala sfântă a credinței adevărate. A ținut cont de faptul că "Un popor fără tradiții este un popor fără viitor." (Alberto Lleras Camargo) Dar niciodată Biserica nu și-a abandonat propriul copil, ci doar l-a împrietenit cu noul fiu, astfel încât bucuria înfierii să fie reală și convingătoare.

Poporul român, format pe filonul unor tradiții și credințe ușor neclare, blocate de ezoterismul învățăturilor păgâne, se luptă între Sfânta Tradiție, "viața Bisericii în Duhul Sfânt." (Vladimir Lossky), și tradiția populară. Adesea românul este oscilant, în convingerile sale, între Tradiția Creștină și obiceiurile populare, străvechi și încețoșate de păcura păgânismului. De aceea, fără a nega valoarea vreunaia dintre cele două forme de istorie puse în slujba acțiunii, trebuie să căutăm calea de mijloc, drumul sensibil al binecuvântării, căci "Tradiția adevărată e singura merinde sufletească." (Liviu Rebreanu)

Momentul Nașterii Domnului este unul tocmai potrivit de a ne păstra în har sau a aluneca, vremelnice, pe drumul bătut și abătut al decăderii. Confundăm Crăciunul cu "luna darurilor", Darul Sfânt cu Moșneagul drăgălaș și șugubăț, pus pe șotii, dar departe de mesajul pur al ascultării de cele sfinte. Ne străduim să avem cel mai mare brad, cel mai puternic, cel mai nou și cel mai scump, să îl împodobim cât mai bogat, dar uităm de ieslea sărăcăcioasă a Nașterii din Betleem. Aducem daruri multe și felurile sub brad, dar nu ne amintim să mai aducem prinoase de credință la altare. Rostim "Crăciun fericit" și "Sărbători fericite", dar uităm că fericirea lumii acesteia se află dincolo de vremelnicie și bucurie superficială.

Și, mai presus de toate, uităm de rostul frumosului colind. Colindul este punctul în care tradiția populară și Sfânta Tradiție se întâlnesc în frumusețe și profunzime.

Înșăși etimologia acestui termen este incertă, căci ar putea fi bulgărescu "kolenda" (teorie susținută de Ovid Densușianu) sau din latinescul "calendae" (teorie susținută de Al. Rosetti), cu evoluția: cărindă, corindă, colindă, colind.

Între obiceiurile ritualului grecesc și latin se afla acela ca primăvara copiii să din poartă în poartă pentru a vesti înflorirea, așa cum se întâmplă astăzi cu "Florile dalbe" și "Zorile".

În tradiția populară, colindul a fost și trebuie să rămână cântecul ritualic de vestire a unui eveniment religios important, cu un mesaj moral-educativ. Uneori colindele se găsesc în cărțile de cult, sub formă de pricesne, cântece religioase interpretate de popor la împărtășirea preotului, chiar a credincioșilor. Totodată, aceste cântări sunt interpretate de către monahi în timpul derulării diferitelor sarcini practice.

Între obiceiul colindatului și cel al interpretării pricesnelor există o legătură strânsă, fără a se putea argumenta care din care a fost inspirată și preluată. Important este a se ține cont că scopul colindului este dual: vestirea evenimentului bisericesc și împărtășirea bucuriei primirii darului de Sus.

De aceea, copiii pot fi îndrumați pentru a cunoaște și interpreta colinde de Florii, de Paște, Bobotează, alături de colindele de Crăciun. Acestora li se adaugă așa-numitele ”cântece de stea” care au ca scop vestirea începerii noului an, fiind vorba despre o simbioză clară a tradițiilor păgâne cu cele creștine, dar și de adaptarea conținutului la situația social-politică în perioada regimului comunist, în care Moș Crăciun primise numele de Moș Gerilă, iar colindele vesteau bucuria primirii veștii, fără, însă, ca vestea să fie exprimată clar.

Din perioada respectivă rămâne o variantă populară veche din zona Transilvaniei adaptată la condițiile regimului și utilizată în Dobrogea:

”Bună seara, gospodari,
Gospodari și gospodine
Și voi, tinere vecine!
Asta-i seara de Ajun,
Mâine-i ziua de Crăciun!
Fericită-i astă casă,
Că are fată frumoasă,
Șade la gherghef și coasă,
Cu fir verde de mătase.
Fericit acest palat,
Fiindcă are un băait,
Numai bun deînsurat!”

După cum se poate observa, Crăciunul și Ajunul sunt menționate fără a se explica ce înseamnă aceste evenimente și fără trimitere religioasă. Varianta de la care s-a făcut adaptarea sau ”mutilarea” se păstrează, încă, în Transilvania, dar în comun nu sunt decât linia melodică și refrenul: ” Asta-i seara de Ajun,

Mâine-i ziua de Crăciun!”

Aceste forme de colind sunt dovezi ale rezistenței poporului în fața impunerilor socio-politice, dar și ale puterii credinței și a dorinței oamenilor de a-și păstra valorile adevărate.

În calitate de părinți și cadre didactice, avem datoria de a ne îndruma copiii spre cunoașterea și continuarea acestui frumos obicei al colindatului, pentru ca, în felul acesta, să ne afirmăm tradiția, valorile și propria istorie.

Ca urmare, colindul rămâne drept și datorie a poporului nostru și moștenire de suflet pe care nu avem voie să o pierdem în superficialitatea modernismului și să o lăsăm să se piardă în ceața neputinței duhovnicești.

Bibliografie:

<http://www.citate-celebre-cogito.ro/originea-colindelor/>

<http://www.intelepciune.ro/despre/traditia/citat>

Losski Vladimir - *Teologia mistică a bisericii de răsărit*, Ed.Anastasia, Buc. 1990

Liviu Rebreanu, *Jurnal I*, text ales și stabilit de [Puia Florica Rebreanu](#), note și comentarii de Nicolae Gheran, București, Minerva, 1984

NAȘTEREA DOMNULUI IISUS HRISTOS

Prof. Cătrună Iuliana,

Școala Gimnazială Furculești, Sat Furculești, Jud Teleorman

Despre niciun alt personaj istoric nu s-au scris la fel de multe cărți ca despre Iisus Christos, iar numărul personalităților laice sau religioase care au spus ceva despre El este extrem de mare.

„Oamenii au nevoie de Iisus Christos ca necesitate, nu ca lux. Poate că îți face plăcere să ai flori, dar ai nevoie de pâine. Iisus nu este un fenomen, El este pâinea. Iisus nu este o curiozitate, El este apa. La fel de sigur cum sunt că omul nu poate trăi fără pâine, noi nu putem trăi pe deplin fără Iisus.”
(Joseph Parker (1830-1902), teolog britanic)

Crăciunul reprezintă o provocare pentru creștinul zilelor noastre, care are de ales între dobândirea darurilor trecătoare sau a celor veșnice, între aparența și realitate. Ne este tot mai greu să deosebim falsul de real într-o societate ce promovează atatea forme fără fond și "valori" fără conținut. Societatea de consum și mijloacele mass-media ne "sufocă" în această perioadă cu o multitudine de „substitute”, în detrimentul spiritului autentic al Crăciunului: abundența de Moși Crăciuni comerciali, berea cu "gust de Crăciun", "spiridușii", săniile trase de reni, târgurile de Crăciun, marile reduceri din magazine, megashow-urile din piețele publice.

Toate aceste pseudovalori au scopul de a ne distrage atenția de la adevărata semnificație a marelui Praznic al Nașterii Mântuitorului, care este o sărbătoare a sufletului și la care s-a adăugat, de-a lungul timpului, mult "ambalaj". Nu spun că toate acestea sunt neapărat rele; tuturor ne place să vedem orașul împodobit, bradul de Crăciun, dar sărbătorirea în acest stil postmodernist nu trebuie să se facă în

detrimentul relației vie cu Hristos și cu Biserica.

Adevărata semnificație a Crăciunului

Pentru noi, creștinii, Nașterea Domnului, amintirea ei în fiecare an, are rolul de a ne adresa chemarea dumnezeiască la propria renaștere, căci scris este: *De nu se va naște cineva din nou, nu va putea să vadă Împărăția lui Dumnezeu.* Este un prilej pentru fiecare de a ne lepăda de omul cel vechi și păcătos și a ne îmbraca în omul cel nou. Importanța unică a Nașterii Domnului pentru umanitate constă în faptul că, făcându-Se Om, Fiul lui Dumnezeu afirma în modul cel mai desăvârșit cu putință valoarea omului. Dumnezeu nu se mai adresează omului în mod indirect, întrucât se face El Insuși și Om, fără a înceta să fie Dumnezeu. Prăpastia dintre Dumnezeu și om dispare, iar Dumnezeu afirma astfel cinstea nebănuită la care a fost chemat omul.

Crăciunul și copilăria

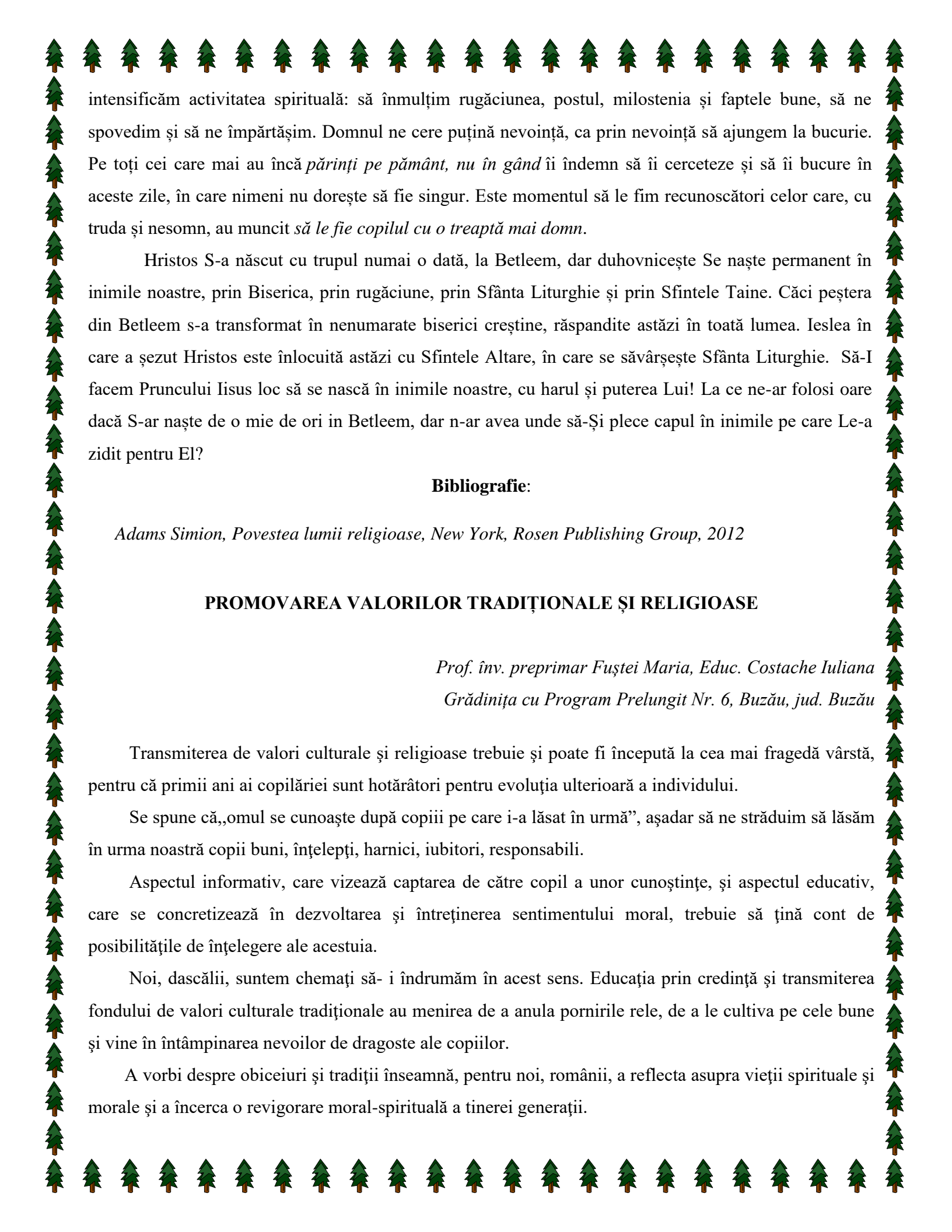
Toate sărbătorile noastre creștine revarsă în inimi duh de mângâiere și de împăcare, dar Crăciunul copilăriei noastre ni se pare a fi mai presus de toate. De Crăciun ni se face dor de copilărie, de inocența și bucuria senină a acelor zile de basm, cu vers duios de colinde, când Pruncul Iisus, Sfânta Fecioară și oștile îngerești făceau parte din familia noastră. Sunt amintiri dragi sufletului nostru, în special pentru cei care au copilărit în satele din Tara Făgărașului, unde se intra la biserica dis-de-diminează. Infrigurați, dar fericiți, cu hăinuțele noastre simple, care nu erau de firmă, cu bunica de mânăuță, ne adunam la slujbă cu toții, de la mic la mare, și știam să ne prețuim, bucurându-ne unii pe alții. Trăiam intens înțelesul sărbătorii, într-o comuniune deplină și în sufletele noastre era mereu un strop de dumnezeire.

A venit și anul acesta vremea colindelor; o nouă generație de copii cu glasuri cristaline ne vor vesti: *Praznic luminos, strălucind frumos.* Țara Făgărașului este bogată în tradiții și obiceiuri străvechi legate de acest mare Praznic. Cei mai în vârstă își amintesc cum, începând de la Sfântul Nicolae, se adunau în câte o casă și repetau colindele din moși-strămoși. Era perioada anului cea mai frumoasă, căci se pregateau intens, ca apoi fiecare familie să fie cercetată, colindată.

Bucuria duhovnicească a Sărbătorii

Un creștin adevărat învață să privească dincolo de strălucirea artificiiilor și de fastul vitrinelor împodobite, care sunt atât de efemere! Însăși scena Nașterii contrastează cu orice lux și bogăție: *Ieslea cea sărăcicioasă a fost a Domnului casă. Acea iesle a adăpostit în interiorul ei ceva mai mare decât întreaga noastră lume.* La Craciun, o lume nouă s-a coborât odată cu Iisus într-un umil adăpost, pentru că *oricine crede în El să nu piară, ci să aibă viață veșnică!*

Să ne reamintim că nu valoarea materială, laicizată, a Crăciunului este cea care contează, ci cea spirituală. Haideți să facem cu toții un efort pentru că, în timpul care a rămas până la Marele Praznic, să

intensificăm activitatea spirituală: să înmulțim rugăciunea, postul, milostenia și faptele bune, să ne spovedim și să ne împărtășim. Domnul ne cere puțină nevoință, ca prin nevoință să ajungem la bucurie. Pe toți cei care mai au încă *părinți pe pământ, nu în gând* îi îndemn să îi cerceteze și să îi bucure în aceste zile, în care nimeni nu dorește să fie singur. Este momentul să le fim recunoscători celor care, cu truda și nesomn, au muncit *să le fie copilul cu o treaptă mai domn*.

Hristos S-a născut cu trupul numai o dată, la Betleem, dar duhovnicește Se naște permanent în inimile noastre, prin Biserica, prin rugăciune, prin Sfânta Liturghie și prin Sfintele Taine. Căci peștera din Betleem s-a transformat în nenumarate biserici creștine, răspandite astăzi în toată lumea. Ieslea în care a șezut Hristos este înlocuită astăzi cu Sfintele Altare, în care se săvârșește Sfânta Liturghie. Să-I facem Pruncului Iisus loc să se nască în inimile noastre, cu harul și puterea Lui! La ce ne-ar folosi oare dacă S-ar naște de o mie de ori în Betleem, dar n-ar avea unde să-și plece capul în inimile pe care Le-a zidit pentru El?

Bibliografie:

Adams Simion, Povestea lumii religioase, New York, Rosen Publishing Group, 2012

PROMOVAREA VALORILOR TRADIȚIONALE ȘI RELIGIOASE

*Prof. înv. preprimar Fuștei Maria, Educ. Costache Iuliana
Grădinița cu Program Prelungit Nr. 6, Buzău, jud. Buzău*

Transmiterea de valori culturale și religioase trebuie și poate fi începută la cea mai fragedă vârstă, pentru că primii ani ai copilăriei sunt hotărâtori pentru evoluția ulterioară a individului.

Se spune că „omul se cunoaște după copiii pe care i-a lăsat în urmă”, așadar să ne străduim să lăsăm în urma noastră copii buni, înțelepți, harnici, iubitori, responsabili.

Aspectul informativ, care vizează captarea de către copil a unor cunoștințe, și aspectul educativ, care se concretizează în dezvoltarea și întreținerea sentimentului moral, trebuie să țină cont de posibilitățile de înțelegere ale acestuia.

Noi, dascălii, suntem chemați să- i îndrumăm în acest sens. Educația prin credință și transmiterea fondului de valori culturale tradiționale au menirea de a anula pornirile rele, de a le cultiva pe cele bune și vine în întâmpinarea nevoilor de dragoste ale copiilor.

A vorbi despre obiceiuri și tradiții înseamnă, pentru noi, românii, a reflecta asupra vieții spirituale și morale și a încerca o revigorare moral-spirituală a tinerei generații.

Sărbătoarea Crăciunului

24 decembrie - Ajunul Crăciunului; Moș Ajun

Tradiții:

◆ Moș Crăciun era stăpânul staulului unde au găzduit Iosif și Maria. Moș Ajun era credincios de noapte la paza vitelor. Moș Ajun i-a spus lui Moș Crăciun că Maria stătea să nască și Crăciun și a trimis nevasta sa - o moșească. După naștere, el l- a așezat pe Iisus sub un măr și, culegând fructe, le azvârlea de bucurie, ca semn de dărnicie, la toți copiii ce treceau pe acolo. Moș Ajun a murit curând după aceea și Crăciun l- a îngropat sub pomul unde fusese pus întâi Iisus.

◆ Înspre Crăciun, cerurile se deschid, dar minunea aceasta n-o pot vedea decât cei buni la Dumnezeu: glasurile îngerești se aud atunci în cer, dar numai cei fără de păcate le pot auzi. Cei care vor, stau toată noaptea treji și păzesc clipa când se deschide cerul. Atunci se aude o toacă de sus, iar cocoșii încep să cânte.

Obiceiuri:

La toate ajunurile sărbătorilor de iarnă se pun pe masă două pâini, sare, pește, grâu și un pahar cu apă, și se crede că noaptea vin membrii familiilor – morții- și mănâncă din acele bucate.

25 Decembrie - Crăciunul - Nașterea Domnului

Tradiții:

Bucovenii cred că, mai înainte vreme, foarte multe răutăți făceau oamenii, din pricină că își uitaseră de Dumnezeu. Pentru a-i scăpa de păcate, Dumnezeu a lăsat colindele, ca în fiecare an la Crăciun numele cel sfânt al Domnului să vină neapărat la urechile oamenilor și astfel să se abată de la calea răutăților.

◆ La Crăciun este cerul deschis.

Obiceiuri:

După terminarea slujbei de la biserică, oamenii se întorceau pe la casele lor, unde serveau masa, iar, după ce furau o oră, două de somn, cei tineri mergeau în vizită la nași, la fini, la rudele apropiate.

◆ Finii merg pe la nași cu daruri.

◆ Înainte de a se așeza la masă, vecinii își dădeau de pomană colac, lumină, caltaboș, în credința că ospătează astfel pe morții neamului.

◆ În ziua de Crăciun, după ce au mâncat de prânz, se strâng flăcăii toți la un loc și, dacă satul este mare, se despart în două cete de câte opt sau zece și colindă o ceată satul jumătate și cealaltă ceată iarăși jumătate.

Nașterea Domnului

În Betleem colo-n oraș
Dormeau visând locuitorii
Iar lângă turmă, pe imaș
Stăteau de pază, treji, păstorii.

Și-n miez de noapte dulce cânt
Din cer cu stele- a răsunat
Se rumenise cerul sfânt
Păstorii s- au cutremurat.

Din slăvi un înger coborî:
"Fiți veseli!"- îngerul le-a spus
"Plecați, și- n staul veți găsi
Pe Craiul stelelor de sus!"

Păstorii veseli, în oraș,
Spre staul cu pași iuți porniră
Și-un prunc atât de drăgălaș
Acolo-n paie ei găsiră.

Nici leagăn moale, nici vreun pat
Doar fân mirositor pe jos,
Pe fân, în iesle sta culcat
Micuțul prunc: Iisus Christos.

El, Fiul domnului și Crai
Al stelelor de farmec pline
De-atunci cu drag, la voi, din Rai
Cu fiecare iarnă vine!...

Bibliografie

1. *Biblia sau Sfânta Scriptură*, Editura Institutului Biblic și de Misiune al Bisericii Ortodoxe Române, București, 1982
2. Cucoș, Constantin, *Educația religioasă*, Editura „Polirom”, Iași, 1999.

TRADIȚII ȘI OBICEIURI DE IARNĂ “ SFINTELE SĂRBĂTORI LA ROMÂNI ”

*Inv. Predescu Georgeta -Janina
Școala Gimnazială Apele Vii, Dolj*

Amintirea copilăriei ce ne revine puternic în suflet și în minte ,zăpezile bogate și prevestitoare de rod îmbelșugat, colindele și clinchetele de clopoței, mirosul proaspăt de brad, dar și de cozonaci, nerabdarea așteptării darurilor sub pomul de iarnă toate crează în sânul familiei o atmosferă de liniște și iubire. Decembrie este luna cadourilor și a sărbătorilor de iarnă, și poate unul dintre cele mai așteptate momente ale anului mai ales pentru cei mici care ard de nerăbdare să vadă ce primesc de la Moș Nicolae în ghetuțele pregătite de cu seară.

Pe 6 decembrie, este ziua Sfântului Nicolae iar, după tradiția populară, aceasta este prima zi de iarnă. Credincios, Sfântul Nicolae este făptuitor de minuni și martir pentru credința în Iisus. La români, Sfântul Nicolae este închipuit ca un moș cu barba albă care poate aduce ninsoarea scuturându-și bărbia. Datorită tradiției occidentale, Moș Nicolae este și cel care face cadouri celor mici. În seara din Ajun (5 decembrie), părinții pun în încălțăminte copiilor, pe care aceștia și-o pregătesc cu mare grijă, multe dulciuri și, uneori, jucării.

În unele locuri există și obiceiul de a pune alături de cadouri și o nuielușă care ar trebui să îi cumințească, măcar în principiu, pe copii care nu s-au purtat bine în timpul anului.”Copii cuminiți primesc dulciuri și jucării iar cei obraznici nuielușe “așa auzeam în copilărie de la părinții noștri .Acum la vremea maturității ne amintim cu bucurie de acele seri nimunate când ne pregăteam cizmulițele și așteptam cu nerăbdare să vină Moș Nicolae să ne lase în dulciuri și jucării.

Sfântul Nicolae moștenește la moartea ambilor părinți, toată averea familiei pe care se hotărăște să o folosească în scopuri umanitare, ajutându-i pe cei săraci. El este cunoscut ca protector al copiilor mici, al călătorilor, al comercianților, al celor acuzați pe nedrept, al fetelor nemăritate și mireselelor.

Legenda istoriei lui Moș Nicolae vorbește despre un nobil sărac care avea 3 fete pe care nu le putea mărita din cauza situației financiare precare. Se spune că Nicolae de Mira, înainte de a deveni Sfânt, a decis să-l ajute pe acest nobil lasând câte un saculeț cu aur la ușa casei acestuia de fiecare dată când una dintre cele trei fete a ajuns la vârsta măritişului. Vrând să știe cine îi face aceste cadouri, nobilul a urmărit la cea de-a treia fată ușa casei. Povestea spune că Nicolae s-a urcat pe acoperiș și a dat drumul saculețului prin hornul casei în niște șosete puse la uscat. Astfel s-a născut ideea ciorapilor atârnați la gura sobelor și a șemineelor în care se primeau cadourile.

Crăciunul mai este numit și sărbătoarea familiei, este sărbătoarea când toți se reunesc părinți ,copiii nepoți își fac daruri,se bucură de momentele și atmosfera din jurul mesei, cu credință ca prin cinstirea cum se cuvine a sărbătorii vom avea un an mai bun si mai bogat. La sate sunt păstrate mai bine tradițiile si obiceiurile specifice acestei sărbători. Repertoriul tradițional al obiceiurilor și tradițiilor românești cuprinde pe lângă colindele propriu-zise - cântece de stea, vicleimul, plugușorul, sorcova, vasilica, jocuri cu măști (țurca, cerbul, brezaia), teatrul popular, dansuri (căluții, călușerii) - și o seamă de datini, practici, superstiții, ziceri, sfaturi cu originea în credințe și mituri străvechi sau creștine.

În seara de 23 spre 24 decembrie, până după miezul nopții și în unele locuri până la ziuă, cete de copii merg din casă în casă cu colinda: Moș-Ajunul, Bună-dimineața, Colindișul sau Bună-dimineața la Moș-Ajun. În unele părți din Ardeal, copiii care merg cu colindatul se numesc pițărâi sau pizerei. După credința populară, ei sunt purtători de noroc și fericire.

Prin unele părți, băieții, dar mai cu seamă cântăreții bisericești umbla cu icoana în ziua de Ajunul Crăciunului - o icoană pe care este zugrăvită nașterea lui Iisus Hristos în mijlocul staulului. Oamenii, când se dau la băut rachiu sau vin în sărbătorile Crăciunului, nu zic că beau, ci că se cinstesc.

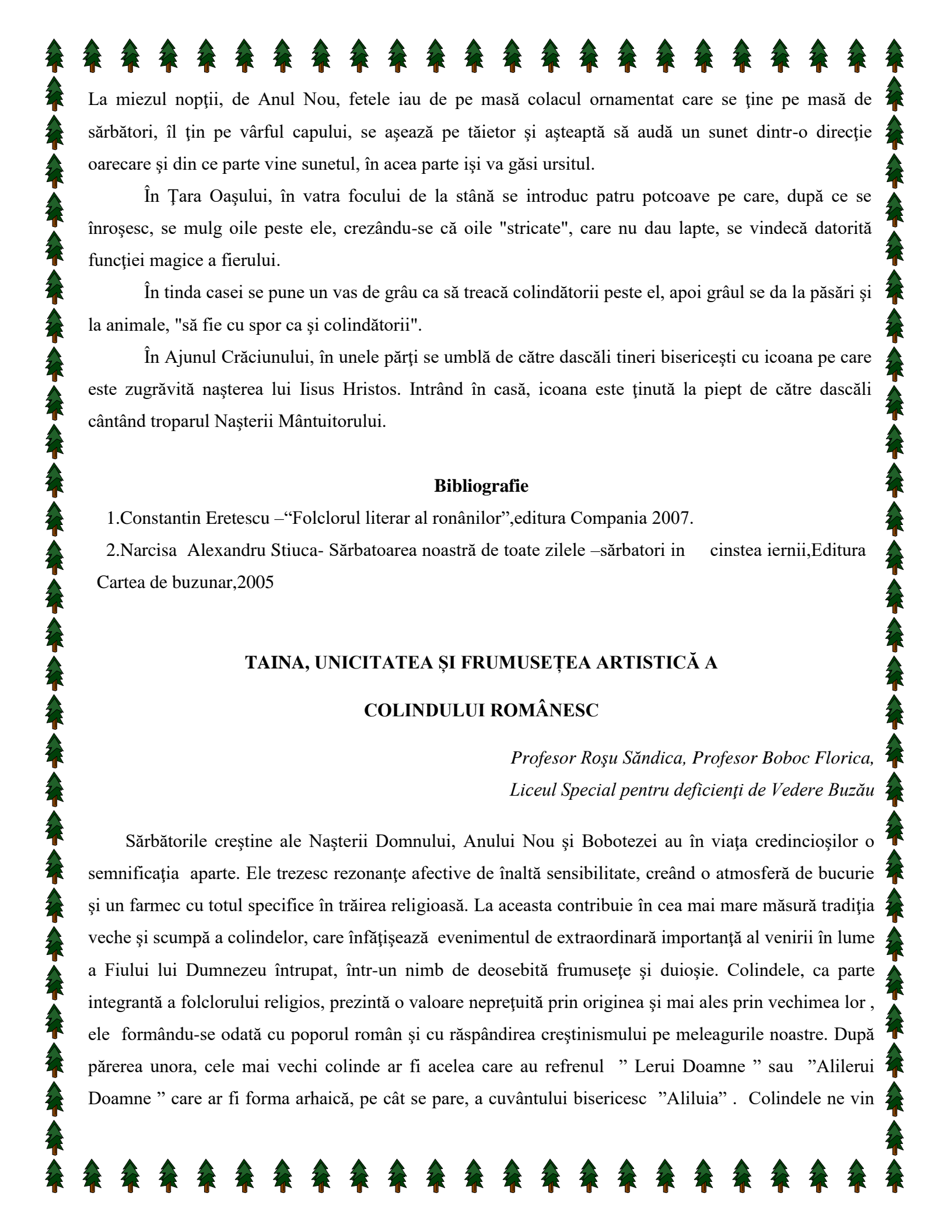
În unele părți, când este aproape de a se revărsa zorile, colindători cu lăutari sau fără lăutari pleacă pe la casele gospodarilor înstăriți și le cânta la fereastră un cântec sau mai multe, aceste cântece numindu-se "zori", spunându-se că atunci "cânta zorile".

Începând cu întâia zi de Crăciun și în următoarele zile ale acestei sărbători, copiii umblă cu Steaua, cântând colinde de stea prin care vestesc nașterea lui Iisus Hristos.

Despre Moș Ajun se spune că a fost baciul aflat în slujba lui Moș Crăciun, stăpânul staulului unde Maica Domnului l-a născut pe Iisus Hristos.

Colinda a dobândit o destinație precisă ca formă de magie benefică, ea marcând rodnicia câmpurilor, sporul animalelor domestice, creșterea copiilor, împlinirea prin căsătorie a tinerilor, pacea și tihna bătrânilor, influențarea, în sens pozitiv, a vieții oamenilor și a naturii.

Vinul era în unele regiuni ale țării și simbol al comuniunii, al unirii a doi tineri. În momentul solemn al căsătoriei li se toarnă vin peste mâinile lor împreunate, simbolizând puterea vieții, trăinicia și fericirea noii familii. "Paharul de aur" este paharul ritual cu care se bea la zile mari, cum este sărbătoarea Crăciunului, din care s-a băut cândva în momente solemne, la botez , la cununie, și care reprezenta un bun al familiei, transmițându-se din generație în generație. La origine are un înțeles magic, proprietăți curative, unele dintre astfel de pahare poartă inscripții cu caracter misterios.

La miezul nopții, de Anul Nou, fetele iau de pe masă colacul ornamentat care se ține pe masă de sărbători, îl țin pe vârful capului, se așează pe tăietor și așteaptă să audă un sunet dintr-o direcție oarecare și din ce parte vine sunetul, în acea parte își va găsi ursitul.

În Țara Oașului, în vatra focului de la stână se introduc patru potcoave pe care, după ce se înroșesc, se mulg oile peste ele, crezându-se că oile "stricate", care nu dau lapte, se vindecă datorită funcției magice a fierului.

În tinda casei se pune un vas de grâu ca să treacă colindătorii peste el, apoi grâul se da la păsări și la animale, "să fie cu spor ca și colindătorii".

În Ajunul Crăciunului, în unele părți se umblă de către dascăli tineri bisericești cu icoana pe care este zugrăvită nașterea lui Iisus Hristos. Intrând în casă, icoana este ținută la piept de către dascăli cântând troparul Nașterii Mântuitorului.

Bibliografie

- 1.Constantin Eretescu –“Folclorul literar al ronânilor”,editura Compania 2007.
- 2.Narcisa Alexandru Stiuca- Sărbătoarea noastră de toate zilele –sărbători în cinstea iernii,Editura Cartea de buzunar,2005

TAINA, UNICITATEA ȘI FRUMUSEȚEA ARTISTICĂ A

COLINDULUI ROMÂNESC

*Profesor Roșu Săndica, Profesor Boboc Florica,
Liceul Special pentru deficienți de Vedere Buzău*

Sărbătorile creștine ale Nașterii Domnului, Anului Nou și Bobotezei au în viața credincioșilor o semnificația aparte. Ele trezesc rezonanțe afective de înaltă sensibilitate, creând o atmosferă de bucurie și un farmec cu totul specifice în trăirea religioasă. La aceasta contribuie în cea mai mare măsură tradiția veche și scumpă a colindelor, care înfățișează evenimentul de extraordinară importanță al venirii în lume a Fiului lui Dumnezeu întrupat, într-un nimb de deosebită frumusețe și duiosie. Colindele, ca parte integrantă a folclorului religios, prezintă o valoare neprețuită prin originea și mai ales prin vechimea lor , ele formându-se odată cu poporul român și cu răspândirea creștinismului pe meleagurile noastre. După părerea unora, cele mai vechi colinde ar fi acelea care au refrenul ” Lerui Doamne ” sau ”Alilerui Doamne ” care ar fi forma arhaică, pe cât se pare, a cuvântului bisericesc ”Aliluia” . Colindele ne vin

din adânc de istorie creștină și românească. Cuvântul ”colind” derivă din latinescul ”colo-colare”, care înseamnă ” ceea ce trebuie respectat , cinstit ”.

Un aspect foarte important este acela că toate colindele se cântă. De aceea, învățătura transmisă prin colinde s-a răspândit foarte ușor, pentru că muzica face ca mesajul să fie mult mai ușor reținut, dar și trăit. Cuvintele sunt menite să se adreseze minții noastre, înțelegerii noastre. Melodia însă este menită să se adreseze inimii noastre. Pe de o parte, ne luminează mintea, pe de alta ne impresionează inima și fac legătura dintre inimă și minte. Un alt aspect ar fi acela că toate colindele se cântă în cor , în comuniune , fiindcă persoanele care le cântă reprezintă cetele de îngeri care au cântat la nașterea Mântuitorului în Betleem: ”Slavă într-un cei de sus lui Dumnezeu , pe pământ pace , între oameni bună voire”(Luca 2, 14). Ele se cântă în cor, în comuniune , pentru că reprezintă credința Bisericii , iar Biserica este adunarea oamenilor în iubirea Preasfintei Treimi. Puține popoare din lume au însoțit minunea venirii Fiului lui Dumnezeu cu îmbrățișare așa de caldă și de duiosă și au exprimat-o așa de bogat în forme artistice, cum a făcut-o poporul român . În colinde simplitatea , ușurința și cursivitatea versului popular exprima o mare bogăție de idei, într-o formă plină de frumuseți artistice, în care figurile de stil abundă , comparațiile se întrec una pe alta, iar epitetele și mai ales diminutivele nu lipsesc aproape din nici un vers :

” Mititel , înfășățel / În scutec de bumbăcel . Este tot ceea ce dă gingășie, frumusețe , farmec și duiosie colindelor.

Colindele descriu întruparea și nașterea Mântuitorului nostru Iisus Hristos cea mai presus de minte.

Maica Domnului este prezentă la tot pasul în colindele românești alături de Fiul său iubit . Credincioșii o numesc pe Maica Domnului ”Curată ” , ” Preanevinovată ” , ”Fecioara Maria ” :

”Că astăzi Curata , /Prea nevinovata ,/Fecioara Maria/Naște pe Mesia. ”

Deși aparent simple , colindele prezintă un bogat conținut de atitudini și idei, cele mai multe coincid cu concepția teologică și cu datele istorice. În primul rând, trebuie remarcat modul în care se reflectă miracolul Nașterii lui Iisus, transformarea unei ființe divine în om prin nașterea imaculată a unei femei pământene. La acest miracol se referă versurile culese din diferite colinde : ” O , ce veste minunată !”, ” Praznic luminos ”, ” Nouă azi ne-a răsărit Domnul Iisus Hristos !” . În mod neobișnuit colindele accentuează caracterul actual și permanent valabil al fenomenului Nașterii lui Iisus : ”Astăzi s-a născut Hristos !” . Este evidentă aici o actualizare – ”astăzi” și nu în urmă cu 2000 de ani . De asemenea trebuie remarcată amploarea pe care o cunoaște fenomenul nașterii lui Iisus .Este vorba de o participare

largă, universală , nu numai a lumii terestre ci și a Cosmosului. Astfel o stea îi călăuzește pe cei trei magi pentru fi prezenți la minunea apariției celui anunțat de prooroci cu secole înainte :

” Trei magi de la Răsărit/Cu stea au călătorit/Și au mers după cum citim/Până la Ierusalim /Acolo când au ajuns /Steau-n nori li s-au ascuns . ”

Interesante sunt și darurile pe care cei trei prinți orientali le oferă Noului născut , întocmai ca unui viitor rege : aur – semn al măreției, tămâie a cărei mireasmă învăluie până în ziua de astăzi ceremoniile religioase. Cât despre smirnă, plantă cu un gust amar,ea prefigurează suferința Domnului Iisus prin răstignire .Lumea terestră care participă la evenimentul Nașterii este reprezentată de păstori, bătrânul Iosif, logodnicul Fecioarei Maria , dar în același timp și Cerul își trimite cetele de îngeri :

” Îngeri cântau,/Păstori fluierau,/Magii se închinau,/Toți se bucurau . ”

Este deci o adevărată sărbătoare a bucuriei plină de cântec și lumină. În felul acesta este reliefat mai puternic, mai intens contrastul dintre condițiile modeste ale apariției pe pământ a Fiului lui Dumnezeu și măreția spirituală precum și rolul Lui în schimbarea concepției religioase existente în vremea sa.

”Atunci Sfânta Fecioară/Din ViŃlaim ieșea /Și-n câmp într-o poiată.

De vite se -așeza./Și între dobitoace,/Pe fânul cel uscat ,/Născut-a Preacurata /Un mare Împărat.”

Scopul trimiterii în lume a Fiului divin este imens ca importanță .El este menit să șteargă păcatul originar și să îl ridice pe om la mântuire, adică la contopirea sufletului iertat cu divinitatea pentru vecie :

”El vine-n haină albă /De îngerăș purtat ,/Să spele lumea-ntreagă/De rău și de păcat . ”

Sau

” Pe Fiul în al Său nume ,/Tatăl l-a trimis în lume /Să se nască /Și să crească/Să ne mântuiască . ”

Nu trebuie ignorat nici modul în care este zugrăvit în colinde Pruncul divin: ”mititel, înfășățel/în scutech de bumbăcel ” deci, aparent, un copilăș obișnuit, dar tot El este Acela care stăpânește forțele naturii:

”Neaua ninge/Nu-l atinge/Vântul bate/Nu-l răzbate. ”

Cele relevate mai sus reprezintă doar unul din multiplele sensuri conținute de colindele noastre care nu constituie numai cântece tradiționale de Crăciun, ci exprimă numeroase înțelesuri mai profunde. Desigur și cercetarea din punct de vedere literar a textelor de colinde ar pune în evidență, nu numai o serie întregă de frumuseți artistice ci și aspecte nebănuite.

TRADIȚIA ȘI OBICEIURILE STRĂMOȘEȘTI ÎN SERBĂRILE ȘCOLARE

Cadru didactic: David Ovidia Silvia

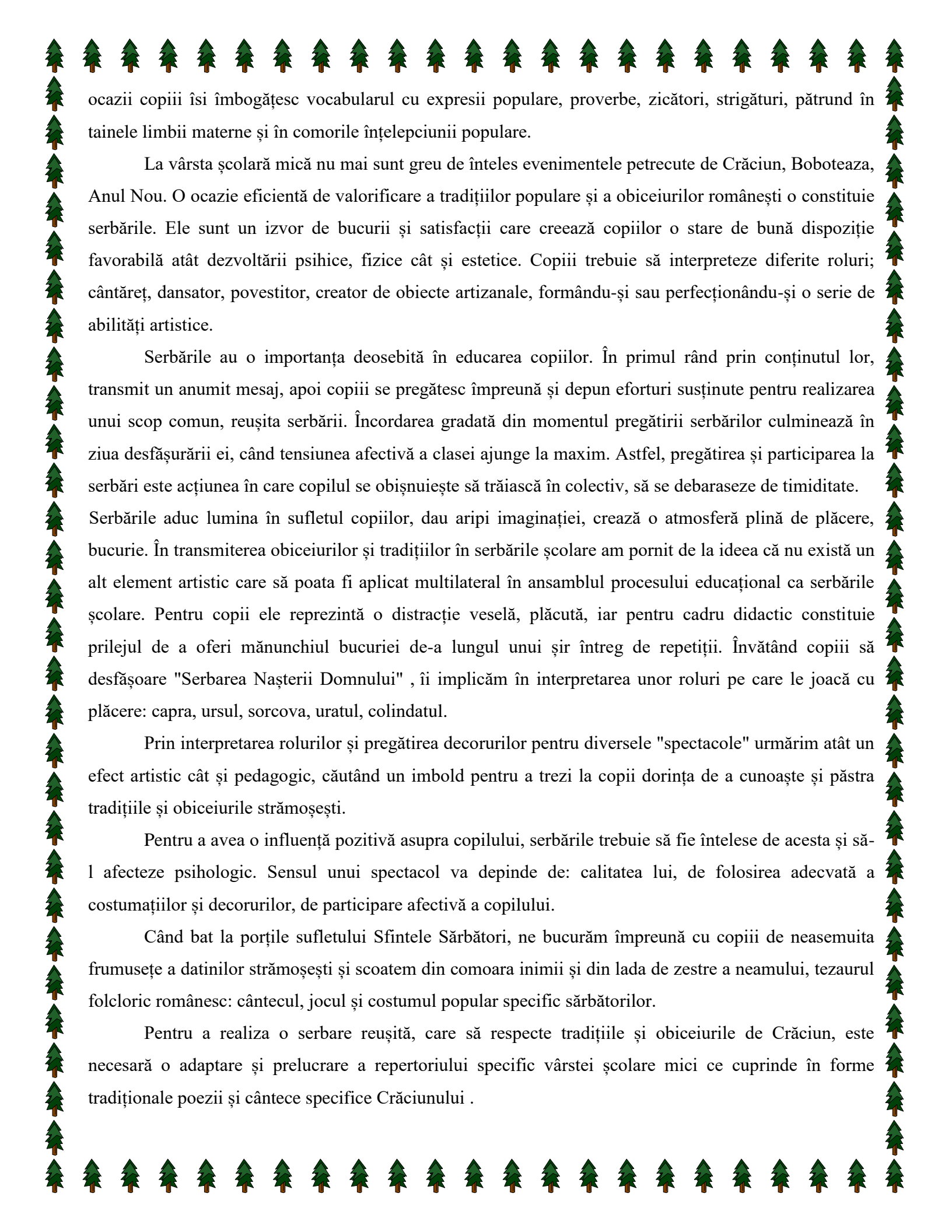
Școala Gimnazială "Ioan Vlăduțiu" Luduș, jud. Mureș

"Nimic nu-i mai frumos, mai nobil, decât meseria de educator, de grădinar de suflete umane, de călăuză a celor mai curate și mai pline de energie mlădite" (D. Almas).

Să-i învățăm pe copii să prețuiască și să respecte obiceiurile și tradițiile în care s-au născut, să-i învățăm să iubească meleagurile natale, portul românesc și pe români. Să le sădim în suflet aceste elemente definitorii ale identității neamului românesc. Să-i ajutăm pe copii să înțeleagă imensitatea tezaurului nostru folcloric în care arta populară românească este o minunată oglindă în care se reflectă cu cea mai mare intensitate frumusețea României, istoria și mai ales sufletul neamului.

În calitate de educatori suntem obligați să facem din creația noastră populară o carte de vizită cu care să batem la porțile cunoașterii și cu care vom fi primiți și apreciați fără îndoială oriunde în lume. În furtunile veacului obiceiurile și tradițiile strămoșești au rămas neclintite păstrând valori autentice ale culturii populare tradiționale. Copiii se lasă îndrumați și pot fi modelați în așa fel încât pe fondul lor afectiv să se așeze elementele cunoașterii artistice care vor imprima gândirii lor anumite nuanțe, ce vor îmbogăți substanța viitoarei activități individuale și sociale. Începând cu obiceiurile prilejuite de fiecare eveniment important din viața poporului, continuând cu frumoasele costume pe care le îmbracă în aceste împrejurări și terminând cu cântecele, jocurile populare și strigăturile nelipsite de la aceste datini, izvorul lor este nesecat pentru cel ce vrea să le cunoască și să le adune în mănunchi pentru a le dăruia din nou.

Valorificând frumusețea tradițiilor și obiceiurilor populare în cadrul serbărilor cu școlarii reușim să înfrumusețăm viața copiilor, îi ajutăm să cunoască tradițiile românești și rolul important pe care-l au în viața oamenilor din cele mai vechi timpuri, modul cum aceste tradiții au dăinuit peste timp. Prin conținutul serbărilor îi ajutăm pe copii să înțeleagă mesajul și conținutul acestor obiceiuri populare, adaptându-le particularităților de vârstă și aptitudinilor artistice individuale. Cu acest prilej introducem copiii într-o lume frumoasă a cântecului, dansului, poeziei, poveștilor, glumelor, proverbelor, zicătorilor și strigăturilor a unor evenimente tradiționale - Crăciunul, Moș Nicolae, etc - copiii având posibilitatea să cunoască frumusețea și bogăția folclorului, diversitatea tradițiilor și obiceiurilor românești, armonia limbii române. Textele cântecelor și poeziilor, a colindelor, plugusorului, sorcovii, transmit urările de bine în legătură cu unele îndeletniciri străvechi ale românilor: uratul, semănatul, păstoritul. Cu aceste

ocazii copiii își îmbogățesc vocabularul cu expresii populare, proverbe, zicători, strigături, pătrund în tainele limbii materne și în comorile înțelepciunii populare.

La vârsta școlară mică nu mai sunt greu de înțeles evenimentele petrecute de Crăciun, Boboteaza, Anul Nou. O ocazie eficientă de valorificare a tradițiilor populare și a obiceiurilor românești o constituie serbările. Ele sunt un izvor de bucurii și satisfacții care creează copiilor o stare de bună dispoziție favorabilă atât dezvoltării psihice, fizice cât și estetice. Copiii trebuie să interpreteze diferite roluri; cântăreț, dansator, povestitor, creator de obiecte artizanale, formându-și sau perfecționându-și o serie de abilități artistice.

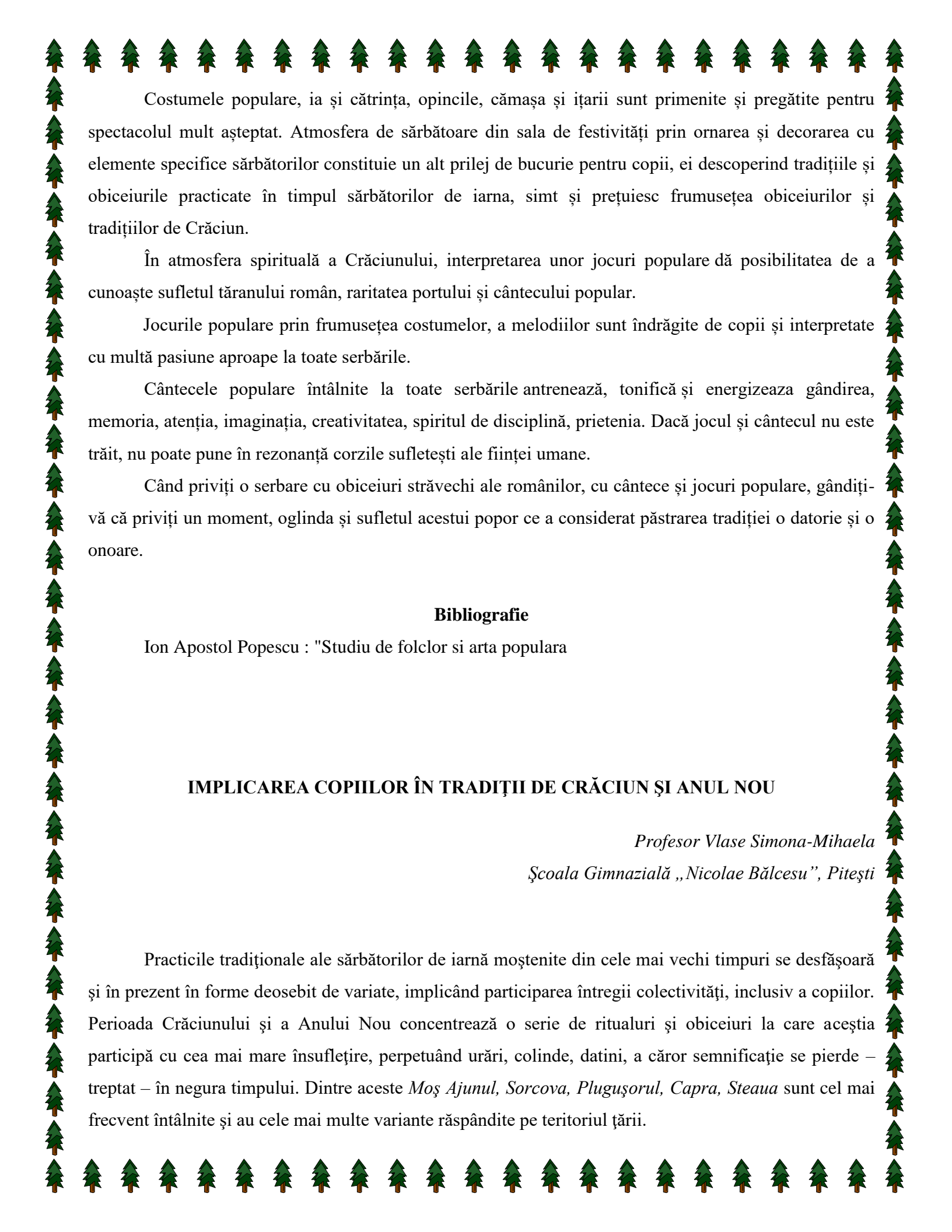
Serbările au o importanță deosebită în educarea copiilor. În primul rând prin conținutul lor, transmit un anumit mesaj, apoi copiii se pregătesc împreună și depun eforturi susținute pentru realizarea unui scop comun, reușita serbării. Încordarea gradată din momentul pregătirii serbărilor culminează în ziua desfășurării ei, când tensiunea afectivă a clasei ajunge la maxim. Astfel, pregătirea și participarea la serbări este acțiunea în care copilul se obișnuiește să trăiască în colectiv, să se debaraseze de timiditate. Serbările aduc lumina în sufletul copiilor, dau aripi imaginației, crează o atmosferă plină de plăcere, bucurie. În transmiterea obiceiurilor și tradițiilor în serbările școlare am pornit de la ideea că nu există un alt element artistic care să poată fi aplicat multilateral în ansamblul procesului educațional ca serbările școlare. Pentru copii ele reprezintă o distracție veselă, plăcută, iar pentru cadru didactic constituie prilejul de a oferi mănunchiul bucuriei de-a lungul unui șir întreg de repetiții. Învățând copiii să desfășoare "Serbarea Nașterii Domnului", îi implicăm în interpretarea unor roluri pe care le joacă cu plăcere: capra, ursul, sorcova, uratul, colindatul.

Prin interpretarea rolurilor și pregătirea decorurilor pentru diversele "spectacole" urmărim atât un efect artistic cât și pedagogic, căutând un imbold pentru a trezi la copii dorința de a cunoaște și păstra tradițiile și obiceiurile strămoșești.

Pentru a avea o influență pozitivă asupra copilului, serbările trebuie să fie înțelese de acesta și să-l afecteze psihologic. Sensul unui spectacol va depinde de: calitatea lui, de folosirea adecvată a costumațiilor și decorurilor, de participare afectivă a copilului.

Când bat la porțile sufletului Sfintele Sărbători, ne bucurăm împreună cu copiii de neasemuita frumusețe a datinilor strămoșești și scoatem din comoara inimii și din lada de zestre a neamului, tezaurul folcloric românesc: cântecul, jocul și costumul popular specific sărbătorilor.

Pentru a realiza o serbare reușită, care să respecte tradițiile și obiceiurile de Crăciun, este necesară o adaptare și prelucrare a repertoriului specific vârstei școlare mici ce cuprinde în forme tradiționale poezii și cântece specifice Crăciunului .

Costumele populare, ia și cătrința, opincile, cămașa și ițarii sunt primenite și pregătite pentru spectacolul mult așteptat. Atmosfera de sărbătoare din sala de festivități prin ornarea și decorarea cu elemente specifice sărbătorilor constituie un alt prilej de bucurie pentru copii, ei descoperind tradițiile și obiceiurile practicate în timpul sărbătorilor de iarnă, simt și prețuiesc frumusețea obiceiurilor și tradițiilor de Crăciun.

În atmosfera spirituală a Crăciunului, interpretarea unor jocuri populare dă posibilitatea de a cunoaște sufletul țaranului român, raritatea portului și cântecului popular.

Jocurile populare prin frumusețea costumelor, a melodiilor sunt îndrăgite de copii și interpretate cu multă pasiune aproape la toate serbările.

Cântecele populare întâlnite la toate serbările antrenează, tonifică și energizează gândirea, memoria, atenția, imaginația, creativitatea, spiritul de disciplină, prietenia. Dacă jocul și cântecul nu este trăit, nu poate pune în rezonanță corzile sufletești ale ființei umane.

Când priviți o serbare cu obiceiuri străvechi ale românilor, cu cântece și jocuri populare, gândiți-vă că priviți un moment, oglinda și sufletul acestui popor ce a considerat păstrarea tradiției o datorie și o onoare.

Bibliografie

Ion Apostol Popescu : "Studiu de folclor si arta populara

IMPLICAREA COPILOR ÎN TRADIȚII DE CRĂCIUN ȘI ANUL NOU

Profesor Vlasă Simona-Mihaela

Școala Gimnazială „Nicolae Bălcesu”, Pitești

Practicile tradiționale ale sărbătorilor de iarnă moștenite din cele mai vechi timpuri se desfășoară și în prezent în forme deosebit de variate, implicând participarea întregii colectivități, inclusiv a copiilor. Perioada Crăciunului și a Anului Nou concentrează o serie de ritualuri și obiceiuri la care aceștia participă cu cea mai mare însuflețire, perpetuând urări, colinde, datini, a căror semnificație se pierde – treptat – în negura timpului. Dintre aceste *Moș Ajunul, Sorcova, Plugușorul, Capra, Steaua* sunt cel mai frecvent întâlnite și au cele mai multe variante răspândite pe teritoriul țării.

1. Moș-Ajunul

Urarea de Moș Ajun (23-24 decembrie) se practică în întreaga țară, cu denumiri variate. Astfel, în unele părți din Muntenia, Oltenia, Transilvania și Dobrogea se întâlnesc Ajunul, Moș-ajunul, Bună dimineața la moș-ajun, Colindișul, Colinda sau Colindețe. În sudul Banatului, nordul Olteniei și unele părți din Transilvania și din Crișana, obiceiul este cunoscut sub numele de pițărâi sau pițerei - denumire ce o poartă și copiii colindători în Bihor. Colindătorii poartă trăistuțe atârinate de gât în care pun darurile ce le primesc. Colindele copiilor sunt scurte, vestesc sărbătoarea, urează belșug în miei, viței, porcei, păsări și cer, în versuri pline de haz, darurile cuvenite: alune, pere, mere, colaci. Cel mai răspândit este colacul de pâine, pregătit anume pentru acest prilej. Colacii făcuți din făină de grâu, împlețiți în formă de opt, se numesc colindețe sau colindeți. În alte zone se mai numesc bolindețe, bolindeți sau bobideți. În afară de colaci, darurile pot fi fructe, bomboane. În Oltenia și Transilvania, copiii ating cu bețe sau cu nuiele stâlpii porților de la grajduri și hambare, grinda casei și scormonesc în cărbuni pentru a aduce noroc și belșug: "Bună-i ziua lui Ajun / Că-i mai bun'a lui Crăciun / Într-un ceas bun! / Porci grași unsuroși / Să-i mănânce oamenii sănătoși / Boi trăgători, / Stupi roditori, / Cai încurcători, / Oile lănoase, / Vacile lăptoase, / Pui de găina, / Pui de rață, / Pui de toate animalele, / Bani și sănătate." Obiceiul se desfășoară în cete de copii, băieți - mai rar fete - sau în grupuri mixte. Numărul participanților dintr-o ceată este de doi, patru, cinci copii-la categoria celor mici (de la 3-4 ani până la 6-7 ani) și de 4, 6, 7, 12 copii la categoria școlarilor (de la 6-7 ani până la 14-15 ani). În același sat pot exista unul sau mai multe grupuri de vârste diferite. Acțiunea are, în mentalitatea populară, semnificația aducerii de noroc și belșug în casa gospodarului.

2. Sorcova și semănatul

În dimineața Anului Nou, copiii obișnuiesc să meargă cu *Sorcova* și cu *Semănatul*. Obiceiul *Sorcovei* este mai cunoscut în Muntenia, dar îl regăsim răspândit și în restul țării. El este practicat de copii de la 3-4 ani până la 12-13 ani. Există zone ale țării unde cu Sorcova merg numai băieții, iar în altele numai fetele. Adesea copiii merg câte doi, alteori merge doar unul singur, colindându-le doar membrilor familiei sau unui grup de vecini. Cei cărora le este adresată urarea sunt atinși ritmic cu sorcova pe tot timpul rostirii textului.

În trecut sorcova era din crenguțe naturale, mai ales de la pomii roditori, în special de măr dulce. Astăzi, cea mai răspândită este cea confecționată dintr-un băț ornat cu flori artificiale din hârtii colorate, uneori având în vârf un clopoțel. O formă interesantă a obiceiului întâlnim în partea de apus a țării (satul Bucium, jud. Bihor). Copiii au o ramură de vârf de brad și o împodobesc cu primuri, bomboane și tingălău. Când intră în casă, cei cu brad sorcovesc sau cei cu bătă lovesc ritmic în podea după melodie.

În Moldova, Muntenia și în unele părți din Oltenia întâlnim obiceiul numit *Semănatul*. Cu *Semănatul* umblă copii de la 4-5 până la 10 ani, în grupuri mici, sau individual. Ei poartă trăistuțe atârinate de umăr pline cu semințe de grâu, orz, ovăz, secară pe care le presoară în curte, în casă și în fața gazdei căreia i se adresează urarea. Uneori, versurile sunt asemănătoare cu cele ale sorcovei: “Înfloriți / Ca merii / Ca perii / În mijlocul verii / Ca toamna cea bogată / De toate îmbelșugată / La anu’ și la mulți ani!”. Cu toate acestea, atât ceremonialul urării, cât și lipsa sorcovei ca atare dovedesc că este vorba de două practici diferite. În unele zone ale Munteniei și ale Olteniei, acest obicei are denumirea de *Cu grâul*. Urătorii purtând o farfurie cu grâu încolțit merg pe la case în ziua de Anul Nou. Și în acest caz, copiii sunt răsplătiți cu daruri, uneori și cu bani. Rostul principal al obiceiului este de a aduce fertilitate și sănătate.

3. *Plugușorul*

Urarea cu plugul sau cu buhaiul, *Plugușorul* cum i se spune în popor, este un străvechi obicei agrar prin excelență, care se practică și azi, mai cu seamă în Moldova, în ajunul Anului Nou, în multe locuri, chiar în ziua de Anul Nou. Datina plugușorului prezintă un fapt istoric mitizat: acțiunea împăratului Traian, care extinde la maxim agricultura în Dacia cucerită, ce trebuia să devină un grânar al Imperiului Roman. S-a spus că *Plugușorul* reprezintă sinteza unui tratat de agronomie folclorică. Ceata de urători formată din doi până la douăzeci de flăcăi pleacă din casă în casă să ureze cu *Plugușorul* sau să “hăuiască”, cum se spune în Moldova. Cu *Plugușorul* urează astăzi și copiii. Colinda *Plugușorului* este în o urare pentru rodirea câmpului:

Plugușorul este una dintre datinile cele mai vechi și mai frumoase, ce s-a păstrat și se păstrează încă până în ziua de azi la poporul român. Vorbind despre aratul pământului cu 12 boi, despre semănatul grâului, seceratul și măcinatul lui, ca și despre frumoasa morăriță, plugușorul este datina românească care zugrăvește în culori atât de vii deprinderea principală a poporului nostru. Urarea nu se rezumă numai la expunerea în cântec sau versuri a celor dorite, ca în colinde, ci se înfăptuiește și prin prezentarea dramatică a muncilor agrigole. Avem deci de-a face cu o manifestare folclorică complexă, menită să aducă belșug în agricultură. Pentru desfășurarea dramatică a urării se folosește plugul sau buhaiul. Plugul era altădată un plug adevărat, frumos împodobit cu crengi de brad și cu panglici, mai nou cu hârtie colorată, tras de 4 sau 2 boi, de asemenea împodobiți cu panglici sau batiste lucrate în stil popular. În anii din urmă se răspândește tot mai mult plugul în miniatură purtat pe brațe de cel ce urează și un plug simbolic, format dintr-un băț cu două crăci care reprezintă coarnele plugului. Copiii urează numai cu plugurile în miniatură.

4. *Capra*

Capra a fost socotită de români ca animalul care dă semne dacă vremea va fi bună sau rea. Jocul "caprei" (omorârea, bocirea, înmormântarea, învierea) la origine a fost, desigur, un ceremonial grav, un element de cult. În cadrul sărbătorilor agrare jocul a devenit un ritual menit să aducă rodnicie anului care urmează, spor de animale în turmele păstorilor, succesul recoltelor - invocat și evocat de boabele care se aruncau de gazdă peste cortegiul caprei. În satele și comunele maramureșene se practică două tipuri distincte de *Capră*: - jocul caprei - bazat numai pe acompaniament muzical - și jocul caprei inclus într-un spectacol popular complex. Ca și celelalte jocuri cu măști practicate în timpul sărbătorilor de iarnă, și în jocul caprei și-au făcut loc, pe lângă măștile clasice (capra, ciobanul, țiganul), măștile de draci și moși, care prin strigăte, chiote, mișcări caraghioase, măresc nota de umor și veselie, dând uneori o nuanță de grotesc.

5. Steaua

În Ajunul Crăciunului, copiii mici, asociați câte 2-4, merg cu steaua, urmați de grupul copiilor mai mari, care formează echipa melo-dramatică a Irozilor sau Crailor. Cu acest prilej, sunt evidențiate adevărate performanțe ale interpretării în vederea îndeplinirii ritualului sacru. Cu o săptămână sau două înaintea Crăciunului, băieții cei mici, ajutați de părinți, își împodobesc steaua cu hârtie colorată și strălucitoare, cu steluțe argintii, pentru a evoca în rostirea ei Steaua de la Răsărit. Copiii mai mari exersează piesa lor, pregătind coifuri de crai și săbii pentru confruntarea cu Irod, restul costumului fiind cel tradițional, cu brâu și panglici tricolore, încrucișate peste piept. Primii pornesc la colindat copiii mici, în seara Ajunului, de cum apune soarele. Fiecare familie, până și cea mai modestă, trebuie colindată. Copiii care se tem de întunericul nopții au câteva modalități de a-și învinge frica: steaua cu cruce și rostirea unor cuvinte magice—Duru behehe!—, scuturarea din clopoței, la care răspund alte grupuri de copii de pe alte versante și dealuri.

Frumoasele obiceiuri și tradiții românești legate de sărbătorile de iarnă, pe care copiii le îmbrățișează și totodată îmbogățesc, constituie o indiscutabilă carte a vieții, un îndrumător pentru demnitate, cinste, omenie, care duc, nu în ultimul rând, la dezvoltarea mândriei naționale.

Bibliografie:

1. Amzulescu, Al. I., *Cântecul nostru bătrânesc*, Editura Minerva, București, 1986
2. Costea, Octavian, *Literatura pentru copii*, E.D.P., București, 1998
3. Nistor, Francisc, *Iarna maramureșeană*, Editura Sport - Turism, București, 1981
4. Pârveu, Oana, *Folclorul copiilor, Disciplină opțională*, Editura Aramis, 2001

CRĂCIUNUL, SĂRBĂTOAREA NAȘTERII DOMNULUI IISUS HRISTOS

Profesor Maria Mirică,

Liceul Tehnologic "Constantin Brâncoveanu",

Târgoviște, Județul Dâmbovița

Nașterea Domnului este a doua sărbătoare ca importanță în creștinism, după Paști. Crăciunul are la bază pasajul biblic care spune că Fecioara Maria după ce i s-a vestit că va naște în mod miraculos pe Mesia a rămas însărcinată. (Matei I,18-II,1-23, Luca I-II). Ea era împreună cu Iosif în Bethleem, pentru a se înscrie la recensământul comandat de împăratul roman Augustus (27 a.Hr - 14 d.Hr). În acel moment s-a împlinit vremea să nască și n-au găsit adăpost decât într-un staul amenajat într-o grotă la marginea orașului. Aici în simplitate și-n sărăcie s-a născut Iisus Hristos, Fiul lui Dumnezeu, trimis să se facă om pentru a-i mântui pe oameni. Nașterea lui n-a rămas neobservată. Păstorii din preajmă au avut o revelație: un înger le-a vestit că s-a născut Mesia cel așteptat. Au mers, s-au convins, și au răspândit vestea.

Trei înțelepți, numiți în acea vreme magi, au venit din Orient, călăuziți de o stea până în locul unde s-a născut Hristos și i-au adus pruncului daruri, recunoscând că s-a născut un împărat. În amintirea stelei care i-a condus pe magi, copiii obișnuiesc să meargă astăzi cu steaua, vestind că Fecioara Maria a născut pe Mesia. Doar regele Iudeii, Irod, nu s-a bucurat de acest eveniment, pentru că își vedea amenințată regalitatea. Nu știa că pruncul Iisus avea să fie un altfel de împărat – al unei Împărății spirituale. Creștinii aud această istorie evanghelică, în Biserici, la Liturghia sărbătorii, precum și colindele care vestesc Nașterea Domnului. Nașterea lui Hristos este un eveniment istoric, pentru că se petrece într-o anumită epocă, pe vremea când în Imperiul Roman domnea Cezarul Augustus, iar în Iudeea governa Irod. Sfinții Evangheliști insistă în accentuarea caracterului istoric al evenimentului, pentru că vor să arate că Hristos a fost o personalitate istorică, ceea ce înseamnă că a luat cu adevărat trup omenesc și că întruparea nu a fost o presupunere sau o închipuire. În ciuda caracterului său istoric, acest eveniment este o taină. Stim că există Dumnezeu-Om, Dumnezeu desăvârșit și om desăvârșit, dar felul în care firea dumnezeiască s-a unit cu cea omenească în ipostasul Cuvântului rămâne o taină. De altfel, ceea ce s-a petrecut în persoana lui Hristos, adică unirea ipostatică a firii dumnezeiești cu cea omenească, este un eveniment unic. De aceea, Sfântul Ioan Damaschin avea să spună că Hristos este *"singurul lucru nou sub soare"*, adică *singurul lucru nou după zidirea lumii*. Aceasta înseamnă că, după facerea lumii și a omului, nimic nu mai este nou în univers, toate se repetă. Nașterea unui om este

rezultatul cuvântului lui Dumnezeu “*să facem om după chipul și asemănarea Noastră*” sau “*creșteți și vă înmulțiți și umpleți pământul și îl supuneți*” (Facerea 1, 26-28). Nou este numai Dumnezeu-Om Hristos. Așadar, caracterul istoric al evenimentului nu exclude taina, dar nici taina nu desființează caracterul istoric. De Crăciun, sărbătorim Nașterea lui Hristos, dar în același timp, trăim faptele legate de Naștere și în chip tainic, în inima noastră, pentru ca atunci când viețuim în Biserică, trăim și suntem părtași la toate stadiile sfinteii întrupări.

Crăciunul este marea zi a nașterii Domnului nostru Iisus Hristos, fiind sărbătorită de toți creștinii pe data de 25 decembrie a fiecărui an. Acum mai bine de două mii de ani, Fecioara Maria, prin puterea Duhului Sfânt, a născut în Bethleemul Iudeii pe Pruncul Iisus, într-o iesle săracă. Sărbătoarea Crăciunului a reprezentat dintotdeauna un prilej de bucurie pentru creștini, și mai ales pentru copii, care așteaptă cu nerăbdare, an de an, zilele în care merg să colinde, împodobesc bradul, se duc la biserică și, în fine, după un post lung care începe la mijlocul lunii noiembrie, se bucură de Nașterea Domnului, la o masă îmbelșugată de familie, în mijlocul celor dragi. Crăciunul a fost stabilit ca sărbătoare oficială în anul 325 de primul împărat roman creștin, Constantin cel Mare, fixându-se atunci ziua de 25 decembrie. În anul 354, Liberius, episcopul Romei, a reconfirmat oficial aceeași dată pentru sărbătoarea Nașterii Domnului.

Dar de ce abia în secolul IV a fost reglementată sărbătorirea acestui mare eveniment? Oare primii creștini nu știau când s-a născut Mântuitorul? Trebuie să spunem că, la romani, sfârșitul lunii decembrie coincidea cu serbările date în cinstea zeului Saturn, numite saturnalii. Acestea reprezentau o formă de venerare a soarelui, a luminii ce biruia întunericul - obicei adus din Orient, mai precis din Siria. Unii episcopi au propus ca Nașterea Domnului să se sărbătorească tot în aceeași perioadă (17 - 24 decembrie), însă obiceiul nu s-a generalizat până în veacul al IV-lea al erei creștine, neștiindu-se cu siguranță care ar trebui să fie data corectă. Uneori, Crăciunul era sărbătorit în septembrie, alteori în martie. Chiar după fixarea datei de 25 decembrie, a mai trecut încă destul de multă vreme până ce aceasta să fie adoptată de toți creștinii. Se spune că Fecioara Maria, când a simțit că trebuie să nască, însoțită fiind de Iosif, a căutat din casă în casă și i-a rugat pe oameni să-i ofere adăpost pentru a aduce pe lume pe fiul lui Dumnezeu. A ajuns și la casa unor bătrâni, Crăciun și Crăciunoaie, dar nici aceștia nu au vrut să primească o femeie ce urma să nască un prunc conceput din greșeală. Maria nu a mai putut merge însă și a intrat în ieslea vitelor. L-a adus pe lume pe Hristos, iar Crăciunoaia, din milă, i-a fost de mare ajutor. Nu și Crăciun însă, pentru că, atunci când a aflat, se spune, i-a tăiat nevestei mâinile. Femeia nu a rămas infirmă, printr-o anume minune altele i-au fost dăruite, căci rău i-a părut și lui Crăciun și mult s-a rugat apoi să fie iertat. A primit iertarea și Crăciun, recunoscător, a fost de atunci, și a rămas și până astăzi, și primitor, și iubitor de copii.

Datorită diferențelor calendaristice (stil nou și stil vechi), o bună parte dintre ortodocși au serbat multă vreme Crăciunul în luna ianuarie. Chiar și în zilele noastre, rușii au păstrat acest obicei. În țările Europei occidentale, protestanții au interzis în anumite epoci serbarea Crăciunului și cultul sfinților. De exemplu, Oliver Cromwell a interzis în Anglia această sărbătoare între anii 1649 și 1660. Abia în secolul XIX, Crăciunul a devenit cu adevărat o serbare populară. În 1834, cartea lui Charles Dickens, Un colind de Crăciun, apărută cu o săptămână înaintea acestei sărbători, a cunoscut un mare succes. Deja, Crăciunul câștigase o popularitate uriașă. În Statele Unite, Alabama a fost primul stat care a declarat Crăciunul sărbătoare legală, în 1836. Cel mai celebru personaj legat de această sărbătoare este, fără îndoială, Moș Crăciun. Trebuie să știți că și el a apărut, în forma în care îl cunoaștem noi astăzi, tot prin secolul XIX. Moș Crăciun arată ca un bătrân bun și blând, cu barba albă, care aduce daruri copiilor cuminți. Figura sa a fost inspirată de aceea a lui Moș Nicolae, și chiar numele său american, Santa Claus, este pronunția engleză a numelui danez al Sfântului Nicolae: Sinter Klaas. Britanicii îi spun Father Christmas, iar francezii îl numesc Pere Noel. Imaginea lui Moș Crăciun, așa cum îl știm noi astăzi, se datorează desenatorului american Thomas Nast, care l-a creat în 1860. În 1885, Nast îl desenează din nou pe Moș Crăciun, care vine tocmai de la Polul Nord, unde se pare că ar locui, până în Statele Unite, pentru a aduce daruri copiilor. Moșul locuiește de fapt în Laponia (Finlanda), căci la Polul Nord nu sunt reni, iar bătrânelul are nevoie de reni pentru a-i trage sania încărcată cu daruri. Cel mai celebru ren al său este Rudolf, care este și conducătorul celorlalți opt. Știți cum îi cheamă? Vixen, Blitzen, Comet, Cupid, Dancer, Dasher, Donder și Prancer - acestea fiind numele care le-au fost date de poetul și profesorul american de teologie Clement Clark Moore. Ei pot zbura, căci Moș Crăciun intră în case de obicei pe horn. El are un sac mare, încărcat cu jucării, pe care le face cadou copiilor. De sărbătoarea Nașterii Domnului sunt legate o mulțime de obiceiuri frumoase. La noi, în România, copiii merg în Ajun cu colindul, din casă în casă, și primesc, într-o trăistuță pe care o poartă cu ei special în acest scop, mere, nuci, covrigi, portocale și bănuși. Cele mai cunoscute colinde sunt: "Cu Moș Ajunul", "Florile dalbe", "Steaua", "Capra" și câte altele! Copiii care merg cu "Steaua" își confecționează o stea mare din lemn, împodobită cu hârtie colorată și cu crenguțe de brad sau vâsc, în mijlocul căreia se află de obicei și o iconiță ce o înfățișează pe Maica Domnului cu Pruncul. Ea amintește de steaua care s-a arătat celor trei magi de la Răsărit, care s-au luat după ea și au ajuns la Bethleem, tocmai la nașterea Mântuitorului în ieslea cea săracă.

NAȘTEREA DOMNULUI IISUS HRISTOS

Prof. Moisă Cornelia, Prof. Mirăuță Carmen Alina

Școala Gimnazială Nr. 1 Ardeoani

Loc. Ardeoani, Jud. Bacău

Sărbatoarea Craciunului a reprezentat dintotdeauna un prilej de bucurie pentru creștini, și mai ales pentru copii, care așteaptă cu nerăbdare, an de an, zilele în care merg să colinde, împodobesc bradul, se duc la biserică și, în fine, după un post lung care începe la mijlocul lunii noiembrie, se bucură de Nașterea Domnului, la o masă îmbelșugată de familie, în mijlocul celor dragi.

Craciunul a fost stabilit ca sarbatoare oficială în anul 325 de primul împărat roman creștin, Constantin cel Mare, fixându-se atunci ziua de 25 decembrie. În anul 354, Liberius, episcopul Romei, a reconfirmat oficial aceeași dată pentru sărbatoarea Nașterii Domnului.

Datorită diferențelor calendaristice (stil nou și stil vechi), o bună parte dintre ortodocși au serbat multă vreme Crăciunul în luna ianuarie. Chiar și în zilele noastre, rușii au păstrat acest obicei.

Cel mai celebru personaj legat de aceasta sarbatoare este, fără îndoială, Moș Craciun. Trebuie să știți că și el a apărut, în forma în care îl cunoaștem noi astăzi, tot prin secolul XIX. Moș Crăciun arată ca un bătrân bun și blând, cu barbă albă, care aduce daruri copiilor cuminiți. Figura sa a fost inspirată de aceea a lui Moș Nicolae, și chiar numele său american, Santa Claus, este pronunția engleză a numelui danez al Sfântului Nicolae: Sinter Klaas. Britanicii îi spun Father Christmas, iar francezii îl numesc Pere Noel. Este interesant să menționăm ca la noi în țară, în timpul regimului comunist, Moș Crăciun a devenit „Moș Gerilă” și s-a încercat desprinderea sa de sărbătoarea creștină a Craciunului. Însă Moșul nu se dă bătut așa, cu una, cu doua...

Imaginea lui Moș Crăciun, așa cum îl știm noi astăzi, se datorează desenatorului american Thomas Nast, care l-a creat în 1860. În 1885, Nast îl desenează din nou pe Moș Crăciun, care vine tocmai de la Polul Nord, unde se pare că ar locui, până în Statele Unite, pentru a aduce daruri copiilor. Trebuie să știți că Moșul locuiește de fapt în Laponia (Finlanda), căci la Polul Nord nu sunt reni, iar bătrânelul are nevoie de reni pentru a-i trage sania încărcată cu daruri. Cel mai celebru ren al său este Rudolf, care este și conducatorul celorlalți opt. Știți cum îi cheamă? Vixen, Blitzen, Comet, Cupid, Dancer, Dasher, Donder și Prancer - acestea fiind numele care le-au fost date de poetul și profesorul american de teologie Clement Clark Moore. Ei pot zbura, căci Moș Crăciun intră în case de obicei pe horn. El are un sac mare, încărcat cu jucării, pe care le face cadou copiilor. Și nu există copil care să nu merite un dar de Craciun!

De sarbatoarea Nașterii Domnului sunt legate o mulțime de obiceiuri frumoase. La noi, în România, copiii merg în Ajun cu colindul, din casa în casa, și primesc, într-o traistuță pe care o poartă cu ei special în acest scop, mere, nuci, covrigi, portocale și bănuți. Cele mai cunoscute colinde sunt: „Cu Moș Ajunul”, „Florile dalbe”, „Steaua”, „Capra” și câte altele! Copiii care merg cu „Steaua” își confecționează o stea mare din lemn, împodobită cu hârtie colorată și cu crenguțe de brad sau vâsc, în mijlocul căreia se află de obicei și o iconiță ce o înfățișează pe Maica Domnului cu Pruncul. Ea amintește de steaua care s-a arătat celor trei magi de la Răsărit, care s-au luat după ea și au ajuns la Bethleem, tocmai la nașterea Mântuitorului în ieslea cea săracă.

Obiceiul de a se împodobi bradul este de dată relativ recentă și provine din țările germanice. Acesta își are obârșia în vechile credințe păgâne, care spuneau că bradul veșnic verde este un simbol al vieții. De exemplu, egiptenii din Antichitate își decorau casele cu frunze de palmier în cea mai scurtă zi a anului, în luna decembrie. Romanii faceau la fel în timpul saturnaliilor, folosind ramuri de brad, iar preoții druzi împodobeau stejarii cu mere aurii. Obiceiul creștin al împodobirii bradului a fost atestat întâia oară în Lituania, în 1510, deși se spune că Martin Luther a fost primul care a împodobit un brad de Craciun cu lumânări aprinse, pentru a le arăta copiilor cum strălucesc stelele în nopțile foarte frumoase.

În America, obiceiul pomului de Craciun a fost introdus de coloniștii germani, în secolul XIX. În Anglia, prițul Albert, care era de origine germană, soțul reginei Victoria, a împodobit primul brad de Craciun la castelul Windsor. Obiceiul a fost preluat apoi de englezi și răspândit nu numai în Marea Britanie, ci și în colonii.

Nu putem uita nici mâncărurile tradiționale, care nu lipsesc din nici o casă cu ocazia acestei sarbatori. La noi, românii, tradiția cere ca purcelul să se taie cu câteva zile înaintea Craciunului, mai precis de Ignat, pe 20 decembrie.

Gospodinele pregătesc tot felul de bunătăți, între care la loc de cinste se afla sarmalele, caltaboșii, toba, lebarul, cârnăciorii și friptura. La toate acestea se bea de obicei vin roșu, uneori fiert. Americanii preferă friptura de curcan, la masa adunându-se întreaga familie.

De Craciun nimeni nu trebuie să fie supărat, ci toți să ne bucurăm de Nașterea Mântuitorului nostru Iisus Hristos.

SĂRBĂTOAREA NAȘTERII DOMNULUI

Prof. Stana Coca

Liceul Tehnologic Spiru Haret, Târgoviște/ Dâmbovița

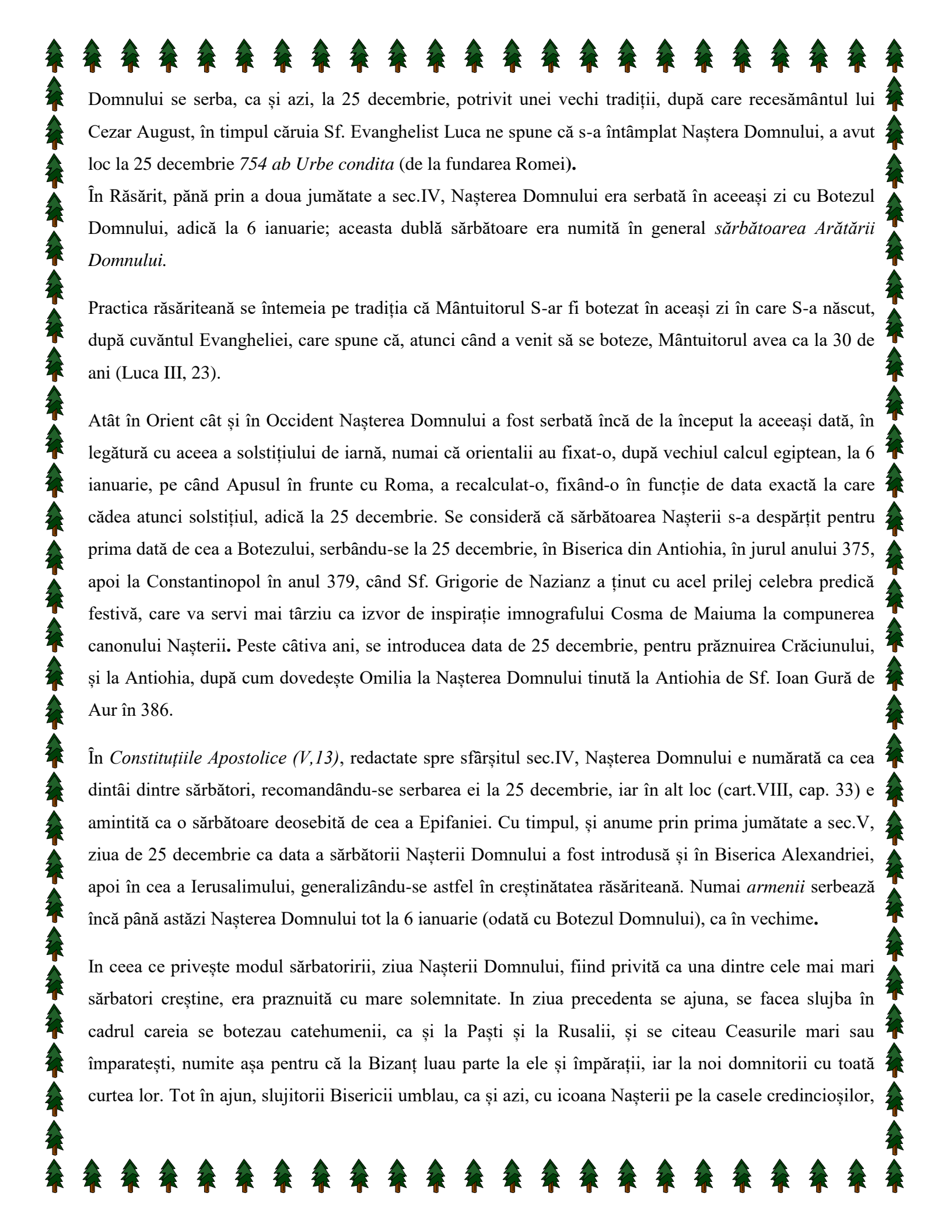
Sfânta Scriptură ne oferă cele mai importante informații despre Nașterea Domnului. Desigur acestora se adaugă ceea ce s-a păstrat prin viu grai în Tradiție și în credința oamenilor. Deși scopul Evangheliilor nu a fost să ne ofere o biografie detaliată a Domnului Hristos, totuși, ele sunt mărturiile ale unor evenimente care au avut loc în istorie.

Din Sfânta Scriptură aflăm că Mântuitorul Iisus Hristos S-a născut în timpul lui Irod cel Mare, numit și Idumeul (74-4 î.Hr.): „Iar dacă S-a născut Iisus în Betleemul Iudeii, în zilele lui Irod regele“ (Matei 2, 1). Atunci când consemnează Nașterea Domnului, Matei amintește și de moartea lui Irod: „După moartea lui Irod, iată că îngerul Domnului s-a arătat în vis lui Iosif“ (Matei 2, 19). De asemenea, și Evanghelistul Luca așază data nașterii lui Iisus în timpul lui Irod cel Mare: „Era în zilele lui Irod, regele Iudeii“ (Luca 1, 5); și mai aflăm că acest eveniment a avut loc la un an și trei luni de la Nașterea Botezătorului Ioan. Conform datelor istorice, aflăm că Irod cel Mare a murit în luna martie a anului 4 î.Hr., iar Nașterea Domnului trebuie să fi avut loc înaintea acestei date, cu cel puțin 40 de zile. Putem data exact moartea lui Irod, pentru că istoricul Iosif Flaviu consemnează că acesta a murit în preajma unei eclipse. Astrologii au datat această eclipsă pe 12 martie anul 4 î.Hr.

Cel dintâi praznic împărațesc cu dată fixă, în ordinea firească (cronologica) a vieții Mântuitorului, este Nașterea, numită în popor și Crăciunul, la 25 decembrie, este sărbătoarea anuală a nașterii cu trup a Domnului nostru Iisus Hristos (Luca II,1-21). Pare a fi cea dintâi sărbătoare specific creștină, dintre cele ale Mântuitorului, deși nu este tot atât de veche ca Paștile sau Rusaliile, a căror origine stă în legătură cu sărbătorile iudaice corespunzătoare.

Nașterea Domnului -25 decembrie-(Nativitas, Natalia Christi, Natalis Domini Corporalis, Rojdestvo, Hristova), numită în popor și Crăciunul, la 25 decembrie, este sărbătoare anuală a nașterii cu trup a Domnului nostru Iisus Hristos. Pare a fi cea dintâi sărbătoare specific creștină, origine stă în legătură cu sărbătorile iudaice corespunzătoare.

Deși sărbătorită în toată lumea creștină, totuși la început era deosebire între creștinii de Apus și cei din Răsărit, în ceea ce privește data acestei sărbători. Astfel în Apus, cel puțin prin sec. III, Nașterea

Domnului se serba, ca și azi, la 25 decembrie, potrivit unei vechi tradiții, după care recesământul lui Cezar August, în timpul căruia Sf. Evanghelist Luca ne spune că s-a întâmplat Nașterea Domnului, a avut loc la 25 decembrie 754 *ab Urbe condita* (de la fundarea Romei).

În Răsărit, până prin a doua jumătate a sec.IV, Nașterea Domnului era serbată în aceeași zi cu Botezul Domnului, adică la 6 ianuarie; aceasta dublă sărbătoare era numită în general *sărbătoarea Arătării Domnului*.

Practica răsăriteană se întemeia pe tradiția că Mântuitorul S-ar fi botezat în aceeași zi în care S-a născut, după cuvântul Evangheliei, care spune că, atunci când a venit să se boteze, Mântuitorul avea ca la 30 de ani (Luca III, 23).

Atât în Orient cât și în Occident Nașterea Domnului a fost serbată încă de la început la aceeași dată, în legătură cu aceea a solstițiului de iarnă, numai că orientalii au fixat-o, după vechiul calcul egiptean, la 6 ianuarie, pe când Apusul în frunte cu Roma, a recalculat-o, fixând-o în funcție de data exactă la care cădea atunci solstițiul, adică la 25 decembrie. Se consideră că sărbătoarea Nașterii s-a despărțit pentru prima dată de cea a Botezului, serbându-se la 25 decembrie, în Biserica din Antiohia, în jurul anului 375, apoi la Constantinopol în anul 379, când Sf. Grigorie de Nazianz a ținut cu acel prilej celebra predică festivă, care va servi mai târziu ca izvor de inspirație iconografului Cosma de Maiuma la compunerea canonului Nașterii. Peste câțiva ani, se introducea data de 25 decembrie, pentru prăznuirea Crăciunului, și la Antiohia, după cum dovedește Omilia la Nașterea Domnului ținută la Antiohia de Sf. Ioan Gură de Aur în 386.

În *Constituțiile Apostolice (V,13)*, redactate spre sfârșitul sec.IV, Nașterea Domnului e numărată ca cea dintâi dintre sărbători, recomandându-se serbarea ei la 25 decembrie, iar în alt loc (cart.VIII, cap. 33) e amintită ca o sărbătoare deosebită de cea a Epifaniei. Cu timpul, și anume prin prima jumătate a sec.V, ziua de 25 decembrie ca data a sărbătorii Nașterii Domnului a fost introdusă și în Biserica Alexandriei, apoi în cea a Ierusalimului, generalizându-se astfel în creștinătatea răsăriteană. Numai *armenii* serbează încă până astăzi Nașterea Domnului tot la 6 ianuarie (odată cu Botezul Domnului), ca în vechime.

În ceea ce privește modul sărbătoririi, ziua Nașterii Domnului, fiind privită ca una dintre cele mai mari sărbători creștine, era praznuită cu mare solemnitate. În ziua precedentă se ajuna, se făcea slujba în cadrul careia se botezau catehumenii, ca și la Paști și la Rusalii, și se citeau Ceasurile mari sau împaratești, numite așa pentru că la Bizanț luau parte la ele și împărații, iar la noi domnitorii cu toată curtea lor. Tot în ajun, slujitorii Bisericii umblau, ca și azi, cu icoana Nașterii pe la casele credincioșilor,

pentru a le vesti măritul praznic de a doua zi. Cu timpul, s-a instituit și postul Crăciunului, ca mijloc de pregătire sufletească pentru întâmpinarea sărbătorii.

Ziua sărbătorii însăși era zi de repaus; până și sclavii erau scutiți în această zi de corvezile obișnuite. Erau oprite, prin legi civile, spectacolele și jocurile de teatru și circuri. Era interzisă, de asemenea, plecarea genunchilor, atât în ziua Nașterii cât și în tot timpul până în ajunul Bobotezei, regula pe care, în virtutea tradiției, o pastrează până astăzi cărțile noastre de slujbă.

Bibliografie

- Pr.Prof. Dr. Ene Braniște, *Liturgica generală*, Ed. Institutului Biblic și de Misiune al B.O.R., București, 1993.
- Pr.Prof.Dr.Ioan Rămureanu, *Istoria Bisericii Universale*, Manul pentru uzul Inst. Teologice, Ed I.B.M B.O.R., vol. I , București,1975.
- <http://basilica.ro/sarbatoarea-nasterii-domnului-craciunul-102998.html>.

SEMNIFICAȚIA SĂRBĂTORII DE CRĂCIUN

Prof. inv. primar Florea Nicoleta

Sc. Primara Gura Calnau(Vadu Pasii).Jud. Buzau

Cea mai frumoasă și mai iubită de cei mici și mari, săraci sau bogați este sărbătoarea Crăciunului. Veche de peste două milenii, răspândită pe tot globul, cea mai importantă sărbătoare a creștinilor este așteptată cu emoție și bucurie. Crăciunul este asociat cu feeria iernii, cu puritatea zăpezii și este o sărbătoare emoționantă mai ales pentru copiii care așteaptă sosirea lui Mos Crăciun. Semnificația religioasă a Crăciunului este nașterea Mantuitorului Iisus Hristos, fiul lui Dumnezeu trimis pe pământ să

ajute oamenii să devină mai buni, mai credincioși, mai îngăduitori. Această sărbătoare semnifică nașterea, creația și veșnicia Universului.

Prin naștere se perpetuează specia umană și viața devine veșnică. În aceste zile suntem mai buni, mai veseli, mai sănătoși și mai umani. Fiecare om, copil sau bătran, își amintește cu plăcere sărbătorile de Crăciun și momentele speciale pe care le-a trăit. Copiii îl așteaptă cu nerăbdare pe Moș Crăciun în fața căruia recunosc fără teamă dacă au fost cuminți sau au făcut năzbatii. Ei știu că Moșul este iertător și le aduce daruri mai ales dacă spun o poezie sau cantă o colindă.

Oamenii maturi sau cei deja bătrani sunt emoționați amintindu-și de copilărie, de darurile de Crăciun pe care le primeau chiar și cei săraci. Când eram copii nu prea înțelegeam de ce Moș Crăciun aducea unor copii mai multe daruri, iar altora mai puține. Explicția venea de obicei din partea părinților și era foarte simplă: Moș Crăciun aduce cadouri mai multe copiilor care au fost foarte cuminți. Acesta este și astăzi un argument foarte serios și este o motivație puternică pentru copiii care se străduiesc să devină mai cuminți, mai harnici și mai ascultători pentru ca anul viitor să primească mai multe daruri.

Pe lângă sosirea lui Moș Crăciun o altă bucurie este Bradul de Crăciun, acest pom venerat, care rămâne verde tot anul, ne aduce în case mirosul pădurii, este simbolul purității și veșniciei. Întreaga familie participă cu veselie la ritualul împodobirii bradului cu globuri multicolore, beteală, dulciuri și becuțe colorate.

În feerică seară de Crăciun sunt emotionante colindele care vestesc nașterea lui Iisus cel trimis de Dumnezeu să mantuiască oamenii de păcate, ură, invidie. Copiii merg cu colindul din casă în casă, înfruntă gerul, zăpada, cantă cu veselie, cu însuflețire chiar dacă au năsurile înghețate și primesc cu bucurie daruri, colaci, nuci, mere etc.

Sărbătorile de Crăciun sunt minunate mai ales în sate unde se respectă tradițiile străvechi. Peisajul de iarnă este emoționant: căsuțele sunt luminate, prin geamuri licăresc lumanări și globuri colorate, iar mesele sunt pline de bunătăți tradiționale: carnați, sarmale, caltaboși, colaci, cozonaci. Amintirile sărbătorilor de Crăciun din copilărie ne întristează uneori pentru că realizăm că nu putem da timpul înapoi, dar e minunat să primim în casele noastre cu lacrimi de emoție în ochi pe copiii și nepoții noștri care ne urează tot ce e mai frumos și ne încălzesc sufletele cu veselia și tinerețea lor.

Semnificațiile obiceiurilor de Crăciun

Au rămas ceremoniale sau activități festive care se practicau cu mai multă intensitate în prima jumătate a secolului al XX-lea și în secolele anterioare. Este vorba despre desfășurările dramatice în care intră colindatul, umblatul cu steaua, mersul cu Irozii și cu Viflaemul, care sunt atestate în sec. al IX-lea în Bizanț, și care pot fi regăsite și astăzi în unele spații din România. Așadar, avem de-a face cu o vechime de 1.000 de ani, certificată, ceea ce ne dă de înțeles că avem una dintre cele mai bogate și complexe sărbători. Aceste sărbători ale Crăciunului țin din Ajunul Crăciunului, din seara zilei de 24 decembrie, până de Sfântul Ion. Acum se poate spune cu certitudine că nu au existat diferențe esențiale în felul în care a fost implicată comunitatea în sărbătorirea Crăciunului și în punctarea momentelor rituale importante în zona urbană și rurală“.

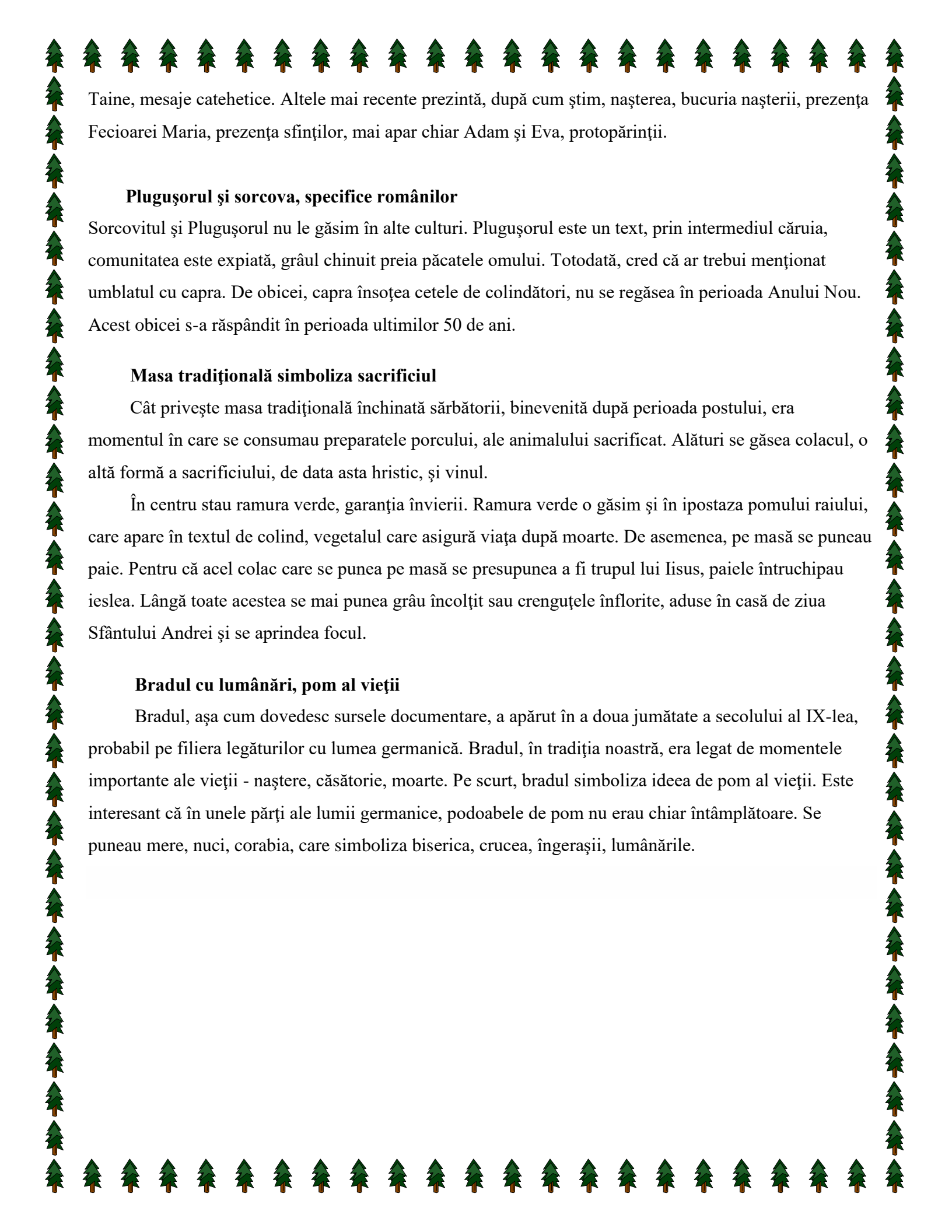
În cete, la colindat

Pe timpuri, în toată această perioadă a sărbătorilor, care începea de Sfântul Andrei și care avea punct important de Sfântul Nicolae, și un altul, sacrificial, de Ignat, aproape fiecare membru al familiei avea câte ceva de făcut. Copiii erau vestitorii.

Colindatul copiilor, pițărăii sau mersul cu nițalașul, care de obicei se făcea cu o zi înainte, pe 23 decembrie, erau întruchiparea purității, care în textul sacru era reprezentată de cântarea îngerilor, cei care au anunțau nașterea. Singurele daruri pe care copiii le primeau erau fructele uscate și colacii, nucile și merele, care se consumau la o masă comună. Acești înaintemergători marcau un spațiu de purificare prealabilă al desfășurării sărbătorilor. Ei purtau în mână colindițe, însă și aici există diferențe locale. Aceste colindițe erau niște bețe frumos împodobite, cu care copiii scormoneau tăciunii din vatră. Se poate spune că aceasta este o primă expresie a relației dintre ritualul de sărbătoare și accepția luminii. Simbolistica acțiunii copiilor era aceea de a media, de a stimula efectul luminos al focului. Astăzi, nu se mai practică acest obicei. Mărturiile existente atestă existența acestui obicei și la popoarele pregermanice și la popoarele precreeștine, însă semnificația era cu totul alta.

Copiii erau secondați de ceata de colindători maturi, „una dintre cele mai importante componente rituale din întregul ciclu calendaristic. Cetele erau în majoritatea lor bărbătești și aveau un caracter aproape ezoteric, deci de inițiere. Aceste cete de colindători aveau repertorii specifice, cu o succesiune a cântărilor, cu locuri bine fixate, începeau cu poarta, ușa, fereastra și apoi în interior, în jurul mesei, la icoane. Repertoriile erau de colinde generale, cele pentru gospodărie, pentru casă și apoi pentru fiecare membru al familiei.

Tematica colindelor era foarte bogată, mare parte din aceasta se axa pe ciclul vieții de familie, familia fericită, familia tânără. De asemenea, colindele mai vechi aveau mesaje legate de cele Șapte

Taine, mesaje catehetice. Altele mai recente prezintă, după cum știm, nașterea, bucuria nașterii, prezența Fecioarei Maria, prezența sfinților, mai apar chiar Adam și Eva, protopărinții.

Plugușorul și sorcova, specifice românilor

Sorcovitul și Plugușorul nu le găsim în alte culturi. Plugușorul este un text, prin intermediul căruia, comunitatea este expiată, grâul chinuit preia păcatele omului. Totodată, cred că ar trebui menționat umblatul cu capra. De obicei, capra însoțea cetele de colindători, nu se regăsea în perioada Anului Nou. Acest obicei s-a răspândit în perioada ultimilor 50 de ani.

Masa tradițională simboliza sacrificiul

Cât privește masa tradițională închinată sărbătorii, binevenită după perioada postului, era momentul în care se consumau preparatele porcului, ale animalului sacrificat. Alături se găsea colacul, o altă formă a sacrificiului, de data asta hristic, și vinul.

În centru stau ramura verde, garanția învierii. Ramura verde o găsim și în ipostaza pomului raiului, care apare în textul de colind, vegetalul care asigură viața după moarte. De asemenea, pe masă se puneau paie. Pentru că acel colac care se pune pe masă se presupunea a fi trupul lui Iisus, paiele întruchipau ieslea. Lângă toate acestea se mai puneau grâu încolțit sau crenguțele înflorite, aduse în casă de ziua Sfântului Andrei și se aprindea focul.

Bradul cu lumânări, pom al vieții

Bradul, așa cum dovedesc sursele documentare, a apărut în a doua jumătate a secolului al IX-lea, probabil pe filiera legăturilor cu lumea germanică. Bradul, în tradiția noastră, era legat de momentele importante ale vieții - naștere, căsătorie, moarte. Pe scurt, bradul simboliza ideea de pom al vieții. Este interesant că în unele părți ale lumii germanice, podoabele de pom nu erau chiar întâmplătoare. Se puneau mere, nuci, corabia, care simboliza biserica, crucea, îngerașii, lumânările.

TRADIȚII ȘI OBICEIURI DIN MOLDOVA

*Profesor: Alexe Alina Magdalena
Colegiul Economic "Ion Ghica" Târgoviște*

Pentru romani, iarna este cel mai frumos anotimp și asta nu se datorează doar zăpezii, care se îmbină perfect cu peisajele noastre uimitoare, mai este și din cauza sărbătorilor de iarnă.

Consider că, în timpul iernii unicitatea noastră, a românilor se poate observa cel mai bine, cele mai multe tradiții și obiceiuri având loc în această perioadă a anului. În zona de Nord-Est a României se poate vedea în mod special frumusețea tradițiilor, Moldova fiind și una dintre puținele regiuni din Romania care își păstrează și astăzi numeroasele datini.

Cred cu tărie ca tradițiile noastre sunt ca o moștenire ce provine de la strămoșii noștri. Fiind o moștenire, tradițiile ar trebui tratate ca și când ar fi obiecte de preț, cu toate că ele sunt neprețuite. Moștenirea noastră nu ar trebui trată cu indiferență, uitată sau mai ales schimbată cu moștenirile altor popoare. Moldovenii cu siguranță au înțeles cât de importantă este această moștenire, drept dovadă, putem vedea și în zilele noastre tradiții și obiceiuri păstrate și respectate cu sfințenie încă din prima zi a anului până în ultima, fie că sunt legate de sărbătorile religioase, nunti, botezuri sau chiar și înmormântări. Preferatele mele sunt tradițiile din perioada iernii, sărbătoarea Crăciunului fiind încununată cu cele mai multe tradiții și ritualuri. Tradițiile și obiceiurile din zona Moldovei nu diferă foarte mult de cele din alte zone ale României. Totul începe cu postul Crăciunului, cunoscut și ca "Lăsata Secului"(14 noiembrie) și se termină cu Anul Nou.

Unul dintre importante obiceiuri are loc pe 20 decembrie, de Sfântul Ighant, toți moldovenii știu că este vremea tăierii porcului care a fost crescut cu grijă peste an, chiar pentru vremea Crăciunului. Ritualul începe dis-de-dimineață, când gerul e mai mare și soarele încă nu dă semne să apară, înainte să se trezească vreun copil de-al gospodarului sau să-și facă apariția vreoa femeie miloasă(e lucru știut de orice roman ca mila chinuie animalul și acesta va muri mai greu) . Alt obicei după tăierea porcului este "pomana porcului", o masă făcută din carnea animalului sacrificat.

După tăierea porcului, urmează un obicei pentru care moldovenii sunt foarte cunoscuți. Colindul în zona Moldovei este una din cele mai vechi tradiții și se respectă până și în ziua de azi, atât la sate cât și la oraș. Tinerii, dar și oamenii maturi se strâng și merg împreună cu capra, cu icoana sau cu ursul. Capra se alcătuiește dintr-un lemn scurt, cioplit în formă de cap de capră, care se învelește cu hârtie roșie, peste care se pune o altă hârtie, neagră, mărunț tăiată și încrețită, sau se lipește o piele subțire cu

păr pe ea. Un alt obicei, cel al umblatului cu Ursul este întâlnit doar în Moldova, de Anul Nou. Ursul este întruchipat de un baiat purtând pe cap și umeri blana unui animal, împodobită în dreptul urechilor cu ciucuri roșii. Masca este condusă de un "Ursar", însoțită de muzicanți și urmată, adesea, de un întreg alai de personaje (printre care se poate afla un copil în rolul "puiului de urs"). În răpăitul tobelor sau pe melodia fluierului, și ajutată de un ciomag, masca mormăie și imită pașii legănați și sacadați ai ursului, izbind puternic pământul cu tălpile. Semnificația este purificarea și fertilizarea solului în noul an.

După colind vine mult asteptata zi de Crăciun. Fiind un popor creștin, această sărbătoare este în strânsă legătură cu religia noastră. În ziua de Crăciun, după ce femeile vin de la biserică, toate familiile se înfructă din bucatele tradiționale făcute de bucătărese pricepute, iscute în ale gătitului. Mâncărurile care nu lipsesc de pe masa de Crăciun sunt: răciturile sau piftia, sarmalele, pârhoalele, caltaboșul, cârnații de porc, plăcinte moldovenești, cozonac și vinul roșu.

Ultima sărbătoare din iarna este Anul Nou. Acesta este sărbătorit cum numai la moldoveni se poate. Cu muzica, dansuri și cât mai multa gălăgie pentru a alunga spiritele rele. În afară de obiceiurile cu scorcova, plugușorul, capra sau cu ursul, moldovenii mai au și câteva zicători, spre exemplu: gunoiul nu trebuie scos din casă, primul om care intra în casă trebuie să fie brunet, geamurile și ușile trebuie lăsate deschise pentru a se purifica întreaga casă și la miezul nopții toți oamenii trebuie să se îmbrățișeze.

În mare parte cam acestea sunt tradițiile și obiceiurile sărbătorilor de iarnă din Moldova. Un artist contemporan obișnuiește să spună că: "folclorul este oxigen pentru un popor astmatic", iar eu tind să fiu total de acord cu acesta. Folclorul este esențial pentru un popor, este ceea ce ne amintește cine au fost strămoșii noștri, cine suntem noi în acest moment și poate, cu puțin noroc, o să amintească și copiilor noștri.

MOȘ CRĂCIUN – REPREZENTARE MITOLOGICĂ, SEMNIFICAȚII

*Prof. dr. Grigorescu Mihaela
Colegiul Național Pedagogic Carol I
Câmpulung Muscel, Argeș*

Sfinții moși care încununează sfârșitul anului (Sânnicoară, Moș Ajun, Moș Crăciun) fac trimitere directă spre îmbătrânirea timpului și finalul de ciclului. Sfinții menționați dețin trăsături sincretice: beneficiază de puteri miraculoase, specifice divinităților arhaice, reprezentările lor apropiindu-se, în același timp, de sfera umanului, a familiarului. Ele dețin calități, dar și defecte asemenea oamenilor. Mentalitatea tradițională îl consacră pe Moș Crăciun sub forma unui „om bătrân”, „un unchiaș bătrân cu

barba albă”, „vecinul lui Moș Ajun”, „un păstor bătrân cu barba ca omătul”, „omul care a tăiat mâinile Crăciunesei.”

Devenit simbolul unei mari sărbători creștine, Moș Crăciun, ca reprezentare a senectuții, încorporează multiple semnificații, de vechime și origine diferite, care au conturat succesiv imaginea sa. Cea mai veche și mai complexă reprezentare este aceea a unui zeu solar, de origine indoeuropeană, identificat cu zeul roman Saturn sau cu zeul iranian Mithra. „În calendarul iulian, la 25 decembrie cădea solstițiul de iarnă și se spunea că este nașterea soarelui.”¹ Reliefând complexitatea funcțiilor și a semnificațiilor Crăciunului, Petru Caraman menționa: „Crăciunul relevă numeroase reminiscențe folclorice de ordin mitologic deoarece este sinteza tuturor solemnităților, cutumelor, superstițiilor și riturilor ciclului păgân al sărbătorilor de iarnă, consacrate cultului soarelui și, totodată, cultului morților .”² Asemănător zeilor solari de factura zeului Saturn sau Mithra, plasat la fel ca aceștia la solstițiul de iarnă, Moș Crăciun se integrează, ca atribuții, în schema riturilor de renovare a timpului.

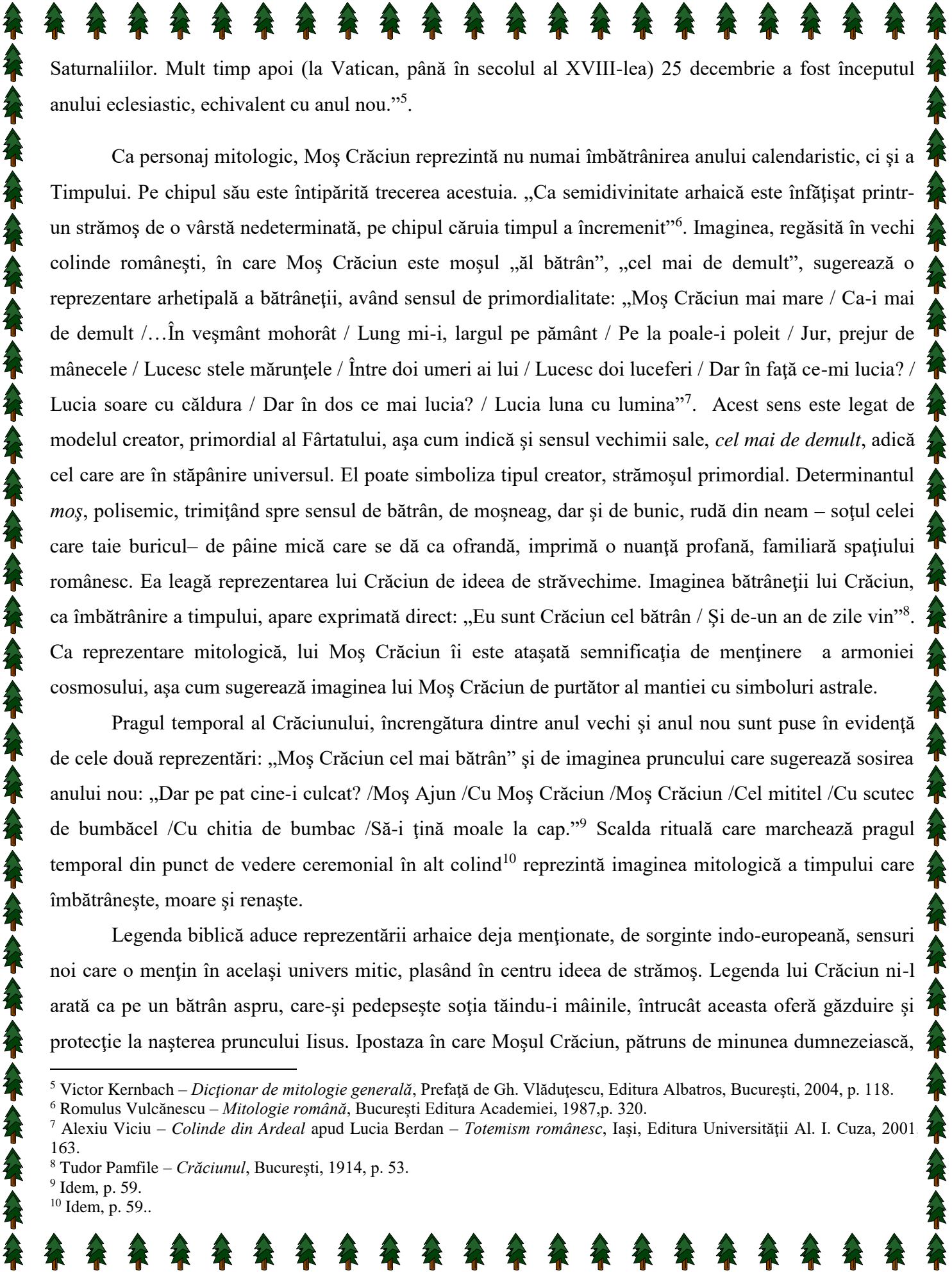
Trecerea de la un an la altul, perioada de tranziție cosmică, reprezentată de înălțimea minimă atinsă de soare pe cer, este depășită, în plan mitologic, prin apropierea de timpul mitic al morții și de reînvierea sa: „Orice cumpănă a anului putea fi depășită numai dacă se plătea tributul mitic al morții și reînvierii zeului sau a substitutului său (plantă, animal, om).”³ Ion Ghinoiu menționează, în acest sens, obiceiul numit „îngroparea Crăciunului”, din unele sate someșene, obicei care deține elemente ale scenariului morții și reînvierii zeului solar. Practici legate de cultul zeului solar Mithra se mai mențin, în tradiția populară. Întâlnim elemente ale ritului de cult solar, chiar după suprapunerea, la intervenția Bisericii, peste data nașterii mitice a lui Mithra, a nașterii lui Iisus Hristos: „roata de foc care se dădea de-a dura pe dealuri în noaptea de Crăciun, obicei atestat pentru prima dată în Banat de către Simion Manguica; aprinderea focurilor în dimineața zilei de 25 decembrie; forma și ornamentica celor mai însemnați colaci de Crăciun care seamănă cu capul nimbat al zeului Mithra”⁴. Deși, la origine, sărbătoarea aniversa nașterea lui Mithra, „sărbătoarea numită Nașterea Domnului e fixată de Biserica romană abia în pragul secolului al IV-lea, la 25 decembrie, apoi preluată și de Biserica orientală(...) Mutarea datei a fost o strategie a Bisericii creștine pentru anihilarea cultului lui Mithra și, implicit, a

¹ Victor Kernbach – *Dicționar de mitologie generală*, Prefață de Gh. Vlăduțescu, Ed. Albatros, București, 2004, p. 118.

² Petru Caraman – *Substratul mitologic al sărbătorilor de iarnă la români și slavi*, Iași, 1931, p. 70-71.

³ Ion Ghinoiu – *Sărbători și obiceiuri românești*, Editura Elion, 2002, p. 167.

⁴ Idem, p. 181.

Saturnaliilor. Mult timp apoi (la Vatican, până în secolul al XVIII-lea) 25 decembrie a fost începutul anului eclesiastic, echivalent cu anul nou.”⁵.

Ca personaj mitologic, Moș Crăciun reprezintă nu numai îmbătrânirea anului calendaristic, ci și a Timpului. Pe chipul său este întipărită trecerea acestuia. „Ca semidivinitate arhaică este înfățișat printr-un strămoș de o vârstă nedeterminată, pe chipul căruia timpul a încremenit”⁶. Imaginea, regăsită în vechi colinde românești, în care Moș Crăciun este moșul „ăl bătrân”, „cel mai de demult”, sugerează o reprezentare arhetipală a bătrâneții, având sensul de primordialitate: „Moș Crăciun mai mare / Ca-i mai de demult / ...În veșmânt mohorât / Lung mi-i, largul pe pământ / Pe la poale-i poleit / Jur, prejur de mânecele / Lucesc stele mărunțele / Între doi umeri ai lui / Lucesc doi luceferi / Dar în față ce-mi lucia? / Lucia soare cu căldura / Dar în dos ce mai lucia? / Lucia luna cu lumina”⁷. Acest sens este legat de modelul creator, primordial al Fârtatului, așa cum indică și sensul vechimii sale, *cel mai de demult*, adică cel care are în stăpânire universul. El poate simboliza tipul creator, strămoșul primordial. Determinantul *moș*, polisemic, trimitând spre sensul de bătrân, de moșneag, dar și de bunic, rudă din neam – soțul celei care taie buricul– de pâine mică care se dă ca ofrandă, imprimă o nuanță profană, familiară spațiului românesc. Ea leagă reprezentarea lui Crăciun de ideea de străvechime. Imaginea bătrâneții lui Crăciun, ca îmbătrânire a timpului, apare exprimată direct: „Eu sunt Crăciun cel bătrân / Și de-un an de zile vin”⁸. Ca reprezentare mitologică, lui Moș Crăciun îi este atașată semnificația de menținere a armoniei cosmosului, așa cum sugerează imaginea lui Moș Crăciun de purtător al mantiei cu simboluri astrale.

Pragul temporal al Crăciunului, încrengătura dintre anul vechi și anul nou sunt puse în evidență de cele două reprezentări: „Moș Crăciun cel mai bătrân” și de imaginea pruncului care sugerează sosirea anului nou: „Dar pe pat cine-i culcat? / Moș Ajun / Cu Moș Crăciun / Moș Crăciun / Cel mititel / Cu scutec de bumbăcel / Cu chitia de bumbac / Să-i țină moale la cap.”⁹ Scalda rituală care marchează pragul temporal din punct de vedere ceremonial în alt colind¹⁰ reprezintă imaginea mitologică a timpului care îmbătrânește, moare și renaște.

Legenda biblică aduce reprezentării arhaice deja menționate, de sorginte indo-europeană, sensuri noi care o mențin în același univers mitic, plasând în centru ideea de strămoș. Legenda lui Crăciun ni-l arată ca pe un bătrân aspru, care-și pedepsește soția tăindu-i mâinile, întrucât aceasta oferă găzduire și protecție la nașterea pruncului Iisus. Ipostaza în care Moșul Crăciun, pătruns de minunea dumnezeiască,

⁵ Victor Kernbach – *Dicționar de mitologie generală*, Prefață de Gh. Vlăduțescu, Editura Albatros, București, 2004, p. 118.

⁶ Romulus Vulcănescu – *Mitologie română*, București Editura Academiei, 1987, p. 320.

⁷ Alexiu Viciu – *Colinde din Ardeal* apud Lucia Berdan – *Totemism românesc*, Iași, Editura Universității Al. I. Cuza, 2001, 163.

⁸ Tudor Pamfile – *Crăciunul*, București, 1914, p. 53.

⁹ Idem, p. 59.

¹⁰ Idem, p. 59..

se pocăiește și primește botezul prin căință ni-l prezintă ca pe un strămoș al omului nou, un Adam cel nou, primul creștin al legii noi. Apelativul *moș* se integrează firesc în sensurile cuvântului din limba română. Legenda biblică realizează raportarea la spațiul pastoral românesc: atmosfera este cea a unei așezări pastorale, reprezentarea lui Moș Crăciun este cea a unui crescător de animale. Antiteza între ospitalitatea specific tradițională și atitudinea ostilă a lui Crăciun pune în evidență căința sa de mai târziu. Fărădelegea lui Moș Crăciun este convertită benefic, mâinile soției sale devin din aur sau argint, Maica Domnului binecuvântează gospodăria acestuia. Moș Crăciun devine strămoșul nostru primordial în calitate de creștini.

O altă semnificație importantă a reprezentării lui Moș Crăciun este cea plasată în seria moșilor de sfârșit de an, asemănătoare celei întruchipate de Moș Nicolae, bătrân plăcut lui Dumnezeu, protector al oamenilor, apărător al casei și gospodăriei, moș cu barbă albă care împarte daruri tuturor. Bătrânețea lui Moș Crăciun se însoțește de sensuri deosebite: protecție, înțelepciune, blândețe și generozitate, un sens moral deosebit. Reprezentarea lui Moș Crăciun este atât de pregnantă, încât ea antrenează personificarea zilei precedente, Ajunul, conturând o altă reprezentare importantă a senectuții, Moș Ajun. Pătrunsă în cultura românească pe la jumătatea secolului al XIX-lea, imaginea îl prezintă pe Moș Crăciun în ipostaza unui personaj binevoitor și generos, sosit pe o sanie trasă de iepurași. Termenul *Crăciun*, așa cum subliniază Sabina Ispas, „încorporează o adevărată constelație de acțiuni și de persoane.”¹¹

Interesul lingvistic acordat termenului *Crăciun*, divergența opiniilor în stabilirea originii și a evoluției termenului dovedesc complexitatea problemei. Un prim etimon stabilit pentru termenul *Crăciun* era *calationem*, *calatio* însemnând pentru lumea romană anunțarea sărbătorilor de către pontif. Lingviști și istorici au susținut acest etimon (S. Pușcariu, V. Pârvan, P.P. Panaitescu). Alți specialiști ai lingvisticii și ai istoriei demonstrează originile termenului *Crăciun* de la etimonul *creationem* cu sensul de naștere, creație (Aron Densusianu, Ov. Densusianu, P. Caraman, Al. Graur). Și A. Rosetti subscrie aceluiasi etimon, dar pe filieră slavă (*Kračun*).

Apelativul *moș* indică vârsta zeului adorat care moare și renaște odată cu timpul calendaristic. Moș Crăciun face parte din categoria strămoșilor arhetipali, așa cum sugerează V.Kernbach, preluând textul unei colinde citate de Nicolae Densusianu (*Dacia preistorică*, București, 1913, p.109): „Sus în dalbe mănăstiri / [șede] Bunul Dumnezeu, / Lângă Bunul Dumnezeu / Șade Maica Precista / Șede Bătrânul Crăciun, / Lângă Bătrânul Crăciun / Șede Ion Sânt-Ion[...]”¹².

¹¹ Sabina Ispas – „Calendae, calendar, colindat”, *Revista de Folclor*, tom 40 / 1995. nr. 6.

¹² Victor Kernbach – *Dicționar de mitologie generală*, Prefață de Gh. Vlăduțescu, Ed. Albatros, București, 2004, p. 118.

În personajul Moș Crăciun se intuiește prezența unei divinități mitice străvechi, semnificând personificarea solstițiului de iarnă, vechimea lui fiind indicată și de faptul că el deține o paredră. Atașând argumentului etnologic și pe cel lingvistic, contextul sărbătorii și semnificația lui Moș Crăciun devin evidente. Sărbătoarea Anului Nou aduce cu sine o serie de elemente care aparțin cultului solar. Printre accepțiunile cuvântului *Crăciun* se numără și sensul de ciomag. Nu întâmplător, în Oltenia, colindătorii folosesc bețele de alun numite *crăciunele*, cu care scormonesc în foc în noaptea de ajun a Crăciunului¹³. Gheoghe Mușu¹⁴ stabilește o legătură a termenului, care apare în toate dialectele române, cu sensul de butuc aprins în noaptea Crăciunului. Butucul aprins, din noaptea Crăciunului, reprezintă un element de rit întâlnit în spații culturale apropiate: la sârbo-croați și albanezi. O altă etimologie a termenului *Crăciun* care vine în sprijinul aspectului etnologic este cea propusă de N. Cruceru. El susține, cu argumente lingvistice, originea autohtonă, dacică a termenului¹⁵. Autorul propune ca sursă de răspândire a termenului pentru răsăritul Europei, terenul românesc, pentru care sensul este cel de *încrengătură* a vechiului an care dispare și a forței noi, solare, care apare. Semnificațiile sunt complexe, probând legătura etnologică, lingvistică a cuvântului *Crăciun* cu vechi elemente de rit solar. Tradițiile populare românești probează legătura butucului, ca sursă a focului solstițial, a bețelor de alun, a toiagului, cu elemente ale jertfelor sacrificiale. Aceste elemente dețin înțelesul unui sfârșit de ciclu și al regenerării lui¹⁶.

O altă pistă care vine în sprijinul asocierii între butucul de Crăciun, toiagul sau nuiua și riturile sacrificiale este adusă de Vasile Filip. El menționează un detaliu din desfășurarea obiceiului îngropării Crăciunului în satul Țop, detaliu care trimite spre semnificația fertilizatoare a acestuia: „Crăciunul, odată trezit din moarte, pune mîna pe o prăjină lungă în vârful căruia fusese adusă, în chip de prapur, o legătură cu cenușă, și dă în toate părțile după cei din jurul lui”¹⁷. De asemenea, „obiceiul de a stropi și de a arunca în apă pe reprezentantul vegetației este foarte răspândit, ca și acela de a arde manechinul de paie și de a împrăști cenușa pe ogoare”¹⁸. Această împrăștiere în mediul înconjurător a corpului divinității sacrificate reprezintă o formă simbolică de fertilizare a naturii, o sugestie a reînnoirii ei, odată cu

¹³ Gheoghe Mușu – „Vestigii ale cultului solar: Crăciunul”, în vol. *Din mitologia tracilor*, 1982, pp. 21-38.

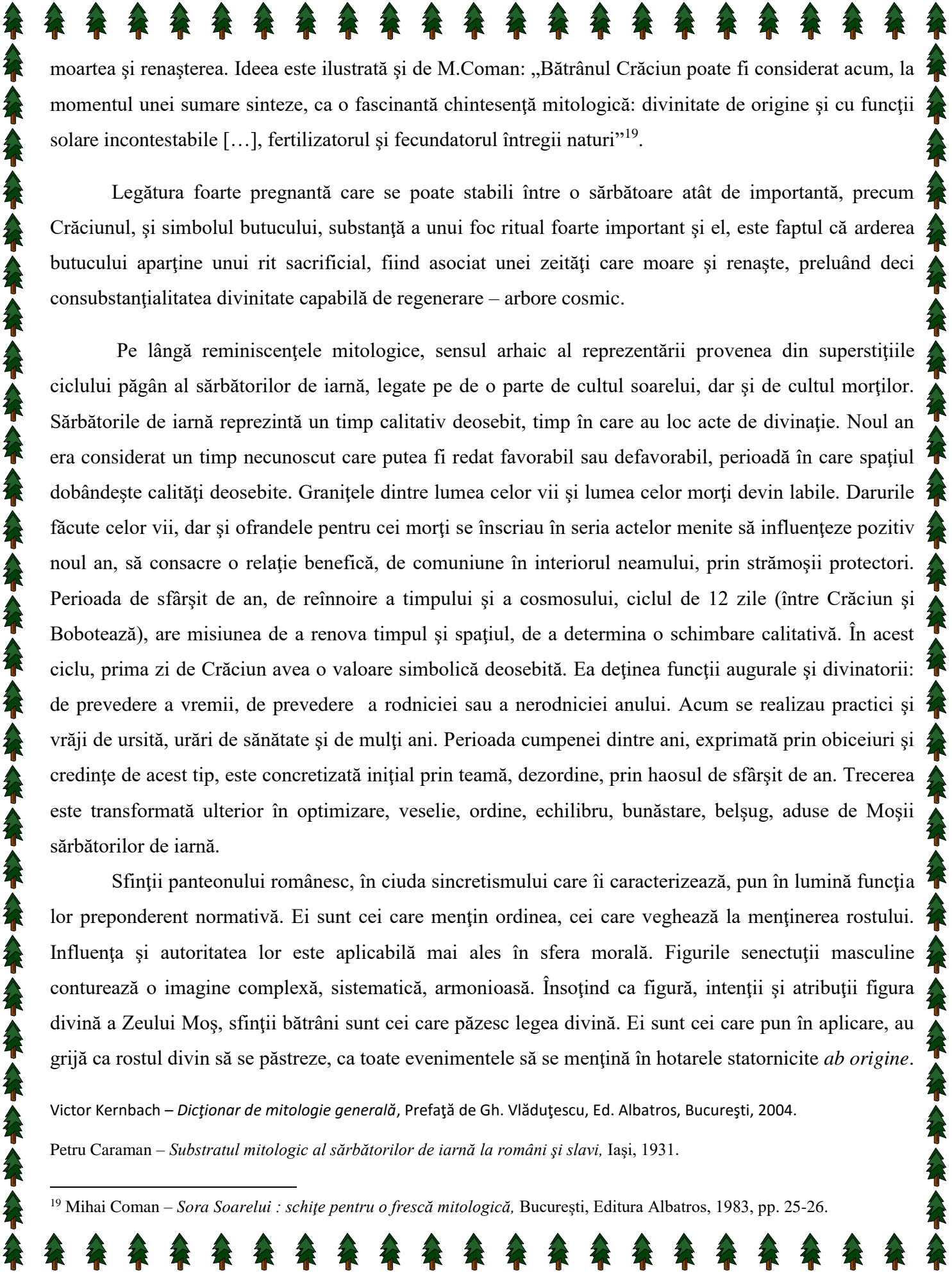
¹⁴ Idem.

¹⁵ N. Cruceru – *Actele celui de-al II-lea Congres internațional de lingvistică și filologie romanică*, 1971, p. 1309 apud Germin Comanici – „Moș Crăciun în spiritualitatea populară românească”, *IEF*, VOL. I/ 1990, p. 38.

¹⁶ Se poate semnală existența, în zonele Banat și Oltenia, a unor practici de Crăciun, legate de cultul morților, constând în folosirea unor bețe de alun împetriștate care se dădeau de pomană sau care erau înfipite pe morminte, pentru a folosi sufletele morților în călătoria pe care aveau s-o facă în noaptea de Ajun. Cu aceeași nuiua, copiii scormoneau în foc la casele colindate gest sugerând belșugul și prosperitatea gazdelor.

¹⁷ Vasile V. Filip – *op. cit.*, p. 145.

¹⁸ Mircea Eliade – *Tratat de istorie religiilor*, Prefață Georges Dumézil, traducere Mariana Noica, București, Humanitas, 1992, p. 315.

moartea și renașterea. Ideea este ilustrată și de M.Coman: „Bătrânul Crăciun poate fi considerat acum, la momentul unei sumare sinteze, ca o fascinantă chintesență mitologică: divinitate de origine și cu funcții solare incontestabile [...], fertilizatorul și fecundatorul întregii naturi”¹⁹.

Legătura foarte pregnantă care se poate stabili între o sărbătoare atât de importantă, precum Crăciunul, și simbolul butucului, substanță a unui foc ritual foarte important și el, este faptul că arderea butucului aparține unui rit sacrificial, fiind asociat unei zeități care moare și renaște, preluând deci consubstanțialitatea divinitate capabilă de regenerare – arbore cosmic.

Pe lângă reminiscențele mitologice, sensul arhaic al reprezentării provenea din superstițiile ciclului păgân al sărbătorilor de iarnă, legate pe de o parte de cultul soarelui, dar și de cultul morților. Sărbătorile de iarnă reprezintă un timp calitativ deosebit, timp în care au loc acte de divinație. Noul an era considerat un timp necunoscut care putea fi redat favorabil sau defavorabil, perioadă în care spațiul dobândește calități deosebite. Granițele dintre lumea celor vii și lumea celor morți devin labile. Darurile făcute celor vii, dar și ofrandele pentru cei morți se înscriau în seria actelor menite să influențeze pozitiv noul an, să consacre o relație benefică, de comuniune în interiorul neamului, prin strămoșii protectori. Perioada de sfârșit de an, de reînnoire a timpului și a cosmosului, ciclul de 12 zile (între Crăciun și Bobotează), are misiunea de a renova timpul și spațiul, de a determina o schimbare calitativă. În acest ciclu, prima zi de Crăciun avea o valoare simbolică deosebită. Ea deținea funcții augurale și divinatorii: de prevedere a vremii, de prevedere a rodniciei sau a nerodniciei anului. Acum se realizau practici și vrăji de ursită, urări de sănătate și de mulți ani. Perioada cumpenei dintre ani, exprimată prin obiceiuri și credințe de acest tip, este concretizată inițial prin teamă, dezordine, prin haosul de sfârșit de an. Trecerea este transformată ulterior în optimizare, veselie, ordine, echilibru, bunăstare, belșug, aduse de Moșii sărbătorilor de iarnă.

Sfinții panteonului românesc, în ciuda sincretismului care îi caracterizează, pun în lumină funcția lor preponderent normativă. Ei sunt cei care mențin ordinea, cei care veghează la menținerea rostului. Influența și autoritatea lor este aplicabilă mai ales în sfera morală. Figurile senectuții masculine conturează o imagine complexă, sistematică, armonioasă. Însoțind ca figură, intenții și atribuții figura divină a Zeului Moș, sfinții bătrâni sunt cei care păzesc legea divină. Ei sunt cei care pun în aplicare, au grijă ca rostul divin să se păstreze, ca toate evenimentele să se mențină în hotarele statornicite *ab origine*.

Victor Kernbach – *Dicționar de mitologie generală*, Prefață de Gh. Vlăduțescu, Ed. Albatros, București, 2004.

Petru Caraman – *Substratul mitologic al sărbătorilor de iarnă la români și slavi*, Iași, 1931.

¹⁹ Mihai Coman – *Sora Soarelui : schițe pentru o frescă mitologică*, București, Editura Albatros, 1983, pp. 25-26.

-
- Ion Ghinoiu – *Sărbători și obiceiuri românești*, Editura Elion, 2002.
Alexiu Viciu – *Colinde din Ardeal* apud Lucia Berdan – *Totemism românesc*, Iași, Editura Universității Al. I. Cuza, 2001.
Tudor Pamfile – *Crăciunul*, București, 1914, p. 53.
Sabina Ispas – „Calendae, calendar, colindat”, *Revista de Folclor*, tom 40 / 1995. nr. 6.
Gheorghe Mușu – „Vestigii ale cultului solar: Crăciunul”, în vol. *Din mitologia tracilor*, 1982, pp. 21-38.
Germina Comanici – „Moș Crăciun în spiritualitatea populară românească”, *IEF*, VOL. I / 1990, p. 38.
Mircea Eliade – *Tratat de istorie religiilor*, Prefață Georges Dumézil, București, Humanitas, 1992.
Mihai Coman – *Sora Soarelui : schițe pentru o frescă mitologică*, București, Editura Albatros, 1983.

COLINDEȚII-OBICEI STRĂBUN ÎN AJUN DE CRĂCIUN DIN GORJ ȘI MEHEDIŢI

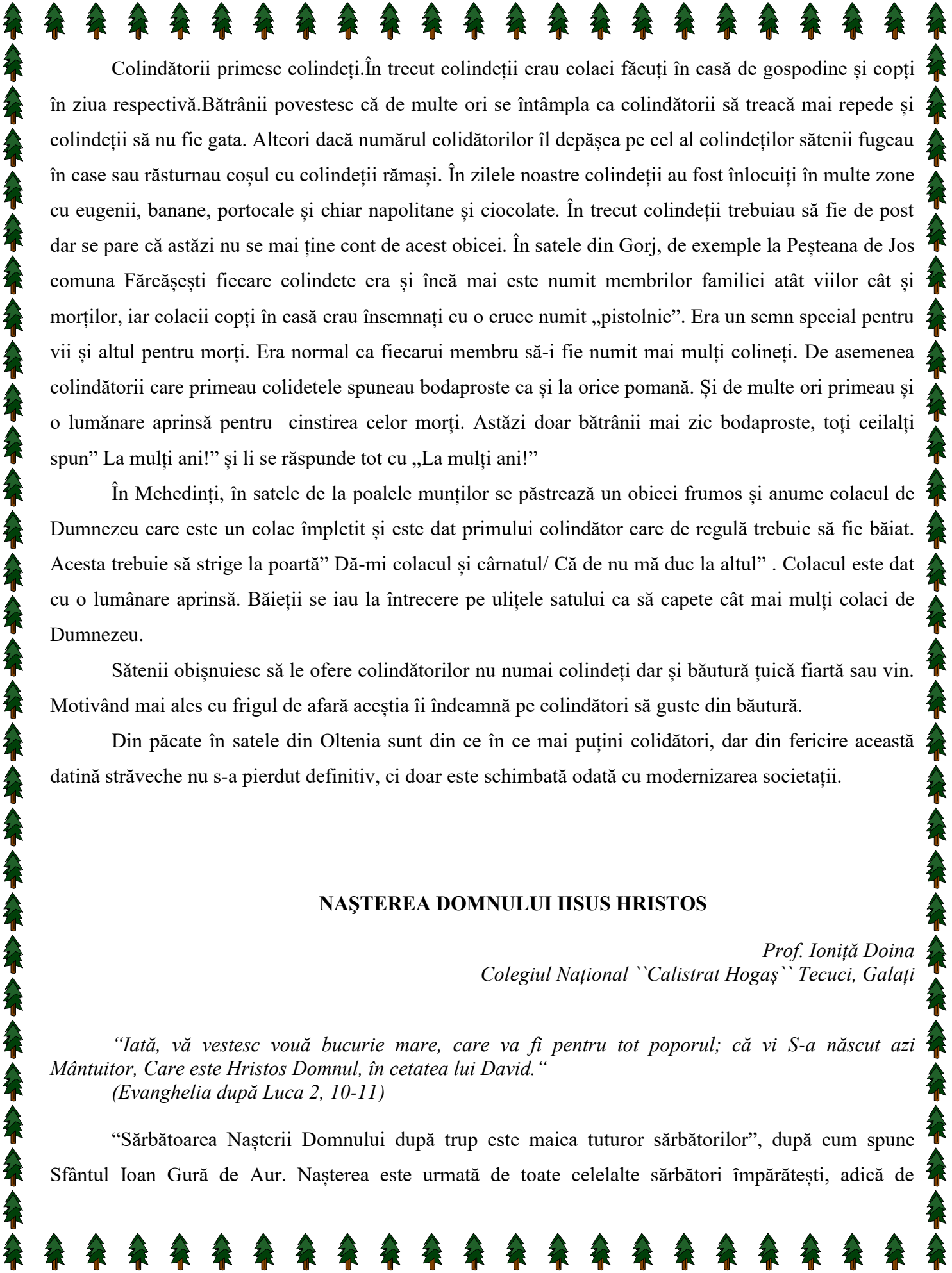
Profesor: Vătău Roxana Maria
Colegiul Gheorghe Tătărescu
Rovinari, Jud Gorj

În Ajunul Crăciunului pe 24 Decembrie în satele din Oltenia are loc un obicei păstrat până în zilele noastre și anume *mersul în colindeți*, cunoscut în alte părți ale țării drept *pițărăi*. Colindeții sunt așteptați cu nerăbdare de toată lumea dar mai ales de copii.

Momentul zilei când se pleacă în colindeți diferă de la un sat la altul chiar și în aceeași comună. De exemplu, în Mehedinți, comuna Ilovăț în trecut în satul cu același nume bătrânii mergeau în colindeți de dimineață, în timp ce copiii mergeau seara. Astăzi această datină are loc seara, odată cu lăsarea întunericului. Totuși, există sate din Gorj sau Mehedinți în care oamenii merg în pițărăi dimineața pe la orele 5-6. În Bucureasa din comuna Dănești colindătorii se trezesc cu noaptea în cap și pleacă la colindat. Se întâmplă adesea ca mulți săteni să se trezească mai târziu și să piardă primii colindători.

Locul de plecare este stabilit din trecut și acesta este de regulă un capăt al satului unde se întâlnesc toți colindătorii. Acolo unde satele sunt mai mari sau cu locuitori numeroși se întâmplă ca acestea să fie împărțite pe jumătate.

Cetele strânse în capul satului fac gălăgie astfel încât oamenii să-i audă și să iasă la porți cu colindeți. În trecut colindătorii din satele din Mehedinți purtau torțe numite felinare făcute din coajă uscată de cireș sălbatic pe care o jupuiau în timpul anului. Aceste felinare erau aprinse și se roteau în jurul capului și se aruncau către cer. De asemenea se făcea un foc mare din lemne în care se arunca sare ca să le arate drumul. În alte sate din Oltenia colindătorii poartă colinde adică bețe din lemn de alun înnegrite cu fum de lumânare. Ținând cont de faptul că de cele mai multe ori ninge de Crăciun colindele sunt bune și ca ajutor de deplasare pe polei sau prin zăpadă. Astăzi colindătorii își fac simțită prezența cu petarde și artificii.

Colindătorii primesc colindeți. În trecut colindeții erau colaci făcuți în casă de gospodine și copti în ziua respectivă. Bătrânii povestesc că de multe ori se întâmpla ca colindătorii să treacă mai repede și colindeții să nu fie gata. Alteori dacă numărul colindătorilor îl depășea pe cel al colindeților sătenii fugeau în case sau răsturnau coșul cu colindeții rămași. În zilele noastre colindeții au fost înlocuiți în multe zone cu eugenii, banane, portocale și chiar napolitane și ciocolate. În trecut colindeții trebuiau să fie de post dar se pare că astăzi nu se mai ține cont de acest obicei. În satele din Gorj, de exemplu la Peșteana de Jos comuna Fărcășești fiecare colindete era și încă mai este numit membrilor familiei atât viilor cât și morților, iar colacii copti în casă erau însemnați cu o cruce numit „pistolnic”. Era un semn special pentru vii și altul pentru morți. Era normal ca fiecărui membru să-i fie numit mai mulți colindeți. De asemenea colindătorii care primeau colindetele spuneau bodaproste ca și la orice pomană. Și de multe ori primeau și o lumânare aprinsă pentru cinstirea celor morți. Astăzi doar bătrânii mai zic bodaproste, toți ceilalți spun ” La mulți ani!” și li se răspunde tot cu „La mulți ani!”

În Mehedinți, în satele de la poalele munților se păstrează un obicei frumos și anume colacul de Dumnezeu care este un colac împletit și este dat primului colindător care de regulă trebuie să fie băiat. Acesta trebuie să strige la poartă ” Dă-mi colacul și cârnatul/ Că de nu mă duc la altul” . Colacul este dat cu o lumânare aprinsă. Băieții se iau la întrecere pe ulițele satului ca să capete cât mai mulți colaci de Dumnezeu.

Sătenii obișnuiesc să le ofere colindătorilor nu numai colindeți dar și băutură țuică fiartă sau vin. Motivând mai ales cu frigul de afară aceștia îi îndeamnă pe colindători să guste din băutură.

Din păcate în satele din Oltenia sunt din ce în ce mai puțini colindători, dar din fericire această datină străveche nu s-a pierdut definitiv, ci doar este schimbată odată cu modernizarea societății.

NAȘTEREA DOMNULUI IISUS HRISTOS

*Prof. Ioniță Doina
Colegiul Național ``Calistrat Hogaș`` Tecuci, Galați*

*“Iată, vă vestesc vouă bucurie mare, care va fi pentru tot poporul; că vi S-a născut azi Mântuitor, Care este Hristos Domnul, în cetatea lui David.”
(Evanghelia după Luca 2, 10-11)*

“Sărbătoarea Nașterii Domnului după trup este maica tuturor sărbătorilor”, după cum spune Sfântul Ioan Gură de Aur. Nașterea este urmată de toate celelalte sărbători împărătești, adică de

Bobotează, de Schimbarea la Față a Mântuitorului, de Patimi, de Cruce, de Învierea și Înălțarea Domnului. Fără Naștere, nu ar fi fost Învierea, iar fără Înviere nu s-ar mai fi împlinit scopul sfintei întrupări. Așadar, toate praznicele împărătești sunt unite între ele, însă noi le despărțim pentru a le putea sărbători și pentru a aprofunda semnificația lor.

O dată cu Nașterea lui Hristos, au început să se dezvăluie faptele petrecute în timpul Buneivestiri. Atunci când spunem să se dezvăluie, înțelegem că există câteva persoane, precum Maica Domnului, Iosif etc., cărora li s-a descoperit că Hristos, pe Care Îl așteptau toate veacurile, a venit în lume. Desigur, Hristos Se ascunde dezvăluindu-se și se dezvăluie ascunzându-se. Lucrul acesta se observă pe tot parcursul vieții sale dar și atunci când el se descoperă sfinților.

Nașterea lui Hristos este un eveniment istoric, pentru că se petrece într-o anumită epocă, pe vremea când în Imperiul Roman domnea Cezarul Augustus, iar în Iudeea guverna Irod. Sfinții Evangheliști insistă în accentuarea caracterului istoric al evenimentului, pentru că vor să arate că Hristos a fost o personalitate istorică, ceea ce înseamnă că a luat cu adevărat trup omenesc și că întruparea nu a fost o presupunere sau o închipuire.

În ciuda caracterului său istoric, acest eveniment este o taină. Știm că există Dumnezeu-Om, Dumnezeu desăvârșit și om desăvârșit, dar felul în care firea dumnezeiască s-a unit cu cea omenească în ipostasul cuvântului rămâne o taină. De altfel, ceea ce s-a petrecut în persoana lui Hristos, adică unirea ipostatică a firii dumnezeiești cu cea omenească, este un eveniment unic. De aceea, Sfântul Ioan Damaschin avea să spună că Hristos este “singurul lucru nou sub soare”, adică singurul lucru nou după zidirea lumii. Aceasta înseamnă că, după facerea lumii și a omului, nimic nu mai este nou în univers, toate se repetă. Nașterea unui om este rezultatul cuvântului lui Dumnezeu “să facem om după chipul și asemănarea Noastră” sau “creșteți și vă înmulțiți și umpleți pământul și îl supuneți”.

Caracterul istoric al evenimentului nu exclude taina, dar nici taina nu desființează caracterul istoric. De Crăciun, sărbătorim Nașterea lui Hristos, dar în același timp, trăim faptele legate de Naștere și în chip tainic, în inima noastră, pentru că atunci când viețuim în Biserică, trăim și suntem părtași la toate stadiile sfintei întrupări.

La Taina Nașterii lui Hristos participă cerul și pământul, steaua și peștera, orașul și pustia: “Betleeme, pregătește-te, cetate a Sionului, cântă! Bucură-te, pustie, care ai vestit de mai înainte bucuria; că steaua merge înainte în Betleem, vestind pe Hristos, Cel ce vine să se nască; și peștera primește pe Cel întru totul neîncăput, iar ieslea se împodobește, ca să primească Viața cea veșnică”. “Ce vom aduce ție, Hristoase? Că Te-ai arătat pe pământ ca un om, pentru noi. Fiecare din făpturile zidite de Tine mulțumire aduce ție: îngerii cântarea, cerurile steaua, magii darurile, păstorii minunarea, pământul peștera, pustiul ieslea, iar noi pe Maica Fecioara. Dumnezeuule, Cel ce ești mai înainte de veci, miluiește-ne pe noi!”

Mântuitorul Iisus Hristos Se naște în peșteră, în interiorul pământului, ca să sfințească și pământul. Desigur, el a venit în lume ca să sfințească mai ales sufletul și trupul omenesc, născându-se ca om din Fecioara Maria. Iisus s-a născut în peșteră ca într-o biserică de sub pământ, iar apoi a fost așezat în iesle ca într- un altar de binecuvântare a pâinii.

Sărbătoarea Nașterii Mantuitorului nostru Iisus Hristos este prin excelență sărbătoarea familiei, a bucuriei, a bunătații lui Dumnezeu, care prin fiul său îl eliberează pe om din starea de singurătate și de robie a păcatului, aducându-l la bucuria comuniunii cu Dumnezeu.

Vestea Nașterii Domnului este un motiv de bucurie mare pentru toți cei care o primesc cu credință, o bucurie duhovnicească pe care o dăruiește nouă Dumnezeu -Tatăl în fiul său, Hristos-Mântuitorul, prin lucrarea Sfantului Duh, în Biserică și în sufletele credincioșilor. Bucuria credinței se intensifică și se statornicește prin rugăciune fierbinte, prin pocăință și iertare de păcate, prin eliberarea de patimi, prin cuvântul bun și prin fapta cea bună, prin viață curată și iubire sfântă. De aceea Nașterea Mântuitorului nostru Iisus Hristos se prăznuiește prin excelență în spațiul liturgic al Bisericii, prin participarea la sfintele slujbe oficiate cu acest prilej, prin post și spovedanie.

În viața noastră de fiecare zi, dar mai ales în aceste zile de sărbătoare, să oferim celor din jurul nostru daruri și semne ale bucuriei. Să aducem bucurie în casele și în sufletele în care se află tristețe și singurătate, boală și sărăcie, suferință și înstrăinare. Să răspundem iubirii nemărginite a lui Hristos pentru mântuirea oamenilor cu fapte ale iubirii noastre frățești, știind că adevărata credință este „credința lucrătoare prin iubire“.

Nașterea Mântuitorului nostru Iisus Hristos a fost vestită de îngeri ca fiind bucurie mare pentru tot poporul, pentru că ea este bucuria mântuirii. Iar pentru că vestea aceasta a mântuirii adusă de îngeri oamenilor a fost primită cu credință, ea a rodit atunci bucurie mare în sufletele credincioșilor și rodește și acum bucurie din an în an. Sărbătoarea Nașterii Domnului este o sărbătoare a bucuriei pe care ne-o dăruiește nouă Dumnezeu-Tatăl în fiul său, Hristos-Mântuitorul, prin lucrarea Sfântului Duh, în Biserică și în sufletele credincioșilor.

Bibliografie

<http://www.librariasophia.ro/img/pozefmari/serban-cristian-serban-claudia-nestemate-duhovnicesti-povestiri-pentru-intreaga-familie-vol-4-13745.jpg>

1. [Serban, Cristian](#); [Serban, Claudia](#), Nestemate duhovnicești. Povestiri pentru întreaga familie, Editura Cristimpuri, 2015.
2. [Serban, Cristian](#), Nașterea Domnului Iisus Hristos, Editura Cristimpuri, 2010.
3. Tarziu Claudiu, [Nașterea Domnului pe înțelesul copiilor](#), Editura Predania, 2011.

OBICEIURI STRĂBUNE DIN MACEA

Prof. VLAD Melania Florina

Liceul de Transporturi HENRI COANDĂ Arad

Prof. Ing. VLAD Codrin Dacian

Liceul de Artă SABIN DRĂGOI Arad

Crăciunul- Nașterea Domnului

Cele mai multe obiceiuri de peste an s-au polarizat în jurul sărbătorilor de iarnă și nu numai. Crăciunul sau Nașterea Domnului este sărbătoarea creștină a nașterii după trup a Domnului Iisus Hristos, celebrată la 25 decembrie (după calendarul gregorian) sau 7 ianuarie (după calendarul iulian) în fiecare an. Ea face parte din cele 12 sărbători domnești (sau praznice împărătești) a Bisericilor bizantine, a treia mare sărbătoare după cea de Paști și de Rusalii. În anumite țări unde creștinii sunt majoritari, e de asemenea sărbătoare legală, și se prelungește în ziua următoare, 26 decembrie: a doua zi de Crăciun.

Obiceiurile calendaristice și cele legate de viața de familie sunt o componentă perenă a culturii noastre tradiționale. Cele mai răspândite și mai fastuoase s-au dovedit a fi cele legate de marele Praznic al Crăciunului și de sărbătorirea Anului Nou. Repertoriul tradițional al obiceiurilor și tradițiilor românești cuprinde pe lângă colindele propriu-zise - cântece de stea, vicleimul, plugușorul, sorcova, vasilica, jocuri cu măști, teatrul popular, dansuri și o seamă de datini, practici, superstiții, ziceri, sfaturi cu originea în credințe și mituri străvechi sau creștine. Dintre acestea, care exprimă înțelepciunea populară, realul sau fantasticul, esențe ale bogăției noastre spirituale, redăm câteva specifice zonei de vest a țării.

În unele sate precum și în Macea, porcul se taie de Ignat, adică în 20 decembrie. Se zice că porcul care n-a fost tăiat în aceasta zi nu se mai îngrașă, căci și-a văzut cuțitul. Sângele scurs din porc după ce a fost înjunghiat se pune la uscat, apoi se macină și se afumă cu el, peste an, copiii ca să le treacă de guturai, de spaimă și de alte boli.

Acolo unde este datina de a tăia porcul în ziua de Crăciun, gospodinele pregăteau o mâncare din carne macră de porc cu ceapă și slănină, din care erau ospătați cei dintâi dintre străinii ce le călca pragul casei, acestei mâncări i se spunea "pomana porcului".

În anumite locuri se zice că-i blestemată femeia care nu pune de Crăciun pe masă fața de masă cu ciucuri, pe pereți șterguri brodate și pe pat perne cu fețe rișelite.

O superstiție întâlnită și în ziua de astăzi spune că nu e bine ca în Ajunul Crăciunului să fie pus pe masa mai întâi rachiul, pentru că nu el are întâietate în aceasta seară, ci bucatele. Corindatul este un obicei vechi, străbun și îndătinat la Macea. Crăciunul, la fel ca și Paștele, este considerat o sărbătoare foarte importantă, se ține de asemenea post și se merge cu colindul. Mersul cu corinda se face în Ajunul Crăciunului, cu sania și cu banda, unde feciorii colindă fetele, aceștia fiind serviți cu bucate alese: cârnați, clisă, cărdăboș, fiindcă porcul se taie înainte de Crăciun, ca bucatele să fie proaspete. Corinda a dobândit o destinație precisă ca formă de magie benefică, ea marcând rodnicia câmpurilor, sporul animalelor domestice, creșterea copiilor, împlinirea prin căsătorie a tinerilor, pacea și tihna bătrânilor, influențarea, în sens pozitiv, a vieții oamenilor și a naturii. Începând cu întâia zi de Crăciun și în următoarele zile ale acestei sărbători, copiii umblă cu Steaua, cântând corinde de stea prin care vestesc nașterea lui Iisus Hristos.

Câteva exemple de strigături și colinde care au rămas specifice și azi sunt:

“Puică neagră

Bagă-n sac

Scoală gazdă

Dă-mi colac

Nu-mi da mic

Că mi frig

Ci-mi dă mare

Să fug tare

Ca rotița plugului

Umple straița pruncului

Să se ducă trudiului.”

“Să fii gazdă sănătoasă

Să plătești corinda noastră

Cu un colac ghi grâu curat

Cu vin roșu străcurat.”

Și o corindă veche având specific local:

“Noea, cu ortacii lui

Voi, diecii, bunilor

Lăudați și cântați și pe Domnul lăudați

Cu Păstorii dimpreună
Să ne facem, voie bună
Că ni s-o născut Hristos
Lumii spre folos
Nu s-a născut în palate
Nici în curte desfătă
Ci smerindu-se pe Sine
S-a născut într-o paladă
Vifleemul Iudeii
Unde cântau, îngerii
Îngerii cântau frumos
Ieruvimii lăudau
De nașterea lui Hristos. ”

Sfântul Vasile sau Anul Nou

Dintre toate serile de peste an, cea mai bogată în datine și credințe, cea mai misterioasă și totodată una dintre cele mai plăcute pentru poporul român este *Seara Sfântului Vasile* sau a *Anului Nou*.

În această seară, toată suflarea românească, începând de la copiii ce de abia pricep și rostesc câte un cuvânt, până la cel mai bătrân moșneag, își are partea sa de petrecere, distragere și bucurie.

Românii întâmpină *Anul Nou* cu mult alai, cu zumzetul clopoțelelor, cu strigătul de „mânați măi!”, și de „hăi, hăi!”, prin mersul cu plugușorul. Urarea plugușorului este foarte frumoasă, cuprinde în sine foarte multă poezie. Ea se recită numai în seara Anului Nou și care are nenumărate variante. În Macea unde se află această datină, nu umblă o ceată sau două de băieți a ura, ci mai multe deodată. Din toate părțile se aud pocnetele bicelor, zurgăitul clopoțelilor, și strigăte de „mânați măi!” și „hăi! hăi!”. Când două cete se întâlnesc la o casă, una urează, iar cealaltă așteaptă până ce sfârșește cea dintâi și apoi începe și ea. Prin această așteptare însă nu se naște între plugărași nici o neînțelegere sau ceartă. Clopoțelul nu lipsește nimănui, chiar și un singur băiat care merge la urat, își ia cu el un clopoțel, cu sunetul căruia acompaniază versurile. Fără acestea, după părerea poporului, puțin s-ar deosebi urarea plugușorului de celelalte colinde, sau mai bine zis, atunci datina plugușorului nu s-ar mai numi plugușor.

Urări de Anul Nou:

Anul Nou ce astăzi vine

Să v-aducă dar și bine

Anul Nou ce a intrat

Fie binecuvântat

Holdele să vă rodească

Măiestria să-nflorească

În toată casa, bucurie, veselie

Să trăiți „La mulți ani”

Această urare era însoțită de un plug construit de copii și împănat. Copiii aveau străicuțe și căpatau mere, nuci, cârnați și cărdăboș (înfășurat după gât).

(Erau și urări persiflatoare: Anu Nou și An Vechi / Umple cada ghi curechi)

SPIRITUALITATE CREȘTINĂ ȘI FOLCLOR ROMÂNESC ÎN DATINILE ȘI OBICEIURILE DE IARNĂ

*Prof. Rodica Vlad Și Prof. Dulcea Oana Miruna
Liceul de Arte „Margareta Sterian” Buzău*

În ciclul obiceiurilor tradiționale românești ce conțin o varietate de datini și manifestări cu o amplă desfășurare, un loc deosebit îl ocupă datinile și obiceiurile de iarnă, unice în lume prin frumusețea lor.

Peisajul românesc e îmbrăcat într-un har cuceritor, strălucitor, inefabil pe care l-au descris Eminescu, Sadoveanu, Creangă..., un har care înalță sufletul românesc spre transcendent. Acest peisaj are față umană și poartă veșmânt românesc, chiar și fața omului s-a imprimat în el, astfel, „munții mari” sunt ca niște preoți, brazii și paltinii ca niște nuntași zvelți, păsările ca niște lăutari, soarele și luna de pe cerul românesc ca niște nuni stălucitori înveșmântați, care țin cununa perechii ce se căsătorește, mioara ia glas omenesc. Totul este frumos în acest peisaj, mai ales când este gătit de sărbătoare.

Prin vitalitatea, bunătatea și frumusețea manifestate în timpul sărbătorilor, românul dovedește armonii superioare. O calitate omniprezentă a lui este și ospitalitatea, trăsătură unanim recunoscută de toată lumea, bucuria de a-i primi cu drag pe toți în casa lui, chiar și pe străini. Prin ea, românul se plasează în umanul pur și simplu, în umanul universal și simte o mare bucurie și uimire când descoperă că umanitatea lui se întinde dincolo de propria-i familie.

Nimic nu-l poate face mai fericit decât atunci când sărbătorește, cum numai el știe, Ajunul, Crăciunul sau Anul Nou, sărbători ce implică întreaga colectivitate, inclusiv copiii. Grijă maturilor a fost

dintotdeauna să-i facă pe copii să simtă, să cunoască, să-i inițieze și să practice aceste frumoase obiceiuri tradiționale.

În ansamblul fenomenelor de cultură populară, materială și spirituală, încă bine păstrate în zona folclorică a Buzăului, se află obiceiurile și datinile de iarnă care includ gândirea, concepțiile de viață, etice și estetice ale oamenilor. Acestea încep cu Ajunul Crăciunului și se termină la 7 ianuarie, după Bobotează, perioadă în care se corelează, în cea mai mare măsură, cu riturile vegetale, având la bază urările. Obiceiurile deosebite ale acestor sărbători sunt colindatul de Crăciun, plugușorul de Anul Nou, semănatul, sorcova și capra în primele zile ale Anului Nou.

Prin conținutul său optimist, *colindul* oglindește latura luminoasă a vieții, având rolul de a susține încrederea omului într-o viață bună și îmbelșugată. Practica rituală a colindatului, păstrat într-un vast repertoriu tematic, cu adânc substrat arhaic, apare astăzi ca o formă sincretică de manifestare ceremonială, îmbinând muzica, gestică și uneori dansul, având și multe elemente creștine, este la bază un ritual cu funcționalitate magico-simbolică foarte complexă.

Cu rădăcini pierdute în epoca imperială romană, colindele au avut la bază o practică magică agrară și, după cum menționează Petru Caraman, ele interferează pe parcursul evoluției lor cu descântecele: *colindele nu numai că au suferit influența descântecelor, dar și-au luat din ele materialul de-a gata, adaptându-și-l conform spiritului specific.*

Taina nopții Nașterii Domnului vrăjește cu farmecul și cu mireasma ei mereu înnoitoare. Este vestea cea mare pe care ne-o împărtășim unii altora: ne-o împărtășește Biserica prin slujba ei înălțătoare, Sfinții Evangheliști, prin mărturiile pe care ni le dau din vremea aceea și colindătorii care, prin colindele lor dulci și mângâietoare, ne duc sufletele spre ieslea altarelor pe care străjuiește neadormitul Prunc dumnezeiesc.

Plugușorul, urare de prosperitate și belșug, dovedit ca rit precreștin, și răspândit inițial pe arii delimitate geografic, s-a extins ulterior datorită mișcării populației și a unor factori culturali exteriori comunității sătești. Recuzita obiceiului o formează două elemente esențiale: plugul propriu-zis și buhaiul. Plugul simbolizează belșugul în agricultură, iar buhaiul sugerează mugetul taurului, semn al fertilității. El acompania, la început, actul tradițional de tragere a unor brazde în curtea gospodarului. *Tragerea brazdei dovedește, fără putință de îndoială, că plugușorul este un străvechi obicei agrar, derivat dintr-o practică primitivă și trecut printr-un rit de fertilitate, ajungând o urare îndatinată de recolte bogate în anul ce vine.* (Emilia Comișel și Vasile Dinu). De la caz la caz, în recuzita plugușorului mai intrau: clopote, bice, tălângi.

Dintre cântecele ceremoniale de plugușor întâlnite în zona folclorică din Buzău sunt *Câte flori sunt pe pământ* (Pluguleț), cules din zona Lopătari de la Ecaterina Teșcan:

Câte flori sunt pe pământ,/ Toate merg la jurământ./ Numai spicul grâului/ Şade-n poarta raiului/ Şi judecă florile,/ Florile, garoafele,/ Ce-au făcut miroasele?/ Dete-o ploaie şi cu vânt,/ Culcă florile la pământ. Dete-o ploaie şi cu soare,/ Scoală florile-n picioare,/ Ha!

Ne uitarăm coalea-n vale (Plug), cules din zona Gura Teghii (autor anonim):

Ne uitarăm coalea-n vale,/ Florile dalbe!/ Şi văzurăm di-un păun./ Di-un păun cu coama verde,/ Dar nu era păunel,/ Era Tudor, Tudorel,/ Cu-n cal negru porumbel/ Şi era şi cam nebun,/ Trecea Bâsca ca pe drum./ Lega calul de iceda, De iceda de cea mlădiţă/ De mlădiţă de măr dulce,/ Dacă-l legi nu s-ar mai duce,/ În coasta costeiului,/ În fruntea grindeiului./ Busuioc verde pe masă/, Rămâi gazdă sănătoasă./ Hei!... /La anul şi la mulţi ani!

Sorcova este un obicei practicat numai de copii, cu o singură excepție, la Bisoca unde merg și flocăii și fetele. Sorcova, instrument ritual purtat de colindători, era făcută, în satele buzoiene din ramuri de pom înflorite, element ce atestă vechimea obiceiului. În multe localități buzoiene, uratul era însoțit și de aruncarea semințelor de grâu în curtea, pe prispă, în casă sau la fereastra gospodarului, peste orice om sau, dimpotrivă, în fața celui mai bătrân. În Siriu, aruncarea semințelor era însoțită de urarea: *Grâu mărunt și grâu de vară,/ Să dea Domnul să răsară/ La anul și la mulți ani!*

O sorcovă culeasă din zona Siriu, Lunca Jariștei de la Mihai Stroe este *Din cea zori, din cea grădină*: *Din cea zori, din cea grădină,/ Florile-n flor' dalbe de măr,/ Sunt doi pomi într-o tulpină,/ Florile-n flor' dalbe de măr,/ La tulpina pomilor/ Este strunga oilor./ Dar la strungă cine mână?/ Ionel băiat, bărbat./ Mână oile di-un cap./ Mână, mână, frățioare,/ Ca te-apucă nor de ploaie./ Nor de ploaie nu fuse,/ Fuse soarta dumatăle./ Pe Ion să-l însurăm/, Dar de zestre ce să-i dăm?/ Sute, sute, oi cornute,/ Mii și mii de miorele,/ Să-și facă nuntă cu ele./ La anul și la muiți ani!*

Aflată la curbura Carpaților, zona Buzăului a constituit *filtrul* etnografic, reprezentând stratul arhaic al culturii locale prin care s-au vehiculat caracteristicile folclorului acestor zone învecinate pe calea normală a legăturilor economice, a păstoritului transhumant și a evenimentelor social-istorice. Așa se explică aici prezența unor *rezonanțe ale folclorului transilvănean în unele melodii, mai ales din repertoriul păstoresc, a cadenței frigice, frecventă în Moldova, în unele melodii de cântec propriu-zis, alături de modurile cromatice din câteva melodii din partea de sud-est a județului*. (Elisabeta Moldoveanu-Nestor)

Frumusețea sărbătorilor de iarnă este dată și de comuniunea bucuroasă dintre oameni care înnobilează, fiindcă numai în comuniune se înaintează spre descoperirea fără sfârșit a tainei omului care se hrănește din taina comuniunii Persoanelor Sfinte Treimi.

Bibliografie:

Petru, Caraman – *Colindatul la români, slavi și alte popoare* (Studii de folclor comparat), Ed. Minerva, București, 1983

Emilia, Comișel și Vasile, Dinu, *Curs de folclor muzical*, Ed. Didactică și Pedagogică București, 1968

Elisabeta, Moldoveanu-Nestor, *Folclor muzical din Buzău*, București, Editura Muzicală, 1972

Dumitru, Stăniloae, *Reflecții despre spiritualitatea poporului român*, București, Editura Elion, București, 2001

SPIRITUALITATE ȘI TRADIȚIE

Prof. Iancu Nicoleta-Jeanina

Colegiul Economic Ion Ghica Târgoviște

Localitate: Târgoviște, Județ: Dâmbovița

Relația om-divinitate reprezintă un proces de interdependență, ce reliefează minuțiozitatea conștiinței umane și sufletului acesteia.

Credința relevă cel mai puternic scut împotriva vrăjmașilor, a răului, respectiv a suferinței și anxietății. Minte umană este un labirint inestricabil ce aspiră către înalt, însă este o umbra în raport cu profunzimea trăirilor și cu providența divină.

Dumnezeu este singura ființă ce urmează calea nestăvilită a adevărului și a dreptății, corelând lumina identității și frumuseții sufletului cu urmarea căii ce reflectă binele, frumosul și dreptatea. Dumnezeu este singura putere în fața căreia ne putem apleca, fără a ne umili, este idealul ce nu poate fi cuprins de mintea omenească, este cel ce s-a făcut om pentru ca omul să poată deveni Dumnezeu.

Nimic în această lume nu este adevărat dacă nu este veșnic, iar veșnicia constă în perfecțiune, lucru ce reliefează rolul divinității, și anume nelimitarea omului la propria imagine subiectivă despre lume și viață, ci intermedierea contactului cu realitatea veșnică, starea de trecere într-o altă lume, nesfârșită de contradicții și neputințe, nemărginită de bucuria permanentă și de chemarea lui Dumnezeu către lumină.

Toată creația universală îl arată pe Dumnezeu ca izvor al vieții, creator atotputernic, atotînțelept și atotțiitor. El este minunea ce oferă minuni și milostenie oamenilor depășiți de această putere infinită și colosal de intensă.

În viziunea mea, mirarea este începutul cunoașterii, de aceea viața trebuie trăită privind înainte, dar înțeleasă privind înapoi.

Dumnezeu este izvorul iubirii, cunoașterii și compasiunii, ființa ce nu rămâne datoare nimănui, cuvântul, logosul, izvorul credinței, iertător a tot și a toate, precum Ioan spunea: „Întru ale sale a venit și ei nu l-au primit.” El este deținătorul universului, al cuprinsului paradisiac, frumusețea iubirii, modestiei și înțelegerii.

Spiritualitatea și religia reprezintă confluența dintre om și Dumnezeu.

Aforismul prezentat anterior atestă dragostea nemărginită a lui Dumnezeu, cea care este mai mare pentru un păcătos ce se îndreaptă, decât pentru cel mai mare sfânt.

Fiecare om are luminozitatea și teritoriul lui de perspectivă: toți trăim sub același cer, dar nu sub același orizont.

Angoasa ce cuprinde omenirea în momente de cumpănă dovedește omului că atunci când nu mai posedă nimic, descoperă că Dumnezeu îi este de ajuns.

În ceea ce privește spiritualitatea poporului român și tradițiile acestuia, pot preciza că reprezintă cea mai mare avuție, comoară a dezvoltării noastre culturale, sufletești și mentale. Este extrem de importantă atitudinea noastră față de solidaritate, muncă, pentru a evita intruziuni în tarele societății și adâncituri în neantul existenței.

Universul paradisiac al creștii inspiră confluența dintre realitate și ideal, dorință și renunțare, viață și moarte.

Aționarea ludică asupra mentalităților umane poate creiona modele reușite pe latura unui axis mundi (arbore protector al amintirilor).

Condiția fericirii stă în împlinirea binelui, existența noastră ca oameni fiind relativă, întâmplătoare, dar voită de Dumnezeu.

În percepția mea, fiecare individ este supus unui destin mai mult sau mai puțin creionat, deoarece Dumnezeu nu îngreșește libertatea nimănui. Omul este liber să aleagă, să își contureze o identitate și să devină remarcant prin ceva. Puterea creației, credința poate mărgini uneori conturul răului și îl poate dispersa.

Soarta umană, respectiv destinul uman nu este unul alunecător (fortuna labilis), deoarece omul mărturisitor și trăitor al credinței creștine este avertizat că va avea parte de nedreptate, de ură și invidie din partea oamenilor prin diferite simboluri, respectiv semne divine.

Având în vedere caracterul libertății oferite omului de către Dumnezeu, aceasta este sădită în om de la creație, fiind privită ca o problemă de demnitate vitală a persoanei (ființei) umane.

Libertatea adevărată nu constă în a face orice, ci a face în mod imperativ binele. Persoana nu este cu adevărat liberă decât în adevăr și în iubire, adică în Dumnezeu, aceasta are o arie mult mai largă de reliefare a aprecierilor: „Veți cunoaște adevărul, iar adevărul vă va face liberi.”(Ioan,8,32)

Adeseori, neantul raționează cu facinația nimicului, iar trezirea cu atenția minții.

Înțelepciunea omului este să descurce cursele răului prin rugăciune, deoarece rugându-se, omul predă lupta lui Dumnezeu și astfel Dumnezeu ne oferă gândul cel bun.

Fiodor M.Dostoievski afirmă că: „Dacă Dumnezeu nu ar exista, totul ar fi permis.”, cu alte cuvinte, creațiile existente ar înnota în haosul primordial.

Spiritul creștin înalță concepția despre viață prin credință, singura modalitate de desăvârșire umană și proiectare a imensității în fabulos.

Pe treptele desăvârșirii creștine, drumul către împlinirea scopului acestei vieți este presărat cu greutate, însă odată cu depășirea acestora omul devine un inițiat pe tărâmul adevărului suprem, al cunoșterii absolute. Pe calea lui Dumnezeu a sta pe loc înseamnă a da înapoi.

O altă terminologie ecleziastică demonstrează că binele trebuie făcut așa cum încercăm să facem și răul, pe ascuns.

Având în vedere constatarea autorului protestant C. S. Lewis: „Cred în Dumnezeu așa cum cred în Soare, nu pentru că îl pot vedea, ci pentru că datorită lui toate lucrurile se pot vedea.”, pot afirma că natura ne aseamănă, însă educația ne deosebește.

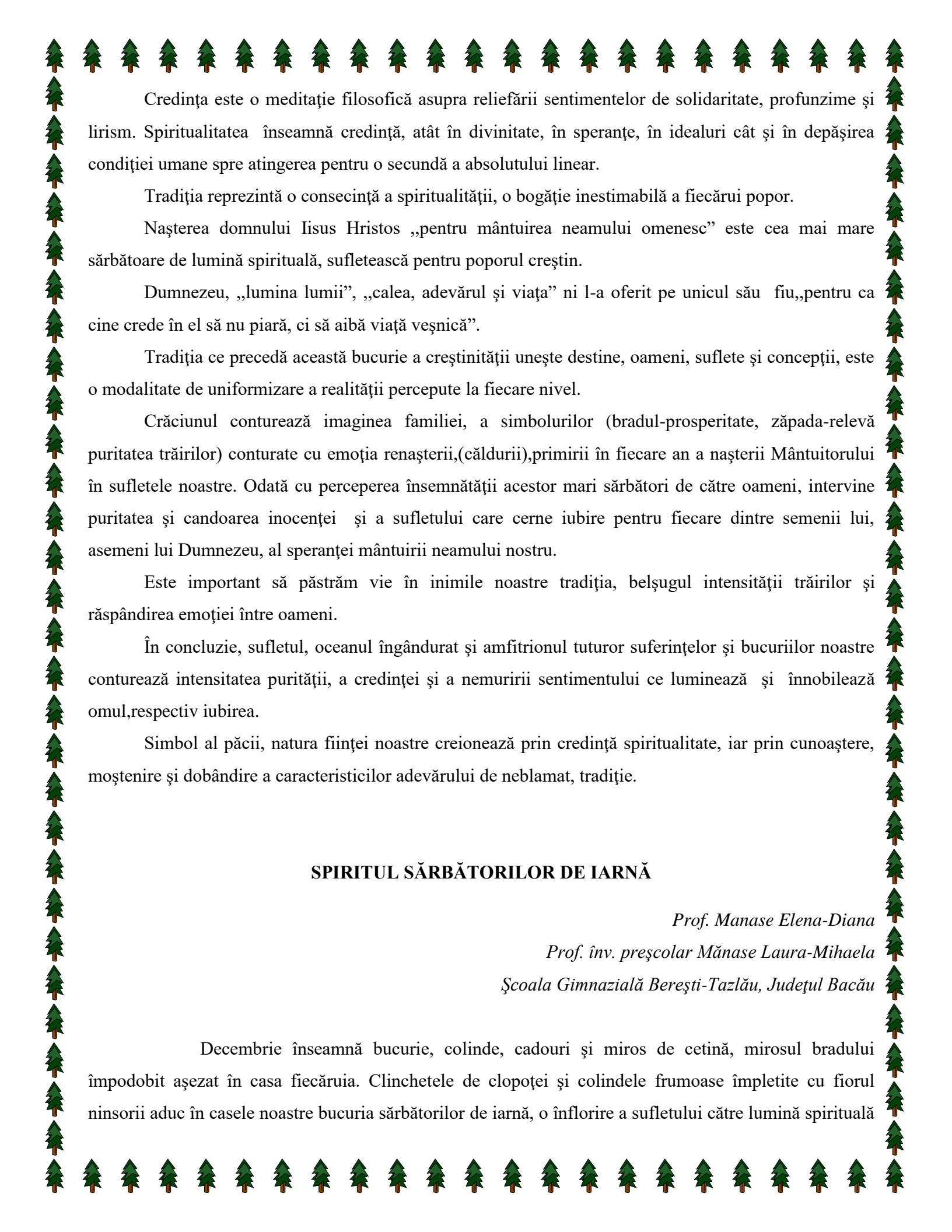
Conștiința este lumina inteligenței pentru a distinge binele de rău, modestia-fundația solidă a tuturor virtuților, tăcerea-prietenul adevărat ce nicio dată nu te va dezamăgi, iar ignoranța este „noaptea vieții”.

Consider că spiritualitatea este reliefată de conceptele conștiinței umane cu toate noțiunile ei, precum și cu semnificațiile calităților unui om curat, demn de iubirea supremă și de grija manifestată în mod permanent și neîntrerupt de către Dumnezeu.

Luând în considerare omul ca ființă rațională ,menționez că a nu vorbi cu un om demn de conversație înseamnă să pierzi acel om, iar a vorbi cu un om care nu este demn să facă acest lucru înseamnă că îți pierzi cuvintele.Un om curat nu va pierde nici omul(seamanul acestuia),dar nici profunzimea cuvintelor sale.

Având în vedere reprezentanții dimensiunii religioase a existenței poporului român, pot preciza personalitățile: Coresi, Varlaam, Mitropolitul Dosoftei și Antim Ivireanul. Aceștia din urmă consideră că tot ceea ce se întâmplă pe pământ este rezultatul hotărârii și prilejirii lucrurilor de către Dumnezeu.

Miron Costin susținea că: „Orice nevoință, pune omul, sorocul lui Dumnezeu, cum e orânduit a dății nimeni nu poate.”

Credința este o meditație filosofică asupra reliefării sentimentelor de solidaritate, profunzime și lirism. Spiritualitatea înseamnă credință, atât în divinitate, în speranțe, în idealuri cât și în depășirea condiției umane spre atingerea pentru o secundă a absolutului linear.

Tradiția reprezintă o consecință a spiritualității, o bogăție inestimabilă a fiecărui popor.

Nașterea domnului Iisus Hristos „pentru mântuirea neamului omenesc” este cea mai mare sărbătoare de lumină spirituală, sufletească pentru poporul creștin.

Dumnezeu, „lumina lumii”, „calea, adevărul și viața” ni l-a oferit pe unicul său fiu, „pentru ca cine crede în el să nu piară, ci să aibă viață veșnică”.

Tradiția ce precedă această bucurie a creștinătății unește destine, oameni, suflete și concepții, este o modalitate de uniformizare a realității percepute la fiecare nivel.

Crăciunul conturează imaginea familiei, a simbolurilor (bradul-prosperitate, zăpada-relevă puritatea trăirilor) conturate cu emoția renașterii, (căldurii), primirii în fiecare an a nașterii Mântuitorului în sufletele noastre. Odată cu perceperea însemnătății acestor mari sărbători de către oameni, intervine puritatea și candoarea inocenței și a sufletului care cerne iubire pentru fiecare dintre semenii lui, asemeni lui Dumnezeu, al speranței mântuirii neamului nostru.

Este important să păstrăm vie în inimile noastre tradiția, belșugul intensității trăirilor și răspândirea emoției între oameni.

În concluzie, sufletul, oceanul îngândurat și amfizionul tuturor suferințelor și bucuriilor noastre conturează intensitatea purității, a credinței și a nemuririi sentimentului ce luminează și înobilează omul, respectiv iubirea.

Simbol al păcii, natura ființei noastre creionează prin credință spiritualitate, iar prin cunoaștere, moștenire și dobândire a caracteristicilor adevărului de neblamat, tradiție.

SPIRITUL SĂRBĂTORILOR DE IARNĂ

Prof. Manase Elena-Diana

Prof. inv. preșcolar Mănase Laura-Mihaela

Școala Gimnazială Berești-Tazlău, Județul Bacău

Decembrie înseamnă bucurie, colinde, cadouri și miros de cetină, mirosul bradului împodobit așezat în casa fiecăruia. Clinchetele de clopoței și colindele frumoase împletite cu fiorul ninsorii aduc în casele noastre bucuria sărbătorilor de iarnă, o înflorire a sufletului către lumină spirituală

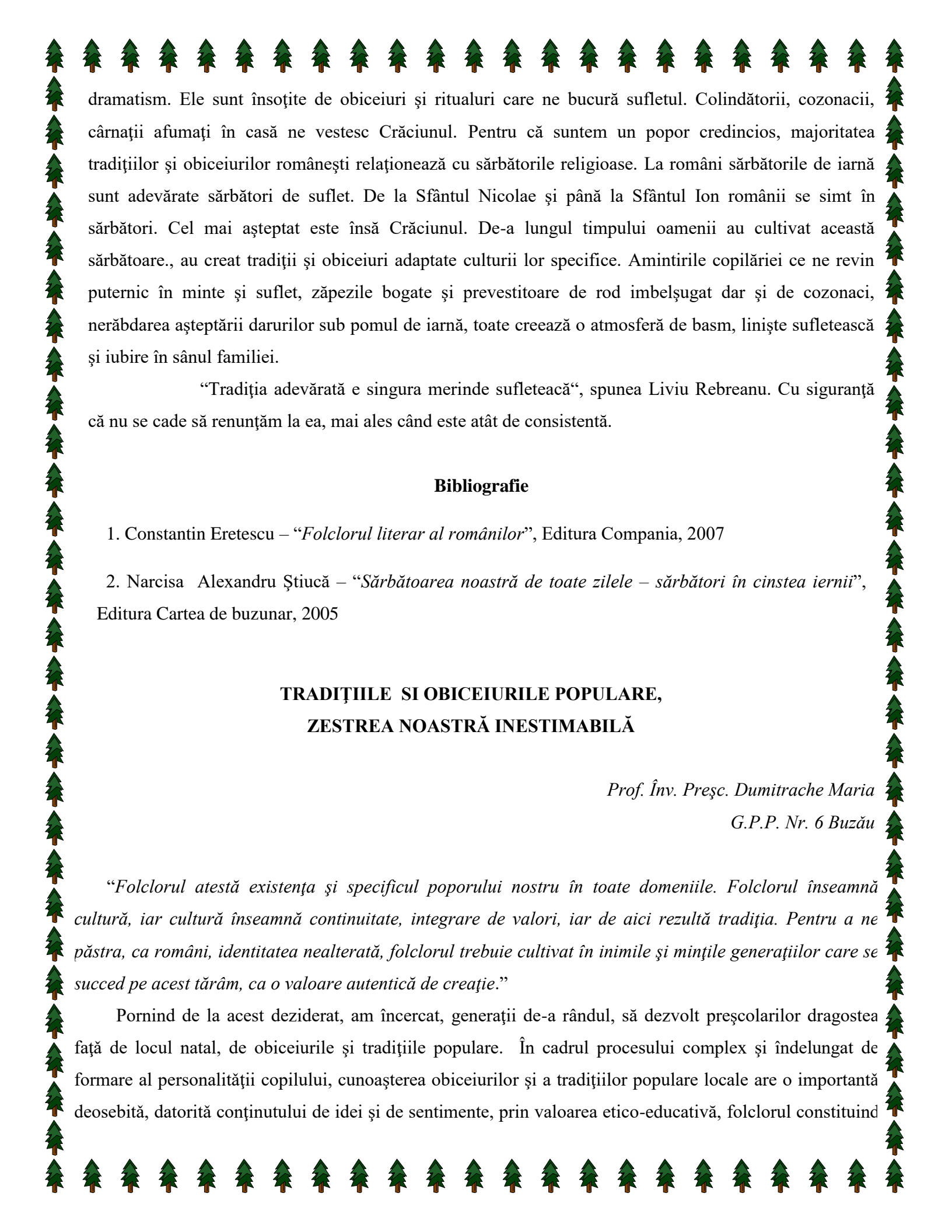

care leagă omul de veșnicie și cerul de pământ. Pentru noi toți, iarna nu este numai anotimpul zăpezii și al frigului, ci și acela al bucuriilor prilejuite de atâtea datini și obiceiuri legate de sărbătorirea Nașterii Domnului. Obiceiurile legate de sărbători fac parte din cultura tradițională a neamului nostru. Este o mare bucurie că încă se mai păstrează în unele zone ale țării aceste datini care ne ajută să înțelegem sărbătoarea respectivă și să ne bucurăm împreună de Marele Praznic. Păstrarea acestor datini este o mărturie vie a faptului că avem o conștiință a neamului din care facem parte. Obiceiurile țin de conștiința poporului român pentru că exprimă înțelepciunea populară a acestui neam, sunt esențe ale bogăției noastre spirituale.

Sărbătorile de iarnă le așteptăm cu multă emoție, trăindu-le cu un farmec aparte. Crăciunul, cea mai mare sărbătoare a creștinilor, miracolul Nașterii Domnului Iisus Hristos, aduce în sufletele tuturor speranța de mai bine și schimbarea, determinându-ne, parcă, să fim mai buni, mai sensibili la suferințele semenilor noștri, mai răbdători și mai iertători unii cu alții. Pentru fiecare dintre noi, Crăciunul este sărbătoarea care ne adună la casa părintească, lângă cei dragi, o sărbătoare a belșugului, cu bucate foarte bune pe masă unde *părinții, copiii și nepoții își fac daruri, se bucură de clipele petrecute împreună în jurul mesei, cu credința că prin cinstirea cum se cuvine a sărbătorilor vor avea un an mai bun, mai bogat. Moș Crăciun există în sufletele noastre... pentru că o părticică din sufletul nostru va aparține copilăriei veșnic.*

În noaptea Ajunului ulițele satelor românești răsună de glasurile colindătorilor care, mergând din casă-n casă, vestesc nașterea Domnului Hristos. Mai frumos de sărbători ca acolo unde trăiesc români parcă nicăieri în lume nu găsim. Sufletul nostru vibrează și se bucură atunci când vede tradiții populare una mai frumoasă ca cealaltă, tradiții care îi fac pe oameni să uite de necazurile și de problemele cu care s-au confruntat în timpul anului și să fie toleranți. În această perioadă există în conștiința satului românesc credința că cerurile sunt deschise iar rugăciunile ajung mult mai ușor la Dumnezeu. Obiceiurile calendaristice și cele legate de viața de familie sunt o componentă perenă a culturii noastre tradiționale. Cele mai răspândite și mai fastuoase s-au dovedit a fi cele legate de Marele Praznic al Crăciunului și de sărbătorirea Anului Nou. La sate sunt păstrate mult mai bine datinile acestei perioade a anului.

Una dintre cele mai răspândite datini la români este colindatul, un ritual păstrat din moși-strămoși, compus din texte ceremoniale, dansuri și gesturi. Încă de la Ignat, tobele răsună tare și copiii repetă colindele. Astfel, în ajunul Crăciunului, cete de colindători, costumate tradițional trec pe la casele gospodarilor și le urează acestora sănătate, fericire și prosperitate, în anul ce va urma. Sărbătorile sunt momente așteptate nu doar ca ocazii de bucurie și odihnă, ci și cu posturi îndelungate. Sărbătorile de iarnă petrecute în mijlocul satului românesc reprezintă o experiență unică, încărcată de veselie, poezie și

dramatism. Ele sunt însoțite de obiceiuri și ritualuri care ne bucură sufletul. Colindătorii, cozonacii, cârnații afumați în casă ne vestesc Crăciunul. Pentru că suntem un popor credincios, majoritatea tradițiilor și obiceiurilor românești relaționează cu sărbătorile religioase. La români sărbătorile de iarnă sunt adevărate sărbători de suflet. De la Sfântul Nicolae și până la Sfântul Ion românii se simt în sărbători. Cel mai așteptat este însă Crăciunul. De-a lungul timpului oamenii au cultivat această sărbătoare., au creat tradiții și obiceiuri adaptate culturii lor specifice. Amintirile copilăriei ce ne revin puternic în minte și suflet, zăpezile bogate și prevestitoare de rod imbelșugat dar și de cozonaci, nerăbdarea așteptării darurilor sub pomul de iarnă, toate creează o atmosferă de basm, liniște sufletească și iubire în sânul familiei.

“Tradiția adevărată e singura merinde sufletească“, spunea Liviu Rebreanu. Cu siguranță că nu se cade să renunțăm la ea, mai ales când este atât de consistentă.

Bibliografie

1. Constantin Eretescu – *“Folclorul literar al românilor”*, Editura Compania, 2007
2. Narcisa Alexandru Știucă – *“Sărbătoarea noastră de toate zilele – sărbători în cinstea iernii”*, Editura Cartea de buzunar, 2005

TRADIȚIILE SI OBICEIURILE POPULARE, ZESTREA NOASTRĂ INESTIMABILĂ

Prof. Înv. Preșc. Dumitrache Maria
G.P.P. Nr. 6 Buzău

“Folclorul atestă existența și specificul poporului nostru în toate domeniile. Folclorul înseamnă cultură, iar cultură înseamnă continuitate, integrare de valori, iar de aici rezultă tradiția. Pentru a ne păstra, ca români, identitatea nealterată, folclorul trebuie cultivat în inimile și mințile generațiilor care se succed pe acest tărâm, ca o valoare autentică de creație.”

Pornind de la acest deziderat, am încercat, generații de-a rândul, să dezvolt preșcolarii dragostea față de locul natal, de obiceiurile și tradițiile populare. În cadrul procesului complex și îndelungat de formare al personalității copilului, cunoașterea obiceiurilor și a tradițiilor populare locale are o importanță deosebită, datorită conținutului de idei și de sentimente, prin valoarea etico-educativă, folclorul constituind

o școală de patriotism, din care se poate învăța dragostea pentru țară, respectul pentru valoarea tezaurului folcloric moștenit din generație în generație. Astfel, valorificând cu copiii tradiția folclorică în cadrul diverselor activități din grădiniță, realizăm un important act cultural și educativ.

Pentru a introduce copiii în lumea obiceiurilor și tradițiilor românești am inițiat și desfășurat proiectul ”Tradiția populară - nestemată neprețuită” prin care mi-am propus ca preșcolarii să se familiarizeze cu obiceiurile locale și să se integreze, pe cât posibil, în această inestimabilă comoară a valorilor românești, să cunoască elemente de folclor local, să valorifice cultura populară (obiceiuri și tradiții folclorice) în activități specifice, în scopul dezvoltării sentimentelor de dragoste față de țară și de înaintașii ei, să dobândească cunoștințe practice despre cusătura românească și împletitul specific poporului român, să învețe colinde și celelalte tradiții specifice sărbătorilor de iarnă.

Proiectul a debutat cu o vizită la Casa „Vergu Mănăilă”, unde copiii au făcut cunoștință cu tradiția popula românească, cu obiecte etnografice, cu costume naționale. A fost primul contact cu folclorul și tradiția și au fost foarte impresionați și încântați de cele văzute. Următoarea acțiune în cadrul proiectului a constituit-o pregătirea obiceiurilor și tradițiilor specifice sărbătorilor de iarnă. Prima activitate a constituit-o cunoașterea tradițiilor legate de sărbătoarea Sfântului Nicolaie, copiii participând la confecționarea și decorarea tradiționalei STEA și învățând cântecul specific cu care am plecat la colindat prin toată grădinița. În săptămânile premergătoare Crăciunului, copiii au învățat colinde și ritualul Capra, Plugușorul, Sorcova cu care au mers la colindat în diverse locații și l-au primit pe Moș Crăciun într-un spectacol al tradițiilor. În mod special, copiii au fost îmbrăcați în costume populare și, conform tradiției, au purtat clopoței, biciuri, sorcove, costumația specială pentru a crea atmosfera specifică. Luna ianuarie, o lună de iarnă, în care tărani participau la șezători, clăci, ne-a oferit și nouă prilejul de a organiza o șezătoare populară românească. Pentru aceasta, am învățat dansuri și cântece populare, fetițele au primit bucăți de etamină pe care au învățat să coasă punctul de „muscă”, cusătură tradițională specifică costumului național, în culorile roșu și negru. Băieții au învățat și ei să împletească foi de porumb și ață pentru biciul folosit în plugușor. Alături de părinți, care au fost permanent lângă noi și ne-au învățat să coasem și să dansăm, copiii, îmbrăcați în frumoase costume populare, au cântat, au dansat, au zis strigături, au spus ghicitori, au cusut, au împletit, au tors, au curățat porumb, au folosit roată, furcă, fusul, țelină, rischitorul și alte unelte populare. Decorul în care a avut loc șezătoarea a fost amenajat în stil tradițional cu carpete, prosoape naționale, obiecte tradiționale. La sfârșitul șezătorii, gazda a servit tuturor copiilor și invitaților gogoși calde, conform tradiției. A fost o seară minunată care a sădit în sufletele copiilor sentimente deosebite.

O altă acțiune cu iz tradițional, străvechi, care se mai păstrează foarte puțin în satele românești este „Caloianul”. Am vrut să le fac cunoștința copiilor cu această tradiție pentru că era o tradiție specifică copiilor din generațiile trecute, un obicei care se practică în primăverile secetoase. În perioada

postmergătoare Sf. Paște, copiii au fost învățați să adune cojile de ou colorate. La 3 săptămâni de la Sf. Paște are loc această sărbătoare care are rolul de a invoca ploile pentru binele recoltelor. Din pământ și apă am modelat un trup de om care a fost decorat cu coji de ou - Caloianul. Unul dintre copii a fost costumat în preot, o fetița în mama Caloianului iar restul copiilor au constituit alaiul care însoțește Caloianul spre înmormântare. Fetitele au adus flori și l-au „bocit” cu cântecul specific, „inmormântându-l” în curtea din spate a Muzeului „Casa Vergu Mănăilă”. A treia zi l-am dezgropat și aruncat în apă pentru a atrage ploile. Alături de noi a fost și un reprezentant al muzeului care a supervizat respectarea tradiției.

În urmă derulării acestui proiect, pe care îl voi repeta cu drag, cu fiecare generație de copii, preșcolarii au deprins multe noțiuni despre folclorul muntenesc, au învățat să colinde, să danseze, să coasă, să împletească, au învățat tradițiile de Crăciun; s-a format în sufletul lor respectul pentru tradiție și folclor, pentru moștenirea culturală transmisă din străbuni care trebuie dusă peste generații. Rezultatele proiectului au fost foarte palpabile prin deprinderile formate și atitudinea față de valorile populare implementate în sufletele copiilor, prin grupul vocal și formația de dansuri realizate, prin portofoliul proiectului.

Implementarea unor astfel de proiecte și acțiuni nu fac decât să urmărească revigorarea tradițiilor populare locale și să reconsidere grădinița ca păstrătoare a acestor tradiții.

TRADIȚII ȘI OBICEIURI DE IARNĂ

*Prof.Înv. Primar Munteanu Adriana
Prof.Înv. Primar Purcaru Ana
Scoala Gimnaziala Nr.1 Ardeoani
Loc. Ardeoani, Jud. Bacău*

Pentru noi toți, iarna nu este numai anotimpul zăpezii și al frigului, ci și acela al bucuriilor prilejuite de atâtea datini și obiceiuri legate de sărbătorirea Nașterii Domnului.

Obiceiurile legate de sărbători fac parte din cultura tradițională a neamului nostru. Este o mare bucurie că încă se mai păstrează în unele zone ale țării aceste datini care ne ajută să înțelegem sărbătoarea respectivă precum și să ne bucurăm împreună de Marele Praznic. Păstrarea acestor datini este o mărturie vie a faptului că avem o conștiință a neamului din care facem parte.

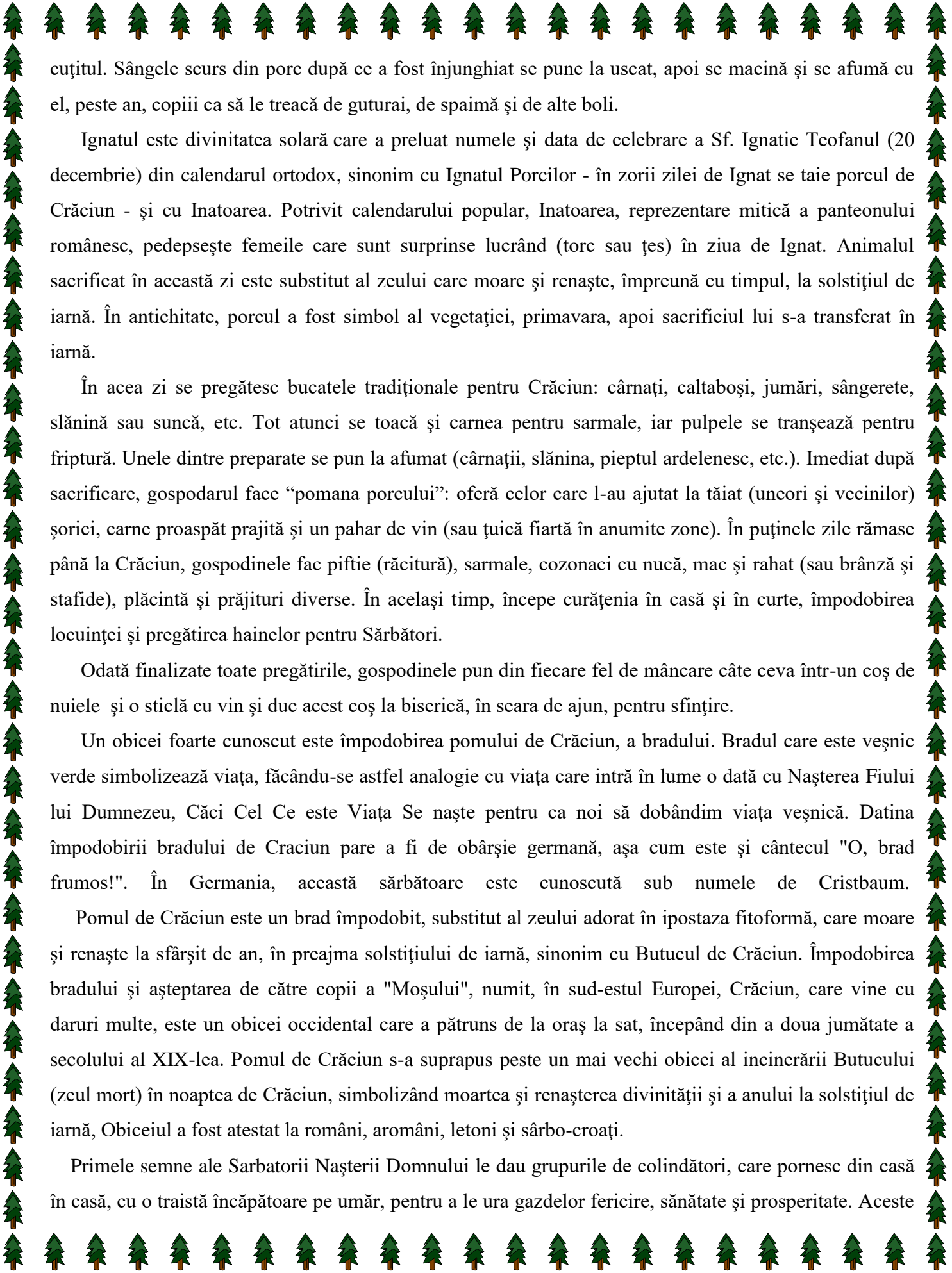
Obiceiurile țin de conștiința poporului român pentru că exprimă înțelepciunea populară a acestui neam, sunt esențe ale bogăției noastre spirituale. Cele mai răspândite și mai fastuoase s-au dovedit a fi cele legate de marele Praznic al Crăciunului și de sărbătorirea Anului Nou. Repertoriul tradițional al obiceiurilor și tradițiilor românești cuprinde pe lângă colindele propriu-zise - cântece de stea, vifleemul, plugușorul, sorcova, vasilica, jocuri cu măști (țurca, cerbul, brezaia), teatrul popular, dansuri (căluții, călușerii) - și o seamă de datini, practici, superstiții, ziceri, sfaturi cu originea în credințe și mituri străvechi sau creștine.

Se spune că în seara de Ajun se deschid cerurile și cei evlavioși pot auzi glasurile îngerilor.

Sărbătorile de iarnă la români încep odată cu prinderea Postului Crăciunului (15 noiembrie) și țin până la Sfântul Ioan (7 ianuarie). Este o perioadă bogată în obiceiuri, diferite de la o zonă la alta, având în centru marile sărbători creștine prăznuite în această perioadă. Reperle mai importante sunt: Postul Crăciunului, Crăciunul, Anul Nou, Boboteaza și Sfântul Ioan. În funcție de acestea, grupele de tradiții și obiceiuri diferă.

Sărbătorile și obiceiurile populare, grupate în preajma solstițiului de iarnă (20 decembrie - 7 ianuarie), poartă numele generic de sărbători de iarnă. Perioada este deschisă și închisă de sărbători prefațate de ajunuri, atât Crăciunul, cât și Boboteaza, și intersectate la mijloc de noaptea Anului Nou. Principalele sărbători ale ciclului de iarnă - Crăciunul, Anul Nou, Boboteaza - au funcționat de-a lungul vremii ca momente independente de înnoire a timpului și de început de an.

Un obicei foarte cunoscut este „tăierea porcului”. În unele zone ale țării, porcul se taie de Ignat, adică în 20 decembrie. Se zice că porcul care n-a fost tăiat în această zi nu se mai îngrașă, căci și-a văzut

cuțitul. Sângele scurs din porc după ce a fost înjunghiat se pune la uscat, apoi se macină și se afumă cu el, peste an, copiii ca să le treacă de guturai, de spaimă și de alte boli.

Ignatul este divinitatea solară care a preluat numele și data de celebrare a Sf. Ignatie Teofanul (20 decembrie) din calendarul ortodox, sinonim cu Ignatul Porcilor - în zorii zilei de Ignat se taie porcul de Crăciun - și cu Inatoarea. Potrivit calendarului popular, Inatoarea, reprezentare mitică a panteonului românesc, pedepsește femeile care sunt surprinse lucrând (torc sau țes) în ziua de Ignat. Animalul sacrificat în această zi este substituit al zeului care moare și renaște, împreună cu timpul, la solstițiul de iarnă. În antichitate, porcul a fost simbol al vegetației, primavara, apoi sacrificiul lui s-a transferat în iarnă.

În acea zi se pregătesc bucatele tradiționale pentru Crăciun: cârnați, caltaboși, jumări, sângerete, slănină sau suncă, etc. Tot atunci se toacă și carnea pentru sarmale, iar pulpele se tranșează pentru friptură. Unele dintre preparate se pun la afumat (cârnații, slăcina, pieptul ardelenesc, etc.). Imediat după sacrificare, gospodarul face "pomana porcului": oferă celor care l-au ajutat la tăiat (uneori și vecinilor) șorici, carne proaspăt prajită și un pahar de vin (sau țuică fiartă în anumite zone). În puținele zile rămase până la Crăciun, gospodinele fac piftie (răcitură), sarmale, cozonaci cu nucă, mac și rahat (sau brânză și stafide), plăcintă și prăjituri diverse. În același timp, începe curățenia în casă și în curte, împodobirea locuinței și pregătirea hainelor pentru Sărbători.

Odată finalizate toate pregătirile, gospodinele pun din fiecare fel de mâncare câte ceva într-un coș de nuiele și o sticlă cu vin și duc acest coș la biserică, în seara de ajun, pentru sfințire.

Un obicei foarte cunoscut este împodobirea pomului de Crăciun, a bradului. Bradul care este veșnic verde simbolizează viața, făcându-se astfel analogie cu viața care intră în lume o dată cu Nașterea Fiului lui Dumnezeu, Căci Cel Ce este Viața Se naște pentru ca noi să dobândim viața veșnică. Datina împodobirii bradului de Craciun pare a fi de obârșie germană, așa cum este și cântecul "O, brad frumos!". În Germania, această sărbătoare este cunoscută sub numele de Cristbaum.

Pomul de Crăciun este un brad împodobit, substituit al zeului adorat în ipostaza fitoformă, care moare și renaște la sfârșit de an, în preajma solstițiului de iarnă, sinonim cu Butucul de Crăciun. Împodobirea bradului și așteptarea de către copii a "Moșului", numit, în sud-estul Europei, Crăciun, care vine cu daruri multe, este un obicei occidental care a pătruns de la oraș la sat, începând din a doua jumătate a secolului al XIX-lea. Pomul de Crăciun s-a suprapus peste un mai vechi obicei al incinerării Butucului (zeul mort) în noaptea de Crăciun, simbolizând moartea și renașterea divinității și a anului la solstițiul de iarnă, Obiceiul a fost atestat la români, aromâni, letoni și sârbo-croați.

Primele semne ale Sărbătorii Nașterii Domnului le dau grupurile de colindători, care pornesc din casă în casă, cu o traistă încăpătoare pe umăr, pentru a le ura gazdelor fericire, sănătate și prosperitate. Aceste

colinde sunt creații populare cu text și melodie, care conțin mesaje speciale (religioase sau satirice la adresa celor urați). Colindătorii vestesc nașterea Domnului, urează gazdelor sănătate și bucurii, primind pentru aceste urări cozonac, prăjiturile, covrigi, nuci, mere și chiar colăcei - pe care gospodinele care respectă tradiția le-au pregătit cu mult timp înainte. Diferind doar destul de puțin, colindele religioase sunt foarte asemănătoare în toate zonele țării, cele mai cunoscute și apreciate fiind: “O, ce veste minunată”, “Steaua”, “Trei păstori”, “La Vifleim colo-n jos”, “Cântec de Crăciun”, “Aseară pe înserate”.

Începând cu noaptea de 23 spre 24 Decembrie, de la miezul nopții și până la revărsatul zorilor ulițele satelor răsunau de glasul micilor colindători. În orașe întâlnim colindători odată cu lăsarea serii și până în miez de noapte.

În unele locuri în noaptea Crăciunului putem întâlni și cântarea religioasă cunoscută sub numele de Vicleimul sau Irozii, la care participă copiii. Această dramă religioasă ne înfățișează misterul Nașterii Domnului în toate fazele sale. Personajele dramei sunt Irod și ceata sa de Vicleim, un ofițer și soldați îmbrăcați în portul ostașilor români, trei crai sau magi: Melchior, Baltazar și Gaspar, un cioban, un prunc și în unele părți o paiață.

Vicleimul apare la noi pe la sfârșitul secolului al XVIII-lea. Originea lui este apuseană și se leagă de misterul celor trei magi ai evului mediu. Introdus de timpuriu în Germania și Ungaria, a pătruns la noi prin sașii din Transilvania. Din prima formă a Vicleimului, prezentarea magilor și dialogul lor, s-au dezvoltat pe rând, prin activitatea micilor cărturari, trei tipuri principale, în cele trei mari ținuturi: Muntenia, Moldova și Ardeal.

OBICEIURI ȘI TRADIȚII ÎN LUNA DECEMBRIE

Prof. Nicolaidi Cătălin, Prof. Lesneanu Iulian

Liceul Tehnologic Special „Regina Elisabeta” București

Atmosfera de bucurie se simte încă de la începutul lunii decembrie. Această lună este una a fericirii, a apropierii dintre oameni. Momentul așteptării darurilor sub pomul de iarnă, timpul petrecut cu cei dragi, gândurile bune, toate creează în sânul familiei o atmosferă de basm, liniște sufletească și iubire.

Chiar dacă nu este o sărbătoare religioasă și chiar dacă nu are nicio legătură directă cu sărbătorile din luna decembrie, Ziua Națională a României de la 1 Decembrie, pe lângă sărbătorii unirii tuturor românilor, parcă are și o aură de deschizătoare de drum. Ca un semn al acestei apropieri care este cumva

doar calendaristică, multe dintre orașele din România, aleg ziua de 1 Decembrie pentru a-și aprinde iluminatul festiv de Crăciun.

Decembrie începe de fapt cu sărbătoarea, atât de așteptată de copii, a Sfanțului Nicolae. Câți dintre noi nu au așteptat cu înfrigurare dimineața de 6 decembrie pentru a se uita dacă Moșu' a lăsat ceva în ghetele pregătite de cu seară? Acest obicei al darurilor aduse de Moș Nicolae, s-a împământenit mai mult la oraș.

Copiilor din România li se poate întâmpla ca Moș Nicolae să aducă și câte o vărguță (pentru cei obraznici). Rolul de ocrotitor al familiei cu care a fost investit de religia ortodoxă Sfântul Nicolae îi dă dreptul să intervină în acest fel în educația copiilor. De la Sfântul Nicolae și până la Sfântul Ioan, românii se simt în sărbători.

Cel mai așteptat este însă, Crăciunul, considerat ca sărbătoare a Nașterii Domnului. Oamenii au cultivat-o de-a lungul timpului, creând tradiții și obiceiuri adaptate culturii lor specifice.

Crăciunul mai este numit și sărbătoarea familiei fiind ocazia când toți se reunesc, părinți, copii, nepoți făcându-și daruri, se bucură de clipele petrecute împreună în jurul mesei, cu credința că prin cinstirea cum se cuvine a sărbătorilor vor avea un an mai bogat. La sate, îndeosebi sunt păstrate mult mai bine datinile acestei perioade a anului.

Zicerea și cântarea colindelor încep în Ajunul Crăciunului, la 24 decembrie și sfârșesc la 7 ianuarie, când cu Sf. Ioan se încheie marile sărbători de iarnă. Repertoriul tradițional al obiceiurilor și tradițiilor românești cuprinde pe lângă colindele propriu-zise: steaua, plugușorul, sorcova și colinde laice: capra, umblatul cu ursul.

Colindul este unul dintre obiceiurile tradiționale practicate în ajunul și în noaptea Crăciunului. Cetele de colindători sunt formate mai ales din copii și tineri. Colindele sunt cântece sau poezii scurte în care urează gazdei sănătate, bunăstare, noroc, iar gazdele, drept mulțumire, le oferă acestora covrigi, mere, nuci sau chiar bani. Ele vestesc și preamăresc nașterea lui Iisus, venit pe lume ca să mântuiască oamenii de păcate. Reiau sub diverse forme, emoționante, povestea biblică a Nașterii Mântuitorului. Colindele exprimă bucuria oamenilor cu ocazia acestei sărbători creștine

La această atmosferă plină de veselie se mai adaugă și mult așteptata venire a lui Moș Crăciun, care sosește încărcat de daruri pentru copii. Satisfacția cea mai mare a sărbătorilor de iarnă o reprezintă bucuria care se citește pe fața fiecărui copil în dimineața de Crăciun, când își găsește sub brăduțul frumos împodobit cadoul mult dorit. Tot în Ajunul Crăciunului, este obiceiul să umble preotul sau cântăreți ai bisericii care poartă din casă în casă o icoană cu Nașterea lui Iisus, cântând Troparul Nașterii: „Nașterea Ta, Hristoase /Dumnezeul nostru/ Răsărit-au lumii/ Lumina cunoștinței". Se cuprinde în aceste versuri simple toată revelația lui Hristos și a întregii religii creștine.

Plugușorul este un cântec tradițional, care se cântă în noaptea Anului Nou. Pentru desfășurarea dramatică a urării se folosește plugul și buhaiul. Buhaiul, menit să imite mugetul taurului, simbol al fertilității, a fost cândva răspândit în întreaga Europă. Pe lângă plug și buhai, ceata poartă bice sau harapnice din care se pocnește, clopote de vite și tălângi. Ea este însoțită și acompaniată de instrumentiști populari. Exprimă urări legate de belșug în gospodărie pornind de la povestea lui „bădica Traian”, care a început să are și să semene, obținând o recoltă bogată. Plugușorul se lega în trecut de începutul anului calendaristic, care la români coincidea cu începutul anului agricol, 1 martie. Prin schimbarea sistemului de numărare a anilor, obiceiul s-a mutat în timpul sărbătorilor de iarnă. În felul acesta se explică ideea muncilor de primăvară cântate în plugușor.

Steaua este o datină cu caracter religios și curat creștinesc, care se practică de tineret în perioada sărbătorilor de iarnă. Ea simbolizează steaua care a condus pe cei trei magi la Bethleem, în staulul unde s-a născut Iisus Hristos.

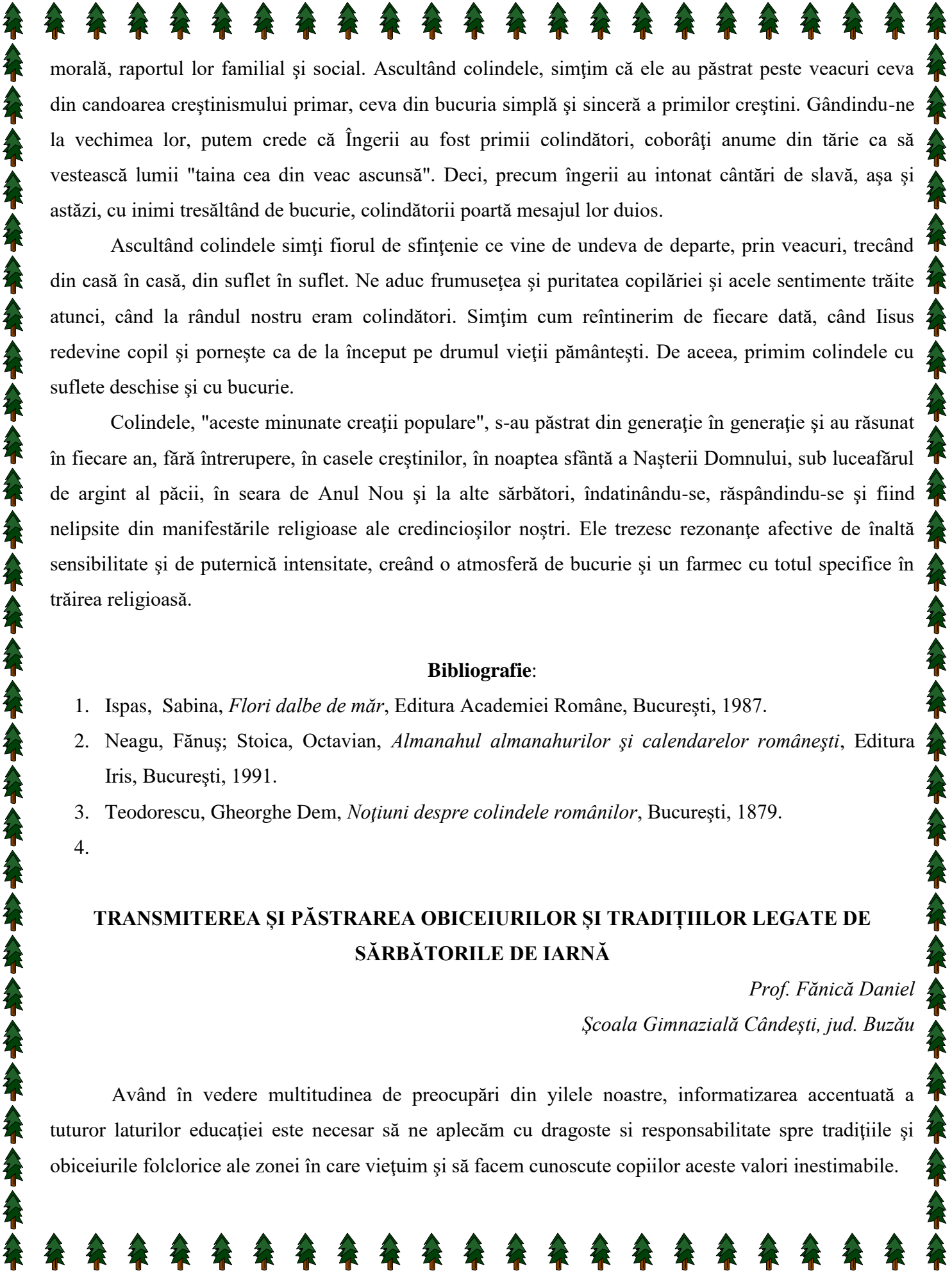
Începând cu întâia zi de Crăciun și sfârșind în ziua de Bobotează, copiii umblă cu „Steaua” în satul lor. De obicei cu o stea umblă doi stelari, uneori doi-trei crai, și rareori mai mulți. Steaua și-o fac copiii, ajutați fiind de părinți, dintr-o veșcă sau sită veche la care se face 6,8 sau 12 coarne triunghiulare ce se învelesc cu hârtie de culori diferite. În vârful coarnelor se fac ciucuri de hârtie tăiată mărunt, de la un corn la altul se leagă sfori pe care se lipesc hârtii mărunt tăiate, iar în mijloc se lipește icoana Nașterii Domnului.

În fiecare an, Nașterea Domnului trăiește în amintirea creștină, în fiecare casă de închinător a lui Hristos și însuflețește întreaga fire. Iisus se naște mereu, prin Biserica Sa, în inima și mintea fiecărui creștin, mergând cu colindătorii din casă în casă.

Colindatul este o practică rituală veche, de esență creștină, ce cuprinde obiceiurile de iarnă în perioada cuprinsă între șase decembrie și șase ianuarie.

Termenul de colindă, colind, colind își are originea în latinescul „calendae”. În 1879, G. Dem. Teodorescu consemna mai multe sensuri ale verbului a colinda, printre care și pe cele de a merge din casă în casă spre căpătare sau a intona cântece numite colinde. Tot el este cel care afirma că " Obicei vechi, cândva și al cântăreților de strană, acum mai în urmă rămas doar copiilor, întâiul colind al lungului șir de sărbători tradiționale de iarnă ar fi de sorginte latină.". Lumea antică cunoștea și venera pe zeul Saturn și " îi celebra cultul încoronându-se cu ramuri verzi de smochin, trimițându-și unii altora colaci, cozonaci, covrigi sau faguri de miere", obicei păstrat până în zilele noastre la români care mai obișnuiesc să împartă și mere, pere sau nuci.

Colindele noastre răsfrâng ca o oglindă fidelă tot trecutul neamului. Prin versurile lor duioase și pline de căldură, ele arată mentalitatea și talentul celor ce le-au creat, viața lor religioasă, intelectuală și

morală, raportul lor familial și social. Ascultând colindele, simțim că ele au păstrat peste veacuri ceva din candoarea creștinismului primar, ceva din bucuria simplă și sinceră a primilor creștini. Gândindu-ne la vechimea lor, putem crede că Îngerii au fost primii colindători, coborâți anume din tărie ca să vestească lumii "taina cea din veac ascunsă". Deci, precum îngerii au intonat cântări de slavă, așa și astăzi, cu inimi tresăltând de bucurie, colindătorii poartă mesajul lor duios.

Ascultând colindele simți fiorul de sfințenie ce vine de undeva de departe, prin veacuri, trecând din casă în casă, din suflet în suflet. Ne aduc frumusețea și puritatea copilăriei și acele sentimente trăite atunci, când la rândul nostru eram colindători. Simțim cum reîntinerim de fiecare dată, când Iisus redevine copil și pornește ca de la început pe drumul vieții pământești. De aceea, primim colindele cu suflete deschise și cu bucurie.

Colindele, "aceste minunate creații populare", s-au păstrat din generație în generație și au răsunat în fiecare an, fără întrerupere, în casele creștinilor, în noaptea sfântă a Nașterii Domnului, sub luceafărul de argint al păcii, în seara de Anul Nou și la alte sărbători, îndatinându-se, răspândindu-se și fiind nelipsite din manifestările religioase ale credincioșilor noștri. Ele trezesc rezonanțe afective de înaltă sensibilitate și de puternică intensitate, creând o atmosferă de bucurie și un farmec cu totul specifice în trăirea religioasă.

Bibliografie:

1. Ispas, Sabina, *Flori dalbe de măr*, Editura Academiei Române, București, 1987.
2. Neagu, Fănuș; Stoica, Octavian, *Almanahul almanahurilor și calendarelor românești*, Editura Iris, București, 1991.
3. Teodorescu, Gheorghe Dem, *Noțiuni despre colindele românilor*, București, 1879.
- 4.

TRANSMITEREA ȘI PĂSTRAREA OBICEIURILOR ȘI TRADIȚIILOR LEGATE DE SĂRBĂTORILE DE IARNĂ

Prof. Fănică Daniel

Școala Gimnazială Cândești, jud. Buzău

Având în vedere multitudinea de preocupări din zilele noastre, informatizarea accentuată a tuturor laturilor educației este necesar să ne aplecăm cu dragoste și responsabilitate spre tradițiile și obiceiurile folclorice ale zonei în care viețuim și să facem cunoscute copiilor aceste valori inestimabile.

Începând de la obiceiurile prilejuite de fiecare eveniment important din viața comunității, putem afirma că izvorul lor este nesecat pentru cel ce vrea să le cunoască și să le adune într-un mănunchi pentru a le dăruia altora.

Să introducem cu grijă copilul în lumea acestor valori, să-l lăsăm să le descopere, să le înțeleagă și să le trăiască la maximum.

Să stimulăm copiii să participe la astfel de manifestări, să dorească să le cunoască și să devină continuatori ai acestora. Câte lucruri, câte obiecte, câte frumuseți n-ar fi dăinuit dacă oamenii ar fi fost educați să le păstreze.

Pentru a ști cine este, copilul trebuie să învețe cine a fost prin strămoșii săi, să-și cunoască rădăcinile adânc înfipte în satul românesc.

Pornind de la curiozitatea specifică vârstei, am căutat prin diverse activități derulate împreună cu diverși parteneri, să stimulăm dorințele copiilor de a cunoaște tradițiile, datinile și obiceiurile populare din aceste locuri. Vom prezenta câteva modalități prin care am antrenat și îndemnat copiii spre ceea ce înseamnă Sărbători de iarnă în comunitatea noastră.

Satisfacțiile au fost mari atunci când am constatat cu câtă plăcere se antrenează copiii în astfel de activități, dar și schimbările în plan comportamental sau atitudinal. Este minunat să constați că autenticul, originalul, înseamnă valoare pentru generațiile foarte tinere.

Sărbătorile și obiceiurile populare, grupate în preajma solstițiului de iarnă, poartă numele generic de sărbători de iarnă. Perioada este deschisă și închisă de sărbători prefațate de ajunuri, atât Crăciunul, cât și Boboteaza, și intersectate la mijloc de noaptea Anului Nou. Principalele sărbători ale ciclului de iarnă - Crăciunul, Anul Nou, Boboteaza, - au funcționat de-a lungul vremii ca momente independente de înnoire a timpului și de început de an. Românii folosesc, pe lângă calendarul oficial, recunoscut de stat și Biserica, un calendar neoficial - calendarul popular - creat de popor și transmis folcloric. Spre deosebire de calendarul bisericesc oficial și de calendarul civil, care constituie un simplu tabel al zilelor grupate pe săptămâni și luni, calendarul popular indică timpul optim pentru arat și semănat, pentru pețit și logodit, pentru moștenirea strămoșilor sau aflarea ursitei. Sărbătorile și obiceiurile populare, care au loc în decurs de o zi sau de mai multe zile, diurne sau nocturne, cu dată fixă sau mobilă, dedicate divinităților calendaristice, oamenilor, animalelor, păsărilor, plantelor, fenomenelor terestre și cosmice sunt cunoscute și respectate, în unele zone geografice, până astăzi.

Arta noastră populară, manifestată sub toate aspectele ei, prezintă o bogăție de comori - izvorul lor nesecat pentru cel ce vrea să le cunoască și să le adune în mănunchi pentru a le dăruia din nou cum spunea Anton Pann:

„De la lume adunate / Și-napoi la lume date.”

Astăzi, mai mult ca oricând,avem posibilitatea să îndrumăm copiii să cunoască și să redea obiceiuri românești,să respecte tradiții ale românilor. În acest mod vom putea crește și educa copiii în spiritul virtuților strămoșești,peu a deveni buni creștini și buni români.

Sărbătorile de iarnă au însemnat posibilitatea lărgirii orizontului spiritual al elevilor și preșcolarilor precum și cultivarea receptivității și sensibilității,a trăirilor afective și emoționale.Perioada premergătoare acestora,respectiv Postul Crăciunului a însemnat informarea și familiarizarea copiilor cu ceea ce înseamnă Crăciunul, Anul Nou, Boboteaza. Perioada aceasta a fost propice pregătirii serbărilor de Crăciun,respectiv participarea la Festivalul de colinzi din orașul nostru.

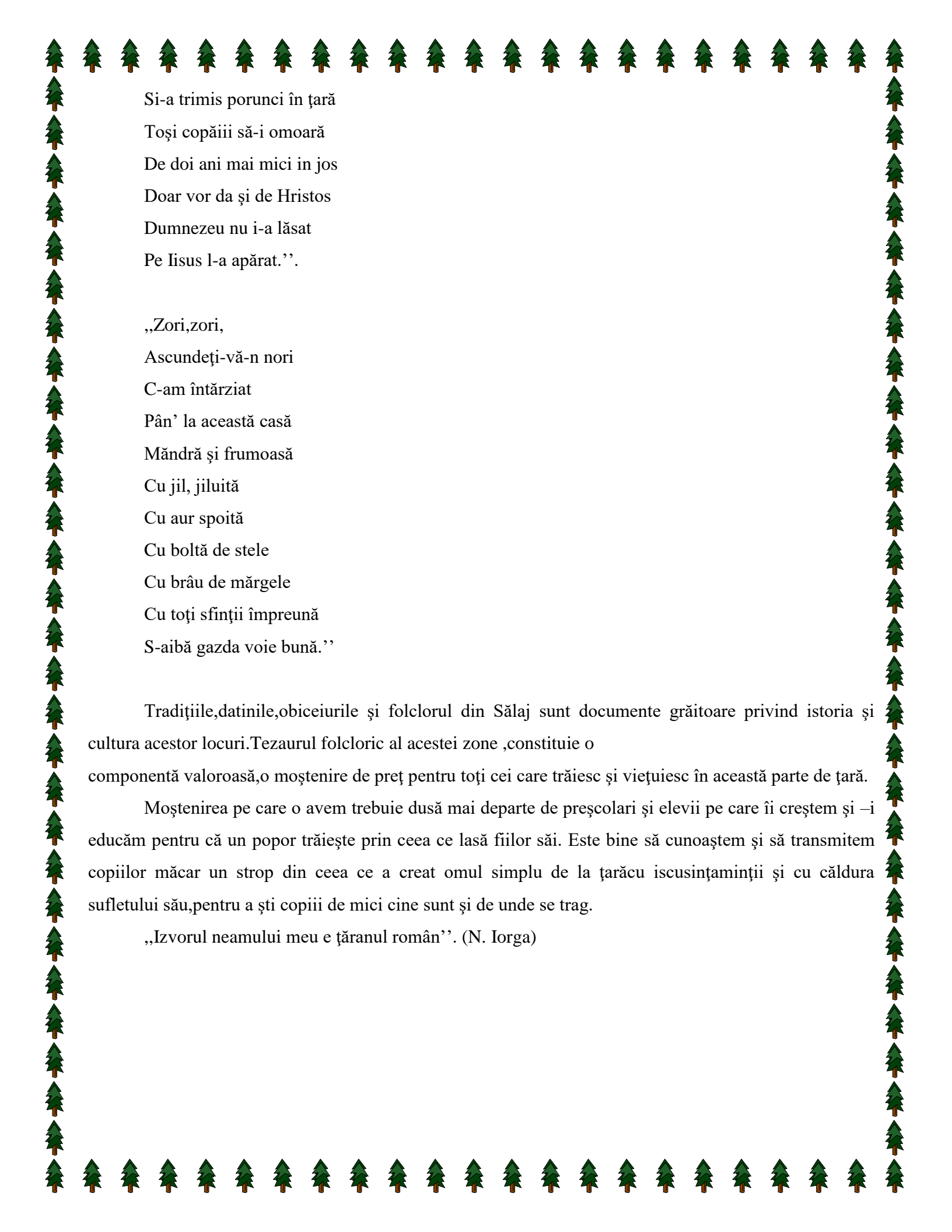
Un alt aspect alcunoașterii tradițiilor și obiceiurilor de iarnă a însemnat colindatul pe la diverse instituții din oraș,unde copiii au oferit colinzi și au primit daruri,dar și colindatul-anticipat-pe la casele unor copii cu probleme (handicap,sărăcie) și oferirea de dulciuri,cu sprijinul Primăriei orașului nostru(cu care am derulat proiectul,„Din suflet pentru suflet”). Acest aspect a însemnat unirea eforturilor,antrenarea resurselor umane in scop umanitar,situate dincolo de rațiuni pragmatice și conjuncturale,antrenarea preșcolarilor și a scolarilor în ajutorarea semenilor.S-au creat de asemenea legături sufletești și materiale care ajută la depășirea diferențelor care ne despart in scopul modelării destinelor colective. Reducerea impactului sărăciei asupra copiilor prin oferirea de cadouri,dezvoltă sentimentul că „suntem împreună”că suntem liberi să ne exprimăm creștinește.

Acum,când ne putem bucura în deplină libertate de neasemuita frumusețe a datinilor creștinești,să scoatem la lumină ,din sfânta noastră ladă de zestre ,tezaurul păstrat cu atâta grijă de poporul român.

Reînviind în noi Sfintele datini de iarnă ,în toată evlavia și frumusețea lor ,să încercăm a sădi în sufletele copiilor,simplu și firesc,fără ostentație,înălțare și pure sentimente față de marile sărbători.

Atunci când vor răsună glasurile de clopoței ale copiilor colindători,să le deschidem ușile larg ,cu dragoste și înțelegere,celor care vin să colinde.Iată o colindă și o„mulțămitură ”pe care le-au învățat împreună elevii și preșcolarii în cadrul unei activități din parteneriatul pe care îl avem :

„Nașterea Domnului nostru
Nu știm noi toți cum a fost
N-a fost în pat pe perină
Nici în casă de odihnă
Ci-n ieslea dobitocească
Vrut-a Domnul să se nască
Si când s-a născut Hristos
Irod a fost mâniaș

Si-a trimis porunci în țară
Toși copăiii să-i omoară
De doi ani mai mici in jos
Doar vor da și de Hristos
Dumnezeu nu i-a lăsat
Pe Iisus l-a apărat.”.

„Zori,zori,
Ascundeți-vă-n nori
C-am întârziat
Pân’ la această casă
Măndră și frumoasă
Cu jil, jiluită
Cu aur spoită
Cu boltă de stele
Cu brâu de mărgele
Cu toți sfinții împreună
S-aibă gazda voie bună.”

Tradițiile,datinile,obiceiurile și folclorul din Sălaj sunt documente grăitoare privind istoria și cultura acestor locuri.Tezaurul folcloric al acestei zone ,constituie o componentă valoroasă,o moștenire de preț pentru toți cei care trăiesc și viețuiesc în această parte de țară.

Moștenirea pe care o avem trebuie dusă mai departe de preșcolari și elevii pe care îi creștem și –i educăm pentru că un popor trăiește prin ceea ce lasă fiilor săi. Este bine să cunoaștem și să transmitem copiilor măcar un strop din ceea ce a creat omul simplu de la țarăcu iscusințaminții și cu căldura sufletului său,pentru a ști copiii de mici cine sunt și de unde se trag.

„Izvorul neamului meu e țăranul român”’. (N. Iorga)

UNDE ESTE HRISOS DE CRĂCIUN?

Profesor Cucuteanu Doina,

Profesor Zincă Gina,

Liceul Special pentru Deficienți de Vedere Buzău

Naștea Domnului Iisus Hristos este praznicul pe care îl sărbătorim de mai mult de două mii de ani. Motivul venirii lui Hristos este mântuirea noastră. Nici un eveniment din istorie nu ne privește atât de direct ca Nașterea Domnului. Ne bucurăm de acest eveniment minunat care este întruparea

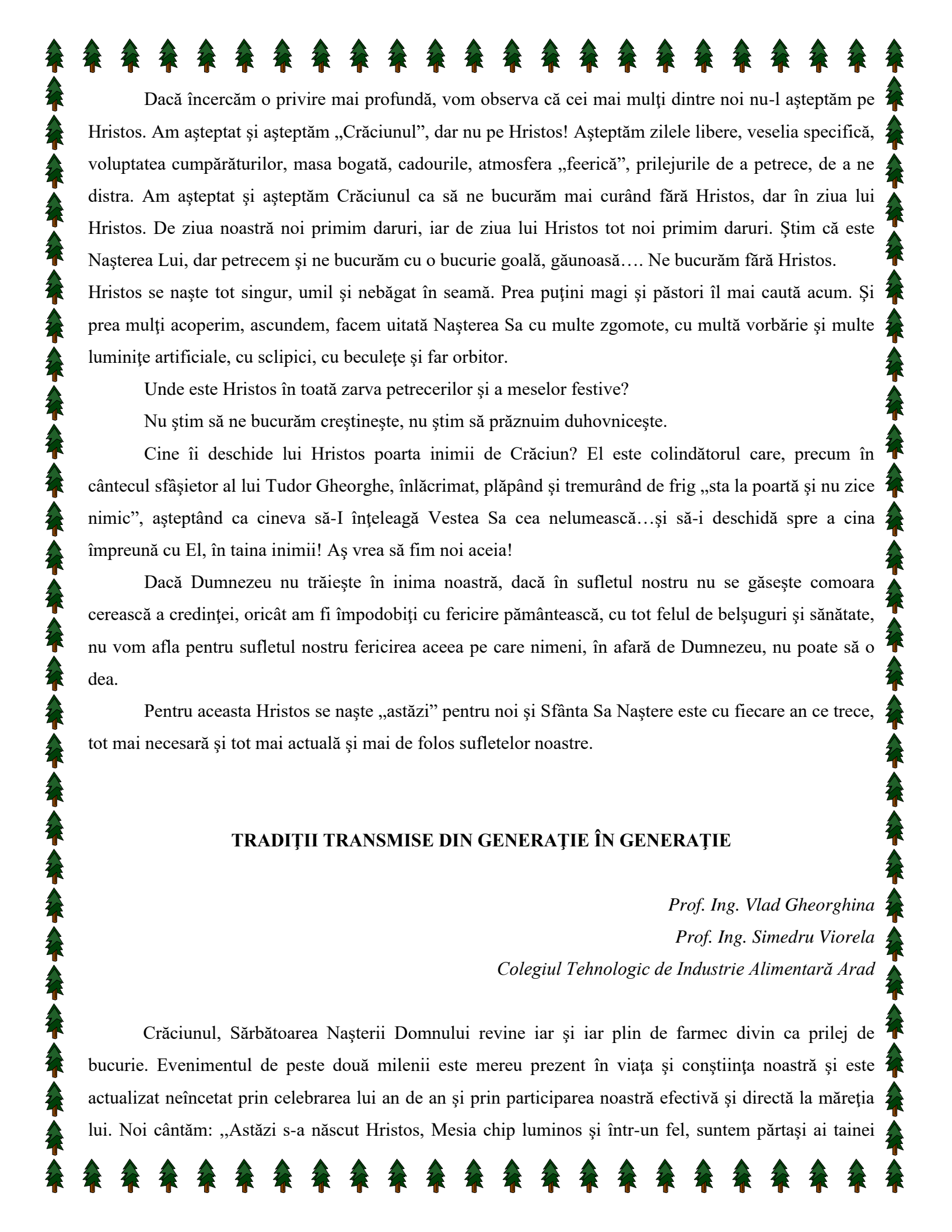
Mântuitorului, dar mai cu seamă de scopul pentru care a venit Hristos în lume. De aceea, totdeauna în timpul Sfintei Liturghii mărturisim acest adevăr când rostim Crezul, spunând: „Care pentru noi oamenii și pentru a noastră mântuire, S-a pogorât din ceruri și S-a întrupat de la Duhul Sfânt și din Maria Fecioara și s-a făcut om.”

Când Hristos Dumnezeu se năștea, tot Ierusalimul dormea: dormea Irod, dormeau fariseii, și arhieriei, și soldații. Iar când s-au trezit au pus mâna pe sabie! Așa au ales ei să-l primească pe Cel ce a venit în lume ca lumea „viată să aibă și din belșug să aibă” (Ioan10,10).

Pe noi, creștinii de astăzi, ne întristează toate acestea și ne întrebăm indignați cum au putut oamenii din vremea aceea să nu-l primească pe fiul lui Dumnezeu? Și ne spunem în sinea noastră că noi nu am fi făcut la fel ca aceia. Iar Maicii îndurerate, care „n-are scutec de înfășat”, noi îi răspundem degrabă „Nu mai plânge Maica mea/Scutecele noi ți-om da/Prunc Sfânt de-i înfășa.

Dar astăzi când Hristos bate la ușa sufletului nostru, noi îl primim oare? Mai are loc Hristos în viața noastră?

Trebuie să recunoaștem cu întristare că, în ultima vreme, Crăciunul a început să devină o sărbătoare cu aspect de carnaval, cu tendințe mercantile și consumiste. Ne îngrijim mai mult de ce punem pe masă, de hainele noi, de darurile pe care le primim sau le dăruim. Ne place să ascultăm colinde mai mult pentru partea lor artistică decât pentru înălțimea mesajului pe care ni-l transmit. Și iată-ne în situația acelor locuitori ai Betleemului „care nu l-au primit” pe Pruncul Sfânt și care nu au auzit glasul îngerului. Trăind în acest fel riscăm și noi să nu auzim cântecul îngerilor și nici măcar lumina stelei să o vedem.

Dacă încercăm o privire mai profundă, vom observa că cei mai mulți dintre noi nu-l așteptăm pe Hristos. Am așteptat și așteptăm „Crăciunul”, dar nu pe Hristos! Așteptăm zilele libere, veselia specifică, voluptatea cumpărăturilor, masa bogată, cadourile, atmosfera „feerică”, prilejurile de a petrece, de a ne distra. Am așteptat și așteptăm Crăciunul ca să ne bucurăm mai curând fără Hristos, dar în ziua lui Hristos. De ziua noastră noi primim daruri, iar de ziua lui Hristos tot noi primim daruri. Știm că este Nașterea Lui, dar petrecem și ne bucurăm cu o bucurie goală, găunoasă.... Ne bucurăm fără Hristos. Hristos se naște tot singur, umil și nebăgat în seamă. Prea puțini magi și păstori îl mai caută acum. Și prea mulți acoperim, ascundem, facem uitată Nașterea Sa cu multe zgomote, cu multă vorbărie și multe luminițe artificiale, cu sclipici, cu beculețe și far orbitor.

Unde este Hristos în toată zarva petrecerilor și a meselor festive?

Nu știm să ne bucurăm creștinește, nu știm să prăznuim duhovnicește.

Cine îi deschide lui Hristos poarta inimii de Crăciun? El este colindătorul care, precum în cântecul sfâșietor al lui Tudor Gheorghe, înlăcrimat, plâpând și tremurând de frig „sta la poartă și nu zice nimic”, așteptând ca cineva să-I înțeleagă Vestea Sa cea nelumească...și să-i deschidă spre a cina împreună cu El, în taina inimii! Aș vrea să fim noi aceia!

Dacă Dumnezeu nu trăiește în inima noastră, dacă în sufletul nostru nu se găsește comoara cerească a credinței, oricât am fi împodobiți cu fericire pământească, cu tot felul de belșuguri și sănătate, nu vom afla pentru sufletul nostru fericirea aceea pe care nimeni, în afară de Dumnezeu, nu poate să o dea.

Pentru aceasta Hristos se naște „astăzi” pentru noi și Sfânta Sa Naștere este cu fiecare an ce trece, tot mai necesară și tot mai actuală și mai de folos sufletelor noastre.

TRADIȚII TRANSMISE DIN GENERAȚIE ÎN GENERAȚIE

Prof. Ing. Vlad Gheorghina

Prof. Ing. Simedru Viorela

Colegiul Tehnologic de Industrie Alimentară Arad

Crăciunul, Sărbătoarea Nașterii Domnului revine iar și iar plin de farmec divin ca prilej de bucurie. Evenimentul de peste două milenii este mereu prezent în viața și conștiința noastră și este actualizat neîncetat prin celebrarea lui an de an și prin participarea noastră efectivă și directă la măreția lui. Noi cântăm: „Astăzi s-a născut Hristos, Mesia chip luminos și într-un fel, suntem părtași ai tainei

petrecute atunci, viața noastră devenind viața lui Hristos prin încorporarea noastră în trupul său cel tainic care este Biserica .

Sfânta sărbătoare de Crăciun ne descoperă nouă misterul ,, Treimii celei de o ființă și nedespărțite,, și ne proiectează în viața de lumină și har a existenței intratrinitare. Crăciunul ne cheamă pe fiecare dintre noi să întâmpinăm pe dumnezeiescul prunc cu inimi curate, cu credință tare, cu nădejdea și dragostea pe care le datorăm Mântuitorului Hristos, ne îndeamnă pe toți să ne împărtășim din darurile aduse în lume de fiul lui Dumnezeuși, în același timp, să dăruim și altora- mai ales celor mici, celor aflați în nevoi- din bunurile noastre, făcându-ne inima un altar de dăruire pentru semenii noștri.

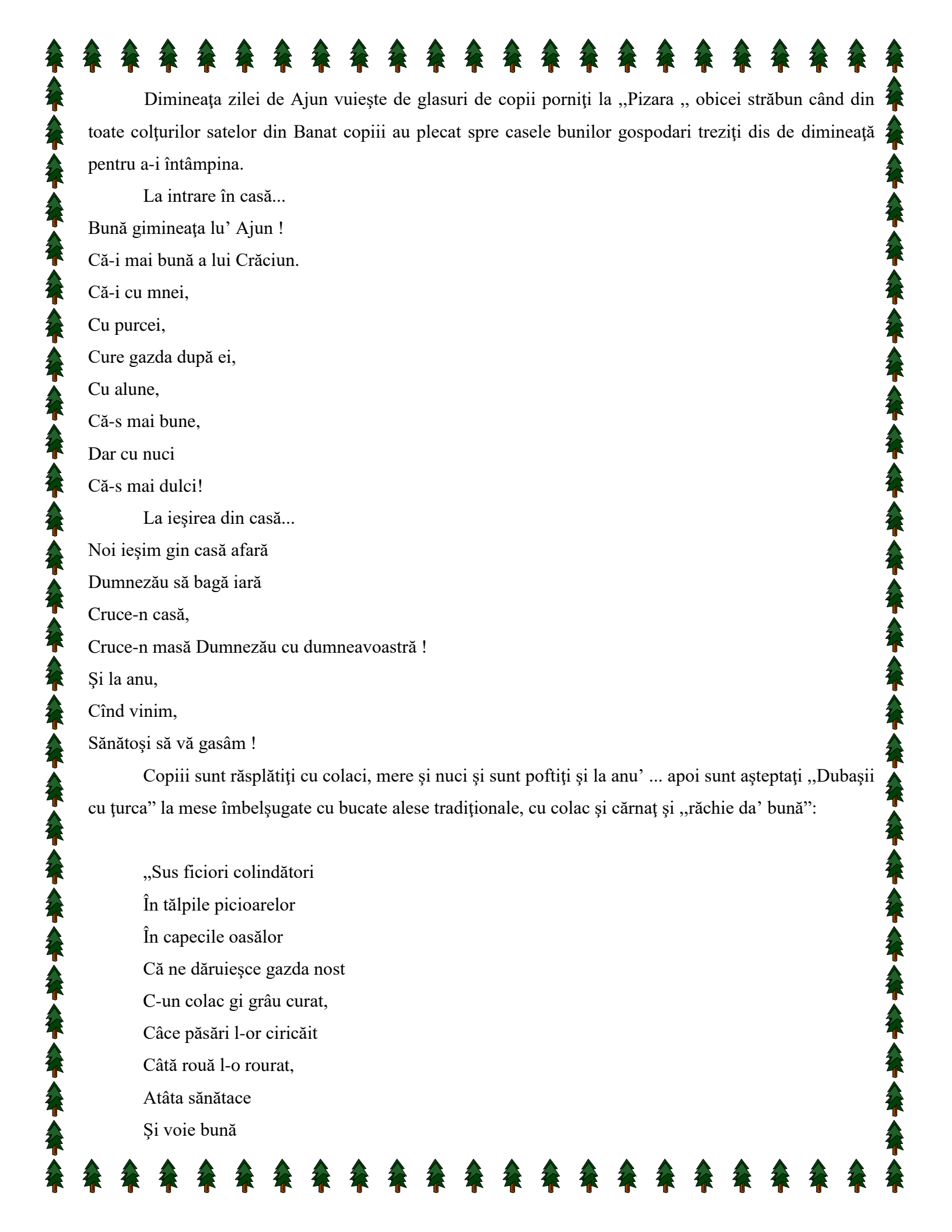
Fiul lui Dumnezeu a venit în lume ca să dea un nou sens vieții omenești, a venit să ne arate cât de mărețe sunt demnitatea și valoarea omului, precum și să ne aducă chemare și harul pentru a trudi la mântuirea noastră.

Cei mici își luminează copilăria acestor zile deosebite semănând bucurie prin vestea colindelor, recompensați fiind cu daruri oferite creștinește. Românii consideră tradițională doar colinda de Crăciun. Împărțite în colinde religioase (creștine) și laice (sociale, păgâne), colindele românești creează o atmosfera legendară referitoare la lume și stihii, oprindu-se mai mult asupra a trei aspecte din viața satului: cel gospodăresc, puterea și frumusețea tinerilor, eroismul și iubirea, în perspectiva căsătoriei .În funcție de grupul care colindă, colindele sunt de copii și de ceată. Colindătorii sunt purtătorii și transmițătorii unui mesaj către gazde. Fie el magic, de urare, de legitimare a cetei sau creștin (de vestire a Nașterii lui Hristos), mesajul colindătorilor dorește să aibă efect asupra gazdei, să-i aducă bogăție, prosperitate, în noul an, să o schimbe în mai bună, mai credincioasă, mai fericită, mai sănătoasă. Colindele, asemeni unor rugi înălțate spre ceruri se aud de pretutindeni și deschid ușile inimilor și ale caselor. În Sfânta noapte nu doarme nimeni, căci vin cetele de colindători, pornite din zorii zilei de Ajun precum un regal, ducând peste tot salba lor de colinde.

Avem obiceiuri păstrate cu sfințenie, obiceiuri transmise din moși strămoși care întregesc frumusețea sfintelor sărbători de Crăciun.

Repetitiile se fac de la începutul Postului până la Sfântul Nicolae, ori chiar cu câteva zile înainte de Crăciun. Tradiția era ca o ceata să-și aleagă o gazdă, la care organiza și petrecerea de Crăciun; un om mai bogat din sat.

Când se mătura, seara, gunoiul nu se da afară, ca să nu ai supărări și pagube la vite. Coșurile se mătură și funinginea se aruncă în vie, ca să încarce via cu struguri. Găinilor li se dădea să mănânce din sită, ca să ouă mult. În dimineața acestei zile, acum, dar mai demult și cu o seară înainte, cetele de copii umblau din casă-n casă cu colinda.

Dimineața zilei de Ajun vuieste de glasuri de copii porniți la „Pizara „, obicei străbun când din toate colțurilor satelor din Banat copiii au plecat spre casele bunilor gospodari treziți dis de dimineață pentru a-i întâmpina.

La intrare în casă...

Bună gimineața lu' Ajun !
Că-i mai bună a lui Crăciun.
Că-i cu mnei,
Cu purcei,
Cure gazda după ei,
Cu alune,
Că-s mai bune,
Dar cu nuci
Că-s mai dulci!

La ieșirea din casă...

Noi ieșim gin casă afară
Dumnezău să bagă iară
Cruce-n casă,
Cruce-n masă Dumnezău cu dumneavoastră !
Și la anu,
Cînd vinim,
Sănătoși să vă gasâm !

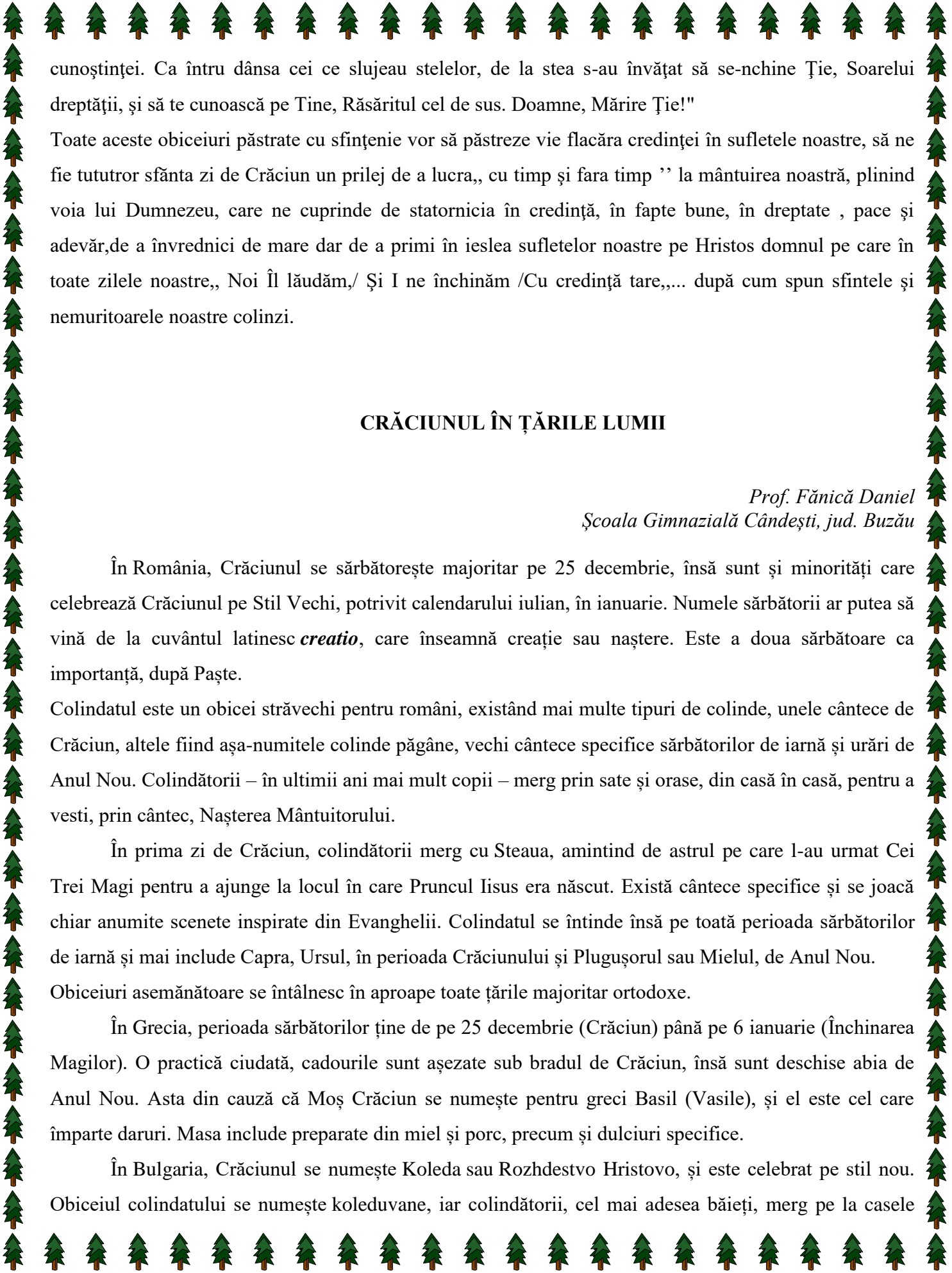
Copiii sunt răsplătiți cu colaci, mere și nuci și sunt poftiți și la anu' ... apoi sunt așteptați „Dubașii cu țurca” la mese îmbelșugate cu bucate alese tradiționale, cu colac și cărnaț și „răchie da' bună”:

„Sus ficiori colindători
În tălpile picioarelor
În capecile oasălor
Că ne dăruiește gazda nost
C-un colac gi grâu curat,
Câce păsări l-or ciricăit
Câtă rouă l-o rourat,
Atâta sănătate
Și voie bună

Să aibă gazda nost !
Și ne mai dăruiește
Cu o buce gi beătură
Care să ne umble
Gin gură în gură
Dacă zăcem că-i dulce
Ne mai aduce
Dacă zăcem că-i amară
O duce și pă asta în cămară
.....
Dulce,dulce !
Da inge-i iapa noastă
Mică și proastă ?
- Iha, ha, ha !
Ieși gi după ușă
Și gischige a ta gușă !
Dacă mai aveți ceva
Să ne daț gi lucru
Noi vă dăm fânu
Gin pod gios
Și nucile le pucem sui
Cu furca în pod
Și neaua o băgăm în casă
Vă băgăm neaua su pat
Să vă fie răcoare la vară ”

... apoi, Irozii,copii sănătoși rumeni în obraji umblînd cu „ Steaua- Stelașii” Noaptea Sfîntă este marcată de tineri personaje biblice- obicei străbun ce are ca punct central Nașterea- „ Viflaim-ul ” , „ Pomul raiului ”sau ...cu,, Lumea ”. Dar cel mai cunoscut obicei de Ajun este mersul cu icoana. Acum obiceiul durează mai multe zile în ajun de Craciun și nu mai e practicat de băieții din corul bisericii, ci de preot însoțit de dascăl. Ei colindă din casă-n casă, stropind cu aghiazmă casa și locatarii și cântând troparul Nașterii Domnului: "Nașterea Ta Hristoase, Dumnezeuul nostru, răsărit-a lumii lumina

cunoștinței. Ca întru dânsa cei ce slujeau stelelor, de la stea s-au învățat să se-nchine Ție, Soarelui dreptății, și să te cunoască pe Tine, Răsăritul cel de sus. Doamne, Mărire Ție!"

Toate aceste obiceiuri păstrate cu sfințenie vor să păstreze vie flacăra credinței în sufletele noastre, să ne fie tututor sfânta zi de Crăciun un prilej de a lucra,, cu timp și fara timp ” la mântuirea noastră, plinind voia lui Dumnezeu, care ne cuprinde de statornicia în credință, în fapte bune, în dreptate , pace și adevăr,de a învrednici de mare dar de a primi în ieslea sufletelor noastre pe Hristos domnul pe care în toate zilele noastre,, Noi Îl lăudăm,/ Și I ne închinăm /Cu credință tare,,... după cum spun sfințele și nemuritoarele noastre colinzi.

CRĂCIUNUL ÎN ȚĂRILE LUMII

*Prof. Fănică Daniel
Școala Gimnazială Cândești, jud. Buzău*

În România, Crăciunul se sărbătorește majoritar pe 25 decembrie, însă sunt și minorități care celebrează Crăciunul pe Stil Vechi, potrivit calendarului iulian, în ianuarie. Numele sărbătorii ar putea să vină de la cuvântul latinesc *creatio*, care înseamnă creație sau naștere. Este a doua sărbătoare ca importanță, după Paște.

Colindatul este un obicei străvechi pentru români, existând mai multe tipuri de colinde, unele cântece de Crăciun, altele fiind așa-numitele colinde păgâne, vechi cântece specifice sărbătorilor de iarnă și urări de Anul Nou. Colindătorii – în ultimii ani mai mult copii – merg prin sate și orase, din casă în casă, pentru a vesti, prin cântec, Nașterea Mântuitorului.

În prima zi de Crăciun, colindătorii merg cu Steaua, amintind de astrul pe care l-au urmat Cei Trei Magi pentru a ajunge la locul în care Pruncul Iisus era născut. Există cântece specifice și se joacă chiar anumite scenete inspirate din Evanghelii. Colindatul se întinde însă pe toată perioada sărbătorilor de iarnă și mai include Capra, Ursul, în perioada Crăciunului și Plugușorul sau Mielul, de Anul Nou.

Obiceiuri asemănătoare se întâlnesc în aproape toate țările majoritar ortodoxe.

În Grecia, perioada sărbătorilor ține de pe 25 decembrie (Crăciun) până pe 6 ianuarie (Închinarea Magilor). O practică ciudată, cadourile sunt așezate sub bradul de Crăciun, însă sunt deschise abia de Anul Nou. Asta din cauză că Moș Crăciun se numește pentru greci Basil (Vasile), și el este cel care împarte daruri. Masa include preparate din miel și porc, precum și dulciuri specifice.

În Bulgaria, Crăciunul se numește Koleda sau Rozhdestvo Hristovo, și este celebrat pe stil nou. Obiceiul colindatului se numește koleduvane, iar colindătorii, cel mai adesea băieți, merg pe la casele

vecinilor, începând cu miezul nopții de Ajun, și le fac diferite urări. Un alt obicei este coacerea unor pâini rotunde, numite *pite*. Moș Crăciun se numește Dyado Koleda, (Bunicul Crăciun).

În Rusia și țările slave din Est, Crăciunul este celebrat pe 7 ianuarie (ziua care corespunde, potrivit calendarului Iulian, zilei de 25 decembrie). Sărbătoarea a fost interzisă în perioada comunistă, fiind reintrodusă după 1992. Sărbătoarea este centrată pe seara de Crăciun, cu Cina Sfântă, o masă în amintirea Cinei de Taină, la care se servesc 12 feluri de mâncare. Pomul de Crăciun se numește *yolka* și a fost importat din Occident de Petru cel Mare, iar darurile sunt oferite și de Anul Nou, de Ded Moroz (Moșul Înghețat, un fel de Moș Gerilă) și de Fecioara de Zăpadă, Snegurochka. De fapt, sania trasă de reni la Snegurochka pare că a inspirat imaginea internațională a moșului.

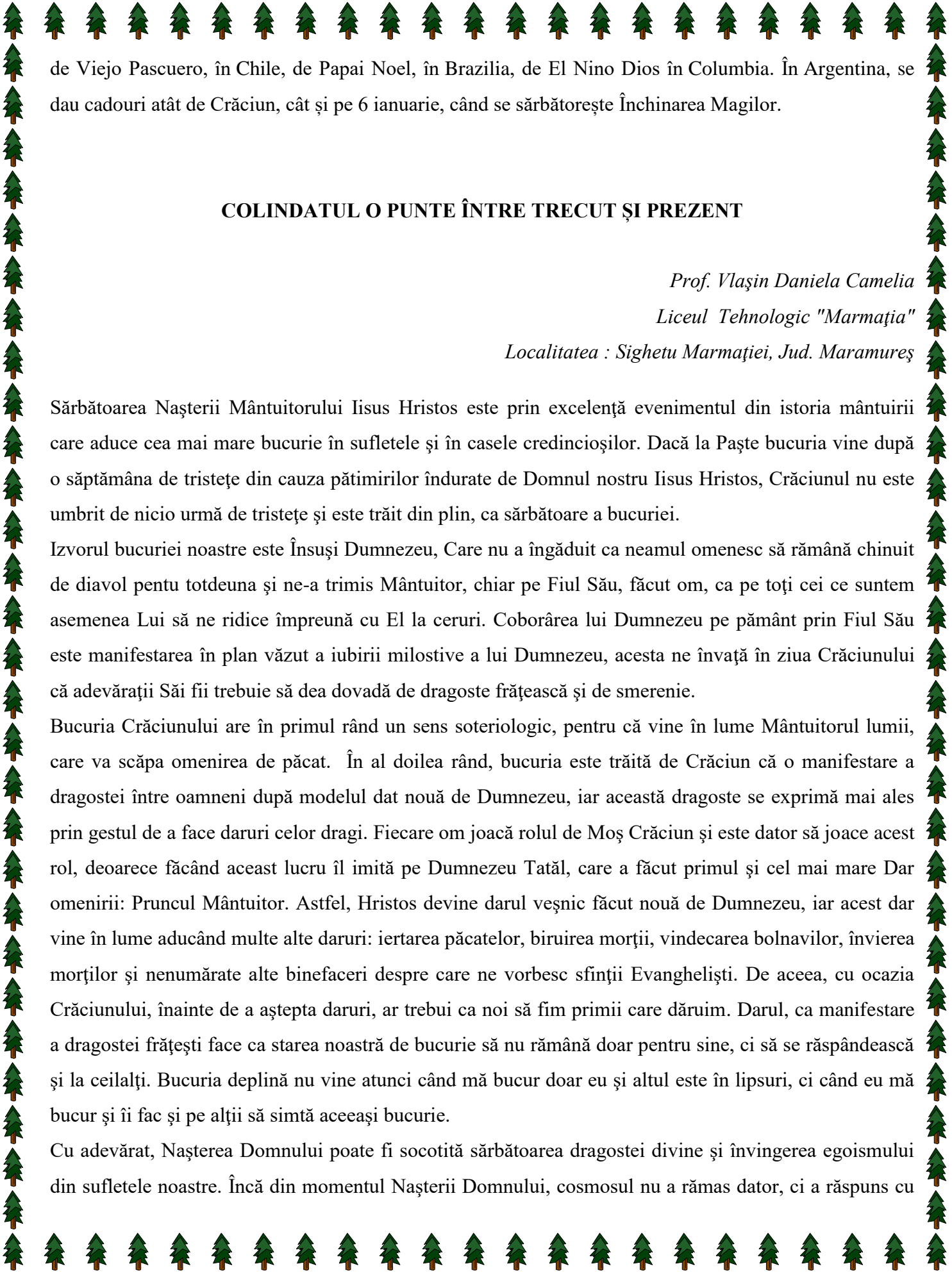
În Armenia, Crăciunul este celebrat pe 6 ianuarie. Se mănâncă un fel de cozonac cu stafide, dar și pește. În Georgia, Nașterea Domnului e celebrată pe 7 ianuarie. Obiceiul de Crăciun se numește Alilo, probabil de la Aleluia, și presupune o plimbare colectivă pe străzi, în timpul căreia oamenii se felicită unii pe alții. Copiii care participă la acest obicei primesc dulciuri și cântă cântece specifice. Varianta locală a Pomului de Crăciun se numește Chichilaki, și este făcută dintr-un material moale din lână, uneori în forma Pomului Vieții. Moș Crăciun se numește Tovlis Papa (Bunicul de Zăpadă).

În Germania, tradițiile de Crăciun sunt foarte variate. Cadourile de Crăciun (Bescherung) se dau în seara de Ajun, iar tradiția a început cu Martin Luther și conotația dată obiceiului este celebrarea darului făcut de Dumnezeu prin Fiul Său. Cadourile se pun sub brad, tatăl familiei aprinde lumânările și sună dintr-un clopoțel, după care copiii pot să intre în camera în care se află Pomul de Crăciun. Se cântă colinde și se trece la masă, pe care apare o gâscă friptă sau preparate din porc, dar există și familii care preferă o masă frugală în seara de Ajun.

Tot din Germania vine și obiceiul Calendarului de Advent, perioadă premergătoare Crăciunului. Este, pentru copii, un calendar de hârtie cu câte o fereastră pentru fiecare zi, îndărătul căreia se află câte o jucărie sau o bomboană. În spatele ferestruicilor se mai află câte o imagine sau o bucată din istoria Nașterii.

În **Norvegia** și nordul Europei, Crăciunul începe pe 24 decembrie, de la ora 16, când sună clopotele bisericilor. În multe familii se citește istoria nașterii lui Iisus, din Evenghelia după Luca din vechea Biblie a familiei. Masa de Ajun cuprinde diferite feluri de miel sau de oaie, dar și pește, mai ales în zonele litorale. Se mai gătește *porridge*, un fel de terci de ovăz, și se pun farfurii pline pentru *Julenissen*, un fel de Moș Crăciun local.

În emisfera sudică, dar și în alte zone calde, Crăciunul este sărbătorit în plină vară. În țările din America de Sud, majoritar catolice, tradițiile de Crăciun au încă o mare încărcătură religioasă. Obiceiurile laice sunt influențate de cele europene și, mai ales, de cele americane. Cadourile sunt aduse

de Viejo Pascuero, în Chile, de Papai Noel, în Brazilia, de El Nino Dios în Columbia. În Argentina, se dau cadouri atât de Crăciun, cât și pe 6 ianuarie, când se sărbătorește Închinarea Magilor.

COLINDATUL O PUNTE ÎNTRE TRECUT ȘI PREZENT

Prof. Vlașin Daniela Camelia

Liceul Tehnologic "Marmația"

Localitatea : Sighetu Marmației, Jud. Maramureș

Sărbătoarea Nașterii Mântuitorului Iisus Hristos este prin excelență evenimentul din istoria mântuirii care aduce cea mai mare bucurie în sufletele și în casele credincioșilor. Dacă la Paște bucuria vine după o săptămâna de tristețe din cauza pătimirilor îndurate de Domnul nostru Iisus Hristos, Crăciunul nu este umbrit de nicio urmă de tristețe și este trăit din plin, ca sărbătoare a bucuriei.

Izvorul bucuriei noastre este Însuși Dumnezeu, Care nu a îngăduit ca neamul omenesc să rămână chinuit de diavol pentru totdeauna și ne-a trimis Mântuitor, chiar pe Fiul Său, făcut om, ca pe toți cei ce suntem asemenea Lui să ne ridice împreună cu El la ceruri. Coborârea lui Dumnezeu pe pământ prin Fiul Său este manifestarea în plan văzut a iubirii milostive a lui Dumnezeu, acesta ne învață în ziua Crăciunului că adevărații Săi fii trebuie să dea dovadă de dragoste frățească și de smerenie.

Bucuria Crăciunului are în primul rând un sens soteriologic, pentru că vine în lume Mântuitorul lumii, care va scăpa omenirea de păcat. În al doilea rând, bucuria este trăită de Crăciun că o manifestare a dragostei între oameni după modelul dat nouă de Dumnezeu, iar această dragoste se exprimă mai ales prin gestul de a face daruri celor dragi. Fiecare om joacă rolul de Moș Crăciun și este dator să joace acest rol, deoarece făcând acest lucru îl imită pe Dumnezeu Tatăl, care a făcut primul și cel mai mare Dar omenirii: Pruncul Mântuitor. Astfel, Hristos devine darul veșnic făcut nouă de Dumnezeu, iar acest dar vine în lume aducând multe alte daruri: iertarea păcatelor, biruirea morții, vindecarea bolnavilor, învierea morților și nenumărate alte binefaceri despre care ne vorbesc sfinții Evangheliști. De aceea, cu ocazia Crăciunului, înainte de a aștepta daruri, ar trebui ca noi să fim primii care dăruim. Darul, ca manifestare a dragostei frățești face ca starea noastră de bucurie să nu rămână doar pentru sine, ci să se răspândească și la ceilalți. Bucuria deplină nu vine atunci când mă bucur doar eu și altul este în lipsuri, ci când eu mă bucur și îi fac și pe alții să simtă aceeași bucurie.

Cu adevărat, Nașterea Domnului poate fi socotită sărbătoarea dragostei divine și învingerea egoismului din sufletele noastre. Încă din momentul Nașterii Domnului, cosmosul nu a rămas dator, ci a răspuns cu

darurile sale la darul primit de la Dumnezeu: pământul a oferit peștera, îngerii cântărea de bucurie, magii darurile, iar darul oferit lui Dumnezeu din partea întregii umanități a fost Preasfânta Fecioara Maria, care va deveni prin harul Duhului Sfânt: Născătoare de Dumnezeu, Maică și Fecioară.

Bucuria Crăciunului se simte cel mai bine în cadrul Sfintei Liturghii, pentru că Liturghia este slujba la care îngerii slujesc în chip nevăzut cu preoții jertfa cea fără de sânge, iar ei au fost cei care au răspândit în lume bucuria nașterii cântând primul colind „Slavă întru cei de sus lui Dumnezeu și pe pământ pace, între oameni bună voire” și au anunțat bucuria nașterii Domnului păstorilor din jurul Betleemului: „Iată va binevestesc vouă bucurie mare că vi s-a născut Mântuitor, care este Hristos Domnul.” Deci, participarea la Liturghia din ziua praznicului înseamnă împărtășirea aceleiași bucurii pe care îngerii au avut-o la Nașterea Pruncului Sfânt.

Momente de bucurie oferă oamenii de Crăciun prin vestirea Nașterii Domnului. Cei care colindă se aseamănă îngerilor care aduc bucurie în casă. Așa se explică faptul că obiceiul colindatului a reușit să treacă în al treilea mileniu de existență fără a-și pierde valoarea, pentru că fiecare an reprezintă un „astăzi” continuu, iar pruncul Hristos se naște de fiecare dată, aduce mereu bucurie oamenilor și le reîmprospătează nădejdea veșniciei.

Colindele sunt urările de ceață, melodia diferențiindu-le profund de alte urări recitate, cât și de cele cântate de copii. Ele sunt considerate și cântece de leagăn închinat Pruncului Iisus de către oameni. Aceasta tradiție este universală, de aproape douăzeci de veacuri, simfonia divină a cetelor îngerești care au vestit Nașterea Domnului, se realizează în fiecare an de către colindători. Începutul colindatului a fost lăsat în seama copiilor mici, inocența vârstei oferind condiția prealabilă de puritate sacrală, garanție sigură a eficienței urărilor.

Inițial, colindele aveau o funcțiune rituală, aceea de urare pentru fertilitate, rodire și belșug, acest obicei flegat fie de începutul anului agrar (adică de venirea primăverii), fie de sfârșitul său (toamna, la culegerea recoltei). Pe de altă parte, un scop des întâlnit al colindelor era acela de alungare a spiritelor rele și de reîntâlnire cu cei plecați pe tărâmul celălalt. Peste timp, din semnificația inițială a colindelor s-a păstrat doar atmosfera sărbătorească, de ceremonie, petreceri și urări.

„Ritualul se desfășoară de obicei începând din Ajunul Crăciunului (24 decembrie), până în dimineața zilei următoare. Grupul de șase până la treizeci de tineri (colindători) alege un vătaf, care cunoaște obiceiurile tradiționale și vreme de patruzeci sau optsprezece zile ei se adună de patru, cinci ori pe săptămână, într-o casă special aleasă, ca să primească instrucția necesară.

În seara zilei de 24 decembrie, îmbrăcați în straie noi și împodobiți cu flori și zurgălăi, colindătorii fac urări mai întâi la casa gazdei, apoi trec pe la toate casele din sat. Chiuie pe străzi, cântă din trompete și bat darabana, pentru ca larma făcută să alunge duhurile rele și să-i vestească pe gospodari

de sosirea lor. Ei cântă prima colindă la fereastră, iar după ce au primit învoirea gazdelor, intră în casă. Colindătorii urează sănătate și bogăție, reprezentate în plan simbolic, de o rămurică de brad pusă într-un vas plin cu mere și pere mici. Exceptând familiile cele mai sărace, aceștia primesc de la toate gazdele numeroase daruri cum ar fi: colaci, plăcinte, fructe, carne, băutură etc. După ce au străbătut întreg satul, grupul colindătorilor organizează o serbare la care iau parte toți tinerii din ceată.

Ajunși la poartă, colindătorii adresează întrebarea „Ne primiți cu colinda?”, însă nu există casă de la care să plece fără să colinde. La intrarea în casă, la noi în Maramureș, cea mai cântată colindă e „Deschide ușa creștine”, colindă care „poveștește” venirea Mântuitorului pe pământ, aceasta fiind colinda de suflet a maramureșenilor:

”Deschide ușa creștine
Ca venim din nou la tine
Drumu-i lung si-am obosit
De departe am venit.

Și la Viflaeem am fost
Unde s-a născut Hristos,
Și-am văzut pe a sa mama
Pe care Maria-o cheamă. ”

.....

Cu drag, ne amintim vremurile în care eram mici și așteptam cu nerăbdare să se lase seara ca să mergem la colindat, ne adunam și ne bucuram de fiecare dar primit și de fiecare prăjitură, care ni se părea și mai gustoasă decât ultima sau de banii primiți, pentru că vremurile s-au schimat.

Pentru a face o comparație l-am rugat pe bunicul meu să-mi descrie cum era pe vremea lui această sărbătoare :

„Când eram eu tânăr, ne pregăteam înainte cu două săptămâni și învățam colindele, le repetam în fiecare seară ca să iasă bine. Când se însera, ne pregăteam trăistuțele și abia așteptam să luăm, pe rând fiecare casă. Prima dată intra în casă un băiat, pentru că se zicea că poartă noroc. Noi nu întrebam niciodată dacă primeau cu colinda, pentru că nu era nimeni care nu primea. Primeam fiecare câte un măr, alune, prăjituri, după care plecam mai departe. După mai multe ore, mergeam acasă că ne erau înghețate picioarele, după atâta umblat în zăpadă cu opinci.” Din păcate, tradiția

s-a mai pierdut în timp și fiecare dintre generații a mai schimbat-o și nu întotdeauna în bine, iar acest lucru se simte, mai ales în inima satului, mai ales de către bătrânii noștri care luptă pentru conservarea obiceiurilor.

Cu ocazia marelui praznic al Nașterii Domnului să-L rugăm pe Dumnezeu să facă din casa noastră peșteră, iar din sufletul nostru iesle în care să se nască Pruncul Sfânt, care cu harul Preasfântului Duh să aducă bucurie și pace în casele noastre.

Bibliografie

Simion Marian Florea- Colindul la români

POMUL DE CRĂCIUN

*Prof. Jichici Corina,
Liceul Tehnologic „Petre Mitroi” Biled, jud. Timiș*

Pentru fiecare dintre noi, seara de Ajun este magică, toată familia se strânge pentru a împodobi bradul, moment unic al anului și prilej de bucurie atât pentru cei mici, cât și pentru cei mari.

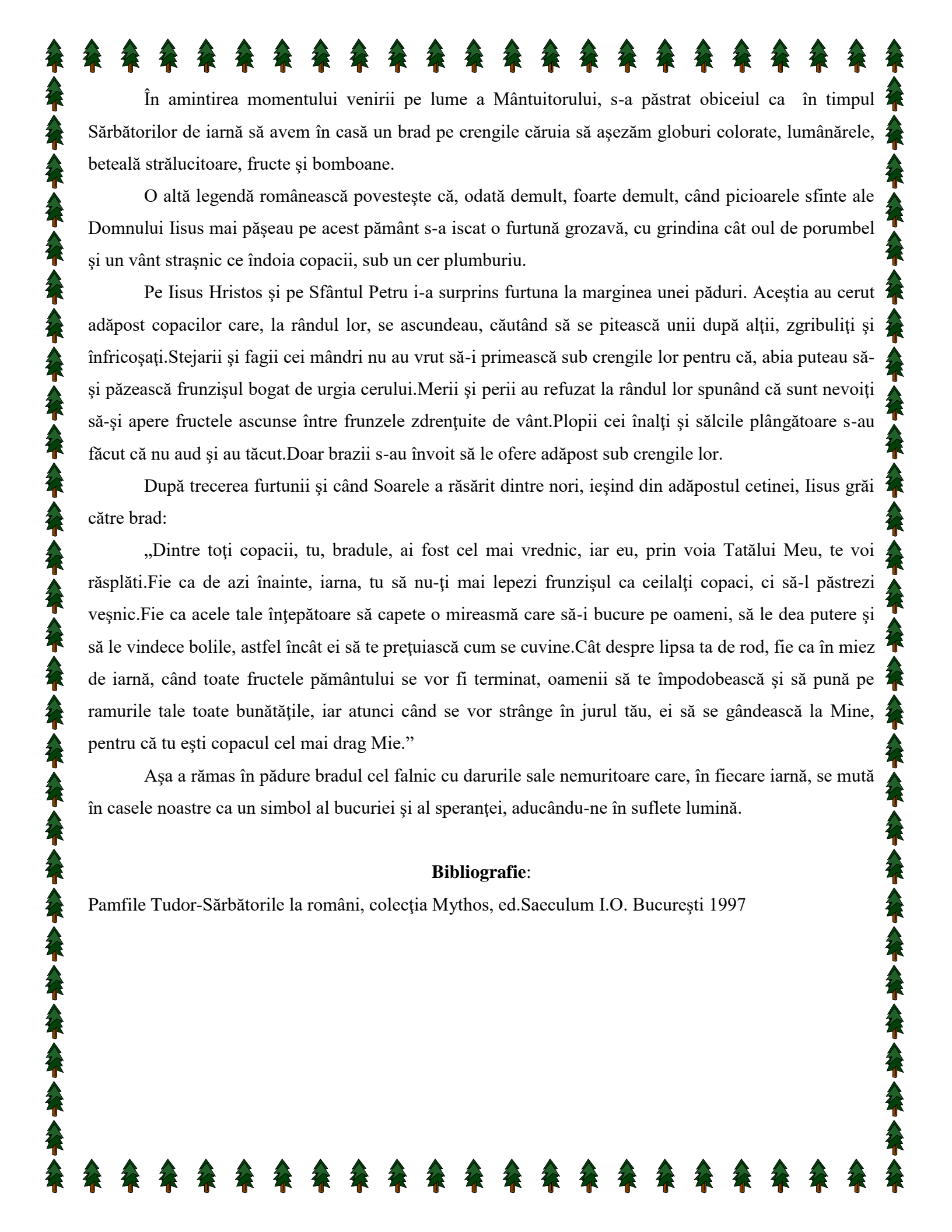
Cinstirea Nașterii Domnului și farmecul Sărbătorilor de iarnă gravitează în jurul „inimii” luminoase din casele noastre, care este bradul frumos împodobit sub ale cărui crengi se ascund cadourile așteptate cu mare emoție de toți din familie.

După cum arată marele etnograf Tudor Pamfile în trilogia „Sărbătorile la români” apărută în 1910 în colecția Academiei Române sub titlul „Din vieța poporului român, Culegeri și studii”, în satele noastre nu exista datina pomului de Crăciun, care a venit „din Apus” și s-a încetățenit întâi la orașe, iar apoi prin intermediul școlilor a intrat și la sate.

În acest sens, îl citează pe Petre Ispirescu care spune că, s-a minunat mult pentru întâiul pom pe care l-a văzut la un neamț- „atunci am socotit că în acea casă a murit cineva”.

Totuși există o legendă care leagă bradul de Nașterea Domnului. Conform tradiției, la nașterea Pruncului Iisus, îngerii au venit în jurul Său, la fel ca și cei trei magi ce au pornit la drum călăuziți de steaua sfântă ce le-a luminat calea. Aceștia veneau să se închine Împăratului lumii și au luat cu ei daruri care să arate dragostea și bucuria lor: aur, smirnă și tămâie.

Ajungând aproape de Bethleem, orașul unde s-a născut Mântuitorul, au vrut să adauge darurilor o floare sau o creangă de copac pentru a arăta că, nu numai oamenii se bucură de venirea pe lume a Mântuitorului, ci și întreaga natură. Fiind iarnă nu era nici un copac înverzit și nici vorbă de flori. Însă, pe vârful unui deal au zărit un brăduț mic. Bucuroși l-au luat cu ei și atunci când au ajuns lângă Maica Domnului și Pruncul Iisus, au așezat bradul alături și au atârnat darurile pe crengile verzi. De atunci, bradul este numit și Pomul de Crăciun.

În amintirea momentului venirii pe lume a Mântuitorului, s-a păstrat obiceiul ca în timpul Sărbătorilor de iarnă să avem în casă un brad pe crengile căruia să așezăm globuri colorate, lumânările, beteală strălucitoare, fructe și bomboane.

O altă legendă românească povestește că, odată demult, foarte demult, când picioarele sfinte ale Domnului Iisus mai pășeau pe acest pământ s-a iscat o furtună grozavă, cu grindina cât oul de porumbel și un vânt strașnic ce îndoia copacii, sub un cer plumburiu.

Pe Iisus Hristos și pe Sfântul Petru i-a surprins furtuna la marginea unei păduri. Aceștia au cerut adăpost copacilor care, la rândul lor, se ascundeau, căutând să se pitească unii după alții, zgribuliți și înfricoșați. Stejarii și fagii cei mândri nu au vrut să-i primească sub crengile lor pentru că, abia puteau să-și păzească frunzișul bogat de urgia cerului. Merii și perii au refuzat la rândul lor spunând că sunt nevoiți să-și apere fructele ascunse între frunzele zdrențuite de vânt. Plopii cei înalți și sălcile plângătoare s-au făcut că nu aud și au tăcut. Doar brazilii s-au învoit să le ofere adăpost sub crengile lor.

După trecerea furtunii și când Soarele a răsărit dintre nori, ieșind din adăpostul cetinei, Iisus grăi către brad:

„Dintre toți copacii, tu, bradule, ai fost cel mai vrednic, iar eu, prin voia Tatălui Meu, te voi răsplăti. Fie ca de azi înainte, iarna, tu să nu-ți mai lepezi frunzișul ca ceilalți copaci, ci să-l păstrezi veșnic. Fie ca acele tale înțepătoare să capete o mireasmă care să-i bucure pe oameni, să le dea putere și să le vindece bolile, astfel încât ei să te prețuiască cum se cuvine. Cât despre lipsa ta de rod, fie ca în miez de iarnă, când toate fructele pământului se vor fi terminat, oamenii să te împodobească și să pună pe ramurile tale toate bunătățile, iar atunci când se vor strânge în jurul tău, ei să se gândească la Mine, pentru că tu ești copacul cel mai drag Mie.”

Așa a rămas în pădure bradul cel falnic cu darurile sale nemuritoare care, în fiecare iarnă, se mută în casele noastre ca un simbol al bucuriei și al speranței, aducându-ne în suflete lumină.

Bibliografie:

Pamfile Tudor-Sărbătorile la români, colecția Mythos, ed. Saeculum I.O. București 1997

CREȘTINISMUL, FACTOR DE ROMANIZARE AL DACO-ROMANILOR

Prof. Ene Doina-Mihaela

Școala Gimnazială Morteni

Școala Gimnazială Pătroaia Vale, Județul Dâmbovița

Crăciunul nu este numai o sărbătoare religioasă, dar și una culturală, fiind un prilej de bilanț și de reflecție. Crăciunul, eveniment sărbătorit pe 25 decembrie, semnifică nașterea lui Iisus Cristos. Acesta s-a născut la Bethlehem, în Palestina, în vremea în care la Roma era împărat Octavian.

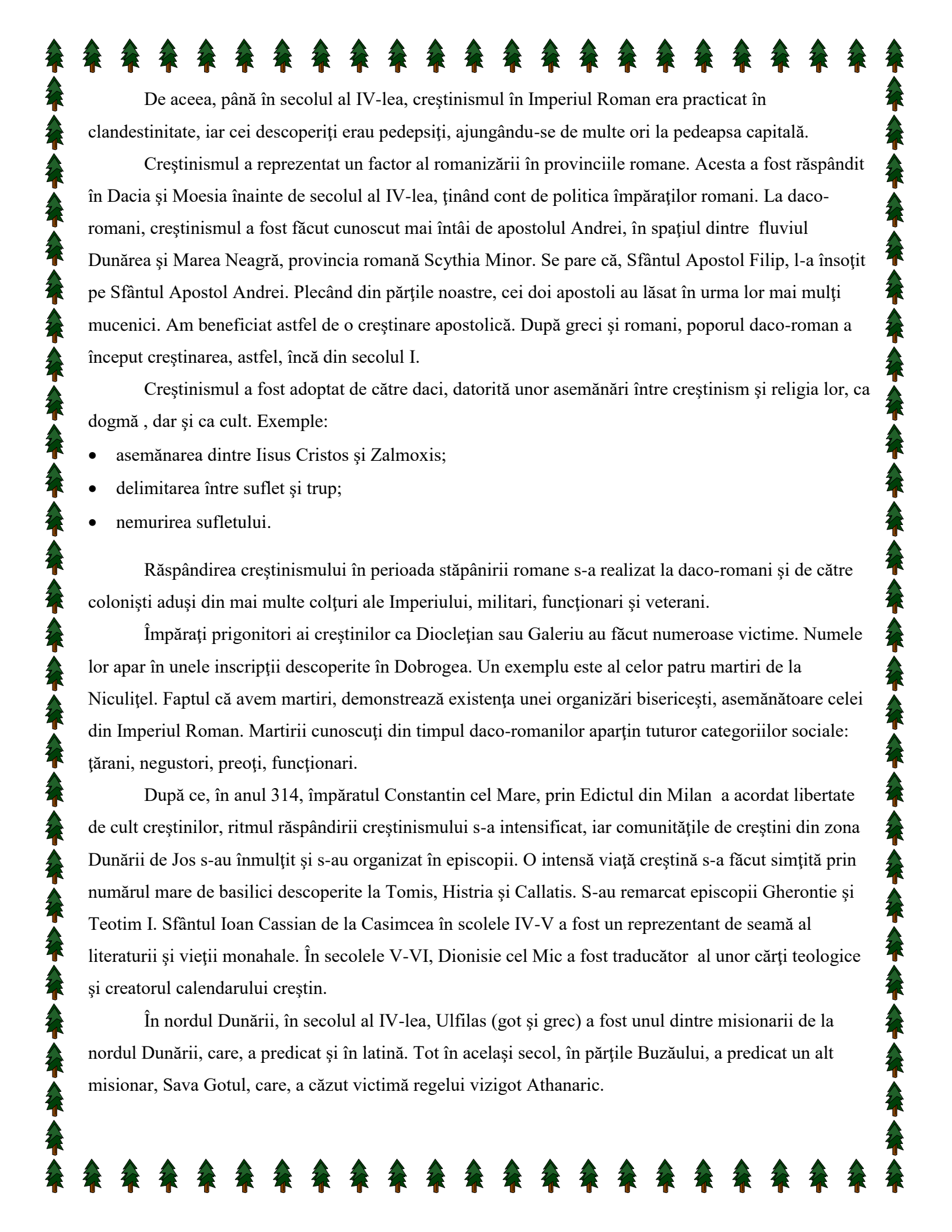
Creștinismul este religia întemeiată de Iisus Cristos, prin credința într-un singur Dumnezeu (Sfânta Treime: Tatăl, Fiul și Sfântul Duh), iubire față de acesta și față de oameni. Această religie monoteistă se constituie pe credința în Iisus Cristos ca fiu și mesager al lui Dumnezeu. Deoarece Cristos s-a născut în Palestina și de acolo a început să predice, acest fapt determină originile asiatice ale acestei religii. „Țara Sfântă”, cum i s-a spus mai târziu Palestinei, era ocupată atunci de Imperiul Roman. În secolul al III-lea, această religie era destul de răspândită.

Creștinismul s-a dovedit a fi o religie revoluționară prin schimbările aduse în societate:

- se adresa tuturor oamenilor, indiferent de etnie: evrei, romani, sirieni, egipteni, greci, apoi migratorilor;
- punea semnul egalității între stăpâni și sclavi, bogați și săraci, femei și bărbați, romani și neromani;
- promova pacea între oameni, nu războaiele și vărsările de sânge;
- se adresa tuturor celor care sufereau.

La început, în Imperiul Roman, unde se practica multe religii, creștinismul era interzis, iar creștinii persecutați, din mai multe motive:

- creștinii refuzau să se închine împăraților zeificați și altor zei păgâni, numindu-i zei falși;
- romanii se temeau ca zeii lor să nu se răzbune și să-i pedepsească, ca, de exemplu, să fie învinși în războaie;
- romanii bogați nu acceptau „înfrățirea” cu sclavii lor;
- Imperiul Roman se menținea numai prin forță și războaie;
- i-au considerat vinovați pe creștini de toate nenorocirile din imperiu: epidemii, secete, incendii, atacurile migratorilor.

De aceea, până în secolul al IV-lea, creștinismul în Imperiul Roman era practicat în clandestinitate, iar cei descoperiți erau pedepsiți, ajungându-se de multe ori la pedeapsa capitală.

Creștinismul a reprezentat un factor al romanizării în provinciile romane. Acesta a fost răspândit în Dacia și Moesia înainte de secolul al IV-lea, ținând cont de politica împăraților romani. La daco-romani, creștinismul a fost făcut cunoscut mai întâi de apostolul Andrei, în spațiul dintre fluviul Dunărea și Marea Neagră, provincia romană Scythia Minor. Se pare că, Sfântul Apostol Filip, l-a însoțit pe Sfântul Apostol Andrei. Plecând din părțile noastre, cei doi apostoli au lăsat în urma lor mai mulți mucenici. Am beneficiat astfel de o creștinare apostolică. După greci și romani, poporul daco-roman a început creștinarea, astfel, încă din secolul I.

Creștinismul a fost adoptat de către daci, datorită unor asemănări între creștinism și religia lor, ca dogmă, dar și ca cult. Exemple:

- asemănarea dintre Iisus Cristos și Zalmoxis;
- delimitarea între suflet și trup;
- nemurirea sufletului.

Răspândirea creștinismului în perioada stăpânirii romane s-a realizat la daco-romani și de către coloniști aduși din mai multe colțuri ale Imperiului, militari, funcționari și veterani.

Împărați prigonitori ai creștinilor ca Dioclețian sau Galeriu au făcut numeroase victime. Numele lor apar în unele inscripții descoperite în Dobrogea. Un exemplu este al celor patru martiri de la Niculițel. Faptul că avem martiri, demonstrează existența unei organizări bisericești, asemănătoare celei din Imperiul Roman. Martirii cunoscuți din timpul daco-romanilor aparțin tuturor categoriilor sociale: țărani, negustori, preoți, funcționari.

După ce, în anul 314, împăratul Constantin cel Mare, prin Edictul din Milan a acordat libertate de cult creștinilor, ritmul răspândirii creștinismului s-a intensificat, iar comunitățile de creștini din zona Dunării de Jos s-au înmulțit și s-au organizat în episcopii. O intensă viață creștină s-a făcut simțită prin numărul mare de basilici descoperite la Tomis, Histria și Callatis. S-au remarcat episcopii Gherontie și Teotim I. Sfântul Ioan Cassian de la Casimcea în secolele IV-V a fost un reprezentant de seamă al literaturii și vieții monahale. În secolele V-VI, Dionisie cel Mic a fost traducător al unor cărți teologice și creatorul calendarului creștin.

În nordul Dunării, în secolul al IV-lea, Ulfilas (got și grec) a fost unul dintre misionarii de la nordul Dunării, care, a predicat și în latină. Tot în același secol, în părțile Buzăului, a predicat un alt misionar, Sava Gotul, care, a căzut victimă regelui vizigot Athanaric.

Răspândirea creștinismului la nord de Dunăre, este demonstrată de numeroase obiecte specifice descoperite în fostele cetăți romane: Porolissum, Apulum, Drobeta. Simbolurile creștine folosite erau crucea și crisonul. Biserici paleocreștine au fost scoase la lumină la Porolissum și Sucidava (Celei). Obiecte de cult ca: cruciulițe, opaițe, vase cu simboluri creștine au fost identificate pe un spațiu vast. Este binecunoscut și donariul de la Biertan (Sibiu) ce conține o inscripție în latină. De asemenea, s-au aflat mai multe morminte de înmormântare, creștine, cu obiecte de inventar specifice.

Vechimea creștinismului la daco-romani rezultă și din argumente lingvistice, termenii bisericești fiind preluați din limba latină, deși din secolul al X-lea, limba de cult a fost înlocuită cu slavona. Exemple de astfel de termeni sunt: creștin, cruce, biserică, Dumnezeu, duminică, mormânt, priveghi, preot, rugăciune. Etimologia cuvântului Crăciun este încă nelămurită, deși, sunt voci care, susțin proveniența sa latină.

Prin etnogeneza, poporul român s-a format la sfârșitul secolului al VIII-lea. Se poate afirma că, poporul român s-a constituit pe baze religioase creștine. De-a lungul secolelor, creștinismul a contribuit la unitatea și moralitatea poporului nostru. Faptul că și astăzi, românii prezintă o majoritate creștină, arată trăinicia și justetea acestei religii.

Bibliografie:

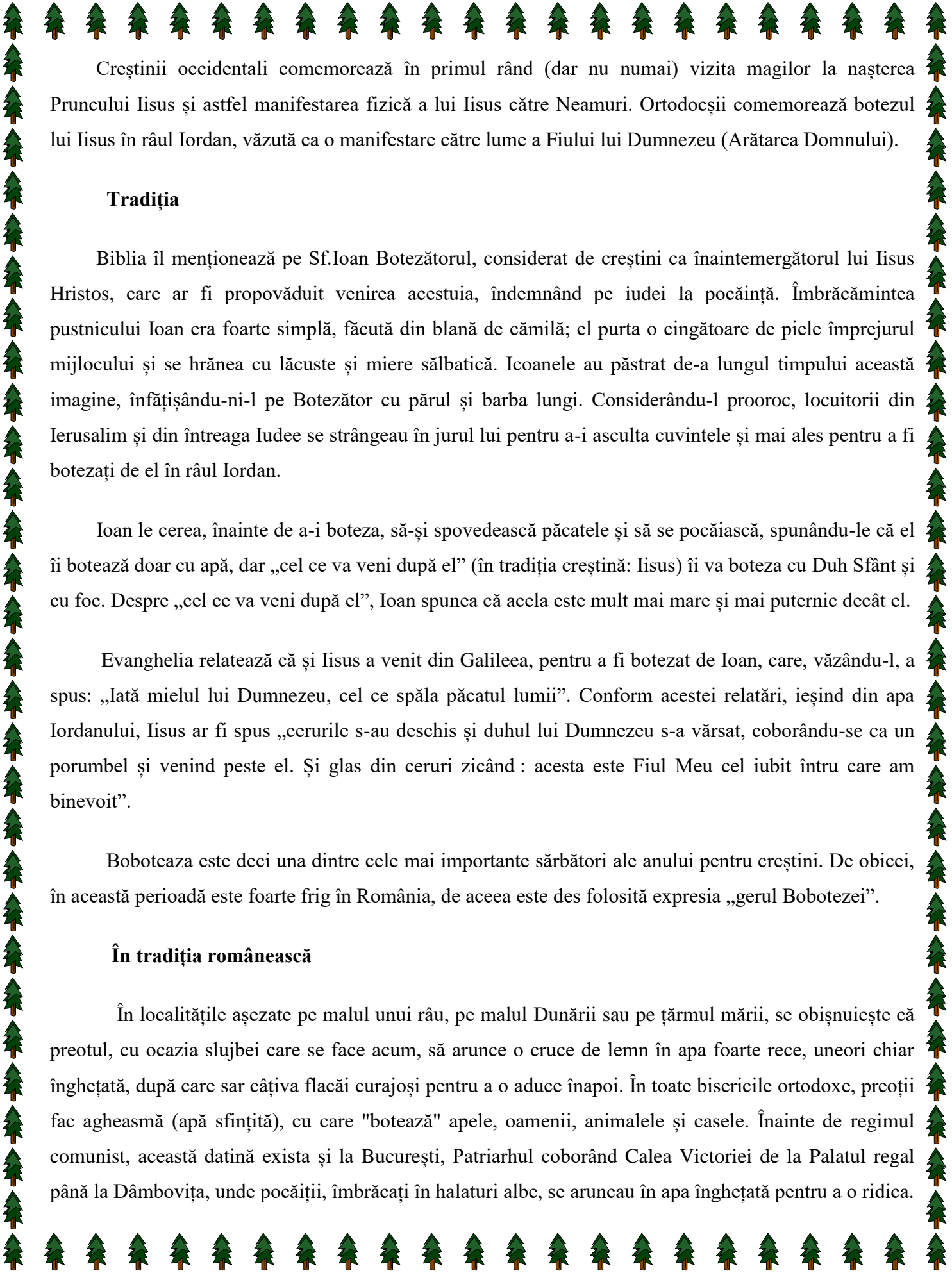
1. Gheorghiuța, L., Oane, S., 1995, *Istorie, Manual pentru clasa a V-a*, Editura Teora, București,
2. Oane, S., Ochescu, M., 2000, *Istorie, Manual pentru clasa a VIII-a*, Editura Humanitas Educational, București

BOBOTEAZA

*Prof. Inv. Primar Neacsu Alina Georgiana
Sc. Gimnaziala Ploscuteni, Jud. Vrancea*

Boboteaza sau **epifania** este sărbătorită la 6 ianuarie de către Biserica ortodoxă și catolică. Boboteaza încheie ciclul celor 12 zile ale sărbătorilor de iarnă care încep în Ajunul Crăciunului. În grecește, cuvântul Bobotează este numit *Teofanie* sau *Epifanie* care se traduce prin "Arătarea Domnului", adică a Sfintei Treimi.

Creștinii occidentali comemorează în primul rând (dar nu numai) vizita magilor la nașterea Pruncului Iisus și astfel manifestarea fizică a lui Iisus către Neamuri. Ortodocșii comemorează botezul lui Iisus în râul Iordan, văzută ca o manifestare către lume a Fiului lui Dumnezeu (Arătarea Domnului).

Tradiția

Biblia îl menționează pe Sf. Ioan Botezătorul, considerat de creștini ca înaintemergătorul lui Iisus Hristos, care ar fi propovăduit venirea acestuia, îndemnând pe iudei la pocăință. Îmbrăcămintea pustnicului Ioan era foarte simplă, făcută din blană de cămilă; el purta o cingătoare de piele împrejurul mijlocului și se hrănea cu lăcuste și miere sălbatică. Icoanele au păstrat de-a lungul timpului această imagine, înfățișându-l pe Botezător cu părul și barba lungi. Considerându-l proroc, locuitorii din Ierusalim și din întreaga Iudee se strâneau în jurul lui pentru a-i asculta cuvintele și mai ales pentru a fi botezați de el în râul Iordan.

Ioan le cerea, înainte de a-i boteza, să-și spovedească păcatele și să se pocăiască, spunându-le că el îi botează doar cu apă, dar „cel ce va veni după el” (în tradiția creștină: Iisus) îi va boteza cu Duh Sfânt și cu foc. Despre „cel ce va veni după el”, Ioan spunea că acela este mult mai mare și mai puternic decât el.

Evangelia relatează că și Iisus a venit din Galileea, pentru a fi botezat de Ioan, care, văzându-l, a spus: „Iată mielul lui Dumnezeu, cel ce spăla păcatul lumii”. Conform acestei relatări, ieșind din apa Iordanului, Iisus ar fi spus „cerurile s-au deschis și duhul lui Dumnezeu s-a vărsat, coborându-se ca un porumbel și venind peste el. Și glas din ceruri zicând : acesta este Fiul Meu cel iubit întru care am binevoit”.

Boboteaza este deci una dintre cele mai importante sărbători ale anului pentru creștini. De obicei, în această perioadă este foarte frig în România, de aceea este des folosită expresia „gerul Bobotezei”.

În tradiția românească

În localitățile așezate pe malul unui râu, pe malul Dunării sau pe țărmul mării, se obișnuiește că preotul, cu ocazia slujbei care se face acum, să arunce o cruce de lemn în apa foarte rece, uneori chiar înghețată, după care sar câțiva flacăi curajoși pentru a o aduce înapoi. În toate bisericile ortodoxe, preoții fac agheasmă (apă sfințită), cu care "botează" apele, oamenii, animalele și casele. Înainte de regimul comunist, această datină exista și la București, Patriarhul coborând Calea Victoriei de la Palatul regal până la Dâmbovița, unde pocăiții, îmbrăcați în halaturi albe, se aruncau în apa înghețată pentru a o ridica.

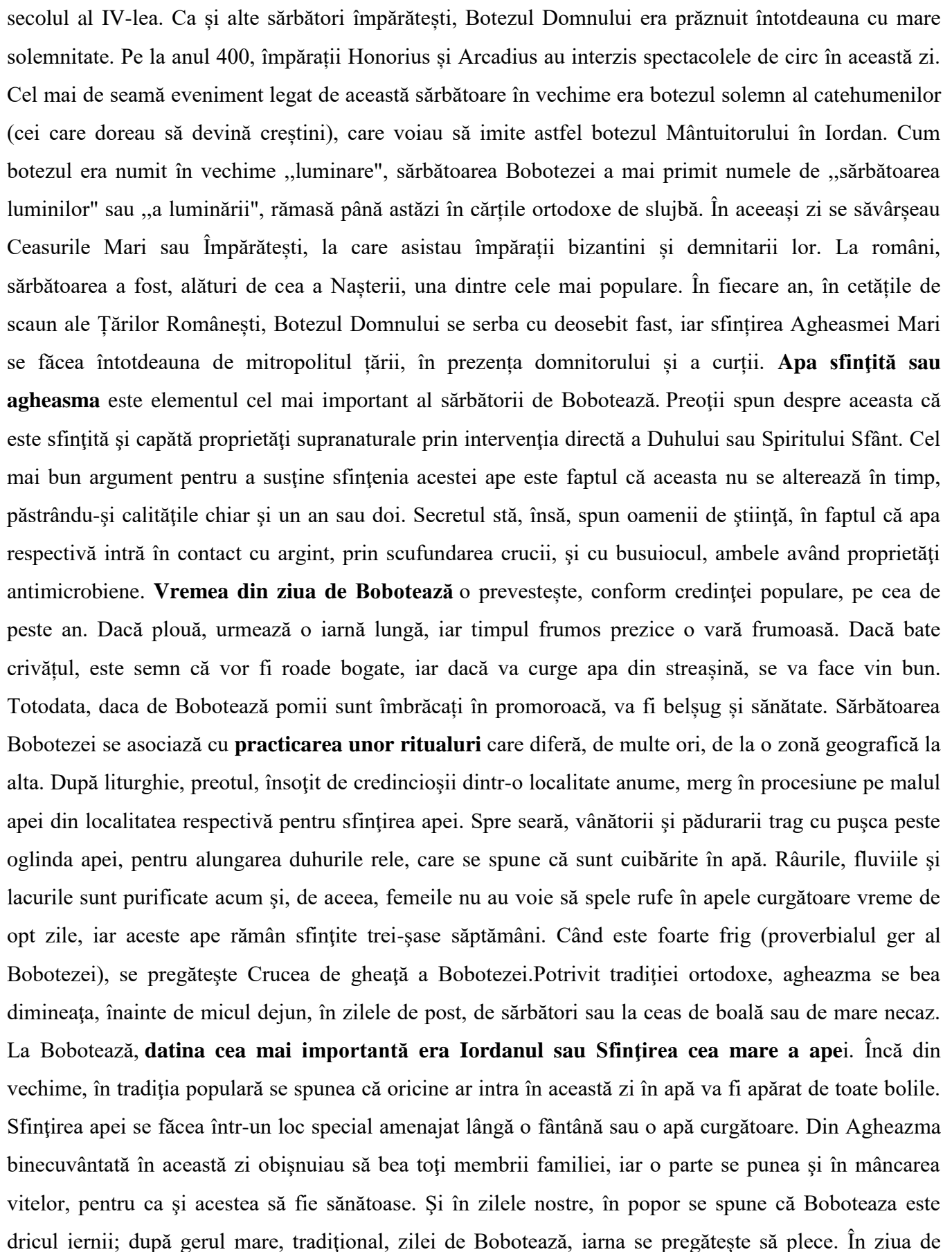
Această tradiție face parte din multe altele în legătură cu Boboteaza, încărcate de practici magice și obiceiuri agrare preluate în creștinism din tradițiile anterioare, precum fertilitatea, purificarea, cinstirea apei și a focului. Boboteaza este astfel și o sărbătoare dedicată purificării naturii, și mai ales a apelor, de forțele răului. Acum se colindă, se prevestește cum va fi vremea în noul an, sau cum va fi recolta. Se crede că în aceste zile animalele vorbesc, capătând puteri neobișnuite. Peste obiceiurile creștine ortodoxe de sfințire a apelor sau de scufundare a crucii s-au suprapus și multe practici păgâne, cum ar fi afumarea grajdurilor și a vitelor pentru alungarea duhurilor rele din acestea, aprinderea focurilor pe câmp sau colindele însoțite de tot felul de strigături și zgomote. Toate acestea au în general un rol de curățire și de îndepărtare a răului. Tradiția ortodoxă cere ca acum să se mănânce piftie și grâu fiert și să se bea vin roșu.

BUCURIA SĂRBĂTORILOR DE IARNĂ BOBOTEAZA

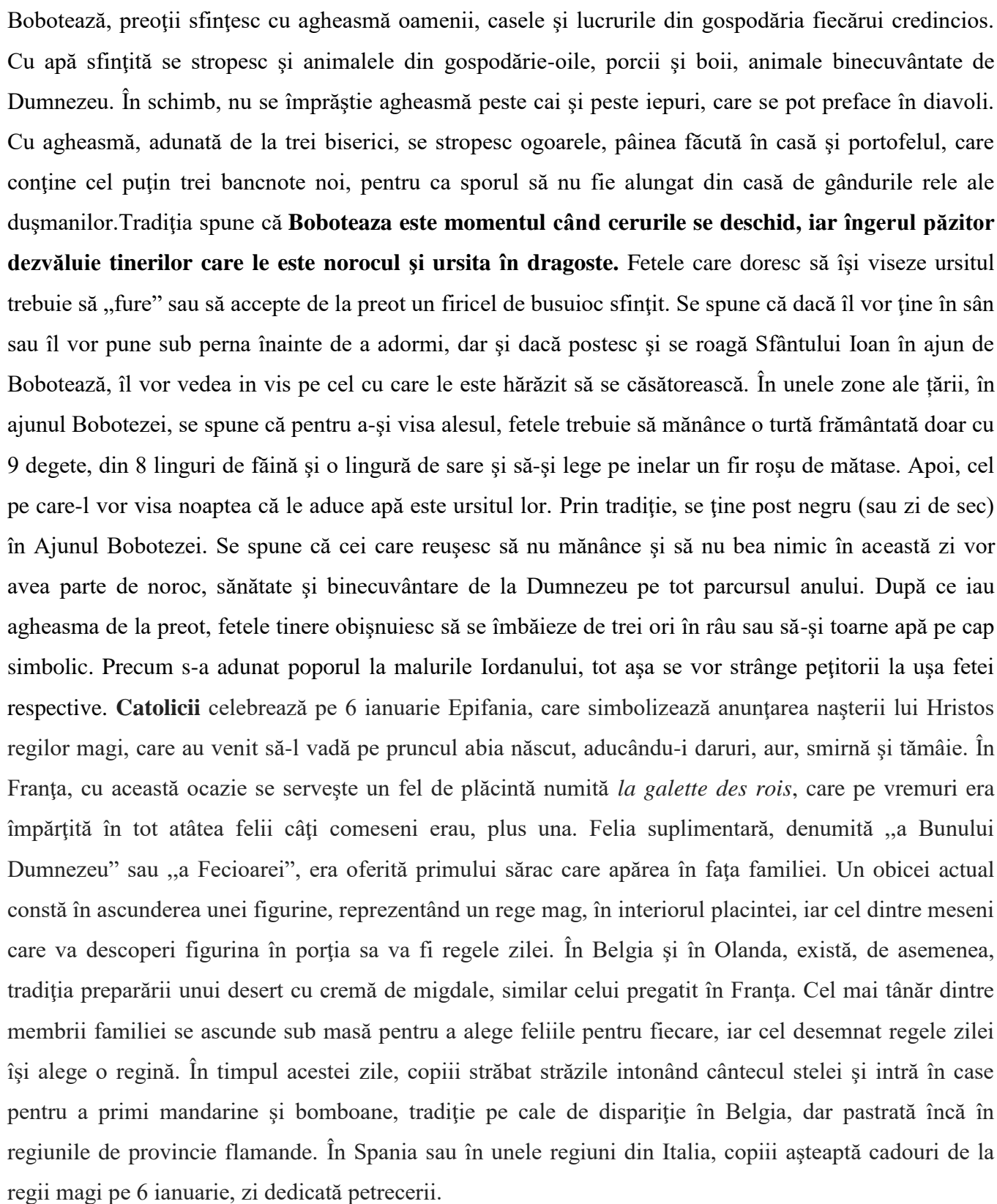

*Perteza Cristina – Adriana,
Liceul Tehnologic Constantin Brâncoveanu,
Târgoviște, Județul Dâmbovița*

Boboteaza face parte din suita celor 12 sărbători creștine importante și este menită să reamintească cele petrecute la apa Iordanului, înainte ca Iisus să pășească în viața publică, de aceea Biserica mai numește Boboteaza și „Arătarea Domnului”, „Dumnezeiasca Arătare” sau „Epifania”, această din urmă denumire provenind din limba greacă și înseamnând „arătare”, „descoperire”, „revelare”. De fapt, Boboteaza înseamnă înnoirea omului creștin. Botezul Domnului în Iordan are o dublă semnificație: pe de o parte, prin cufundarea în apele Iordanului, Iisus Hristos sfințește firea apelor, pregătind oarecum botezul creștin; pe de altă parte, în această zi, Sfânta Treime s-a arătat pentru prima dată: Dumnezeu Tatăl, prin glasul care zice: „Acesta este Fiul Meu iubit întru care am binevoit”, Duhul Sfânt în chip simbolic de porumbel, care odihnește peste Hristos, și Mântuitorul botezat de Ioan în apa Iordanului. Începutul acestei sărbători datează cel puțin din secolul al III-lea, de când avem mențiuni despre existența ei, fiind atestată pentru prima dată în Alexandria, de Clement Alexandrinul. „Constituțiile Apostolice” o menționează printre primele sărbători creștine. O altă scriere, „Testamentum Domini” (sec. IV) o amintește ca singura sărbătoare existentă, alături de Nașterea și de Învierea Domnului. Din secolul al IV-lea înainte, avem mărturii numeroase despre Bobotează, din predicile celebre ținute de Părinții Bisericii. În Apus nu avem dovezi despre existența ei înainte de

secolul al IV-lea. Ca și alte sărbători împărătești, Botezul Domnului era prăznuit întotdeauna cu mare solemnitate. Pe la anul 400, împărații Honorius și Arcadius au interzis spectacolele de circ în această zi. Cel mai de seamă eveniment legat de această sărbătoare în vechime era botezul solemn al catehumenilor (cei care doreau să devină creștini), care voiau să imite astfel botezul Mântuitorului în Iordan. Cum botezul era numit în vechime „luminare”, sărbătoarea Bobotezei a mai primit numele de „sărbătoarea luminilor” sau „a luminării”, rămasă până astăzi în cărțile ortodoxe de slujbă. În aceeași zi se săvârșeau Ceasurile Mari sau Împărătești, la care asistau împărații bizantini și demnitarii lor. La români, sărbătoarea a fost, alături de cea a Nașterii, una dintre cele mai populare. În fiecare an, în cetățile de scaun ale Țărilor Românești, Botezul Domnului se serba cu deosebit fast, iar sfințirea Agheasmei Mari se făcea întotdeauna de mitropolitul țării, în prezența domnitorului și a curții. **Apa sfințită sau agheasma** este elementul cel mai important al sărbătorii de Bobotează. Preoții spun despre aceasta că este sfințită și capătă proprietăți supranaturale prin intervenția directă a Duhului sau Spiritului Sfânt. Cel mai bun argument pentru a susține sfințenia acestei ape este faptul că aceasta nu se alterează în timp, păstrându-și calitățile chiar și un an sau doi. Secretul stă, însă, spun oamenii de știință, în faptul că apa respectivă intră în contact cu argint, prin scufundarea crucii, și cu busuiocul, ambele având proprietăți antimicrobiene. **Vremea din ziua de Bobotează** o prevestește, conform credinței populare, pe cea de peste an. Dacă plouă, urmează o iarnă lungă, iar timpul frumos prezice o vară frumoasă. Dacă bate crivățul, este semn că vor fi roade bogate, iar dacă va curge apa din streășină, se va face vin bun. Totodată, dacă de Bobotează pomii sunt îmbrăcați în promoroacă, va fi belșug și sănătate. Sărbătoarea Bobotezei se asociază cu **practicarea unor ritualuri** care diferă, de multe ori, de la o zonă geografică la alta. După liturghie, preotul, însoțit de credincioșii dintr-o localitate anume, merg în procesiune pe malul apei din localitatea respectivă pentru sfințirea apei. Spre seară, vânătorii și pădurarii trag cu pușca peste oglinda apei, pentru alungarea duhurilor rele, care se spune că sunt cuibărite în apă. Râurile, fluviile și lacurile sunt purificate acum și, de aceea, femeile nu au voie să spele rufe în apele curgătoare vreme de opt zile, iar aceste ape rămân sfințite trei-șase săptămâni. Când este foarte frig (proverbiul ger al Bobotezei), se pregătește Crucea de gheață a Bobotezei. Potrivit tradiției ortodoxe, agheazma se bea dimineața, înainte de micul dejun, în zilele de post, de sărbători sau la ceas de boală sau de mare necaz. La Bobotează, **datina cea mai importantă era Iordanul sau Sfințirea cea mare a apei**. Încă din vechime, în tradiția populară se spunea că oricine ar intra în această zi în apă va fi apărat de toate bolile. Sfințirea apei se făcea într-un loc special amenajat lângă o fântână sau o apă curgătoare. Din Agheazma binecuvântată în această zi obișnuiau să bea toți membrii familiei, iar o parte se punea și în mâncarea vitelor, pentru ca și acestea să fie sănătoase. Și în zilele noastre, în popor se spune că Boboteaza este dricul iernii; după gerul mare, tradițional, zilei de Bobotează, iarna se pregătește să plece. În ziua de

Bobotează, preoții sfințesc cu agheasmă oamenii, casele și lucrurile din gospodăria fiecărui credincios. Cu apă sfințită se stropesc și animalele din gospodărie-oile, porcii și boii, animale binecuvântate de Dumnezeu. În schimb, nu se împrăștie agheasmă peste cai și peste iepuri, care se pot preface în diavoli. Cu agheasmă, adunată de la trei biserici, se stropesc ogoarele, pâinea făcută în casă și portofelul, care conține cel puțin trei bancnote noi, pentru ca sporul să nu fie alungat din casă de gândurile rele ale dușmanilor. Tradiția spune că **Boboteaza este momentul când cerurile se deschid, iar îngerul păzitor dezvăluie tinerilor care le este norocul și ursita în dragoste.** Fetele care doresc să își viseze ursitul trebuie să „fure” sau să accepte de la preot un firicel de busuioc sfințit. Se spune că dacă îl vor ține în sân sau îl vor pune sub perna înainte de a adormi, dar și dacă postesc și se roagă Sfântului Ioan în ajun de Bobotează, îl vor vedea în vis pe cel cu care le este hărăzit să se căsătorească. În unele zone ale țării, în ajunul Bobotezei, se spune că pentru a-și visa alesul, fetele trebuie să mănânce o turtă frământată doar cu 9 degete, din 8 linguri de făină și o lingură de sare și să-și lege pe inelar un fir roșu de mătase. Apoi, cel pe care-l vor visa noaptea că le aduce apă este ursitul lor. Prin tradiție, se ține post negru (sau zi de sec) în Ajunul Bobotezei. Se spune că cei care reușesc să nu mănânce și să nu bea nimic în această zi vor avea parte de noroc, sănătate și binecuvântare de la Dumnezeu pe tot parcursul anului. După ce iau agheasma de la preot, fetele tinere obișnuiesc să se îmbăieze de trei ori în râu sau să-și toarne apă pe cap simbolic. Precum s-a adunat poporul la malurile Iordanului, tot așa se vor strânge peșitorii la ușa fetei respective. **Catolicii** celebrează pe 6 ianuarie Epifania, care simbolizează anunțarea nașterii lui Hristos regilor magi, care au venit să-l vadă pe pruncul abia născut, aducându-i daruri, aur, smirnă și tămâie. În Franța, cu această ocazie se servește un fel de plăcintă numită *la galette des rois*, care pe vremuri era împărțită în tot atâtea felii câți comeseni erau, plus una. Felia suplimentară, denumită „a Bunului Dumnezeu” sau „a Fecioarei”, era oferită primului sărac care apărea în fața familiei. Un obicei actual constă în ascunderea unei figurine, reprezentând un rege mag, în interiorul placintei, iar cel dintre meseni care va descoperi figurina în porția sa va fi regele zilei. În Belgia și în Olanda, există, de asemenea, tradiția preparării unui desert cu cremă de migdale, similar celui pregătit în Franța. Cel mai tânăr dintre membrii familiei se ascunde sub masă pentru a alege feliile pentru fiecare, iar cel desemnat regele zilei își alege o regină. În timpul acestei zile, copiii străbat străzile intonând cântecul stelei și intră în case pentru a primi mandarine și bomboane, tradiție pe cale de dispariție în Belgia, dar pastrată încă în regiunile de provincie flamande. În Spania sau în unele regiuni din Italia, copiii așteaptă cadouri de la regii magi pe 6 ianuarie, zi dedicată petrecerii.

BIBLIOGRAFIE:

<http://www.agerpres.ro/flux-documentare/2015/01/06/sarbatoarea-botezului-domnului-boboteaza--08-15-05>

<http://www.mediafax.ro/social/boboteaza-si-sfantul-ioan-marcheaza-sfarsitul-sarbatorilor-dedicat-nasterii-mantuitorului-14955339>

<http://alba24.ro/boboteaza-traditii-si-obiceiuri-la-inceput-de-an-de-ce-nu-trebuie-sa-te-speli-pe-cap-in-6-ianuarie-ce-se-spune-ca-patesti-daca-aluneci-pe-gheata-462150.html>

<http://observator.ro/stiri-diverse-traditii-si-superstitii-de-boboteaza-352941.html>

PRACTICI DE ANUL NOU. PLUGUȘORUL

Profesor *Linca Florin- Gabriel*

Liceul de Arte „, Sabin Păuța”, Reșița

Spre deosebire de Crăciun, care este sărbătorit pretutindeni în România, **Anul Nou** are un statut aparte, cum observa în 1948 Tancred Bănățeanu, spațiul daco-românesc este despărțit printr-o linie de demarcație netă, care îl taie în două de la nord la sud. În partea răsăriteană a acestei linii, obiceiurile de **Anul Nou** sunt foarte ample și chiar mai importante decât cele de Crăciun, în vreme ce în partea vestică, localnicii numesc **Anul Nou- Crăciunul Mic-**, ceea ce dovedește că în raport cu sărbătoarea anterioară, **Anul Nou** este un moment festiv mai puțin important(chiar în ultimul deceniu, investigațiile de teren din Vest au relevat că **Anul Nou** nu are în sistemul tradițiilor un loc prea important; pentru multe comunități, **Anul Nou** continuă să fie „ o sărbătoare mică”, care se suprapune peste o altă sărbătoare importantă- Sfântul Vasile-, ce ține de stratul creștin al sărbătorii și Revelionul, care ține de sistemul sărbătorilor umane).

În spațiul în care **Anul Nou** este o sărbătoare cardinală, cu această ocazie, întâlnim trei categorii de practici:

- a) Plugușorul;
- b) Mascații(Urșii și Căluții);
- c) Sorcova.

Plugușorul se desfășoară în seara de 31 decembrie

sau, cel mult, în noaptea de 31 decembrie și 1 ianuarie; este un text de urare, menit să stimuleze rodnicia câmpurilor în anul ce urmează, care, deși, debutează prin versuri despre momentul performanței sale: „Iarna-i grea,/ Omătu’-i mare”, se dovedește ca substanță lingvistică, un text legat de primăvară, mai exact de muncile agricole. Mihai Pop avansează ideea că: „ Plugușorul este de fapt ceremonialul primei brazde, practicat de căpetenia obștii patriarhale.”

Ca ritual, Plugușorul este actualizat de o ceată de urători, neapărat băieți, formată din 2- 20 de băieți sau bărbați însurați de curând, care merg din casă în casă pentru a ura. În anumite, localități, în care este important obiceiul, spre deosebire de colindat, există mai multe tipuri de texte considerate „plugușoare”, diferite, în funcție de vârsta celor ce îl actualizează. Drept exemplu, poate fi menționat Plugurelul, în zona Vrancei, actualizat de copii de 10 ani, text de 6- 7 versuri, în locul urării propriuzise, unde copiii presară semințe de grâu și de porumb, simboluri ale fertilității.

În ceea ce privește recuzita, Plugușorul presupune existența unor obiecte simbolice: *un buhai* (= un vas de lemn, de forma unei putini; cu fundul acoperit cu piele de capră sau de oaie, bine întinsă, legată la mijloc cu o frânghie sau un cerc; prin mijlocul acestei piei, trece o șuviță de păr de cal fixată de un nod sau cu un băț trecut prin laț); buhaiul scoate sunetul unui animal folosit la muncile agricole; *bice*; *zurgălăi sau tălângi*- obiecte ce evocă sunetele muncilor agricole și care au funcție magică de a ține la distanță orice fel de spirit malefic.

Textul Plugușorului se construiește pe baza succesiunii muncilor agricole. Rând pe rând, sunt prezentate: aratul semănatul, secerișul, treieratul, măcinatul, făcutul și coacerea pâinii. Altfel spus, Plugușorul se dovedește un text ce conține pe larg **Povestea Facerii Pâinii**.

Îa afară de Plugușor ce are valoare protectoare, în folclorul românesc există și o variantă pentru copii, intitulată Turțița.

Deși Plugușorul nu caracteriza decât partea răsăriteană a spațiului tradițional românesc, începând cu anii 1950, el a început să se insinueze și în restul teritoriului, mai întâi ca un text învățat din manual, perceput ca text „laic”, sper deosebire de colinde, ce erau considerate religioase, fiind introdus în școală ca un text obligatoriu vorbind despre importanța muncii.

Bibliografie:

- Hedeșan, Otilia, *Curs de folclor*, Tipografia Universității de Vest, Timișoara, 1998;
- Hedeșan, Otilia, *Leții despre calendar*, Tipografia Universității de Vest, Timișoara, 2005;
- Marian, Simion- Florea, *Sărbătorile la români*, Editura Grai și suflet- Cultura Națională, București, 2001.

ANUL NOU

Prof. Stancioi Cătălina,

Școala Gimnazială Ionel Teodoreanu, București, sector 4

Pentru cel mai important moment, trecerea în noul an, pregătirile se reiau. În săptămâna dintre Crăciun și Anul Nou, în toate satele cetele de flăcăi se prepară pentru "urat", sistem complex de datini și obiceiuri. Pe înserat, în ajunul anului sunt așteptați să apară "Ursul", "Capra", "Bunghierii", "Căiuții", "Malanca", "Jienii", "Mascații" etc.

Concretizarea spectaculoasă a unor mituri antice legate de simbolistica animalelor, aceste manifestări reprezintă o modalitate originală de exprimare a arhaicelor asociații rituale dintre animale și cultul cvasiuniversal al soarelui. Există și un cuvânt generic pentru aceste obiceiuri : "mascații". Recuzita, măștile, costumele sunt pregătite din vreme. Mai ales măștile sunt cele care vorbesc cel mai mult despre imaginația și umorul săteanului român. Anume meșteri s-au specializat în confecționarea lor, ele devenind cu timpul adevărate podoabe de artă populară.

Faptul că aceste obiceiuri se practică la cumpăna dintre ani este justificat de simbolistica zilei de 31 decembrie care în gândirea populară reprezintă data morții dar și a renașterii ordinii cosmice. Structura ceremonială a obiceiului este în același timp plină de forță și vitalitate. Muzica și dansul remarcabile prin virtuozitate și dinamism, măștile pline de expresivitate, alcătuiesc un spectacol unic.

În diferite zone ale țării, costumația, interpretarea pot fi diferite, dar obiceiul este în esență același. Dacă acest fel de manifestare ne duce cu gândul la arhaice practici magice de alungare a maleficului, "Plugușorul", alt obicei, este strâns legat de mitul fertilității. Vorbe frumoase, de prosperitate și belșug sunt adresate de cetele care vin cu "Plugușorul", fiecărei gospodării. Ca o incantație magică, textul urării se transmite din tata în fiu și nu există român să nu-l cunoască.

Tot ajunul anului nou prilejuiește practicarea anumitor acte misterioase, care încearcă să prospecteze viitorul. Iată unul dintre obiceiuri : „Vergelul ”. Este un prilej de sărbătoare la care participă mai ales tinerii necăsătoriți și părinții acestora. Cei care fac "Vergelul" doresc să afle ce le rezervă noul an, mai ales dacă și cu cine se vor căsători.

În casa unei gazde, anunțați din vreme de "colceri" sau "chiamatori" se adună toți cei interesați. Într-un căzănel cu apă, cei ce doresc să-și cunoască viitorul aruncă un obiect personal (inel, mărgea, pieptene, ban, cuțit etc.).

Personajul cel mai de seamă este „Vergelatorul”. El urmează să "proorocească viitorul", să-și potrivească vorbele și să stârneasă hazul... Ajutându-se de două vergele de la războiul de țesut, acesta bate în marginea căzanelului, intonând o incantație. Obiect după obiect este scos din apă la cererea participanților. Tălmăcirea sensului obiectului este simplă : inel - nuntă, ban – bogăție, pieptene - bărbat colțos, cuțit - ceartă, piatră - căsătorie amânată etc. După ce toate răspunsurile au fost date, cu toții, triști sau plini de speranță, se adună în jurul căzanelului din care apa a fost înlocuită cu vin și petrecerea începe.

Când se apropie miezul nopții către noul an, țăranii obișnuiesc să prevadă cum va fi vremea în anul ce vine. Se folosesc de foile unei cepe mari pe care le desprind și le așează în ordine, numindu-le după lunile anului. În fiecare din ele pun puțină sare. A doua zi, de Sfântul Vasile, cel ce dezleagă vrăjile și făcăturile, ei vor verifica cât lichid a lăsat sarea topită în fiecare foaie. Așa vor ști (pentru că în mod misterios cantitățile sunt diferite) dacă vor avea secetă sau ploaie și în ce lună anume.

Prima săptămâna din ianuarie este marcată de două importante sărbători creștinești : Botezul Domnului (Boboteaza) pe 6 ianuarie, și Sfântul Ion pe 7 ianuarie. Toți românii se duc la biserică de Bobotează, pentru a lua apă sfințită, atât de necesară pentru tămăduire și purificare. În satele și orașele așezate pe maluri de ape, tinerii se întrec să scoată la mal crucea aruncată de preot în apa înghețată. Cel ce va reuși, va avea parte numai de bine. În aceste zile, atât de reci ale iernii, adunați pe lângă focuri, neavând altă treabă decât de a hrani animalele, țăranii români își trag sufletul alături de cei dragi, petrecând cu toți Ionii și Ioanele și pregătindu-se pentru truda care va veni curând, odată cu topirea zăpezii.

Bibliografie :

<http://artizanca.wordpress.com/>

<http://www.moldova.org/page/traditii-si-obiceiuri-in-moldova-60-rom.html>

MĂ MÂNDRESC CU TINE, DOAMNE

Gheorghe Lorena Gabriela,

Școala Gimnazială „N. I. Jilinski” Vernești, Buzău

Mă mândresc cu Tine, Doamne, Dumnezeule-Treime,
Când de Har mi-s grele foarte simțurile și preapline;
Cu glas mare-aș vrea să strig lumii-ntregi dumnezeirea
Ce-mi inundă val cu val mintea-ntreagă și simțirea.

Mă mândresc cu Tine, Doamne, Dumnezeule-minune
Când văd toate cum s-așază și din rele se fac bune.
Când tu disperarea cruntă o transformi în bucurie
Și limita de putere o renaști în apă vie.

Când în crudul întuneric înflorești lumină albă,
Otrava o faci nimica și mânia o faci calmă.
Țipătul de disperare Tu-l faci tril de ciocârlie
Și-urâciunea cea mai neagră o transformi în poezie.

Mă mândresc cu Tine, Doamne, Dumnezeule preabun,
Că m-ai smuls din rătăcire și m-ai așezat pe drum;
Mi-ai pus haină de lumină, Merinde mi-ai dat pe cale
Și-n urcușul către Tine mi-ai dat binecuvântare.

Mă mândresc cu Tine, Doamne, Dumnezeule al milei,
C-ai făcut dragoste-aleasă dintr-o viață numai silă;
Ai umplut cu Tine golul în biet sufletul meu sterp
Și în mintea mea nebună ai pus sfat preaînțelept.

Mă mândresc, Doamne, cu Tine, și-s nevrednic să Te strig,
Dar numai Tu reverși soare când sufletu-mi geme-n frig.
Tu mi-ai arătat că viața-mi este dată s-o sfințesc:
Varsă-n mine preadorirea dorului dumnezeiesc!

PARTEA A II-A

LUCRĂRILE ELEVILOR

NAȘTEREA DOMNULUI

Briceag Iulia, cls. a-IX-a B

Prof.dr. Nemeș Cristina Gabriela

Liceul Tehnologic "Liviu Rebreanu, Bălan-Harghita

An de an bucuria sărbătorilor de iarnă și, în special, cea a Nașterii Mântuitorului nostru Iisus Hristos, marchează ființa noastră, în sensul că ne umple de bucurie căci ne arată o mare taină-a Nașterii peste fire a lui Dumnezeu.

Prin Nașterea Sa, Domnul Iisus Hristos a dat un nou sens vieții noastre, în ceea ce privește persoana și slujirea lui Dumnezeu.

Gesturile, venite din inimile noastre, uneori mărunte și simple, dar atât de prețuite de Dumnezeu căci nici nu ne dăm seama. De exemplu, om care este etichetat ca fiind "rău", de fapt, există un fond bun, nealterat, plin de bunătate, compasiune, încredere, iubire pentru semenul său, dezvăluind astfel, un suflet uriaș în bunătate și o inimă plină de înțelepciune.

Crăciunul-Sfânta Sărbătoare a Nașterii Domnului-este sărbătoarea bunătății lui Dumnezeu, Tatăl Cel Cereșc, căci ni-l dăruiește pe Fiul Său Cel mai iubit. Consider că astfel, îl aduce pe om mai aproape de El, căci Fiul Său îi aduce la Tatăl, prin iubirea Sa.

Prin Iisus Hristos, Dumnezeu, s-a împăcat cu oamenii și le-a pus în inimii multă bucurie, mai ales de Sărbători. Crăciunul este pătrunderea iubirii în această lume întunecată și plină de mister, în același timp.

Îmi amintesc că, într-un an, de Crăciun mi-am dorit ceva foarte mult însă nu am primit, fapt pentru care am fost foarte supărată. Atunci, am ridicat ochii spre cer și mi-am spus că toate darurile pe care le primesc din partea părinților mei, aflați departe, la muncă în străinătate, nu valorează nimic în comparație cu prezența lor în casă, în jurul mesei, chiar dacă este mai sărăcăcioasă. Iubirea împlinește totul, chiar și mâncarea mai puțină sau jucării mai simple.

Acum, constat, că cel mai mare dar poate fi: prezența părinților și să-l am pe Dumnezeu în inimă. Acest lucru mă face cu adevărat fericită.

Un obicei frumos de sărbători este împodobirea bradului de Crăciun. Consider că este cel mai frumos lucru căci simbolizează unitatea familiei. Amintirile legate de împodobirea acestuia sunt legate de prezența familiei. Atunci te simți împlinit și fericit.

Cu brăduțul împodobit se aprinde spiritul Crăciunului, dincolo de tot ceea ce este material-cadouri, mai mari sau mai mici. Când ești copil, o jucărie înseamnă tot universul din jurul tău; când ești adolescent, Crăciunul înseamnă familia și toți cei dragi din jurul tău. Însă, ceea ce dă cu adevărat spiritul Crăciunului este apariția zăpezii și spectacolul feeric pe care acesta îl oferă, într-un peisaj de basm.

Ajunul Crăciunului înseamnă tradiție și datină din moși-strămoși. Bradul, colindele, masa cu bunătăți specifice, dar mai ales, mersul la biserică în costum popular. Țin minte că bunicii mei mergeau la biserică îmbrăcați astfel. Și, parcă și colindele erau mult mai frumoase...

BUCURIA NAȘTERII DOMNULUI

Eleva: Panait Alexandra

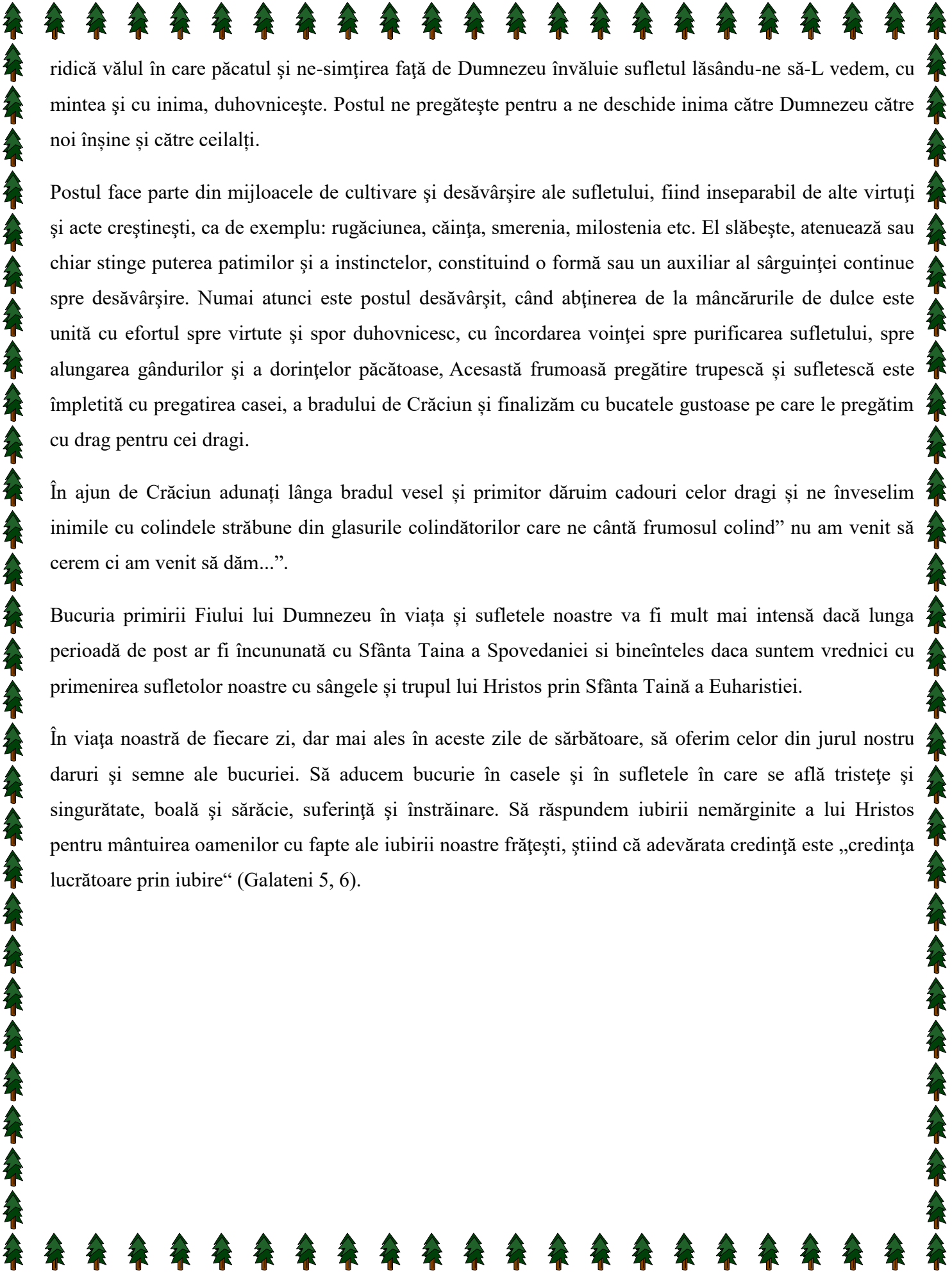
Clasa: a IX a A

Profesor îndrumător: Stana Coca

Liceul Tehnologic Spiru Haret, Târgoviște-Dâmbovița

Nașterea Mântuitorului nostru Iisus Hristos a fost vestită de îngeri ca fiind bucurie mare pentru tot poporul, pentru că ea este bucuria mântuirii. Iar pentru că vestea aceasta a mântuirii adusă de îngeri oamenilor a fost primită cu credință, rodește bucurie mare în sufletele credincioșilor an de an. Primirea bucuriei nașterii Mântuitorului se realizează în primul rând prin pregătirea noastră prin cele 40 de zile de post.

Postul Nașterii Domnului ne pregătește duhovnicește pentru a putea cunoaște și sărbători venirea Pruncului Hristos pe pământ. Pentru a-L primi și recunoaște pe Domnul Care vine, avem nevoie de daruri pe care postul, acest „tămăduitor al sufletelor”, ni le aduce: unora ne liniștește mânia, altora ne redă înțelepciunea; unora ne trezește dorința de rugăciune sau ne redă curăția în gânduri, altora ne pune frâu și măsură limbii; unora ne întoarce privirile care se îndreaptă cu curiozitate înspre ceilalți, învățându-ne să ne amintim propriile noastre greșeli; altora ne împrăștie încet încet întunecimea și ne

ridică vălul în care păcatul și ne-simțirea față de Dumnezeu învăluie sufletul lăsându-ne să-L vedem, cu mintea și cu inima, duhovnicește. Postul ne pregătește pentru a ne deschide inima către Dumnezeu către noi înșine și către ceilalți.

Postul face parte din mijloacele de cultivare și desăvârșire ale sufletului, fiind inseparabil de alte virtuți și acte creștinești, ca de exemplu: rugăciunea, căința, smerenia, milostenia etc. El slăbește, atenuează sau chiar stinge puterea patimilor și a instinctelor, constituind o formă sau un auxiliar al sârguinței continue spre desăvârșire. Numai atunci este postul desăvârșit, când abținerea de la mâncărurile de dulce este unită cu efortul spre virtute și spor duhovnicesc, cu încordarea voinței spre purificarea sufletului, spre alungarea gândurilor și a dorințelor păcătoase, Acesastă frumoasă pregătire trupescă și sufletească este împletită cu pregătirea casei, a bradului de Crăciun și finalizăm cu bucatele gustoase pe care le pregătim cu drag pentru cei dragi.

În ajun de Crăciun adunați lângă bradul vesel și primitor dăruim cadouri celor dragi și ne înveselim inimile cu colindele străbune din glasurile colindătorilor care ne cântă frumosul colind” nu am venit să cerem ci am venit să dăm...”.

Bucuria primirii Fiului lui Dumnezeu în viața și sufletele noastre va fi mult mai intensă dacă lungă perioadă de post ar fi încununată cu Sfânta Taina a Spovedaniei și bineînțelele dacă suntem vrednici cu primenirea sufletelor noastre cu sângele și trupul lui Hristos prin Sfânta Taină a Euharistiei.

În viața noastră de fiecare zi, dar mai ales în aceste zile de sărbătoare, să oferim celor din jurul nostru daruri și semne ale bucuriei. Să aducem bucurie în casele și în sufletele în care se află tristețe și singurătate, boală și sărăcie, suferință și înstrăinare. Să răspundem iubirii nemărginite a lui Hristos pentru mântuirea oamenilor cu fapte ale iubirii noastre frățești, știind că adevărata credință este „credința lucrătoare prin iubire“ (Galateni 5, 6).

CADOUL DE CRĂCIUN

Elev Sumedrea Elena

Liceul Tehnologic Spiru Haret Targoviste , Jud. Dambovita

Cls. a XI-a S – Prof. Coordonator Dinu Loredana

E noaptea de Ajun. Bradul și-a aprins luminițele. Jucării strălucitoare, de toate culorile zâmbesc fericite aninate de crenguțe; un clopoțel de argint le șoptește din când în când: Dzing, dzing, aveți răbdare, acuși vine moșul. În casă miroase a frunze de brad, a pâine, a sarmale, masa e pregătită și toată lumea e în așteptarea bătrânului.

– Tăticule, întreabă micuțul Marcel. Unde e? De ce întârzie? Dacă nu vine?

– O sa vină, îl liniștește tata. Probabil acum e la fetița din apartamentul vecin. Părinții ei sunt plecați... Există atâția copii pe la care neapărat trebuie să treacă moșul... Nu te îngrijora. Ce ai vrea să-ți aducă de data asta?

– O mașină mare, mare!

– Minunat, zâmbește tata. Și ce vrei să faci cu mașina?

– O să i-o arăt lui Păvălaș... Dar nu i-o dau să se joace! Moșul niciodată nu-i aduce cadouri frumoase. Anul trecut a primit o minge de cauciuc, dar parcă acesta e cadou? se bucură Marcel în timp ce tata se întristează.

– Uneori, zice el, o minge mică de cauciuc e un cadou mai scump decât orice mașină mare. Cadourile, dragul meu, nu le primești ca să te fălești. Un cadou e o amintire... Iar cu jucăriile trebuie să te împarți. Mai ales cu acei care nu prea au parte de jucării...

– Tăticule, întreabă Marcel, când erai mic ce cadou îi cereai lui Moș Crăciun?

– Păi... răspunde tata, acuși îți arăt. Apoi pleacă și revine cu o cutie:

– Iată, privește! E primul cadou pe care l-am găsit sub brăduțul de plastic ce îl aveam în casa în care locuiam împreună cu bunica.

– O minge de cauciuc? face ochii cât cepele Marcel.

– Da. O simplă minge de cauciuc. Însă... e simplă doar la prima vedere. De fapt e o minge fermecată... Cândva îți voi povesti o poveste tristă... Acum du-te și te joacă...

Daniel, tatăl lui Marcel, își privește bradul împodobit de sărbătoare, înalt până în pod și ochii i se umplu de lacrimi. În copilărie nu a avut parte de un asemenea brad. Înainte, de Crăciun bunica scotea de pe undeva brăduțul de plastic. Îl învălătucea cu fâșii strălucitoare, anina singura jucărie de sticlă, iar din foi de hârtie tăia mulțime de fulgi, apoi îi lipea pe sticlele ferestrelor și lui Daniel i se părea că nimic mai frumos nu poate să existe pe lume. Anume unica jucărie de pe brăduț și fulgii făceau în casă atmosfera de sărbătoare.

Nu și-a cunoscut niciodată tatăl. Îl părăsise când era micuț... Avea patru ani când a plecat mama. Nu-și amintește prea bine ziua aceea, dar ține minte că mama l-a întrebat ce cadou să-i aducă, de acolo, de departe.

– O minge de cauciuc, a răspuns Daniel.

Mingile de cauciuc nu prea se găseau prin magazine. Săreau foarte sus și ce-i trebuia unui băiat de patru ani? Nu avea tată și era devreme să viseze la o adevărată minge de fotbal.

– Când te întorci? și-a întrebat mama. Ea l-a sărutat, și-a stăpânit cu greu lacrimile apoi i-a răspuns: De Crăciun. O să mă strădui numaidecât să revin de Crăciun...

A venit Crăciunul și sub brăduțul de plastic a găsit mingea.

– Ți-a adus-o moșul, i-a zis bunica. E de la mama... Și e fermecată... Nu a putut să vină... Stăpânul la care lucrează nu i-a permis... Nu te supăra. O să strângă mulți bani și numaidecât se va întoarce acasă. Mingea păstrează-o. În ea e o părticică din sufletul mamei tale. Când o vei privi, vei ști că mama, oriunde-ar fi, se gândește la tine. Și te iubește... Foarte mult te iubește...

În vara anului următor s-a apropiat de bunica cu o carte în mână.

– Bunico, învață-mă te rog să scriu și să citesc!

– Pentru ce? s-a mirat bunica. Până începi școala mai ai câțiva ani. O să reușești...

– Învață-mă, bunico! Vreau să-i scriu scrisoare lui Moș Crăciun!

A insistat, nu s-a dat bătut și până-n toamnă știa să scrie și să citească. A scris scrisoarea și i-a dat-o bunicii să o ducă la poștă.

– Sper să nu fie un secret, ce cadou i-ai cerut moșului, l-a întrebat bunica zâmbind.

– E secret, i-a răspuns. Nu vreau să-ți spun. E o surpriză.

La următorul Crăciun a găsit sub brăduț un fluieraș.

– Nu am nevoie de fluieraș! a strigat atunci. I-am cerut moșului să mi-o aducă pe mama! Moș Crăciun nu citește toate scrisorile! Sau mama a uitat de mine!

A plâns toată noaptea, cu greu a adormit și abia a doua zi bunica a reușit să-i explice:

– Dacă ai ști, puiule, câți copii îi cer moșului să le aducă înapoi părinții împrăștiați prin lume... Mulți sunt nevoiți să lase tot: casă, masă, copii, părinți, ca să-și caute o bucată de pâine... Nimeni nu o face de prea mult bine... O forță nevăzută îi mână și ei pleacă, pleacă cu inima frântă, cu dor sfâșiator în piept, dar într-o bună zi vor reveni. Îi va aduce Moș Crăciun ori se vor întoarce singuri... Acum însă sania moșului e prea mică încât să încapă toate mamele ce sunt așteptate cu nerăbdare acasă... Nu te supăra. Acest fluieraș pe care ți l-a dat e fermecat. Învață să cânti! Prin cântece gândurile și dorințele tale vor fi auzite de mama...

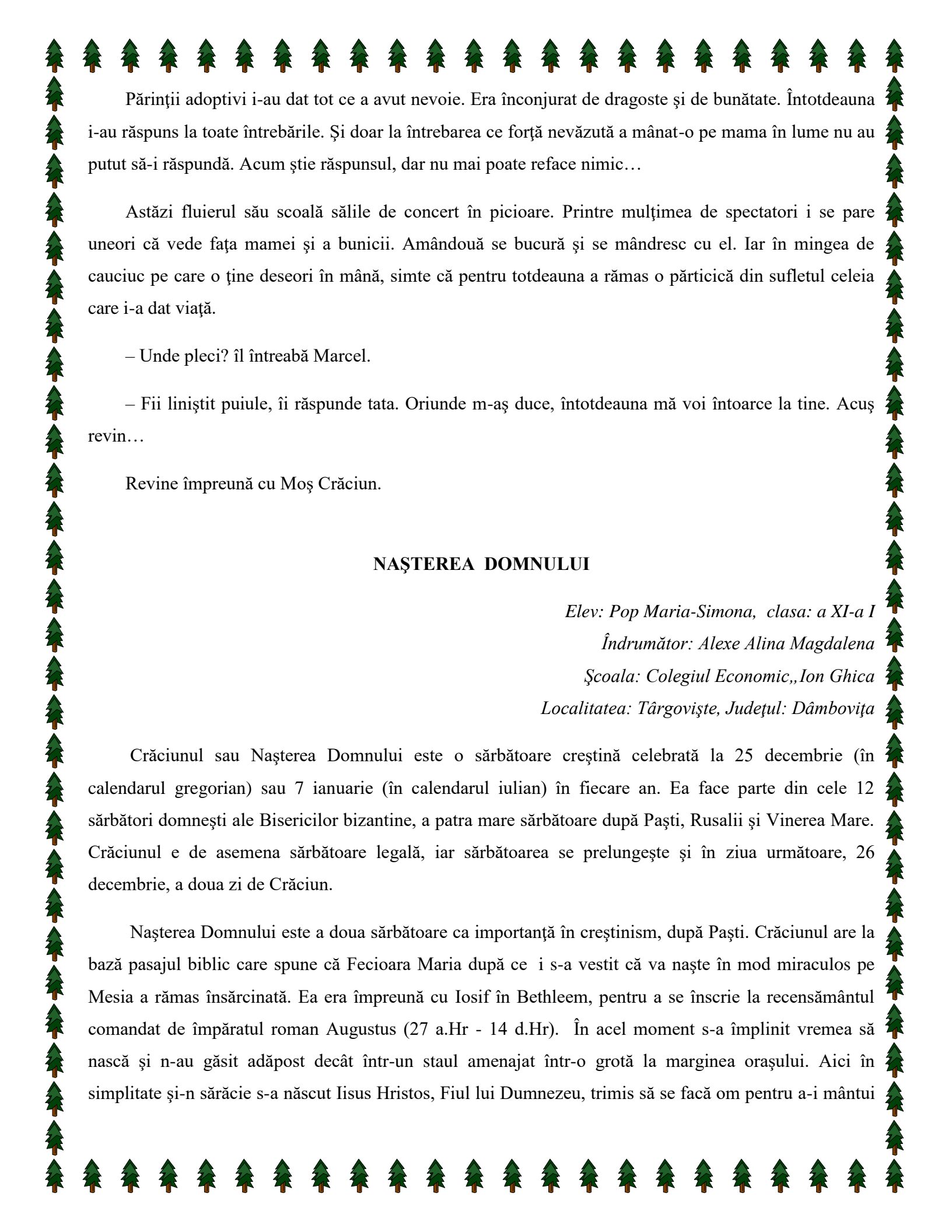
De câte ori cânta credea sincer că acolo, în țara aceea îndepărtată, mama îl aude și se grăbește să vină.

Când l-a dus bunica pentru prima dată la școală, privea cu tristețe la fețele fericite ale copiilor ce stăteau alături de părinții lor. O iubea foarte mult pe bunica, dar nici ea, nici fluierul, nici mingea fermecată nu-i stingeau dorul de mama. N-o mai întreba nimic pe bătrână. O vedea mereu tristă și abătută. Tot mai des scotocea sărmana prin gentuță, scotea niște medicamente, dar într-o zi nu sa mai trezit.

L-a orfelinat a luat doar câteva fotografii, mingea și fluierul. Apoi au venit doi oameni cuminți, un bărbat și o femeie, care i-au spus că vor să-i fie părinți. S-a bucurat.

– O vom găsi pe mama ta, i-au promis...

Nu l-au mințit. Mai târziu, mare fiind, a aflat că mama, într-o iarnă, înainte de Crăciun, a ieșit din casa în care locuia în țara aceea străină spunând că se întoarce la băiatul ei și de atunci nimeni nu a mai văzut-o...

Părinții adoptivi i-au dat tot ce a avut nevoie. Era înconjurat de dragoste și de bunătate. Întotdeauna i-au răspuns la toate întrebările. Și doar la întrebarea ce forță nevăzută a mânat-o pe mama în lume nu au putut să-i răspundă. Acum știe răspunsul, dar nu mai poate reface nimic...

Astăzi fluierul său scoală sălile de concert în picioare. Printre mulțimea de spectatori i se pare uneori că vede fața mamei și a bunicii. Amândouă se bucură și se mândresc cu el. Iar în mingea de cauciuc pe care o ține deseori în mână, simte că pentru totdeauna a rămas o părticică din sufletul celeia care i-a dat viață.

– Unde pleci? îl întreabă Marcel.

– Fii liniștit puiule, îi răspunde tata. Oriunde m-aș duce, întotdeauna mă voi întoarce la tine. Acus revin...

Revine împreună cu Moș Crăciun.

NAȘTEREA DOMNULUI

Elev: Pop Maria-Simona, clasa: a XI-a I

Îndrumător: Alexe Alina Magdalena

Școala: Colegiul Economic,,Ion Ghica

Localitatea: Târgoviște, Județul: Dâmbovița

Crăciunul sau Nașterea Domnului este o sărbătoare creștină celebrată la 25 decembrie (în calendarul gregorian) sau 7 ianuarie (în calendarul iulian) în fiecare an. Ea face parte din cele 12 sărbători domnești ale Bisericilor bizantine, a patra mare sărbătoare după Paști, Rusalii și Vinerea Mare. Crăciunul e de asemenea sărbătoare legală, iar sărbătoarea se prelungește și în ziua următoare, 26 decembrie, a doua zi de Crăciun.

Nașterea Domnului este a doua sărbătoare ca importanță în creștinism, după Paști. Crăciunul are la bază pasajul biblic care spune că Fecioara Maria după ce i s-a vestit că va naște în mod miraculos pe Mesia a rămas însărcinată. Ea era împreună cu Iosif în Bethleem, pentru a se înscrie la recensământul comandat de împăratul roman Augustus (27 a.Hr - 14 d.Hr). În acel moment s-a împlinit vremea să nască și n-au găsit adăpost decât într-un staul amenajat într-o grotă la marginea orașului. Aici în simplitate și-n sărăcie s-a născut Iisus Hristos, Fiul lui Dumnezeu, trimis să se facă om pentru a-i mântui

pe oameni. Nașterea lui n-a rămas neobservată. Păstorii din preajmă au avut o revelație: un înger le-a vestit că s-a născut Mesia cel așteptat. Au mers, s-au convins, și au răspândit vestea.

Trei înțelepți, numiți în acea vreme magi, au venit din Orient, călăuziți de o stea până în locul unde s-a născut Hristos și i-au adus pruncului daruri, recunoscând că s-a născut un împărat. În amintirea stelei care i-a condus pe magi, copiii obișnuiesc să meargă astăzi cu steaua, vestind că Fecioara Maria a născut pe Mesia. Doar regele Iudeii, Irod, nu s-a bucurat de acest eveniment, pentru că își vedea amenințată regalitatea. Nu știa că pruncul Iisus avea să fie un altfel de împărat – al unei Împărății spirituale. Creștinii aud această istorie evanghelică, în Biserici, la Liturghia sărbătorii, precum și colindele care vestesc Nașterea Domnului.

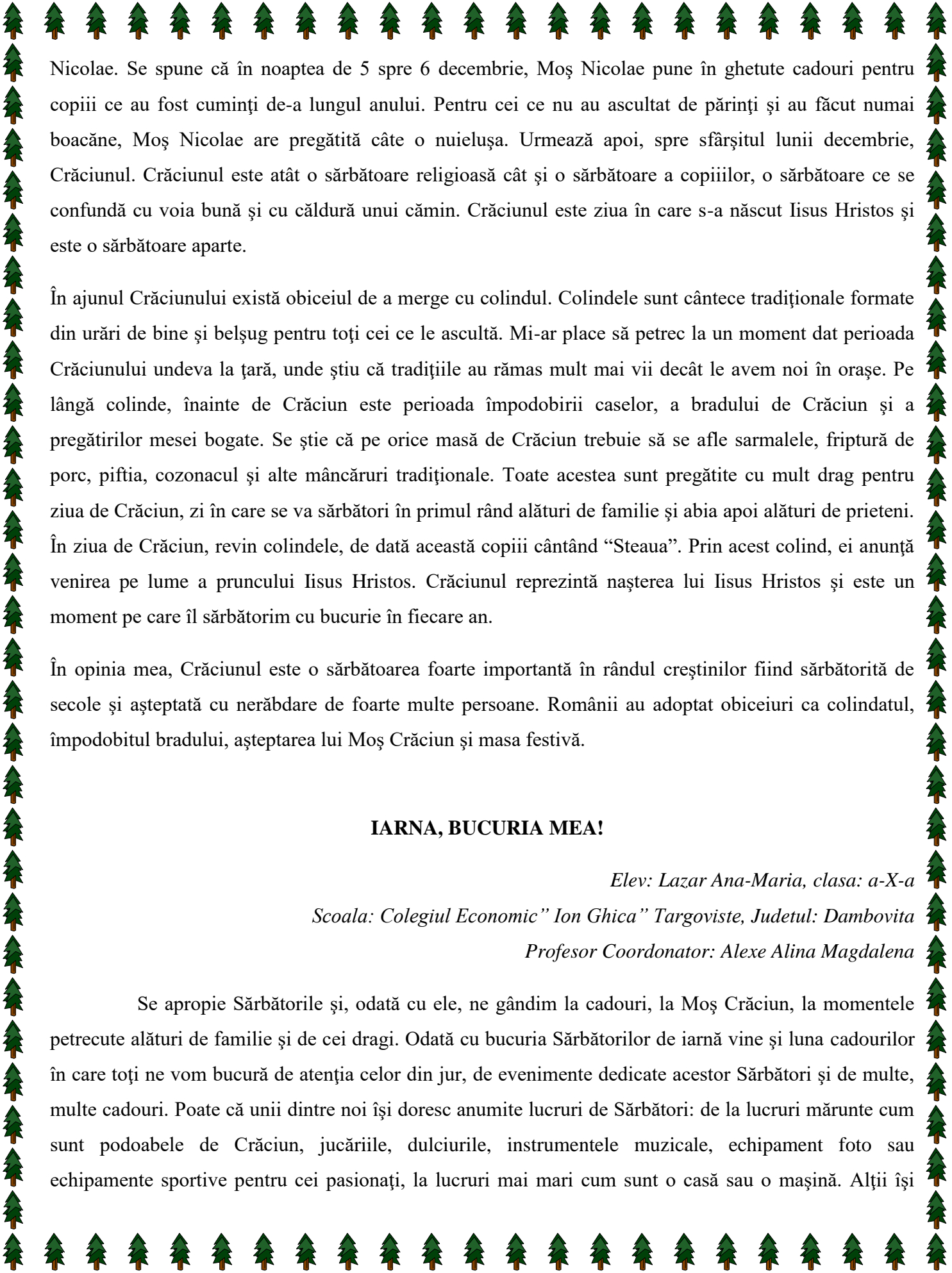
Religiile precreeștine sărbătoreau reîntoarcerea Soarelui. Cea mai veche referință scrisă a fost găsită în Mesopotamia, unde sărbătoarea, care ținea 12 zile, avea drept scop să-l ajute pe zeul Marduk să îmblânzească monștrii haosului pentru încă un an.

La romani, sfârșitul lunii decembrie coincidea cu serbările oficiale în cinstea zeului Saturn, numite saturnalii, o formă de venerare a Soarelui, a luminii care biruia întunericul, care se sărbătoreau între 17 și 23 decembrie.

A cum mai mult de două mii de ani, Dumnezeu văzând că neamul omenesc este asuprit de diavol, L-a trimis pe Arhanghelul Gavriil să vestească Fecioarei Maria nașterea, prin puterea Duhului Sfânt, a Fiului lui Dumnezeu. Pruncul Iisus s-a născut într-o iesle săracă și atunci cei trei magi de la Răsărit, văzând pe cer o stea luminoasă, au străbătut cale lungă pentru a o urma și au ajuns la Bethleem să-i aducă în dar Mântuitorului aur, smirnă și tămâie. Nașterea unui mare împărat fusese prorocită de mult timp de vrăjitori. Irod, împăratul iudeilor, temându-se că va pierde tronul prin nașterea lui Mesia, a poruncit că toți pruncii din Bethleem să fie uciși. Și așa au murit atunci 14.000 de copii, dar Iosif și Maria, vestiți de un înger, au reușit să-l salveze pe Fiul Domnului, fugind în Egipt.

În anul 320, Papa Julius a stabilit ziua de 25 decembrie ca fiind data oficială a nașterii lui Iisus Hristos, iar cinci ani mai târziu, în 325, primul împărat roman creștin, Constantin cel Mare, a schimbat semnificația zilei de 25 decembrie: el a stabilit o sărbătoare cu dată fixă, ce aniversa Nașterea lui Iisus Hristos.

Despre Crăciun se spune că este cea mai frumoasă sărbătoare a anului, indiferent de locul în care petreci. Poți alege să-ți petreci Crăciunul acasă alături de familie sau poate într-o altă țară, alături de prieteni, pentru a descoperi tradițiile și obiceiurile de acolo. Luna cadourilor începe cu sărbătoarea Sfântului

Nicolae. Se spune că în noaptea de 5 spre 6 decembrie, Moș Nicolae pune în ghetute cadouri pentru copiii ce au fost cuminți de-a lungul anului. Pentru cei ce nu au ascultat de părinți și au făcut numai boacăne, Moș Nicolae are pregătită câte o nuielușă. Urmează apoi, spre sfârșitul lunii decembrie, Crăciunul. Crăciunul este atât o sărbătoare religioasă cât și o sărbătoare a copiilor, o sărbătoare ce se confundă cu voia bună și cu căldură unui cămin. Crăciunul este ziua în care s-a născut Iisus Hristos și este o sărbătoare aparte.

În ajunul Crăciunului există obiceiul de a merge cu colindul. Colindele sunt cântece tradiționale formate din urări de bine și belșug pentru toți cei ce le ascultă. Mi-ar place să petrec la un moment dat perioada Crăciunului undeva la țară, unde știu că tradițiile au rămas mult mai vii decât le avem noi în orașe. Pe lângă colinde, înainte de Crăciun este perioada împodobirii caselor, a bradului de Crăciun și a pregătirilor mesei bogate. Se știe că pe orice masă de Crăciun trebuie să se afle sarmalele, friptură de porc, piftia, cozonacul și alte mâncăruri tradiționale. Toate acestea sunt pregătite cu mult drag pentru ziua de Crăciun, zi în care se va sărbători în primul rând alături de familie și abia apoi alături de prieteni. În ziua de Crăciun, revin colindele, de dată această copiii cântând “Steaua”. Prin acest colind, ei anunță venirea pe lume a pruncului Iisus Hristos. Crăciunul reprezintă nașterea lui Iisus Hristos și este un moment pe care îl sărbătorim cu bucurie în fiecare an.

În opinia mea, Crăciunul este o sărbătoare foarte importantă în rândul creștinilor fiind sărbătorită de secole și așteptată cu nerăbdare de foarte multe persoane. Românii au adoptat obiceiuri ca colindatul, împodobitul bradului, așteptarea lui Moș Crăciun și masa festivă.

IARNA, BUCURIA MEA!

Elev: Lazar Ana-Maria, clasa: a-X-a

Scoala: Colegiul Economic ” Ion Ghica ” Targoviste, Judetul: Dambovita

Profesor Coordonator: Alexe Alina Magdalena

Se apropie Sărbătorile și, odată cu ele, ne gândim la cadouri, la Moș Crăciun, la momentele petrecute alături de familie și de cei dragi. Odată cu bucuria Sărbătorilor de iarnă vine și luna cadourilor în care toți ne vom bucura de atenția celor din jur, de evenimente dedicate acestor Sărbători și de multe, multe cadouri. Poate că unii dintre noi își doresc anumite lucruri de Sărbători: de la lucruri mărunte cum sunt podoabele de Crăciun, jucăriile, dulciurile, instrumentele muzicale, echipament foto sau echipamente sportive pentru cei pasionați, la lucruri mai mari cum sunt o casă sau o mașină. Alții își

doresc în schimb să trăiască spiritul Crăciunului așa cum îl știau de când erau mici: alături de cei dragi, la gură sobei, înconjuțați de bucurie, de copii, bucurându-se de cozonacii abia scoși din cuptor.

Despre Crăciun se spune că este cea mai frumoasă sărbătoare a anului, indiferent de locul în care petreci. Poți alege să-ți petreci Crăciunul acasă alături de familie sau poate într-o altă țară, alături de prieteni, pentru a descoperi tradițiile și obiceiurile de acolo. Luna cadourilor începe cu sărbătoarea Sfântului Nicolae. Se spune că în noaptea de 5 spre 6 decembrie, Moș Nicolae pune în ghetute cadouri pentru copiii ce au fost cuminiți de-a lungul anului. Pentru cei ce nu au ascultat de părinți și au făcut numai boacăne, Moș Nicolae are pregătită câte o nuiețușă. Urmează apoi, spre sfârșitul lunii decembrie, Crăciunul.

Crăciunul este atât o sărbătoare religioasă cât și o sărbătoare a copiilor, o sărbătoare ce se confundă cu voia bună și cu căldură unui cămin. Crăciunul este ziua în care s-a născut Iisus Hristos și este o sărbătoare aparte. În ajunul Crăciunului există obiceiul de a merge cu colindul. Colindele sunt cântece tradiționale formate din urări de bine și belșug pentru toți cei ce le ascultă. Mi-ar place să petrec la un moment dat perioada Crăciunului undeva la țară, unde știu că tradițiile au rămas mult mai vii decât le avem noi în orașe. Pe lângă colinde, înainte de Crăciun este perioada împodobirii caselor, a bradului de Crăciun și a pregătirilor mesei bogate. Se știe că pe orice masă de Crăciun trebuie să se afle sarmalele, friptură de porc, piftia, cozonacul și alte mâncăruri tradiționale. Toate acestea sunt pregătite cu mult drag pentru ziua de Crăciun, zi în care se va sărbători în primul rând alături de familie și abia apoi alături de prieteni. În ziua de Crăciun, revin colindele, de dată această copiii cântând "Steaua". Prin acest colind, ei anunță venirea pe lume a pruncului Iisus Hristos.

Crăciunul reprezintă nașterea lui Iisus Hristos și este un moment pe care îl sărbătorim cu bucurie în fiecare an. Fiecare țară are tradițiile sale de Crăciun, însă eu m-am obișnuit cu tradițiile din România.

Mi-ar plăcea să cunosc și alte tradiții și obiceiuri poate din țări îndepărtate, însă Crăciunul va fi întotdeauna pentru mine așa cum îl știu de când eram mică: împodobind bradul, cântând colinde, râzând, ascunzându-mă după pat și pândindu-l pe Moș Crăciun.

În opinia mea, sărbătorile de iarnă reprezintă un moment unic în viață oricărui creștin și aduce în sufletul fiecăruia multă pace, căldură și bucurie.

SĂRBĂTORILE DE IARNĂ LA ROMÂNI!

Elev : Toma Maria Adriana, Clasa: a-XI-a

Școala: Colegiul Economic "Ion Ghica" Târgoviște, jud. Dâmbovița

Profesor coordonator: Alexe Alina Magdalena

Luna decembrie nu este doar prima lună de iarnă ci și lună în care sărbătorile și bună voie trebuie să se regăsească în casa fiecărui român. În fiecare an, chiar dacă întâmpinăm frigul cu dificultate, iarna geroasă aduce după sine mai multe sărbători și tradiții care ne fac viața mult mai ușoară. O străveche expresie susține că „câte bordeie, atâtea obiceiuri”, tradițiile românești din preajma sărbătorilor de iarnă diferă în funcție de zonă geografică.

Sărbătorile de iarnă la români încep odată cu prinderea Postului Crăciunului (15 noiembrie) și țin până la Sfântul Ioan (7 ianuarie). Este o perioadă bogată în obiceiuri, diferite de la o zonă la alta, având în centru marile sărbători creștine prăznuite în această perioadă. Reperele mai importante sunt: Postul Crăciunului, Crăciunul, Anul Nou, Boboteaza și Sfântul Ioan. În funcție de acestea, grupele de tradiții și obiceiuri diferă. În Bucovina, în Ajunul Crăciunului se pun pe masă un colac și un pahar de apă, deoarece se crede că sufletele celor răposați vin în această noapte pe la casele lor, gustă din colac și-și udă gura cu apă.

Cu o săptămână înainte de Crăciun, în zona Codru din Maramureș încep pregătirile pentru colindat, culminând în cele două zile anterioare sărbătorii, când se pregătesc mâncărurile și se împodobesc interioarele locuințelor: masa cu fața brodată, fete de perne ornamentate, pe pereți se pun șterguri și blide ornamentate, crengi de brad, baniță, busuioc, brebenoc. Pomul Crăciunului îmbracă în sate din zona Codru aspecte diferite, deosebindu-se de bradul cu elemente ornamentale cumpărate din oraș. Cel mai răspândit era pomul cu cercuri din nuiele de salcie sau din sârmă, îmbrăcate în hârtie colorată, peste ele sunt trecute sfori din ața de fuior pe care sunt înșirate boabe de fasole albă. Jocul „caprei” (uciderea, bocirea, înmormântarea, învierea) la origine a fost, desigur, un ceremonial grav, un element de cult. În cadrul sărbătorilor agrare jocul a devenit un ritual menit să aducă rodnicie anului care urmează, spor de animale în turmele păstorilor, succesul recoltelor – invocat și evocat de boabele care se aruncau de gazdă peste cortegiul „caprei”. În seara de 23 spre 24 decembrie, până după miezul nopții și în unele locuri până la ziuă, grupuri de copii merg din casă în casă cu colindul: Moș-Ajunul, Bună-dimineața, Colindișul sau Bună-dimineața la Moș-Ajun. În unele părți din Ardeal, copiii care merg cu

colindatul se numesc piterei sau pizerei. După credința populară, ei sînt purtători de noroc și fericire. În ziua de Crăciun nu se scoate gunoiul afară decât a doua zi, deoarece dacă-l arunci „îți arunci norocul!”

În zonele Făgăraș și Mureș este obiceiul ca de Anul Nou să se pună pe masa 12 farfurii sub care se ascund diferite obiecte. Fete și feciori sau perechi de fete și feciori intra pe rînd în casă și întorc fiecare dintre ei câte o farfurie și ce se află sub farfurie le arăta că așa le va fi ursitul(a) sau că așa le va fi norocul dacă se vor căsători: oglinda = mândrie; paharul de țuică = băutor; pâinea = bogăție; cărbunele = negru la suflet; sarea = sărăcie; creionul = domn; bani = avuție. Se face haz de aceste preziceri.

Aceste sărbători de iarnă ,indiferent de zonele din care fac parte, ne îmbie la bunăstare , credință si tot odată ne fac viața mai frumoasă.

SFÂNTUL NICOLAE, OCROTITORUL COPIILOR

Numele și prenumele elevului: Zamfir Ana Maria

Clasa a IX-a M

Școala: Liceul Tehnologic “Constantin Brâncoveanu” Târgoviște, jud. Dâmbovița

Profesor coordonator: Maria Mirică

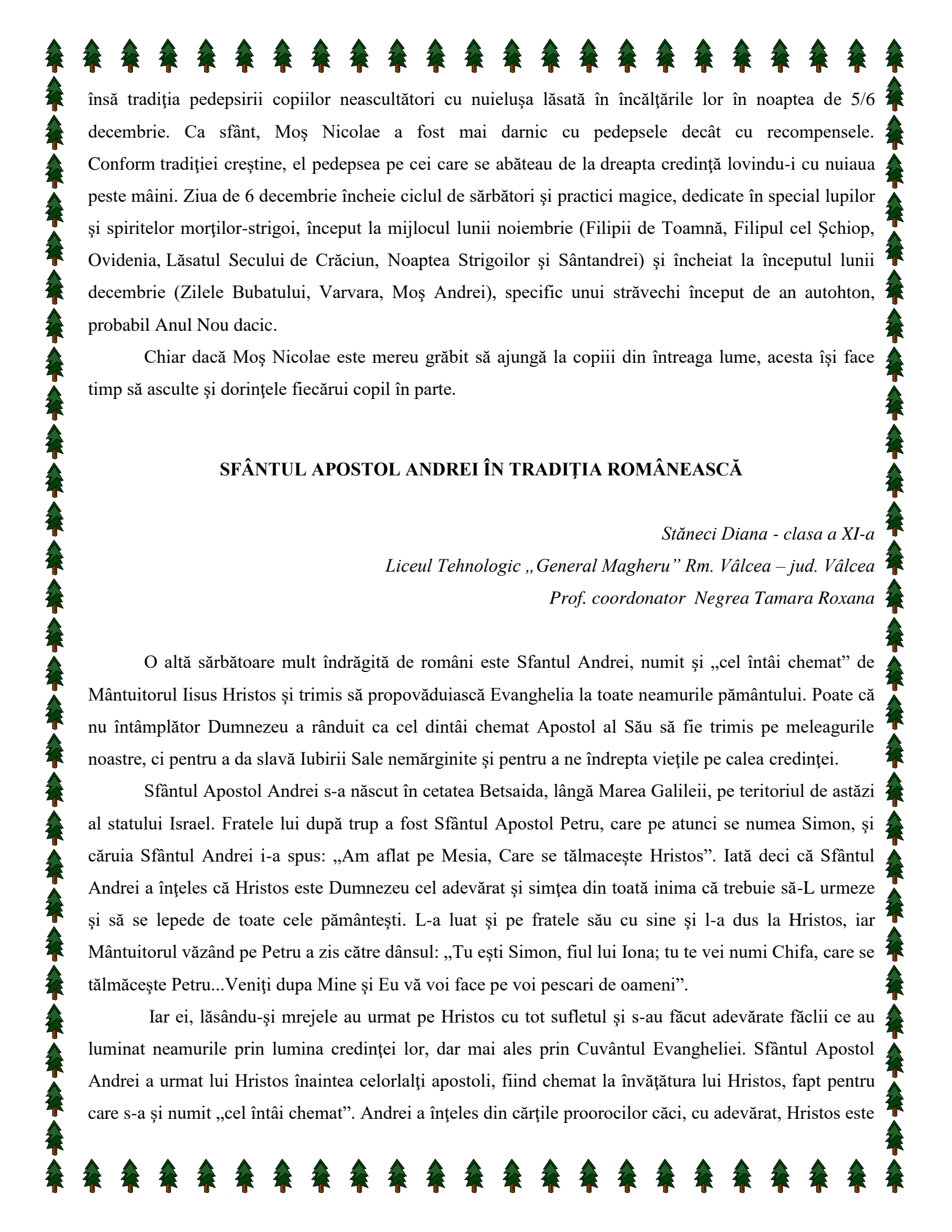
Potrivit tradiției, Sfântul Nicolae s-a născut în secolul IV, în provincia Lichia, orașul Patara (Turcia). Părinții au fost oameni înstăriți, dar și foarte credincioși. Și-au dorit mult un copil. Și Dumnezeu le-a dăruit unul, a fost singurul. Unul milos, foarte înțelept și extrem de curajos. A învățat viața duhovnicească de la unchiul său, Nicolae, episcopul Patarelor. Rămas orfan devreme, Sfântul Nicolae și-a împărțit averea moștenită fără să păstreze nimic. S-a gândit apoi să-și petreacă viața în tăcere și singurătate, însă vestea lui Dumnezeu a fost alta: "În mijlocul poporului să-ți săvârșești nevointa ta, dacă voiești să fii încununat de Mine". Înălțat Arhiepiscop al Mirelor Lichiei, Sfântul s-a dovedit un bun păstor al turmei sale. Este părintele bun și înțelept care dăruiește lumină și har credincioșilor, este ocrotitor al copiilor și apărător al credinței ortodoxe. În vremea prigoanelor lui Dioclețian împotriva creștinilor, Sfântul a fost aruncat în temniță, însă și de acolo îi vorbea poporul despre Legea lui Dumnezeu. A fost eliberat după urcarea pe tron a Sfântului Constantin. Potrivit tradiției, Nicolae a fost unul dintre Sfinții Părinți participanți la Sinodul de la Niceea. Sfântul Nicolae a apărat dreptatea printre oameni și a mântuit de la condamnare trei bărbați. A fost considerat sfânt de popor chiar din timpul vieții. Oamenii îl chemau având credința că necazurile lor vor fi mântuite. Două dintre minunile sale au

marcat profund conștiința creștinilor și stau la baza convingerii că Moș Nicolae aduce daruri în noaptea de 5 spre 6 decembrie. Se spune că o familie săracă avea trei fete. Și, atunci când acestea au crescut, părinții s-au gândit că o viață "ușoară" ar fi soluția la sărăcia în care trăiau. Sfântul Nicolae a avut însă un alt plan cu ele și le-a salvat sufletele, pe rând, punându-le la fereastră câte o pungă cu bani. Se mai povestește că Sfântul ar fi salvat de la naufragiu, prin rugăciune, niște marinari, iar de atunci aceștia îl cinstesc și îl consideră ocrotitorul lor. Popularitatea sa a crescut atât de mult încât în Rusia aproape toate bisericile au colț de rugăciune închinat Sfântului Nicolae. După o viață aspră, dar plină de credință a trecut la viață veșnică pe 6 decembrie 343, iar din anul 1087, moaștele sale sunt păstrate la o biserică din Bari, în sudul Italiei. În Scandinavia, cu mult timp în urmă, Odin, zeul suprem, le aducea daruri copiilor, iar celor din nordul Germaniei, Zeul Thor. Acesta conducea o caleașcă trasă de două capre, Cruncher și Cracker. La creștinii din Ghana, Moșul vine din junglă, iar în Hawaii, cu barca. Sania trasă de reni este încărcată cu daruri pentru copiii din Danemarca, stelele dăruiesc cadouri copiilor din Polonia, iar în Ungaria, îngerii le aduc celor mici bomboane și nuielușe. O cămilă tânără îl ajută pe Moș în Siria, iar la noi, copiii cumiți primesc daruri, însă cei neascultători, nuielușe. În Europa, în secolul al XII-lea, ziua Sfântului Nicolae a devenit ziua darurilor și a activităților caritabile. Multe țări și-au păstrat propriile obiceiuri și tradiții de Sfântul Nicolae. Copiii tuturor țărilor creștine au fost învățați că în noaptea de 5 spre 6 decembrie Sfântul Nicolae vine cu daruri. Când pe teritoriul Statelor Unite ale Americii au început să se așeze imigranții din țările germanice și nordice, imaginea Sfântului Nicolae, Sinterklaas cum îl numeau olandezii, s-a schimbat încet, transformându-l în Santa Claus.

Când ninge pe data de 6 decembrie se spune că Moșul își scutură barba și iarna poate să înceapă. Aceasta este ziua în care binele învinge, prin credință, răul, iar în popor este numită Sânicosara. Oamenii se gândesc deja la Ignat și la Sărbătoarea Crăciunului. Pregătirile încep.

Moș Nicolae este o personificare la vârsta senectuții, a timpului îmbătrânit care a preluat din Calendarul creștin numele și data de celebrare ale Sfântului Nicolae (6 decembrie), personaj real (episcop din Myra, mort probabil în anul 342), apărător al dreptei credințe în Iisus. În tradițiile românești Moș Nicolae are atribuții străine de statutul său ierarhic: apare pe un cal alb, aluzie la prima zăpadă care cade la începutul iernii, păzește Soarele care încearcă să se strecoare pe lângă el spre tărâmurile de miazănoapte pentru a lăsa lumea fără lumină și căldură, este iscoada lui Dumnezeu pe lângă Drac, ajută văduvele, orfanii și fetele sărace la măritat, este stăpânul apelor și salvează de la înec corăbierii, apără soldații pe timp de război, motiv pentru care este invocat în timpul luptelor. În nopțile marilor sărbători, când se deschide cerul pentru o clipă, oamenii pot să-l vadă stând la Masa Împărătească în dreapta lui Dumnezeu. Moș Nicolae împarte astăzi, asemănător lui Moș Crăciun, daruri celor mici. Mai veche este

însă tradiția pedepsirii copiilor neascultători cu nuielușa lăsată în încălțările lor în noaptea de 5/6 decembrie. Ca sfânt, Moș Nicolae a fost mai darnic cu pedepsele decât cu recompensele. Conform tradiției creștine, el pedepsea pe cei care se abăteau de la dreapta credință lovindu-i cu nuiaua peste mâini. Ziua de 6 decembrie încheie ciclul de sărbători și practici magice, dedicate în special lupilor și spiritelor morților-strigoi, început la mijlocul lunii noiembrie (Filipii de Toamnă, Filipul cel Șchiop, Ovidenia, Lăsatul Secului de Crăciun, Noaptea Strigoilor și Sântandrei) și încheiat la începutul lunii decembrie (Zilele Bubatului, Varvara, Moș Andrei), specific unui străvechi început de an autohton, probabil Anul Nou dacic.

Chiar dacă Moș Nicolae este mereu grăbit să ajungă la copiii din întreaga lume, acesta își face timp să asculte și dorințele fiecărui copil în parte.

SFÂNTUL APOSTOL ANDREI ÎN TRADIȚIA ROMÂNEASCĂ

Stăneci Diana - clasa a XI-a

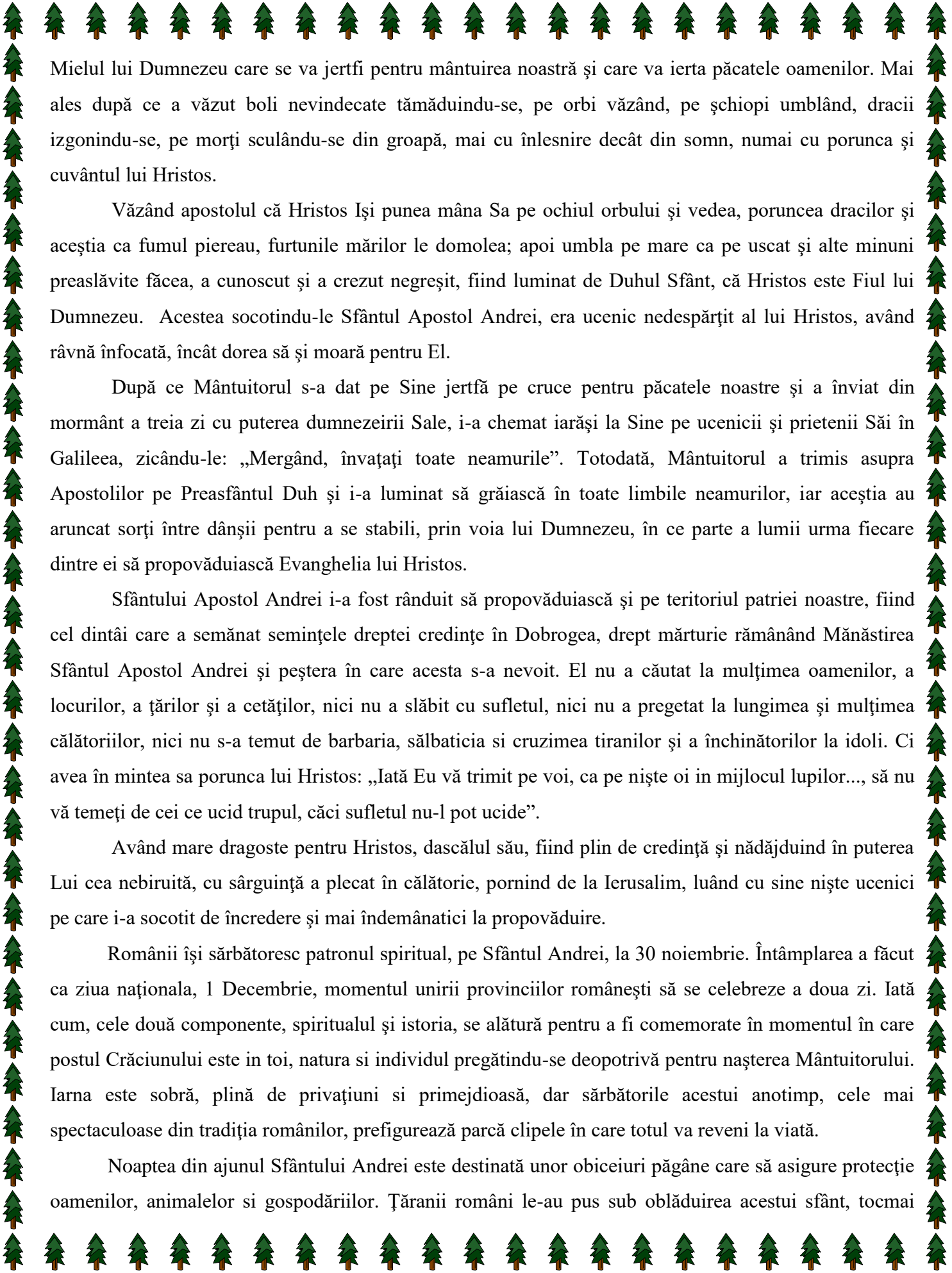
Liceul Tehnologic „General Magheru” Rm. Vâlcea – jud. Vâlcea

Prof. coordonator Negrea Tamara Roxana

O altă sărbătoare mult îndrăgită de români este Sfântul Andrei, numit și „cel întâi chemat” de Mântuitorul Iisus Hristos și trimis să propovăduiască Evanghelia la toate neamurile pământului. Poate că nu întâmplător Dumnezeu a rânduit ca cel dintâi chemat Apostol al Său să fie trimis pe meleagurile noastre, ci pentru a da slavă Iubirii Sale nemărginite și pentru a ne îndrepta viețile pe calea credinței.

Sfântul Apostol Andrei s-a născut în cetatea Betsaida, lângă Marea Galileii, pe teritoriul de astăzi al statului Israel. Fratele lui după trup a fost Sfântul Apostol Petru, care pe atunci se numea Simon, și căruia Sfântul Andrei i-a spus: „Am aflat pe Mesia, Care se talmacește Hristos”. Iată deci că Sfântul Andrei a înțeles că Hristos este Dumnezeu cel adevărat și simțea din toată inima că trebuie să-L urmeze și să se lepede de toate cele pământești. L-a luat și pe fratele său cu sine și l-a dus la Hristos, iar Mântuitorul văzând pe Petru a zis către dânsul: „Tu ești Simon, fiul lui Iona; tu te vei numi Chifa, care se talmacește Petru...Veniți după Mine și Eu vă voi face pe voi pescari de oameni”.

Iar ei, lăsându-și mrejele au urmat pe Hristos cu tot sufletul și s-au făcut adevărate făclii ce au luminat neamurile prin lumina credinței lor, dar mai ales prin Cuvântul Evangheliei. Sfântul Apostol Andrei a urmat lui Hristos înaintea celorlalți apostoli, fiind chemat la învățătura lui Hristos, fapt pentru care s-a și numit „cel întâi chemat”. Andrei a înțeles din cărțile proorocilor căci, cu adevărat, Hristos este

Mielul lui Dumnezeu care se va jertfi pentru mântuirea noastră și care va ierta păcatele oamenilor. Mai ales după ce a văzut boli nevindecate tămăduindu-se, pe orbi văzând, pe șchiopi umblând, dracii izgonindu-se, pe morți sculându-se din groapă, mai cu înlesnire decât din somn, numai cu porunca și cuvântul lui Hristos.

Văzând apostolul că Hristos își punea mâna Sa pe ochiul orbului și vedea, porunca dracilor și aceștia ca fumul piereau, furtunile mărilor le domolea; apoi umbla pe mare ca pe uscat și alte minuni preaslăvite făcea, a cunoscut și a crezut negreșit, fiind luminat de Duhul Sfânt, că Hristos este Fiul lui Dumnezeu. Acestea socotindu-le Sfântul Apostol Andrei, era ucenic nedespărțit al lui Hristos, având râvnă înfocată, încât dorea să și moară pentru El.

După ce Mântuitorul s-a dat pe Sine jertfă pe cruce pentru păcatele noastre și a înviat din mormânt a treia zi cu puterea dumnezeirii Sale, i-a chemat iarăși la Sine pe ucenicii și prietenii Săi în Galileea, zicându-le: „Mergând, învațați toate neamurile”. Totodată, Mântuitorul a trimis asupra Apostolilor pe Preasfântul Duh și i-a luminat să grăiască în toate limbile neamurilor, iar aceștia au aruncat sorți între dânșii pentru a se stabili, prin voia lui Dumnezeu, în ce parte a lumii urma fiecare dintre ei să propovăduiască Evanghelia lui Hristos.

Sfântului Apostol Andrei i-a fost rânduit să propovăduiască și pe teritoriul patriei noastre, fiind cel dintâi care a semănat semințele dreptei credințe în Dobrogea, drept mărturie rămânând Mănăstirea Sfântul Apostol Andrei și peștera în care acesta s-a nevoit. El nu a căutat la mulțimea oamenilor, a locurilor, a țărilor și a cetăților, nici nu a slăbit cu sufletul, nici nu a pregetat la lungimea și mulțimea călătoriilor, nici nu s-a temut de barbaria, sălbaticia și cruzimea tiranilor și a închinătorilor la idoli. Ci avea în mintea sa porunca lui Hristos: „Iată Eu vă trimit pe voi, ca pe niște oi în mijlocul lupilor..., să nu vă temeți de cei ceucid trupul, căci sufletul nu-l pot ucide”.

Având mare dragoste pentru Hristos, dascălul său, fiind plin de credință și nădăjduind în puterea Lui cea nebiruită, cu sânguință a plecat în călătorie, pornind de la Ierusalim, luând cu sine niște ucenici pe care i-a socotit de încredere și mai îndemânatici la propovăduire.

Românii își sărbătoresc patronul spiritual, pe Sfântul Andrei, la 30 noiembrie. Întâmplarea a făcut ca ziua națională, 1 Decembrie, momentul unirii provinciilor românești să se celebreze a doua zi. Iată cum, cele două componente, spiritualul și istoria, se alătură pentru a fi comemorate în momentul în care postul Crăciunului este în toi, natura și individul pregătindu-se deopotrivă pentru nașterea Mântuitorului. Iarna este sobră, plină de privațiuni și primejdioasă, dar sărbătorile acestui anotimp, cele mai spectaculoase din tradiția românilor, prefigurează parcă clipele în care totul va reveni la viață.

Noaptea din ajunul Sfântului Andrei este destinată unor obiceiuri păgâne care să asigure protecție oamenilor, animalelor și gospodăriilor. Țăranii români le-au pus sub oblăduirea acestui sfânt, tocmai

pentru că ele trebuie garantate de autoritatea și puterea sa. Ajunul Sfântului Andrei este considerat unul dintre acele momente în care bariera dintre văzut și nevăzut se ridică. De asemenea, "Andrei" cap de iarnă" cum îi spun bucovinenii, permite interferența planurilor malefice cu cele benefice, lucrurile importante din existența oamenilor putând fi întoarse de la matca lor firească. Se crede că în această noapte "umblă strigoii" să fure "mana vacilor", "mințile oamenilor" și "rodul livezilor".

Împotriva acestor primejdii, țăranul român folosește ca principal element de apărare, usturoiul. În egală măsură, casa, grajdul, cotețele, ușile și ferestrele acestora sunt unse cu usturoi pisat, menit să alunge pătrunderea duhurilor rele la oameni și animale. În general, acest usturoi cu rol de apărare, provine din cel pregătit cu un an înainte, în același moment al anului. Pentru cea mai importantă acțiune ce se desfășoară în această noapte este "păzitul usturoiului". Împreună, fete și flăcăi, veghează și petrec, tocmai pentru a înzestra usturoiul cu calitățile necesare.

Usturoiul va servi drept remediu terapeutic, va aduce petitori - purtat la brâu, va păzi sălașurile de duhurile rele. Tot în această noapte, pentru a testa rodnicia livezilor și câmpurilor se aduc crenguțe de vișin în casă sau se seamănă boabe de grâu în diverse recipiente.

Bibliografie:

- *Biblia* – Editura Institutului Biblic și de Misiune al Bisericii Ortodoxe Române, București, 2001.
- *Viețile Sfinților. Volumul II* – Ediție îngrijită de P. C. Arhimandrit Ioanichie Bălan, Editura Episcopiei Romanului, 2000.

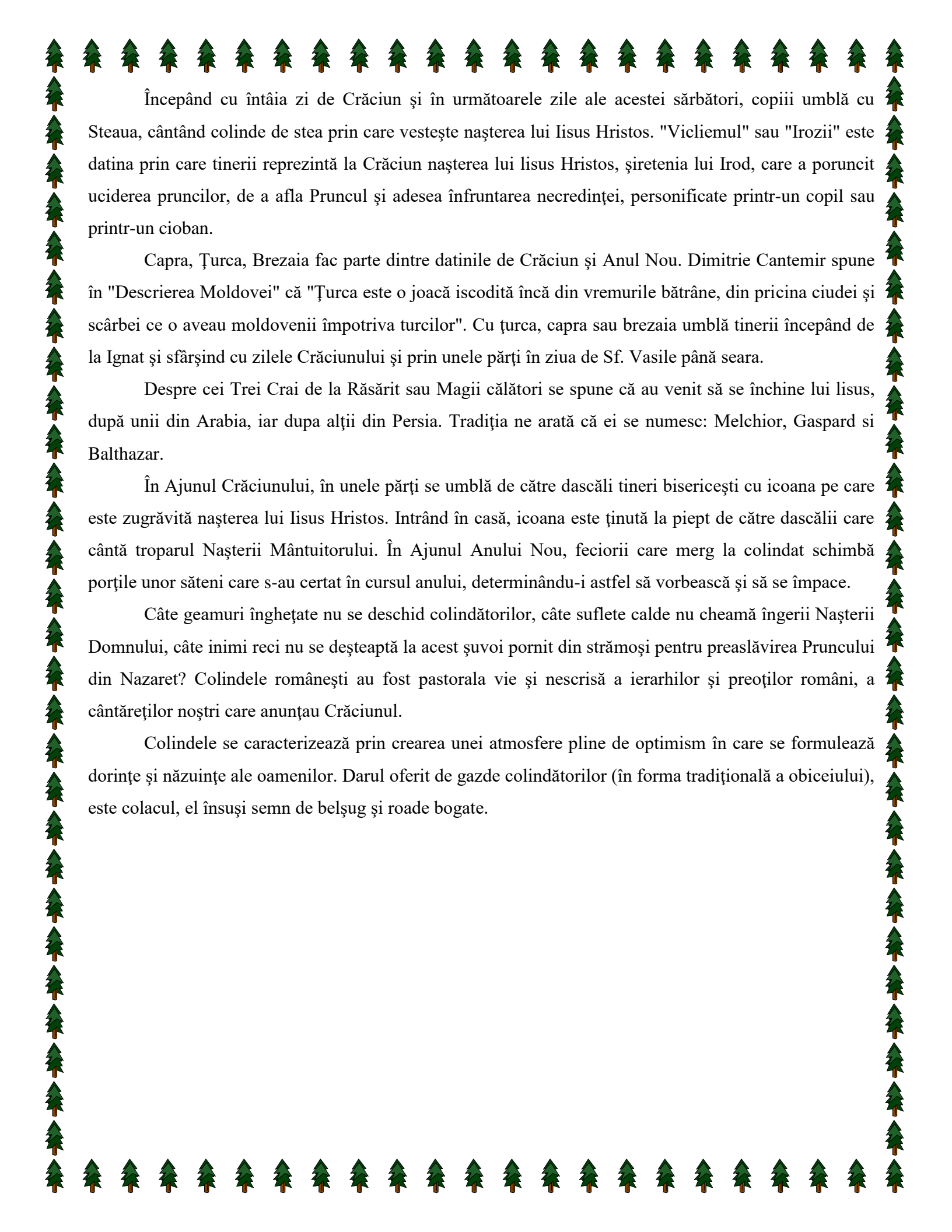
ESTE VREMEA COLINDELOR...

Voica Alina - clasa a XII-a

Liceul Tehnologic „General Magheru” Rm. Vâlcea – jud. Vâlcea

Prof. coordonator Negrea Tamara Roxana

Repertoriul tradițional al obiceiurilor și tradițiilor românești cuprinde, pe lângă colindele propriu-zise - cântece de stea, vicleimul, plugușorul, sorcova, jocuri cu măști, teatrul popular, dansuri - și o seamă de datini, practici, ziceri, sfaturi cu originea în credințe și mituri străvechi sau creștine. Dintre acestea, care exprimă înțelepciunea populară, realul sau fantasticul, esențe ale bogăției noastre spirituale, redau în continuare câteva specifice diferitelor zone ale țării.

Începând cu întâia zi de Crăciun și în următoarele zile ale acestei sărbători, copiii umblă cu Steaua, cântând colinde de stea prin care vestește nașterea lui Iisus Hristos. "Viciemul" sau "Irozii" este datina prin care tinerii reprezintă la Crăciun nașterea lui Iisus Hristos, șiretenia lui Irod, care a poruncit uciderea pruncilor, de a afla Pruncul și adesea înfruntarea necredinței, personificate printr-un copil sau printr-un cioban.

Capra, Țurca, Brezaia fac parte dintre datinile de Crăciun și Anul Nou. Dimitrie Cantemir spune în "Descrierea Moldovei" că "Țurca este o joacă iscodită încă din vremurile bătrâne, din pricina ciudei și scârbei ce o aveau moldovenii împotriva turcilor". Cu țurca, capra sau brezaia umblă tinerii începând de la Ignat și sfârșind cu zilele Crăciunului și prin unele părți în ziua de Sf. Vasile până seara.

Despre cei Trei Crai de la Răsărit sau Magii călători se spune că au venit să se închine lui Iisus, după unii din Arabia, iar după alții din Persia. Tradiția ne arată că ei se numesc: Melchior, Gaspard și Balthazar.

În Ajunul Crăciunului, în unele părți se umblă de către dascăli tineri bisericești cu icoana pe care este zugrăvită nașterea lui Iisus Hristos. Intrând în casă, icoana este ținută la piept de către dascălii care cântă troparul Nașterii Mântuitorului. În Ajunul Anului Nou, feciorii care merg la colindat schimbă porțile unor săteni care s-au certat în cursul anului, determinându-i astfel să vorbească și să se împace.

Câte geamuri înghețate nu se deschid colindătorilor, câte suflete calde nu cheamă îngerii Nașterii Domnului, câte inimi reci nu se deșteaptă la acest șuvoi pornit din strămoși pentru preaslăvirea Pruncului din Nazaret? Colindele românești au fost pastorală vie și nescrisă a ierarhilor și preoților români, a cântăreților noștri care anunțau Crăciunul.

Colindele se caracterizează prin crearea unei atmosfere pline de optimism în care se formulează dorințe și năzuințe ale oamenilor. Darul oferit de gazde colindătorilor (în forma tradițională a obiceiului), este colacul, el însuși semn de belșug și roade bogate.

MAGIA CRĂCIUNULUI

Feru Amalia, cls. a-X-a A

Prof.dr. Nemeș Cristina Gabriela

Liceul Tehnologic "Liviu Rebreanu" Bălan-Harghita

Colinde, miros de portocală, brad împodobit, cozonaci și plăcinte rumene cu mere, fulgi pufoși de nea, lumini colorate, Moș Crăciun și multă dragoste-iată ce semnifică sărbătorile de iarnă!

Beteală și globulețe, noi și vechi, bomboane de ciocolată, bastonașe de zahăr, toate atârând în bradul verde sau argintiu din sufragerie.

Fiecare noapte de 24 decembrie marchează ziua de 25 cu o semnificație aparte.

Mirosul de fum și ger precum și somnul însoțit de speranță că ziua de mâine va aduce și zăpada.

Fiecare noapte aduce cu ea și speranța și nerăbdarea. Luminițele înșirate la ferestre îmbracă orașul adormit și îmbrăcat în sărbătoare.

Totul este prins de o magie care încântă sufletul și-l îmbracă în lumină.

Aceasta este magia Crăciunului.

DRAGĂ MOȘ CRĂCIUN...

Eleva Naiță Ana-Maria, clasa a XI-a

Prof. Grigorescu Mihaela

Colegiul Național Pedagogic Carol I, Câmpulung Muscel Argeș

Totul în jurul meu este acoperit de o mantie albă și imaculată. Iarna a sosit, anotimpul foarte așteptat al vacanței și al cadourilor. Fulgii se joacă în zborul lor animat. Casele ascunse sub marile pălării albe sunt înconjurate de un câmp cristalin. Singurele semne de viață sunt reprezentate de către copiii bucuși de fumul ce se ridică deasupra caselor și de beteala care decorează străzile și copacii. Iată magia! Toate acestea simbolizează festivitățile de iarnă care ne umplu inima de bucurie și de iubire. Iarna

este precum o zână albă care locuiește în sania sa trasă de reni. Este un moment bogat în diferite tradiții din fiecare colț al țării. Sărbătorile creștine celebrate în această perioadă adaugă culoarea și farmecul de poveste al iernii!

Privește afara! Ce vezi?

Este fiica lui Moș Crăciun care a venit în oraș pentru a ne încânta. Ea pictează flori de gheață fragile pe geamurile de cristal. Atunci când suflă, țurturi iau forma unor cercei ce atârnă sub formă de mărgele. Prințesa este frumoasă și blondă, părul său lung având bucle iar stelele de zapadă zburând în jurul ei. Când ea pășește, rochia sa lungă și albă mângâie pământul fără viață. În mâna sa fragilă, ea poartă un sceptru magic, iar când lovește cerul, nori încep a tremura de frică, iar fulgii fragili cad acoperind împrejurimile.

Pielea sa e palidă, fină și rece, iar ochii sunt de culoarea albastrului deschis ca gheața pură. Aripile negre ale nopții acoperă natura înghețată. Casele mici sunt adormite sub plapuma grea a zăpezii. Lumina cenușie a lunii veghează somnul dulce, iar micile stelute încep a străluci sub cerul negru, înghețat... ele tremură încercând să se încălzească. Stelele sunt simbolul visurilor copiilor din lumea întreagă!

Privește afară! Este un minunat tablou de iarnă, o enormitate albă și infinită, bulgari mari de zăpadă sub formă de mărgele. Putem spune că arborii au armuri albe și strălucitoare, săbii de gheață. Sunt cavalerii nobili și puri care protejează orașul.

Privește afară! Ce frumoasă este iarna! Este o muză, este libertatea, pacea, sezonul visurilor îndeplinite și al speranțelor devenite realitate.

La ușa fiecărei case atarnă clopte argintii, o splendoare miraculoasă. Brazi nu lipsesc din case, ei sunt splendid ornați cu girlande strălucitoare. Crăciunul este de departe cea mai frumoasă sărbătoare a anului. O bucurie care domina doar o dată pe an. Putem resimți bucuria Crăciunului doar o dată pe an, într-o manieră unică.

Sărbătorile de iarnă se sfârșesc prin trecerea la o nouă etapă, un nou an. De aceea bucuria este cuvântul de ordine al acestei perioade de vis. Iată de ce magia este cuvântul cheie al iernii. Este magia sărbătorilor de iarnă.

Iată de ce te ador atât de mult și aștept venirea ta în inima mea!

Cu drag, Ana

TRADIȚII DE IARNĂ

Mihăilă Daria, cls. a-X-a A

Prof.dr. Nemeș Cristina Gabriela

Liceul Tehnologic "Liviu Rebreanu, Bălan-Harghita

Farmecul Crăciunului nu sete atunci când apare moșul și așează cadourile celor cumiți, copiii și adulți. NU! Magia însoțește și cele mai mărunte gesturi, de fapt, amănuntele de fiecare zi care ne ajută să simțim și să prețuim spiritul Crăciunului.

Mirosul ademenitor de cozonaci cu scorțișoară și bradul împodobit stârnesc emoțiile încă din seara de Ajun, cel mai fascinant moment din luna decembrie. Toată lumea îl așteaptă pe moș Crăciun, toți copiii îl pândesc după tocurile ușilor. Moșul poate veni și în Ajun dar și în prima zi de Crăciun. Când vedem chipul luminos al mamei deoarece suntem toți uimiți și fără de griji. Atunci simți dragostea adevărată.

Fulgii de nea cad ușor pe acoperișuri, îmbrăcând clădirile și întreg orașul într-un strat curat de zăpadă. Această priveliște conturează Crăciunul-sărbătoarea Nașterii Domnului nostru Iisus Hristos.

Masa festivă rămâne una dintre cele mai importante tradiții. Nu mâncarea în sine îi bucură pe cei care stau împrejurul ei, ci faptul că ea devine prilej de adunare a familiei; de contopire a oricăror divergențe. Spiritul devine unul care îngemănează sufletele celor strânși în jurul ei.

Ceea ce îi dă unitate este chiar dragostea.

Sper ca toți oamenii de pe acest pământ să aibă parte de această magie a sărbătorilor de iarnă.

NAȘTEREA DOMNULUI IISUS HRISTOS

Neferu Ana Maria - clasa a XI-a

Liceul Tehnologic „General Magheru” Rm. Vâlcea – jud. Vâlcea

Prof. coordonator Negrea Tamara Roxana

Ca în fiecare an, luminatul praznic al Nașterii Domnului nostru Iisus Hristos ne umple sufletul de o negrăită bucurie, pentru că această zi reprezintă împlinirea făgăduințelor și nădejdlor pe care Dumnezeu le-a dat oamenilor de la început, ca îndemn de călăuză pe drumul ce duce spre mântuire.

Ascultând istorisirile minunate din Sfânta Evanghelie despre cele petrecute în noaptea sfântă a nașterii, simțim în inimile noastre o tainică chemare de a porni cu cugetul pe urmele magilor de la răsărit, cu ochii ațintiți spre steaua călăuzitoare spre Betleem, unde s-a născut Hristos. Acolo, în peșteră, în ieslea cea săracă, Pruncul nou-născut a venit pe pământ să sfințească pe om, să-l facă sălaş dumnezeiesc.

Împreună cu păstorii auzim și trăim și noi frumusețea fermecătoare a cântării îngeresti: „Slavă întru cei de sus, lui Dumnezeu și pe pământ pace, între oameni bunăvoire!”. Aceste sfinte întâmplări din Betleem trezesc în sufletele noastre în primul rând recunoștință pentru nemăsurata dragoste a Tatălui Cerească față de noi, oamenii și pentru marea jertfă pe care a făcut-o prin Fiul Său ca să ne mântuiască.

An de an, bucuria sărbătoririi nașterii Domnului pune stăpânire pe întreaga noastră ființă. Este, de fapt, partea comuniunii noastre la bucuria cea sfântă și fără de sfârșit a vieții dumnezeiești, pe care o zugrăvește Sfântul Apostol și Evanghelist Ioan când afirmă: „Viața s-a arătat și am văzut-o și vă mărturisim și vă vestim viața de veci, care era la Tatăl și s-a arătat nouă” (I Ioan 1, 2-3). Această mărturie exprimă o lucrare vie, căci prin Întruparea și nașterea Sa, Mântuitorul Iisus Hristos ne-a adus-o și ne-a împărtășit-o ca viață dumnezeiască, nemuritoare.

Descoperindu-se oamenilor ca „pâinea vieții” (Ioan 6, 48) și lămurind că această pâine este Trupul Său pe care îl va da pentru „viața lumii” (Ioan 6, 51), Mântuitorul Iisus Hristos a ridicat viața omenească la plinătatea vieții dumnezeiești și a arătat, peste veacuri, că viața este bunul și darul suprem de care trebuie să se bucure nu numai omul, ci și întreaga făptură. Sărbătoarea Nașterii Domnului este, astfel, sărbătoarea vieții. Prin Întruparea sa, Fiul lui Dumnezeu ne-a descoperit valoarea și frumusețile vieții. Mântuitorul a venit în lume pentru a da un sens nou existenței omenești.

„Ziua de naștere a Domnului este ziua de naștere a păcii”, spune un sfânt părinte al Bisericii, întrucât Fiul lui Dumnezeu a venit pe pământ ca să împace pe om cu Dumnezeu și pe oameni între ei. O frumoasă cântare bisericească îndeamnă:

„Hristos se naște, măriți-L!

Hristos din ceruri, întâmpinați-L!

Hristos pe pământ, înălțați-vă!”

Hristos a coborât din ceruri, pentru ca noi să-I ieșim întru întâmpinare prin trăirea virtuților care duc la desăvârșire. Să avem, așadar, mereu în inimile noastre fiorul sfânt, trăit de magii care au mers să se închine Mântuitorului, aducând daruri Celui ce S-a făcut om, pentru ca noi să ne îndumnezeim prin credința și faptele noastre.

Bibliografie:

- *Biblia* – Editura Institutului Biblic și de Misiune al Bisericii Ortodoxe Române, București, 2001.
- Constantin Eretescu – *Folclorul literar al românilor*, Editura Compania, București, 2007.

MINUNEA NAȘTERII DOMNULUI IISUS HRISTOS

Elev: Popa Codruța, clasa a X-a,

Prof. Coordonator: Iancu Nicoleta-Jeanina

Școala: Colegiul Economic „Ion Ghica” Târgoviște

Nașterea Domnului Iisus Hristos sau Crăciunu lașă cum mulți dintre noi cunoaștem această sfântă lumină care nepătrunde în case și însuflet pe fiecare an , în aceeași zi de douăzeci și cinci Decembrie ,zi care tronează falnică în Calendarul Creștin –Ortodox , presărând multă iubire , bucurie , pace în inimile oamenilor ,atât a prichindeilor ,părinților , bunicilor care pășesc cu drag într- o lumemirifică a poveștilor , a speranțelor , a culorilor lăsându –se duși de val pentru câteva minute . Minute în care câmpul de cristale este topit de armonia instalată în privirea celor înzestrați cu darul Sărbătorii Nașterii Domnului Iisus Hristos .

Priviți din casă ofițerii îmbrăcați în paltonul lor de nea păzesc cu mare băgare se seamă moșia de cristal în care se află acum bunicul și cei doi nepoți ai săi, într- o atmosferă de basm ,o liniște păcută în care doar lemnele care ardeau in sobă aveau curaj să o spulbere și vocea groasă a bătrânului care domina

întreaga încăpere ,făceau ca cei doi prichindei să fie numai ochi si urechi la poveștile bătrânului despre Nașterea Domnului Iisus Hristos .

Multe poveștii zvorau din gura bunicului ,însă cele din preajma Crăciunului îi țineau captive pe copii în lumea creionată cu magie.

Așa că am tras și noi cu urechea la una din poveștile bătrânului care spunea că în noaptea în care s- a născut Iisus o stea mare a apărut deasupra Bethleemului ,ciobanii ce se îngrijeau de turmelelor s –au speriat ,dorind să fugă însă în aceea clipă un înger le-a apărut în fața ochilor mărturisindu-le că acesta a fost semnul că s-a născut un Mântuitor. După plecarea îngerilor, ciobanii s-au îndreptat spre Bethleem și l-au găsit pe Iisus căruia i s-au închinat .

Astfel vestea zboară repede prin țară și la prunc sosesc cei trei Crai de la Răsărit cu daruri precum: aur ,tămâie și mir .

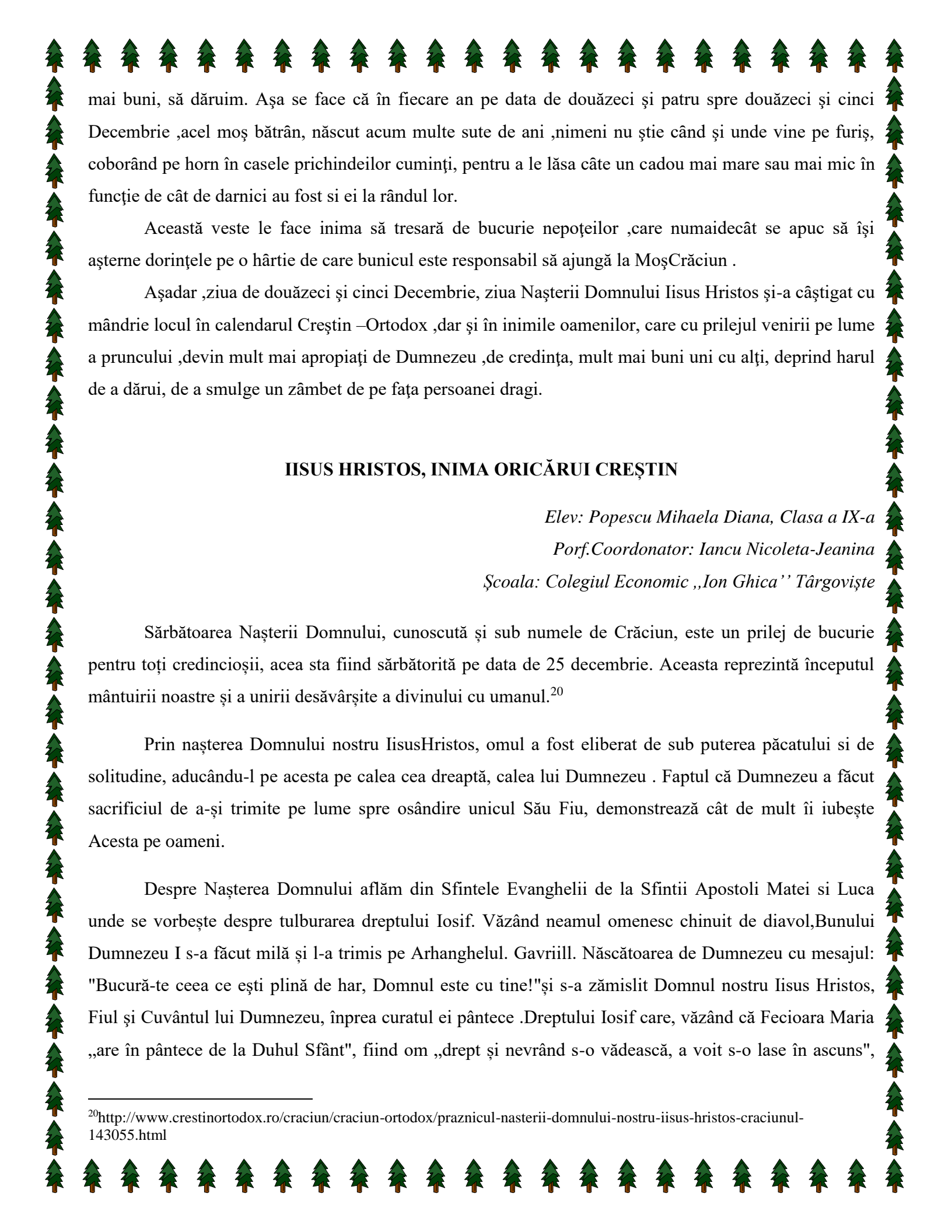
Ziua de douăzeci și cinci Decembrie devenind a treia mare sărbătoare după cea de Paște și de Rusalii zi așteptată cu un sentiment de nerăbdare ,emoție cu care așteptăm și nașterea propriului nostru copil, aceasta fiind sărbătoarea sufletului nosrtu ,parte din familia noastră .

Nașterea Domnului trezește în noi dorința de rugăciune ,ne redă acuratețea gândurilor ,renaște mândria ,bunătatea ,curiozitatea ,ne ridică voalul negru țesut cu mare îndemânare de păcat permițându –ne să –L vedem cu mintea ,cu inima pe cel cu adevărat purtător de putere .

Prin geamurile țesute cu fluturi de cristal cu mare drag de doamna care dansează mândră deasupra tuturor aruncând stelute sclipitoare care se desprindeau la fiecare mișcare din imensa sa rochie argintie ,se auzea încântarea copiilor ,murmurul de bucurie datorită poveștilor care izvorau din gura bătrânului ,fiind o legendă vie care împărtășea cu drag adevarat asa bogăție. Așa că am continuat să ascultăm și noi faptul că Nașterea Domnului Iisus Hristos are si o dimensiune populară , a datinilor străbune ,fiecare zonă a țării noastre având tradiții populare specifice , a căror varietate reflecta multiplele posibilități și forme de laudă adusă lui Dumnezeu, cele mai cunoscute fiind colindele ,care vestesc Nașterea Domnului Iisus Hristos.

Fiind foarte bine informat, bunicul menționează faptul că Bucovina locul în care sărbătoarea se păstrează ,poate mai mult decât în alte zone ,fără abateri de la tradiție colindul fiind nu numai o datină ,ci prin modul de organizare a devenit o adevărată instituție ,cu legi și reguli specifice . Prichindeii alcătuiau cete mai mari sau mai mici ,cete care băteau ulițele satelor troienite de zăpadă de dimineața până seara ,aducând în casele oamenilor vestea cea mare ,fiind răsplățiți cu colaci ,covrigi ,mere ,nuci care nu exprimau bogăția sau fala ci doar mulțumirea sinceră a sătenilor și ibucuria simțita.

Bunicul nu uită să le împărtășească nepoților săi și faptul că fiecare sfâșit de an aduce odată cu el acel sentiment plăcut care ne îndreaptă cătreceidragiașanumit Spiritual Craciunului care ne face să fim

mai buni, să dăruim. Așa se face că în fiecare an pe data de douăzeci și patru spre douăzeci și cinci Decembrie ,acel moș bătrân, născut acum multe sute de ani ,nimeni nu știe când și unde vine pe furiș, coborând pe horn în casele prichindeilor cumiți, pentru a le lăsa câte un cadou mai mare sau mai mic în funcție de cât de darnici au fost si ei la rândul lor.

Această veste le face inima să tresară de bucurie nepoșilor ,care numai decît se apuc să își așterne dorințele pe o hârtie de care bunicul este responsabil să ajungă la MoșCrăciun .

Așadar ,ziua de douăzeci și cinci Decembrie, ziua Nașterii Domnului Iisus Hristos și-a câștigat cu mândrie locul în calendarul Creștin –Ortodox ,dar și în inimile oamenilor, care cu prilejul venirii pe lume a pruncului ,devin mult mai apropiați de Dumnezeu ,de credința, mult mai buni uni cu alți, deprind harul de a dăru, de a smulge un zâmbet de pe fața persoanei dragi.

IISUS HRISTOS, INIMA ORICĂRUI CREȘTIN

Elev: Popescu Mihaela Diana, Clasa a IX-a

Porf.Coordonator: Iancu Nicoleta-Jeanina

Școala: Colegiul Economic „Ion Ghica” Târgoviște

Sărbătoarea Nașterii Domnului, cunoscută și sub numele de Crăciun, este un prilej de bucurie pentru toți credincioșii, acea sta fiind sărbătorită pe data de 25 decembrie. Aceasta reprezintă începutul mântuirii noastre și a unirii desăvârșite a divinului cu umanul.²⁰

Prin nașterea Domnului nostru IisusHristos, omul a fost eliberat de sub puterea păcatului si de solitudine, aducându-l pe acesta pe calea cea dreaptă, calea lui Dumnezeu . Faptul că Dumnezeu a făcut sacrificiul de a-și trimite pe lume spre osândire unicul Său Fiu, demonstrează cât de mult îi iubește Acesta pe oameni.

Despre Nașterea Domnului aflăm din Sfintele Evanghelii de la Sfintii Apostoli Matei si Luca unde se vorbește despre tulburarea dreptului Iosif. Văzând neamul omenesc chinuit de diavol,Bunului Dumnezeu I s-a făcut milă și l-a trimis pe Arhanghelul. Gavriill. Născătoarea de Dumnezeu cu mesajul: "Bucură-te ceea ce ești plină de har, Domnul este cu tine!"și s-a zămislit Domnul nostru Iisus Hristos, Fiul și Cuvântul lui Dumnezeu, înprea curatul ei pântece .Dreptului Iosif care, văzând că Fecioara Maria ,are în pântece de la Duhul Sfânt", fiind om „drept și nevrând s-o vădească, a voit s-o lase în ascuns",

²⁰<http://www.crestinortodox.ro/craciun/craciun-ortodox/praznicul-nasterii-domnului-nostru-iisus-hristos-craciunul-143055.html>

dar i s-a aratat îngerul Domnului care i-a amintit de profeția lui Isaia ce tulburase pe mulți în vechime, aceea că „Iată, Fecioara va avea în pântece și va naște Fiu și vor chema numele Lui Emanuel, care se tâlcuiește: Cu noi este Dumnezeu". Iosif a făcut așa precum i-a poruncit îngerul Domnului și a luat la el pe logodnica sa. Și fără să fi cunoscut-o pe ea Iosif, Maria a nascut pe Fiul sau Cel Unul-Născut, Căruia I-a pus numele Iisus.

Când s-au împlinit cele nouă luni de la zămislire, cezarul August a dat porunca ca toată lumea să fie înscrisă. Sfântul Evanghelist Luca ne mărturisește despre recensământul lui Quirinius care i-a determinat pe Fecioara Maria și pe dreptul Iosif să se afle la Betleem în acel timp, când „s-au împlinit zilele ca ea sa nască. Și a născut pe Fiul său, Cel Unul-Născut, și L-a înfășat și L-a culcat în iesle, căci nu mai era loc de găzduire pentru ei". Aceasta minune nu a rămas necunoscută păstorilor ce vegheau pe câmp în jurul turmelor, căci un înger al Domnului le-a binevestit „bucurie mare, care va fi pentru tot poporul" (Luca 2,1-20).²¹

Cand s-a născut Fiul lui Dumnezeu, pe cer a apărut o stea neobișnuită, care a ghidat din Răsărit trei magi care, până la Betleem, unde au aflat Pruncul și I s-au Închinat, aducându-i cuvenitele daruri (Matei 1,18-2,12).

Pentru noi vestea Nașterii Domnului este un motiv de sărbătoare, de bucurie care se intesifică prin rugăciune, post, iertarea păcatelor și pocăință. Este un bun prilej de a arăta o schimbare , „de a ne lepăda de omul cel vechi și de a deveni omul cel nou.” , prăpastia dintre om și divinitate fiind micșorată. Fiecare sărbătoare are ceva aparte în felul ei, însă Crăciunul are puterea de a ne trimite din nou în timp, în copilărie, pentru a retrăi exaltantul sentiment al inocenței, al bucuriei autentice.

Nașterea Mântuitorului este prilejul de bucurie care trezește în mine sentimentul acela profund al credinței. Este ziua în care omenirea este iertată de toate păcatele grotești săvârșite de-a lungul timpului de către oameni.

De Crăciun cu toții trebuie să învățăm să fim mai buni și să îi iertăm pe ceilalți pentru greșelile făcute. Trebuie să învățăm să ne bucurăm de lucrurile mici din viață prețuind fiecare moment din efemera noastră existență.

²¹<http://www.calendar-ortodox.ro/luna/decembrie/decembrie25.htm>

NAȘTEREA DOMNULUI

Negoită Daniela, cls. a-X-a A

Prof.dr. Nemeș Cristina Gabriela

Liceul Tehnologic "Liviu Rebreanu", Bălan-Harghita

Nașterea Domnului-Crăciunul este primul praznic împărătesc cu dată fixă după începutul anului bisericesc. Sărbătoarea aceasta marchează nașterea Mântuitorului și este sărbătorită de către creștinii din întreaga lume în fiecare an pe 25 decembrie. Acest moment marchează nașterea trupească a Mântuitorului în ciuda faptului că nu este la fel de veche precum Paștile sau Rusaliile. Biserica Ortodoxă privește nașterea Fiului lui Dumnezeu ca începutul lucrării sale mântuitoare ce îl va conduce spre jertfa supremă pe Cruce, pentru om și a sa mântuire.

În lumea veche creștină, accentul se punea pe ziua morților și a învierii divinităților și mai puțin pe nașterea acestora.

La început, Biserica obișnuia să canonizeze cea mai importantă sărbătoare a Învierii Mântuitorului. Drept dovadă, calendarele creștine țin vie amintirea posterității și nu datele de naștere ale mucenicilor și ale sfinților. Vechimea sărbătorii se poate observa în documentele de la sfârșitul sec. III, tradiție consemnată de istoricul bizantin Nichifor Calist, în timpul domniei lui Dioclețian și a lui Maximian. Această perioadă este o pată neagră pe istoria creștinătății, datorită persecutării creștinilor. Adunați să prăznuiască Nașterea Domnului, aceștia au pierit arși de vii într-o biserică din Nicomidia.

CE SEARĂ MINUNATĂ

Negulescu Cristian Petruț, Clasa: XII-E

Colegiul Economic "Ion Ghica" Târgoviște, jud. Dâmbovița

Profesor coordonator: Timofte Mihaela

Este iar 25 și eu am 18, ce iarnă frumoasă aveam când eram de 10, zăpadă, bucurie și colind, este noaptea de Crăciun, miros de portocală, căldură de lumânare, sunet de clopoței și gust de cozonac, o noapte minunată, cea în care s-a născut Mântuitorul. Aștept colindătorii în care să mă regăsesc.

Afară ninge, stea cu stea se-așterne pe pământ și luna ascuțită se-oglindește în plapuma iernii, cer senin și ger exterior. Ascuțiți, țurțurii, păzesc toate casele în a căror curte se află câte un maiestuos om de zăpadă, gătit de micuți pentru a fi ferit de frig. Din interiorul caselor, prin ferestrele cu flori de gheață se zăresc pomii împodobiți, colorați și vii, în râsete de soare, de copii fericiți.

Au sosit colindătorii, “O, ce veste minunată!”, cântec, sunet de clopoței, zâmbete pe chipul cu obraji rumeni de frig, sclipire în ochii lor și lacrimă ascunsă în ai mei ochi, de trecerea timpului. Vestesc cu atâta căldură venirea lui Iisus, la fel cum o făceam și eu acum 8 ani, și ce bucurie mai era! Îi răsplătesc pentru urare, rămân în urma lor și mă desprind de ultima clipă a copilăriei. Zăpada răsună sub tălpile mele, fulgii de nea se topesc pe obraz asemenea lacrimilor. Intru în casă și mă las cuprins de căldura-i interioară, agăț geaca în cuier și mă scutur de zăpadă. Arome și gusturi îmi învăluie simțurile, nimic nu se compară cu noaptea de Crăciun, prilej de amintire și de liniște sufletească. Ne așezăm în jurul mesei cu de toate și îi mulțumim lui Dumnezeu de aceste daruri. Înconjurăm bradul colorat și ne împărțim cadouri, în semn de bunătate că suntem și vom fi copiii lui Iisus.

În noaptea-aceasta sfântă cerul e senin, în case-i căldură și-n inimi-i la fel, pe drum colindele răsună și zâmbete și joacă, această noapte-i o minune, minunea Domnului Iisus.

ATMOSFERA DE CRĂCIUN

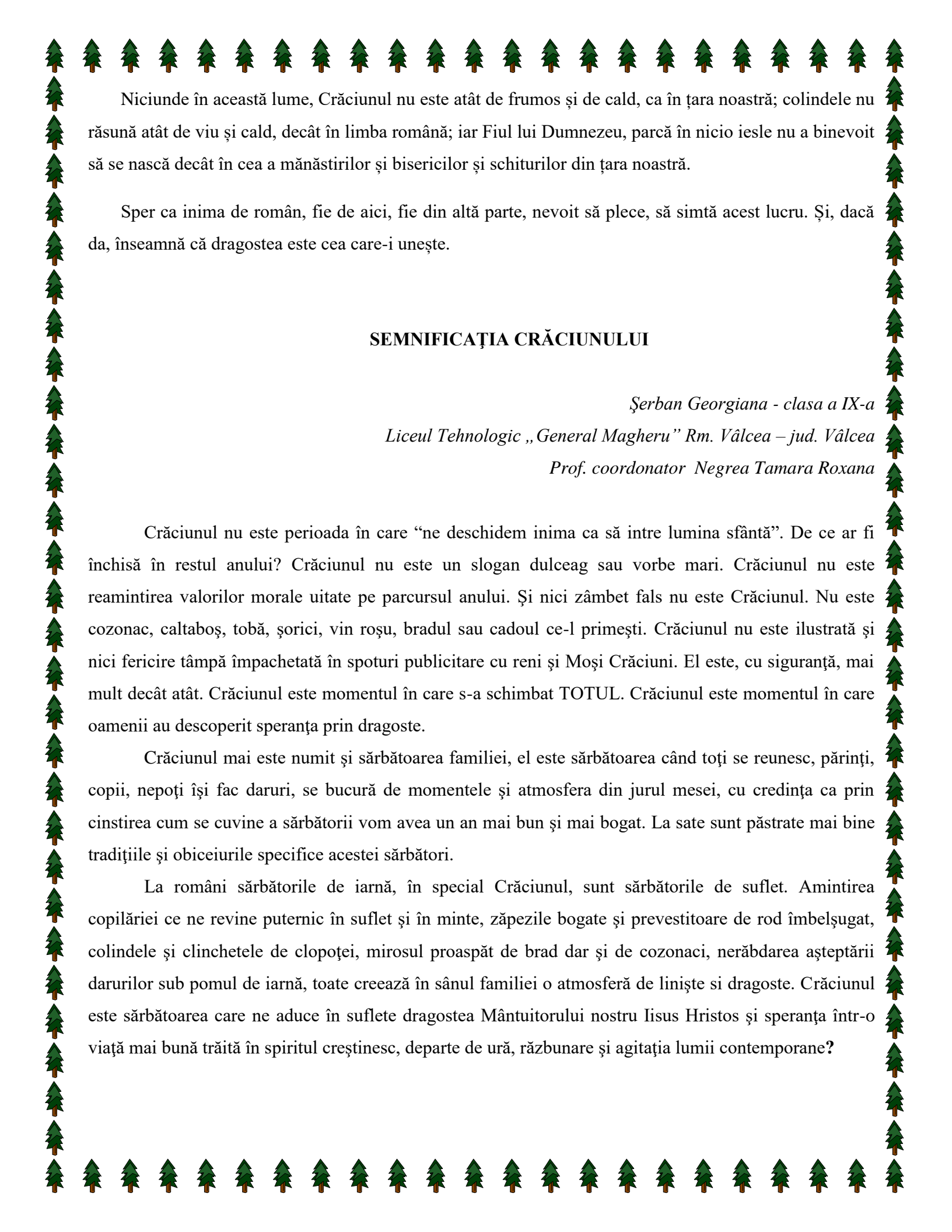
Preda Diana, cls. a-X-a A

Prof.dr. Nemeș Cristina Gabriela

Liceul Tehnologic "Liviu Rebreanu", Bălan-Harghita

Atmosfera de Crăciun ne aduce bucurie deoarece ne amintește cu precădere de anii copilăriei, de emoția așteptării împodobirii bradului de Crăciun, de clipa în care visăm să-l întâlnim pe Moș Crăciun.

Dincolo de faptul că este una dintre cele mai importante sărbători creștine, Crăciunul e așteptat cu mare entuziasm de toată lumea indiferent de vârstă, uneori chiar și de religie. Sigur, te gândești cu drag la cadourile lui Moș Crăciun, la colinde, la mirosul de cozonaci și la vâscul din pragul ușii. Tradițiile legate de Crăciun dăinuie de mii de ani. De exemplu, colindele semnifică o parte importantă a Crăciunului. Se spune că este bine să primești colindători deoarece prin ei, bunul Dumnezeu, te vestește că S-a născut Fiul Său. Și, ca o gazdă bună, este bine să le oferi mici daruri colindătorilor căci și magii L-au dăruit pe Hristos cu aur, smirnă și tămâie.

Niciunde în această lume, Crăciunul nu este atât de frumos și de cald, ca în țara noastră; colindele nu răsună atât de viu și cald, decât în limba română; iar Fiul lui Dumnezeu, parcă în nicio iesle nu a binevoit să se nască decât în cea a mănăstirilor și bisericilor și schiturilor din țara noastră.

Sper ca inima de român, fie de aici, fie din altă parte, nevoit să plece, să simtă acest lucru. Și, dacă da, înseamnă că dragostea este cea care-i unește.

SEMNIFICAȚIA CRĂCIUNULUI

Șerban Georgiana - clasa a IX-a

Liceul Tehnologic „General Magheru” Rm. Vâlcea – jud. Vâlcea

Prof. coordonator Negrea Tamara Roxana

Crăciunul nu este perioada în care “ne deschidem inima ca să intre lumina sfântă”. De ce ar fi închisă în restul anului? Crăciunul nu este un slogan dulceag sau vorbe mari. Crăciunul nu este reamintirea valorilor morale uitate pe parcursul anului. Și nici zâmbet fals nu este Crăciunul. Nu este cozonac, caltaboș, tobă, șorici, vin roșu, bradul sau cadoul ce-l primești. Crăciunul nu este ilustrată și nici fericire tâmpă împachetată în spoturi publicitare cu reni și Moși Crăciuni. El este, cu siguranță, mai mult decât atât. Crăciunul este momentul în care s-a schimbat TOTUL. Crăciunul este momentul în care oamenii au descoperit speranța prin dragoste.

Crăciunul mai este numit și sărbătoarea familiei, el este sărbătoarea când toți se reunesc, părinți, copii, nepoți își fac daruri, se bucură de momentele și atmosfera din jurul mesei, cu credința ca prin cinstirea cum se cuvine a sărbătorii vom avea un an mai bun și mai bogat. La sate sunt păstrate mai bine tradițiile și obiceiurile specifice acestei sărbători.

La români sărbătorile de iarnă, în special Crăciunul, sunt sărbătorile de suflet. Amintirea copilăriei ce ne revine puternic în suflet și în minte, zăpezile bogate și prevestitoare de rod îmbelșugat, colindele și clinchetele de clopoței, mirosul proaspăt de brad dar și de cozonaci, nerăbdarea așteptării darurilor sub pomul de iarnă, toate creează în sânul familiei o atmosferă de liniște și dragoste. Crăciunul este sărbătoarea care ne aduce în suflete dragostea Mântuitorului nostru Iisus Hristos și speranța într-o viață mai bună trăită în spiritul creștinesc, departe de ură, răzburare și agitația lumii contemporane?

CINE ESTE SFÂNTUL NICOLAE

Elev Avram George, clasa a X-a

Liceul Special pentru Deficienți de Vedere Buzău

Prof. coordonator Leca Adriana Florentina

Sfântul Ierarh Nicolae, născut în anul 280 avea să primească aureola unui mare sfânt al faptelor bune. Nu a mâncat carne, ci doar mâncăruri vegetale. Miercurea și vinerea niciodată nu mânca. Înălțimea sfântului era de 1,67 m. Bolile dobândite în timpul celor doi ani de închisoare dioclețiană și-au pus amprenta asupra articulațiilor, coloanei vertebrale și a oaselor pieptului. Aceste leziuni demonstrează tortura și frigul îndurate. A fost mare om al faptelor bune și mare om creștin, mediator al celor nedreptățiți de legi.

Se știe despre sărbătoarea Sfântului Nicolae că este una dintre cele mai îndrăgite sărbători ale iernii. Tradiția ne spune că Sfântul Nicolae este al doilea sfânt făcut de Dumnezeu, care stă alături de Părintele ceresc, în stânga lui.

Totodată, știm despre Sfântul Nicolae că e milostiv față de săraci, ajută văduvele, orfanii și dăruiește bani tuturor oropsiților. Sfântul Nicolae este, de asemenea, protector al copiilor, fiind primul moș darnic care le face acestora cadouri odată cu venirea iernii.

Moș Nicolae este așteptat cu nerăbdare de către copiii, care au datoria ca în seara de ajun să-și curețe și să-și pregătească ghetuțele, pentru ca Moșul Nicolae să le poată umple cu daruri. Dar chiar dacă nu primim daruri în ghetuțe nu trebuie să ne supărăm pentru că Moș Nicolae vine la noi cu daruri în fiecare zi. În sensul acesta am să vă povestesc o istoriară pe care la rândul meu am auzit-o la una din lecțiile educative de la doamna profesoară:

„La ora de dirigenție, doamna dirigintă ne-a vorbit despre Sfântul Nicolae și la urmă ne-a întrebat ce cadouri am primit de la Moș Nicolae. Venind rândul lui Ciprian să spună celorlalți copii ce i-a adus Moș Nicolae, a rămas tăcut pentru câteva momente și rușinat, știind că în ziua aceasta nu s-a întâmplat nimic deosebit comparativ cu celelalte zile. Prinzând curaj și ridicând capul a spus cu cea mai mare încredere: „Este adevărat că nu am găsit nimic în ghete, dar vreau să vă spun că Moș Nicolae vine la mine zilnic, nu numai o dată pe an. N-a fost zi să nu găsesc în ghiozdan pachetul dimineața când plec la școală, masa, micul dejun, ba de cele mai multe ori și câte o ciocolată mică. Așa că pentru mine, fiecare zi este specială pentru că Moș Nicolae mă vizitează și se îngrijește de trebuințele mele zilnice. Rușinați de lecția

primită din partea lui Ciprian, colegii au plecat capetele pentru că ei nu au considerat niciodată că pachetul pentru școală, banii de buzunar, micul dejun pot fi considerate mici daruri și totuși cât de prețioase”.

SFÂNTUL NICOLAE

Serdaru Narcisa - clasa a IX-a

Liceul Tehnologic „General Magheru” Rm. Vâlcea – jud. Vâlcea

Prof. coordonator Negrea Tamara Roxana

Decembrie este luna cadourilor și a sărbătorilor de iarnă, precum Sfântul Nicolae, Crăciunul, Anul Nou și poate unul dintre cele mai așteptate momente ale anului, mai ales pentru cei mici, care ard de nerăbdare să vadă ce primesc de la Moș Nicolae în ghetuțele pregătite de cu seară.

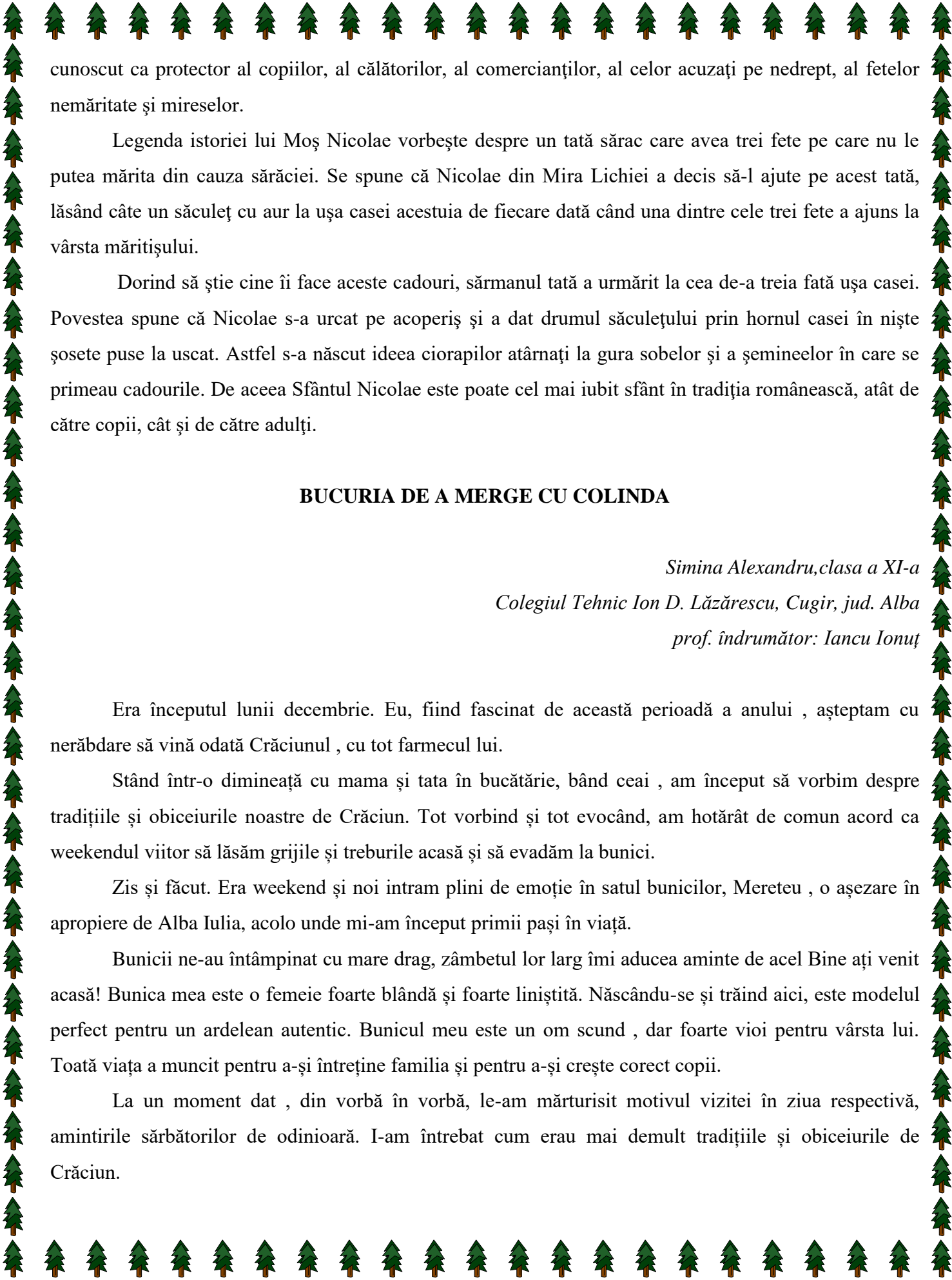
De la Sfântul Nicolae până la Sfântul Ioan Botezătorul românii se simt într-o continuă sărbătoare. Cea mai importantă este Crăciunul, considerat ca sărbătoarea nașterii Domnului nostru Iisus Hristos. Oamenii au adaptat această mare sărbătoare, creând tradiții și obiceiuri conform culturii lor specifice. Acest obicei din seara Sfântului Nicolae a luat naștere la oraș și s-a răspândit și în mediul rural. Fiecare trăiește din plin sărbătorile, însă nu toată lumea cunoaște adevăratele istorii și semnificații ale datinilor de iarnă.

Pe 6 decembrie, creștinii îl serbează pe Sfântului Nicolae iar, după tradiția populară, aceasta este prima zi de iarnă. Credincios, Sfântul Nicolae este făcător de minuni și martir pentru credința în Iisus. La români, Sfântul Nicolae este închipuit ca un moș cu barba albă care poate aduce ninsoarea scuturându-și bărbia.

Moș Nicolae este și cel care face cadouri celor mici. În seara din 5 decembrie, părinții pun în încălțăminte copiilor, pe care aceștia și-o pregătesc cu mare grijă, multe dulciuri și jucării. În unele locuri există și obiceiul de a pune alături de cadouri și o nuielușă care ar trebui să îi cumințească, măcar în principiu, pe copiii care nu s-au purtat bine în timpul anului.

”Copiii cuminți primesc dulciuri și jucării, iar cei obraznici nuielușe“ așa auzeam în copilărie de la părinții noștri. Acum, la vremea maturității, ne amintim cu bucurie de acele seri minunate când ne pregăteam cizmulițele și așteptam cu nerăbdare să vină Moș Nicolae să ne lase dulciuri și jucării.

Potrivit tradiției creștine, Sfântul Nicolae moștenește la moartea ambilor părinți toată averea familiei pe care se hotărăște să o folosească în scopuri umanitare, ajutându-i pe cei săraci. El este

cunoscut ca protector al copiilor, al călătorilor, al comercianților, al celor acuzați pe nedrept, al fetelor nemăritate și mireseilor.

Legenda istoriei lui Moș Nicolae vorbește despre un tată sărac care avea trei fete pe care nu le putea mărita din cauza sărăciei. Se spune că Nicolae din Mira Lichiei a decis să-l ajute pe acest tată, lăsând câte un săculeț cu aur la ușa casei acestuia de fiecare dată când una dintre cele trei fete a ajuns la vârsta măritişului.

Dorind să știe cine îi face aceste cadouri, sărmanul tată a urmărit la cea de-a treia fată ușa casei. Povestea spune că Nicolae s-a urcat pe acoperiș și a dat drumul săculețului prin hornul casei în niște șosete puse la uscat. Astfel s-a născut ideea ciorapilor atârnați la gura sobelor și a șemineelor în care se primeau cadourile. De aceea Sfântul Nicolae este poate cel mai iubit sfânt în tradiția românească, atât de către copii, cât și de către adulți.

BUCURIA DE A MERGE CU COLINDA

*Simina Alexandru, clasa a XI-a
Colegiul Tehnic Ion D. Lăzărescu, Cugir, jud. Alba
prof. îndrumător: Iancu Ionuț*

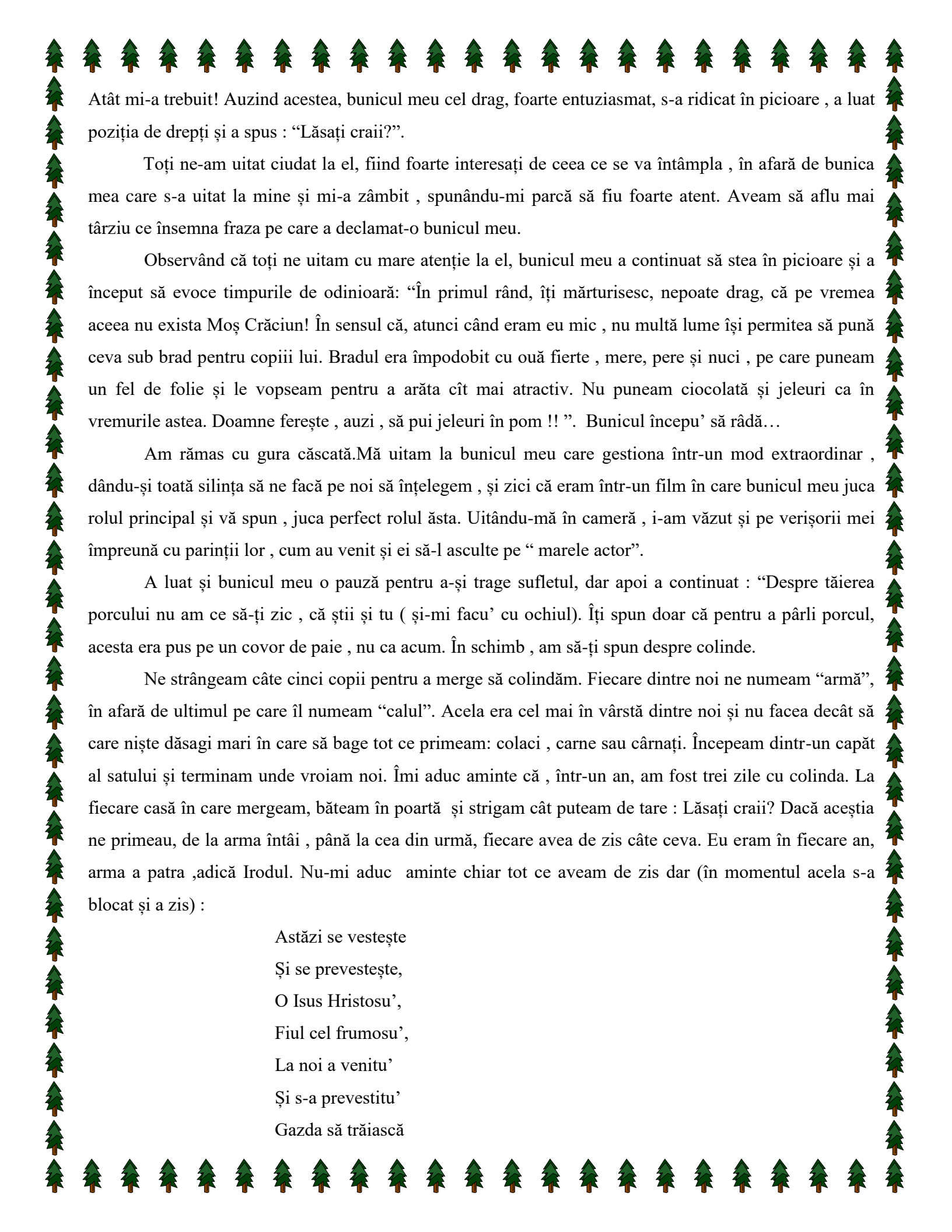
Era începutul lunii decembrie. Eu, fiind fascinat de această perioadă a anului , așteptam cu nerăbdare să vină odată Crăciunul , cu tot farmecul lui.

Stând într-o dimineață cu mama și tata în bucătărie, bând ceai , am început să vorbim despre tradițiile și obiceiurile noastre de Crăciun. Tot vorbind și tot evocând, am hotărât de comun acord ca weekendul viitor să lăsăm grijile și treburile acasă și să evadăm la bunici.

Zis și făcut. Era weekend și noi intram plini de emoție în satul bunicilor, Mereteu , o așezare în apropiere de Alba Iulia, acolo unde mi-am început primii pași în viață.

Bunicii ne-au întâmpinat cu mare drag, zâmbetul lor larg îmi aducea aminte de acel Bine ați venit acasă! Bunica mea este o femeie foarte blândă și foarte liniștită. Născându-se și trăind aici, este modelul perfect pentru un ardelean autentic. Bunicul meu este un om scund , dar foarte vioi pentru vârsta lui. Toată viața a muncit pentru a-și întreține familia și pentru a-și crește corect copii.

La un moment dat , din vorbă în vorbă, le-am mărturisit motivul vizitei în ziua respectivă, amintirile sărbătorilor de odinioară. I-am întrebat cum erau mai demult tradițiile și obiceiurile de Crăciun.

Atât mi-a trebuit! Auzind acestea, bunicul meu cel drag, foarte entuziasmat, s-a ridicat în picioare , a luat poziția de drepti și a spus : “Lăsați craii?”.

Toți ne-am uitat ciudat la el, fiind foarte interesați de ceea ce se va întâmpla , în afară de bunica mea care s-a uitat la mine și mi-a zâmbit , spunându-mi parcă să fiu foarte atent. Aveam să aflui mai târziu ce însemna fraza pe care a declamat-o bunicul meu.

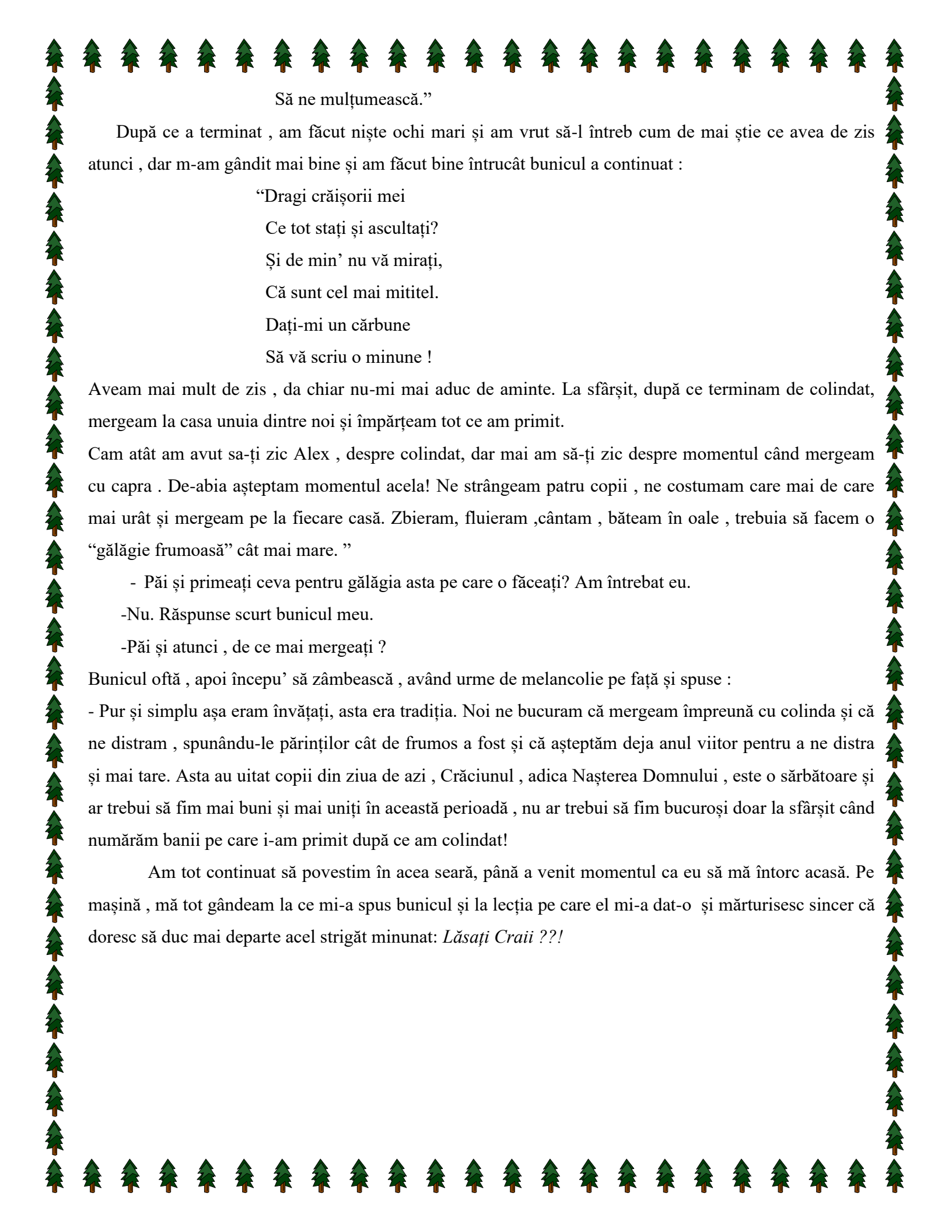
Observând că toți ne uitam cu mare atenție la el, bunicul meu a continuat să stea în picioare și a început să evoce timpurile de odinioară: “În primul rând, îți mărturisesc, nepoate drag, că pe vremea aceea nu exista Moș Crăciun! În sensul că, atunci când eram eu mic , nu multă lume își permitea să pună ceva sub brad pentru copiii lui. Bradul era împodobit cu ouă fierte , mere, pere și nuci , pe care puneam un fel de folie și le vopseam pentru a arăta cât mai atractiv. Nu puneam ciocolată și jeleuri ca în vremurile astea. Doamne ferește , auzi , să pui jeleuri în pom !! ”. Bunicul începu’ să râdă...

Am rămas cu gura căscată.Mă uitam la bunicul meu care gestiona într-un mod extraordinar , dându-și toată silința să ne facă pe noi să înțelegem , și zici că eram într-un film în care bunicul meu juca rolul principal și vă spun , juca perfect rolul ăsta. Uitându-mă în cameră , i-am văzut și pe verișorii mei împreună cu părinții lor , cum au venit și ei să-l asculte pe “ marele actor”.

A luat și bunicul meu o pauză pentru a-și trage sufletul, dar apoi a continuat : “Despre tăierea porcului nu am ce să-ți zic , că știi și tu (și-mi facu’ cu ochiul). Îți spun doar că pentru a pârlă porcul, acesta era pus pe un covor de paie , nu ca acum. În schimb , am să-ți spun despre colinde.

Ne strângeam câte cinci copii pentru a merge să colindăm. Fiecare dintre noi ne numeam “armă”, în afară de ultimul pe care îl numeam “calul”. Acela era cel mai în vârstă dintre noi și nu facea decât să care niște dăsași mari în care să bage tot ce primeam: colaci , carne sau cârnați. Începeam dintr-un capăt al satului și terminam unde vroiam noi. Îmi aduc aminte că , într-un an, am fost trei zile cu colinda. La fiecare casă în care mergeam, băteam în poartă și strigam cât puteam de tare : Lăsați craii? Dacă aceștia ne primeau, de la arma întâi , până la cea din urmă, fiecare avea de zis câte ceva. Eu eram în fiecare an, arma a patra ,adică Irodul. Nu-mi aduc aminte chiar tot ce aveam de zis dar (în momentul acela s-a blocat și a zis) :

Astăzi se vestește
Și se prevestește,
O Isus Hristosu’ ,
Fiul cel frumosu’ ,
La noi a venitu’
Și s-a prevestitu’
Gazda să trăiască

Să ne mulțumească.”

După ce a terminat , am făcut niște ochi mari și am vrut să-l întreb cum de mai știe ce avea de zis atunci , dar m-am gândit mai bine și am făcut bine întrucât bunicul a continuat :

“Dragi crăișorii mei
Ce tot stați și ascultați?
Și de min’ nu vă mirați,
Că sunt cel mai mititel.
Dați-mi un cărbune
Să vă scriu o minune !

Aveam mai mult de zis , da chiar nu-mi mai aduc de aminte. La sfârșit, după ce terminam de colindat, mergeam la casa unuia dintre noi și împărțeam tot ce am primit.

Cam atât am avut sa-ți zic Alex , despre colindat, dar mai am să-ți zic despre momentul când mergeam cu capra . De-abia așteptam momentul acela! Ne strângeam patru copii , ne costumam care mai de care mai urât și mergeam pe la fiecare casă. Zbieram, fluieram ,cântam , băteam în oale , trebuia să facem o “gălăgie frumoasă” cât mai mare. ”

- Păi și primeați ceva pentru gălăgia asta pe care o făceați? Am întrebat eu.

-Nu. Răspunse scurt bunicul meu.

-Păi și atunci , de ce mai mergeați ?

Bunicul oftă , apoi începu’ să zâmbească , având urme de melancolie pe față și spuse :

- Pur și simplu așa eram învățați, asta era tradiția. Noi ne bucuram că mergeam împreună cu colinda și că ne distram , spunându-le părinților cât de frumos a fost și că așteptăm deja anul viitor pentru a ne distra și mai tare. Asta au uitat copiii din ziua de azi , Crăciunul , adica Nașterea Domnului , este o sărbătoare și ar trebui să fim mai buni și mai uniți în această perioadă , nu ar trebui să fim bucuroși doar la sfârșit când numărăm banii pe care i-am primit după ce am colindat!

Am tot continuat să povestim în acea seară, până a venit momentul ca eu să mă întorc acasă. Pe mașină , mă tot gândeam la ce mi-a spus bunicul și la lecția pe care el mi-a dat-o și mărturisesc sincer că doresc să duc mai departe acel strigăt minunat: *Lăsați Craii ??!*

A VENIT, A VENIT IARNA !

*Elev Pisică Sebastian, clasa a VI-a A
Școala Gimnazială Marin M Țiculescu, Comuna Băneasa, Judetul Giurgiu
prof coordonator Călin Viviana*

Văzduhul plumburiu apasă greu peste umerii golași ai muntelui, unde doar smaraldul brazilor încearcă să înveselească pastelul. Vantul șuieră din departare anunțând parcă sosirea Reginei Iarna, fiica cea mica a bătrânului An, în caleașca sa argintie, flancată de stelute sclipitoare ce par a birui treptat popoarele de frunze ruginii, căzute la datorie, în speranța apărării mândrei și bogatei fiice, Toamna.

Corbii croncănitori brăzdează haotic cerul, purtati fiind de crivațul aprig ce coboară în rafale cărarile umede și goale ale pădurilor de munte. Zbieretul lor jalnic trezește fiorii și parcă prevestește apocalipsa. Izvorul rece se avântă cu vuiet amarnic către văile părăsite, ducând cu el poveștile oierilor de peste vară. Deodată, artileria cerului pornește asaltul. Armata neagră sau gri a norilor care deja luase prizonier soarele de câteva săptămâni inițiasă acum operațiunea de cucerire a universului. Stropi înghețați se avântă cu putere către pământul biciuit de vânt, se lipsesc de crengile încremenite ale copacilor golași și le transformă în statui înghețate.

La lăsarea întunericului, fantasmă negre par a străjui soseaua umedă ce duce către sat, unde Iarna este salutată de toate casele prin semnale groase de fum.

Aici, universul se schimbă. La lumina limbilor de foc de vatră se țes povești nemuritoare, în așteptarea lui Moș Nicolae. Copiii, cu fețele roșii de căldură și emoție, lustruiesc ghetuțele și reiau lungul șir al dorințelor, dar și al promisiunilor. Iar Moș Nicolae, pe care nimeni nu a reușit încă să-l vada, este ba un bătrân sărac și fără casă, cu haine vechi, cu o sacoșă mare de jucării, ba un învățător care-și iubea prea mult elevii sărmani, când un creștin cu inima bună, fie un om care și-a dorit atât de mult un copil, încât a ajuns să-i iubească pe toți.

Ghetele lustruite și așezate pe pervaz ca la paradă salută stropii reci ce se preling pe geam și adorm odata cu copiii în liniștea nopții, când doar glasul crivațului răspandește înfiorare.

Este noaptea copiilor, când fiecare primește recompensa faptelor bune de peste an...

Dar e și noaptea în care, la parada anotimpurilor, Regina Toamna este înlocuită cu Crăiasa Zăpezilor...

Stropii înghețati se transformă treptat în fulgi mari și pufoși ce inundă văzduhul, dansând în aer și coborând ușor, ușor, transformând totul într-o mare de alb. Miroase a iarnă, totul respiră a sărbătoare.

E noaptea magică a Sfântului Nicolae !!!

Bucuria și nerăbdarea o fac să pară cea mai frumoasă, dar și cea mai lungă noapte de până acum.

Casele încă dorm sub căciulile de zăpadă, dorm și copiii, dar și ghetutele la geam...

Curând, această pace totală va fi înlocuită de zarva cadourilor, de chiotele prichindeilor care descoperă că scrisorile lor au ajuns cu bine la destinație.

Mirosul iernii se va amesteca cu cel al cozonacului sau al porocalelor..

AJUNUL CRĂCIUNULUI

*Eleva Milea Ana-Maria, Clasa a VI-a
Școala Gimnazială Cândești, jud. Buzău
Prof. coordonator: Fănică Daniel*

A venit iarna. Peste sat ninge ca-n povești. Steluțele mici și albe au acoperit pământul rece. Ulițele satelor sunt acoperite cu nămeți de zăpadă. Casele și-au pus căciulile de blană albă și s-au îmbrăcat cu un cojoc de omăt. Peste dealuri, zăpada s-a așternut ca o mantie albă și strălucitoare.

Se apropie Crăciunul. Casa răsună de bucurie și veselie la venirea lui Moș Crăciun. În casele oamenilor mirosea a brad, a vanilie, a cozonaci și a plăcintelor proaspete. Bradul înalt este împodobit cu steluțe, globulețe, beteață și multe dulciuri. Pe ulițe se aud colindători, cântând colinde frumoase. Copiii sunt bucuroși de venirea zăpezii și ies cu saniile la derdeluș. Mulți oameni au făcut oameni de zăpadă, iar alții se bat cu bulgări. Se lasă seara, copiii se duc pe la casele lor și-l așteaptă pe Moș Crăciun. A venit ajunul Crăciunului. Moș Crăciun a pornit cu sânioara trasă de reni, prin troiene de zăpadă, aducând copiilor multe cadouri.

La prima casă luminată, Moșul s-a oprit din drum și a lovit cu toiagul în poartă. Copiii l-au primit, fiind veseli de venirea musafirului. Moș Crăciun vine de demult, încărcat cu cadouri multe. Moș Crăciun a lăsat cadouri copiilor și a pornit spre alte case. A doua zi, tata a hotărât calul la sania cea mare, să mergem pe ulița satului să ne plimbăm prin zăpada mare. Seara ne-am întors înghețați de frig, dar ne-am bucurat de această plimbare petrecută în familie.

Sărbătorile sunt pe sfârșite, dar noi tot continuăm să ne jucăm prin zăpada albă. Ne pare rău că sărbătorile s-au terminat foarte repede. În noul an, toată lumea începe treaba și încep elevii școala.

Au fost niște sărbători minunate și frumoase petrecute cu familia și cu cei dragi.

MINUNEA CRĂCIUNULUI

*Eleva Gogoreanu Alexia, clasa a V-a
Școala Gimnazială Marin M Țiculescu,
Comuna Băneasa, Judetul Giurgiu
Prof coordonator Călin Viviana*

Copiii de pretutindeni, mai mici sau mai mari, așteaptă cu nerăbdare Crăciunul. Așezați la gura sobei, tălmăcesc povești vechi de mii de ani, legate de minunea nasterii Mântuitorului.

Nașterea Domnului este cea mai importantă sărbătoare pentru creștini, deoarece atunci se sărbătorește Crăciunul. Este perioada în care dăruim și primim iubire. Biblia spune că Fecioara Maria, când trebuia să nască pe Fiul lui Dumnezeu, umbla însoțită de Iosif din casă în casă rugându-i pe oameni să-i ofere adăpost. Ei au ajuns în casa unui om numit Crăciun, care era un om foarte rău ce nu i-a permis să nască acolo. Fecioara Maria este dusă de soția acestuia în grajd unde l-a născut pe Iisus. Când acesta a aflat că Fecioara Maria a născut acolo, a pedepsit-o pe soția sa. Se spune că în noaptea nașterii lui Iisus s-au deschis cerurile pentru a coborî Duhul Sfânt deasupra fiului lui Dumnezeu, iar în grajd, unde era întuneric, s-a făcut lumină. Crăciunul este o sărbătoare sfântă, care aduce în sufletele oamenilor multă bucurie. Această sărbătoare este anunțată de obiceiul drag copiilor „Colindatul”.

Colindul este unul din cele mai cunoscute datini de iarnă. În dimineața zilei de 24 decembrie cete de colindatori umblă din casă în casă urând sănătate, fericire și noroc gospodarilor pe care-i colindă. Un alt moment important este cel al serii de 23 decembrie când se împodobește bradul de Crăciun, moment la care se obișnuiește să participe toți membrii familiei. La noi în casă, de câțiva ani, tradiția este ca după ce pregătirea bradului a luat sfârșit, împreună cu părinții, ne uităm la un film de Crăciun. În acest timp, mirosul de sarmale din bucătărie și mirosul de proaspăt al bradului umple fiecare colț al casei. Atmosfera din întreaga casă este plină de sărbătoare!

În noaptea de 24-25 Decembrie, vine și Moș Crăciun să lase sub brad cadouri pentru toată lumea. Vestea Nașterii Domnului este răspândită în fiecare an de colindele care intră în casa prin intermediul cetelor de urători.

CRĂCIUNUL COMUNIST

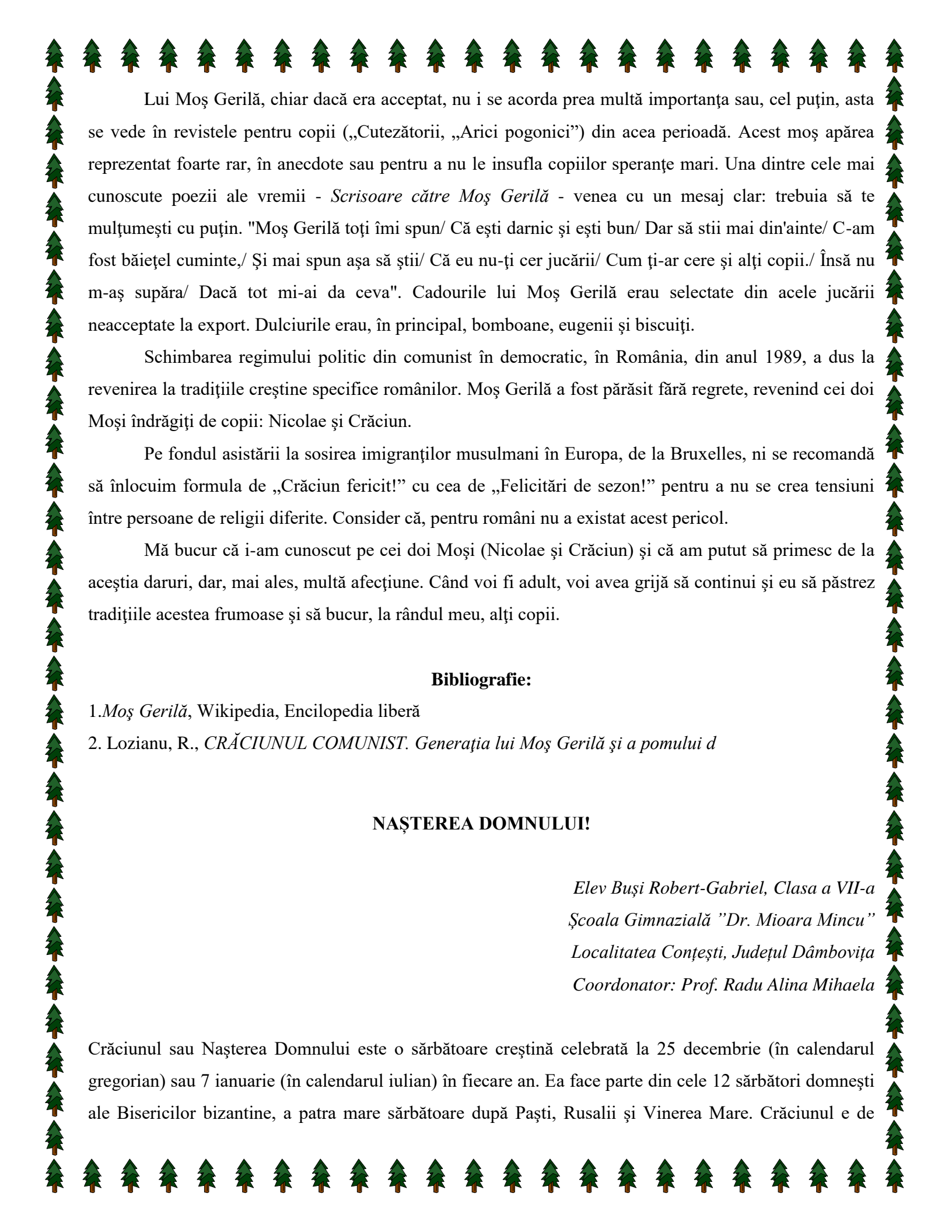
*Eleva Anghel Valentina, Clasa a VIII-a
Școala Gimnazială Pătroia Vale, Structura Bădulești
Comuna Crângurile, Județul Dâmbovița
Prof. Ene Doina*

Ne bucurăm astăzi de Moș Crăciun, îl așteptăm să ne aducă daruri, conform dorințelor noastre, dar, părinții mi-au povestit că, n-a fost așa dintotdeauna.

Pe vremea când, la conducerea României se aflau comuniștii, care promovau ateismul și obiceiurile de sărbători erau altele. Copiii nu-i așteptau nici pe Moș Nicolae, nici pe moș Crăciun, ci pe... Moș Gerilă. Acesta din urmă venea în ajunul Anului Nou, în seara de 31 decembrie. În perioada în care țara noastră, componentă a Europei de Est, se afla sub influență sovietică, regimul comunist a încercat să introducă în tradițiile locale pe Moș Gerilă, ca înlocuitor al celor doi, cu scopul înlăturării religiei din viața socială și de a laiciza forțat, cultura acestei țări.

Pe atunci, nu trebuia să te bucuri de nașterea lui Hristos, ci doar de Revelion și de vacanța de iarnă; nu se interpretau colinde, ci poezii și cântece închinat conducătorului iubit, Nicolae Ceaușescu și tovarăsei Elena Ceaușescu, patriei și bravilor eroi ai muncii; scrisori nu erau adresate lui Moș Crăciun, ci lui Moș Gerilă, în care oricum nu puteai să ceri vreo jucărie sau vreo hăinuță fără să amintești de dorința de a avea note bune, deși poate ți-ar fi plăcut să completezi lista cu fructe de import (banane, portocale), ce se obțineau de cele mai multe ori dând șpagă, ciocolată sau carne; nu se folosea termenul de „brad de Crăciun”, ci acela de „pom de iarnă”, care, era împodobit nu în ajunul Crăciunului, ci în seara de Anul Nou; copiii nu mergeau cu Plugușorul pentru prosperitatea gospodăriei unde se făcea urarea, ci cu unul cu versuri modificate în care, se cânta bunăstarea gliei și mulțumirea față de "maree grădinar care ne crește cu mult har".

Revelionul era punctul culminat al "marelui raliu al vacanței", ale cărei bucurii erau, în egală măsură, exagerate. Modestele orășele ale copiilor erau slab organizate și aprovizionate. Rar existau locuri de joacă specifice copiilor. Dacă se organiza vreun carnaval sau seară distractivă, copiii ascultau obligatoriu, muzică românească. În sălile de spectacole și biblioteci atmosfera era apăsătoare și rece la propriu (temperaturi de îngheț) nicidecum de bucurie, deoarece copii erau obligați să participe la activități pionierești. Profesorii aveau obligația să-i urmărească pe copii și să-i certe dacă aceștia participau la slujbele religioase specifice Crăciunului și Anului Nou.

Lui Moș Gerilă, chiar dacă era acceptat, nu i se acorda prea multă importanța sau, cel puțin, asta se vede în revistele pentru copii („Cutezătorii, „Arici pogonici”) din acea perioadă. Acest moș apărea reprezentat foarte rar, în anecdote sau pentru a nu le insufla copiilor speranțe mari. Una dintre cele mai cunoscute poezii ale vremii - *Scrisoare către Moș Gerilă* - venea cu un mesaj clar: trebuia să te mulțumești cu puțin. "Moș Gerilă toți îmi spun/ Că ești darnic și ești bun/ Dar să stii mai din'ainte/ C-am fost băiețel cuminte,/ Și mai spun așa să știi/ Că eu nu-ți cer jucării/ Cum ți-ar cere și alți copii./ Însă nu m-aș supăra/ Dacă tot mi-ai da ceva". Cadourile lui Moș Gerilă erau selectate din acele jucării neacceptate la export. Dulciurile erau, în principal, bomboane, eugenii și biscuiți.

Schimbarea regimului politic din comunist în democratic, în România, din anul 1989, a dus la revenirea la tradițiile creștine specifice românilor. Moș Gerilă a fost părăsit fără regrete, revenind cei doi Moși îndrăgiți de copii: Nicolae și Crăciun.

Pe fondul asistării la sosirea imigranților musulmani în Europa, de la Bruxelles, ni se recomandă să înlocuim formula de „Crăciun fericit!” cu cea de „Felicități de sezon!” pentru a nu se crea tensiuni între persoane de religii diferite. Consider că, pentru români nu a existat acest pericol.

Mă bucur că i-am cunoscut pe cei doi Moși (Nicolae și Crăciun) și că am putut să primesc de la aceștia daruri, dar, mai ales, multă afecțiune. Când voi fi adult, voi avea grijă să continui și eu să păstrez tradițiile acestea frumoase și să bucur, la rândul meu, alți copii.

Bibliografie:

1. *Moș Gerilă*, Wikipedia, Enciclopedia liberă
2. Lozianu, R., *CRĂCIUNUL COMUNIST. Generația lui Moș Gerilă și a pomului d*

NAȘTEREA DOMNULUI!

*Elev Buși Robert-Gabriel, Clasa a VII-a
Școala Gimnazială "Dr. Mioara Mincu"
Localitatea Conțești, Județul Dâmbovița
Coordonator: Prof. Radu Alina Mihaela*

Crăciunul sau Nașterea Domnului este o sărbătoare creștină celebrată la 25 decembrie (în calendarul gregorian) sau 7 ianuarie (în calendarul iulian) în fiecare an. Ea face parte din cele 12 sărbători domnești ale Bisericilor bizantine, a patra mare sărbătoare după Paști, Rusalii și Vinerea Mare. Crăciunul e de

asemena sărbătoare legală, iar sărbătoarea se prelungește și în ziua următoare, 26 decembrie, a doua zi de Crăciun.

Nașterea Domnului este a doua sărbătoare ca importanță în creștinism, după Paști. Crăciunul are la bază pasajul biblic care spune că Fecioara Maria după ce i s-a vestit că va naște în mod miraculos pe Mesia a rămas însărcinată. Ea era împreună cu Iosif în Bethleem, pentru a se înscrie la recensământul comandat de împăratul roman Augustus (27 a.Hr - 14 d.Hr). În acel moment s-a împlinit vremea să nască și n-au găsit adăpost decât într-un staul amenajat într-o grotă la marginea orașului. Aici în simplitate și-n sărăcie s-a născut Iisus Hristos, Fiul lui Dumnezeu, trimis să se facă om pentru a-i mântui pe oameni. Nașterea lui n-a rămas neobservată. Păstorii din preajmă au avut o revelație: un înger le-a vestit că s-a născut Mesia cel așteptat. Au mers, s-au convins, și au răspândit vestea.

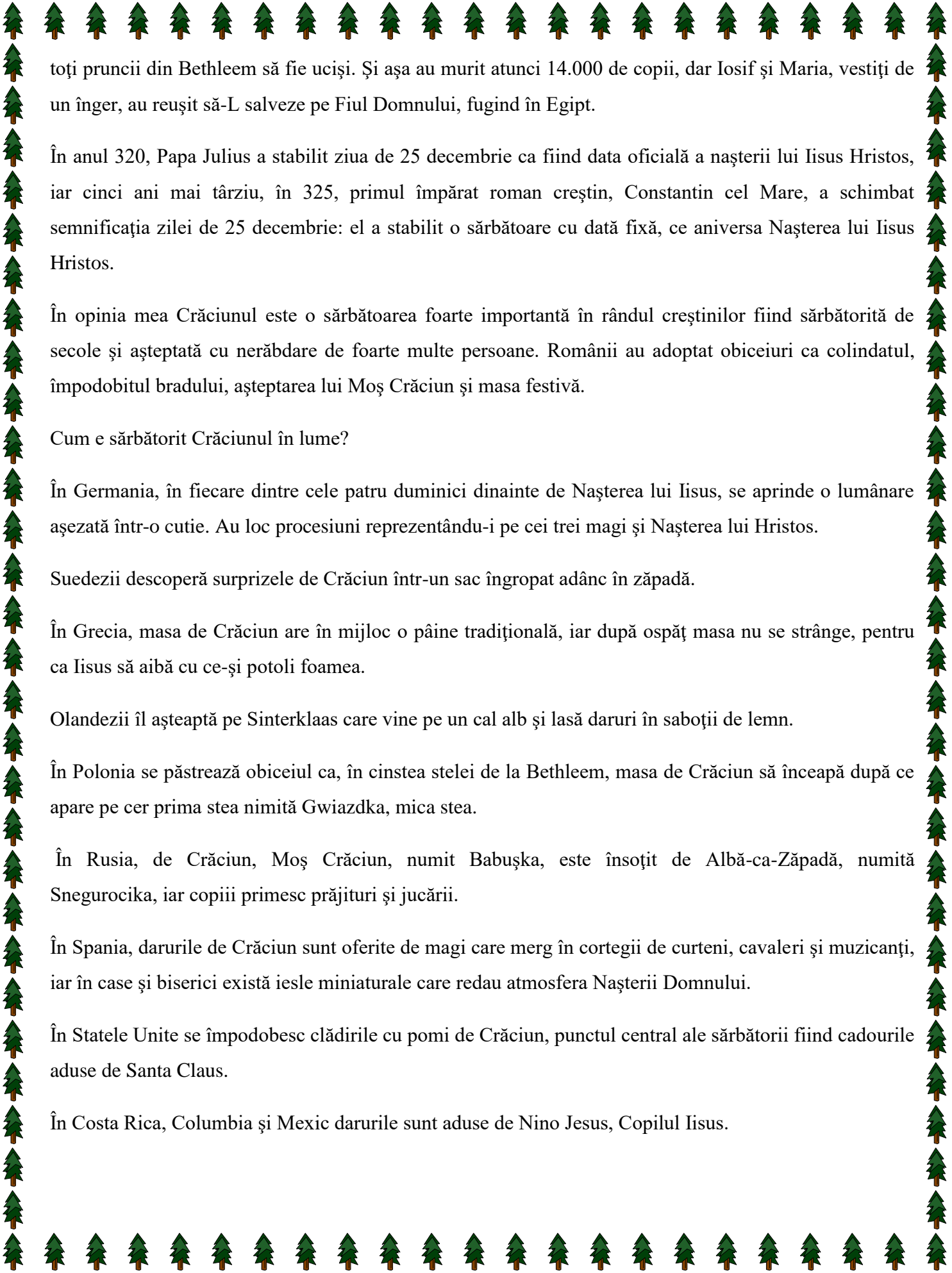
Trei înțelepți, numiți în acea vreme magi, au venit din Orient, călăuziți de o stea până în locul unde s-a născut Hristos și i-au adus pruncului daruri, recunoscând că s-a născut un împărat. În amintirea stelei care i-a condus pe magi, copiii obișnuiesc să meargă astăzi cu steaua, vestind că Fecioara Maria a născut pe Mesia. Doar regele Iudeii, Irod, nu s-a bucurat de acest eveniment, pentru că își vedea amenințată regalitatea. Nu știa că pruncul Iisus avea să fie un altfel de împărat – al unei Împărății spirituale.

Creștinii aud această istorie evanghelică, în Biserici, la Liturghia sărbătorii, precum și în colindele care vestesc Nașterea Domnului.

Religiile precreștine sărbătoreau reîntoarcerea Soarelui. Cea mai veche referință scrisă a fost găsită în Mesopotamia, unde sărbătoarea, care ținea 12 zile, avea drept scop să-l ajute pe zeul Marduk să îmblânzească monștrii haosului pentru încă un an.

La romani, sfârșitul lunii decembrie coincidea cu serbările oficiate în cinstea zeului Saturn, numite saturnalii, o formă de venerare a Soarelui, a luminii care biruia întunericul, care se sărbătoreau între 17 și 23 decembrie.

Acum mai mult de două mii de ani, Dumnezeu văzând că neamul omenesc este asuprit de diavol, L-a trimis pe Arhanghelul Gavriil să vestească Fecioarei Maria nașterea, prin puterea Duhului Sfânt, a Fiului lui Dumnezeu. Pruncul Iisus s-a născut într-o iesle săracă și atunci cei trei magi de la Răsărit, văzând pe cer o stea luminoasă, au străbătut cale lungă pentru a o urma și au ajuns la Bethleem să-i aducă în dar Mântuitorului aur, smirnă și tămâie. Nașterea unui mare împărat fusese prorocită de mult timp de vrăjitori. Irod, împăratul Iudeilor, temându-se că va pierde tronul prin nașterea lui Mesia, a poruncit că

toți pruncii din Bethlehem să fie uciși. Și așa au murit atunci 14.000 de copii, dar Iosif și Maria, vestiți de un înger, au reușit să-L salveze pe Fiul Domnului, fugind în Egipt.

În anul 320, Papa Julius a stabilit ziua de 25 decembrie ca fiind data oficială a nașterii lui Iisus Hristos, iar cinci ani mai târziu, în 325, primul împărat roman creștin, Constantin cel Mare, a schimbat semnificația zilei de 25 decembrie: el a stabilit o sărbătoare cu dată fixă, ce aniversa Nașterea lui Iisus Hristos.

În opinia mea Crăciunul este o sărbătoare foarte importantă în rândul creștinilor fiind sărbătorită de secole și așteptată cu nerăbdare de foarte multe persoane. Românii au adoptat obiceiuri ca colindatul, împodobitul bradului, așteptarea lui Moș Crăciun și masa festivă.

Cum e sărbătorit Crăciunul în lume?

În Germania, în fiecare dintre cele patru duminici dinainte de Nașterea lui Iisus, se aprinde o lumânare așezată într-o cutie. Au loc procesiuni reprezentându-i pe cei trei magi și Nașterea lui Hristos.

Suedezii descoperă surprizele de Crăciun într-un sac îngropat adânc în zăpadă.

În Grecia, masa de Crăciun are în mijloc o pâine tradițională, iar după ospăț masa nu se strânge, pentru ca Iisus să aibă cu ce-și potoli foamea.

Olandezii îl așteaptă pe Sinterklaas care vine pe un cal alb și lasă daruri în saboții de lemn.

În Polonia se păstrează obiceiul ca, în cinstea stelei de la Bethlehem, masa de Crăciun să înceapă după ce apare pe cer prima stea nimită Gwiazdka, mica stea.

În Rusia, de Crăciun, Moș Crăciun, numit Babușka, este însoțit de Albă-ca-Zăpadă, numită Snegurocika, iar copiii primesc prăjituri și jucării.

În Spania, darurile de Crăciun sunt oferite de magi care merg în cortegii de curteni, cavaleri și muzicanți, iar în case și biserici există iesle miniaturale care redau atmosfera Nașterii Domnului.

În Statele Unite se împodobesc clădirile cu pomi de Crăciun, punctul central ale sărbătorii fiind cadourile aduse de Santa Claus.

În Costa Rica, Columbia și Mexic darurile sunt aduse de Nino Jesus, Copilul Iisus.

Japonezii celebrează Crăciunul cu lanterne (sau felinare, lampioane), păpuși și aranjamente florale și cu Jizo, Moș Crăciun.

Englezii pregătesc de Crăciun faimoasa și tipica budincă numită *hakin*. Încă din secolul XVII, budinca de prune se pregătește chiar în dimineața de Crăciun și este stropită cu brandy și se flambează la servire.

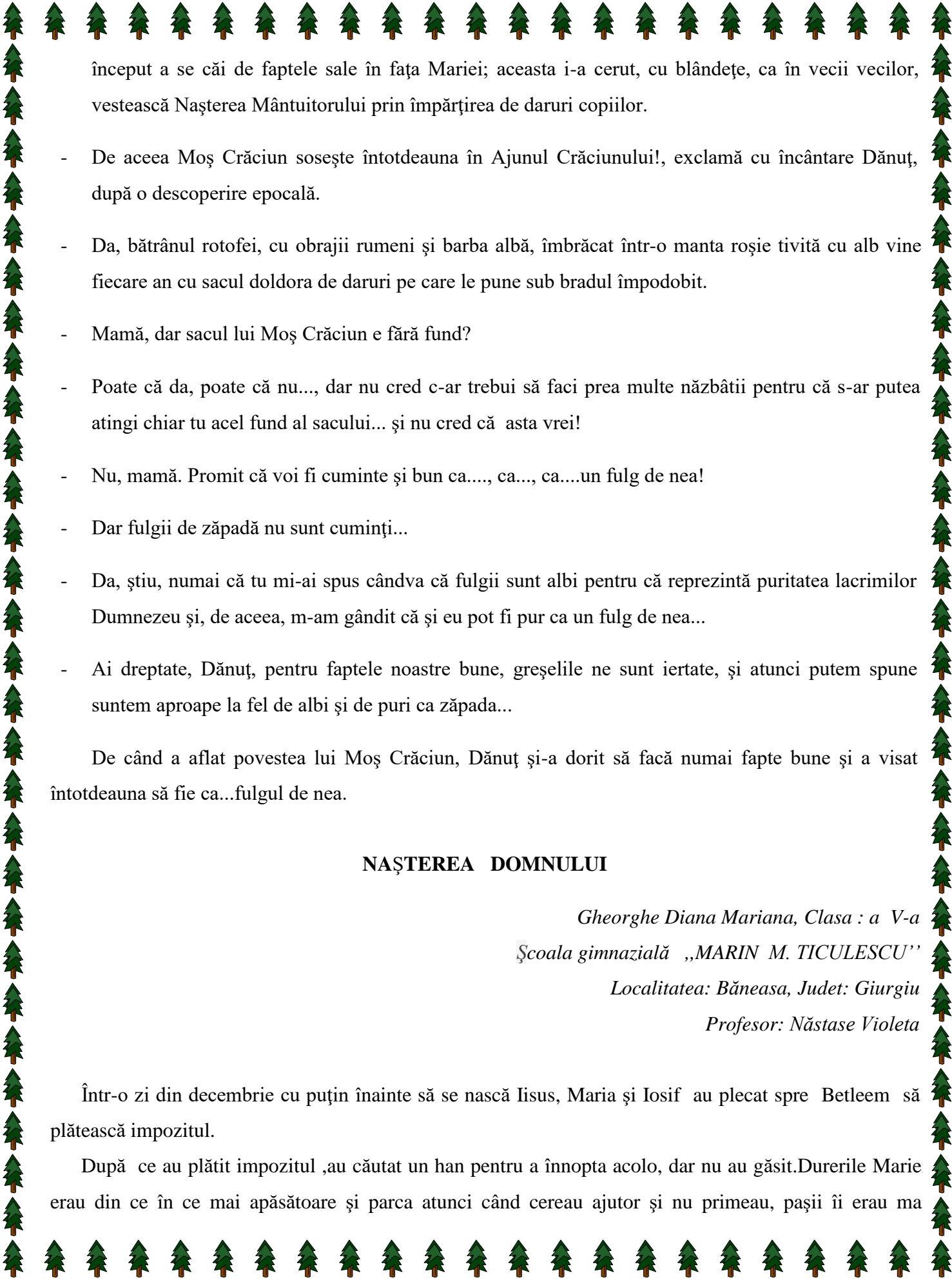
CA FULGUL DE NEA...

*Eleva Popescu Andreea, clasa a VI-a
Școala Gimnazială „Nicolae Bălcescu”, Pitești, jud. Arș
Profesor coordonator: Vlase Simona-Miha*

Ninge! Prima ninsoare, atât de așteptată întotdeauna, are darul de a așterne peste străzi o liniște ire: și un alb atât de pur, încât parcă te-ai afla călător într-o lume de vis – o lume curată, purificată prin fu izbăvitori ce cad puzderie din cer. Orașul este acoperit de zăpadă și totul pare atât de pur! Pământul negru copacii goi s-au îmbrăcat într-o haină strălucitoare. Steluțele pufoase de nea cad cu iuțeală din cer, pe case, peste străzi, peste oameni...

Cu nasul lipit de geam, Dănuț se bucură de vestea bună a acelei zile: de azi va putea să meargă săniuș, dar și să facă un om de zăpadă, folosind nasturii de la vesta cea veche a bunicii și un morcov c cămara mamei...

- Mamă, spune el, ce frumoși sunt fulgii de zăpadă! De unde vin?
- Din cer, ei plutesc prin aer și, oriunde coboară, fac totul frumos.
- Tot din cer coboară și Moș Crăciun? Și de fapt cine e Moș Crăciun?...
- Moș Crăciun ... Moș Crăciun e un bătrân care nu a fost dintotdeauna atât de bun și generos cum e astăzi. Se spune că era odată un cioban rău, care n-a vrut s-o primească pe Maria să nască nici mă într-un staul de-al său. Dar Crăciunoaia, soția baciului, era o femeie miloasă și a primit-o pe Maria fi voia soțului ei, ba chiar l-a și moșit pe Iisus când a venit sorocul. Când a aflat Crăciun de nesupunet nevestei sale, în culmea mâniei, i-a retezat mâinile. Dar, minune!!! Maica Domnului i le-a lipit la l Cutremurat de faptele sale, impresionat de puterea sfântă ce poposise la casa lui, Moș Crăciun : transformat pe loc, dintr-un om rău într-unul blând și generos. Astfel, ca trezit dintr-un vis urât

început a se căi de faptele sale în fața Mariei; aceasta i-a cerut, cu blândețe, ca în vecii vecilor, vestească Nașterea Mântuitorului prin împărțirea de daruri copiilor.

- De aceea Moș Crăciun sosește întotdeauna în Ajunul Crăciunului!, exclamă cu încântare Dănuț, după o descoperire epocală.
- Da, bătrânul rotofei, cu obrajii rumeni și barba albă, îmbrăcat într-o manta roșie tivită cu alb vine fiecare an cu sacul doldora de daruri pe care le pune sub bradul împodobit.
- Mamă, dar sacul lui Moș Crăciun e fără fund?
- Poate că da, poate că nu..., dar nu cred c-ar trebui să faci prea multe năzbâtii pentru că s-ar putea atingi chiar tu acel fund al sacului... și nu cred că asta vrei!
- Nu, mamă. Promit că voi fi cuminte și bun ca..., ca..., ca...un fulg de nea!
- Dar fulgii de zăpadă nu sunt cumiți...
- Da, știu, numai că tu mi-ai spus cândva că fulgii sunt albi pentru că reprezintă puritatea lacrimilor Dumnezeu și, de aceea, m-am gândit că și eu pot fi pur ca un fulg de nea...
- Ai dreptate, Dănuț, pentru faptele noastre bune, greșelile ne sunt iertate, și atunci putem spune suntem aproape la fel de albi și de puri ca zăpada...

De când a aflat povestea lui Moș Crăciun, Dănuț și-a dorit să facă numai fapte bune și a visat întotdeauna să fie ca...fulgul de nea.

NAȘTEREA DOMNULUI

*Gheorghe Diana Mariana, Clasa : a V-a
Școala gimnazială „MARIN M. TICULESCU”
Localitatea: Băneasa, Judet: Giurgiu
Profesor: Năstase Violeta*

Într-o zi din decembrie cu puțin înainte să se nască Iisus, Maria și Iosif au plecat spre Betleem să plătească impozitul.

După ce au plătit impozitul ,au căutat un han pentru a înnopta acolo, dar nu au găsit.Durerile Marie erau din ce în ce mai apăsătoare și parca atunci când cereau ajutor și nu primeau, pașii îi erau ma

greoi. Ajungând la casa lui Crăciun, au bătut la ușă unde a răspuns însuși Crăciun. Maria și Iosif l-au întrebat dacă pot să înnopteze în casa lui. Acesta i-a refuzat. Neavând unde să meargă, au mai bătut odată la ușă, dar de data asta a răspuns Crăciunița. Ea le-a dat voie să stea în grajdul animalelor. Acolo, în pașă s-a născut Mesia. Era învelit într-o panză albă ca spuma laptelui. Lângă oraș trăiau câțiva păstori cu turmele lor. În fața acestora a apărut un înger ce le-a vestit nașterea Domnului. Ei au mers în staulul animalelor, unde s-au închinat lui Iisus Hristos, împreună cu cei trei magi. Când a aflat Crăciun că în staulul său se aflau persoane nepoftite, s-a supărat tare rău pe soția lui și, drept pedeapsă, i-a tăia mâinile. Cu puterea sa, Fecioara Maria a atins mâinile Crăciuniței și astfel mâinile sale au crescut la loc. Prin înfăptuirea acestei întâmplări, Crăciun a înțeles ce ființe divine stau în curtea lui. De atunci, în fiecare an, Crăciun din pușinul său face cadouri copiilor cuminți. Dacă voi avea ocazia, vă voi mai povesti încă un pasaj din viața lui Iisus Hristos.

CRĂCIUNUL ÎN TRADIȚIA ROMÂNEASCĂ

Eleva Antoși Ioana, clasa a V-a

Școala Gimnazială Nr.16 Constanța

Prof. David Violeta

Pe teritoriul românesc, Crăciunul este una dintre cele mai importante sărbători creștine.

Tradițiile românilor de Crăciun sunt:

- ❖ pregătirea mesei de Crăciun. Masa de Crăciun este pregătită cu multă dragoste, de către familiile creștine, pentru a sărbători Nașterea lui Iisus Hristos. Sacrificiul porcului este un simbol al Crăciunului. De obicei pe masa de sărbătoare se găsesc preparate din porc: sarmale, fripturi, aperitive, etc;
- ❖ vestea Nașterii lui Hristos este dusă de către copiii care nu uita niciodată să colinde fiecare casă. În seara de dinaintea Crăciunului toți copiii mici și mari se adună pentru a porni la colindat.
- ❖ împodobirea Bradului. Unul dintre simbolurile Crăciunului este bradul împodobit în seara de ajun a "Bătrânului Crăciun". Bradul este împodobit cu o mulțime de globuri colorate, beteală, dulciuri, luminițe, cadouri și în vârf steaua care i-a calăuzit pe îngeri spre locul unde Maica Domnului l-a născut pe Hristos.

CRĂCIUNUL COPILĂRIEI

*Panaït Larisa, Clasa a VIII-a
Școala Gimnazială Cândești, jud. Buzău
Prof.coordonator: Fănică Daniel*

A venit iarna. Din cer au început să cadă plăpând fulgi mărunți. Zăpada albă se așterne ușor, ușor și formează un covor alb, imaculat.

Se apropie Crăciunul, iar eu împodobind bradul îmi aduc aminte de copilăria mea. Îmi aduc aminte de mama care ne strângea pe toți în jurul focului și ne povestea întâmplări și basme nemuritoare. Eram fermecată de ceea ce ne spunea și cădeam într-o profundă visare, imaginându-mi tărâmurile de basm. În casă se simțea miros de cozonaci și vâsc verde. Eram atât de fericită și de mulțumită sufletește!

După ce împodobeam bradul, mă așezam în pat în așteptarea Moșului.

Priveam din camera mea spre geamul care dădea în încăperea unde era așezat bradul. Eram fascinată de jocul de lumini multicolore și de ghirlandele de flori care îmbrăcau bradul într-un veșmânt de sărbătoare. Toate acestea îmi încântau privirea și îmi umpleau inima cu un simțământ cald și răscolitor.

Dimineața, când mă trezeam, primul lucru pe care îl făceam era să mă uit curioasă sub brad, să văd cadourile primite. Așa era Crăciunul copilăriei mele, momente care îmi vor rămâne veșnic întipărite în suflet.

DOUĂ OBICEIURI DE ANUL NOU

*Eleva Enuță Gabriela, Clasa a VI-a
Școala Gimnazială Morteni, Județul Dâmbovița
Prof. Ene Doina*

Într-una din serile de Ajun, bunica din partea mamei mi-a povestit despre unele datini specifice Anului Nou, care, erau frecvente în tinerețea dânzei. În comuna noastră Morteni, existau mulți bătrâni care aveau grijă să se respecte tradițiile și obiceiurile păstrate din străbuni.

Colindul moșei

Înainte vreme, copiii nu se nășteau la spital, ci, veneau pe lume acasă sau pe câmp, asistați de o moașă. Moașa satului vizita copiii născuți în anul ce tocmai se încheia. Mama copilului o aștepta pe

moașă în prag și, emoționată, îi înmâna pruncul, gătit de sărbătoare. Moașa îl strângea la piept pe copil și îl săruta pe obraji. Apoi, îl arunca în sus, făcându-i urări:

„Vin la moașa să te prindă,
Să te-arunce pân' la grindă!”, apoi,
„Și la anu' care vine,
S-ajungi singur, fără mine! ”.

După ce-și trăgea sufletul, continua:

„Crești mândru, pui de român,
C-aici, peste ani, vei fi stăpân!”, în final
„Și la mândri gospodari
Hai noroc și la mulți ani!”.

Moașa intra cu copilul în casă, după care, gazda servea musafira cu bucate și băutură, specifice sezonului și urma o mică petrecere.

Întorsul oalelor

Era ceva obișnuit ca, în noaptea de revelion, tinerii necăsătoriți să se întâlnească într-o casă pentru a petrece. Gazda, în afara celor necesare banchetului, pregătea din timp mai multe oale de lut, curate, sub care punea diverse obiecte, menite să prevadă viitorul fiecărui invitat. La miezul nopții, tinerii întorceau oalele pregătite. Unul găsea bani, ceea ce însemna pentru el un an bogat. Altul dădea peste un inel sau o floare de nuntă-urma să se căsătorească. Cărbune găsit însemna că tânărul acela era negru la inimă. Boabele de grâu prevesteau recolte bogate. Celui cu batista găsită, îi era destinat un ghinion, o întristare (pierderea unui bun, deces). Oglinda sau pieptenul erau considerate semne de fudulie. Acul de cusut sau ghemul de ață găsit te ducea cu gândul la haine noi. Pentru cineva care găsea creion sau cărticică urma un an de studiu, poate avea un examen de trecut. Unii credeau în aceste superstiții, alții nu. Tinerii se amuzau pe seama obiectelor descoperite și continuau petrecerea.

Satul românesc este un izvor nesecat de folclor. Consider că, este de datoria mea, ca membră a comunității, dar și a altor tineri ca mine, să nu lăsăm să se piardă informații prețioase ca acestea.

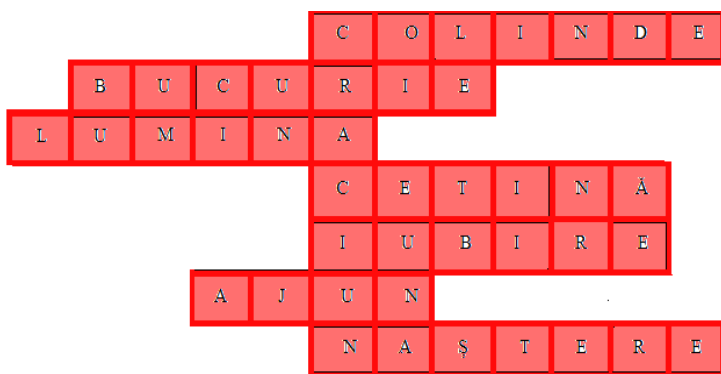

CRĂCIUNUL- SEMNIFICAȚIA ȘI SĂRBĂTOAREA SA

*Eleva Iordache Teodora, Clasa a VIII-a
Școala Gimnazială „Constantin Ivănescu”*

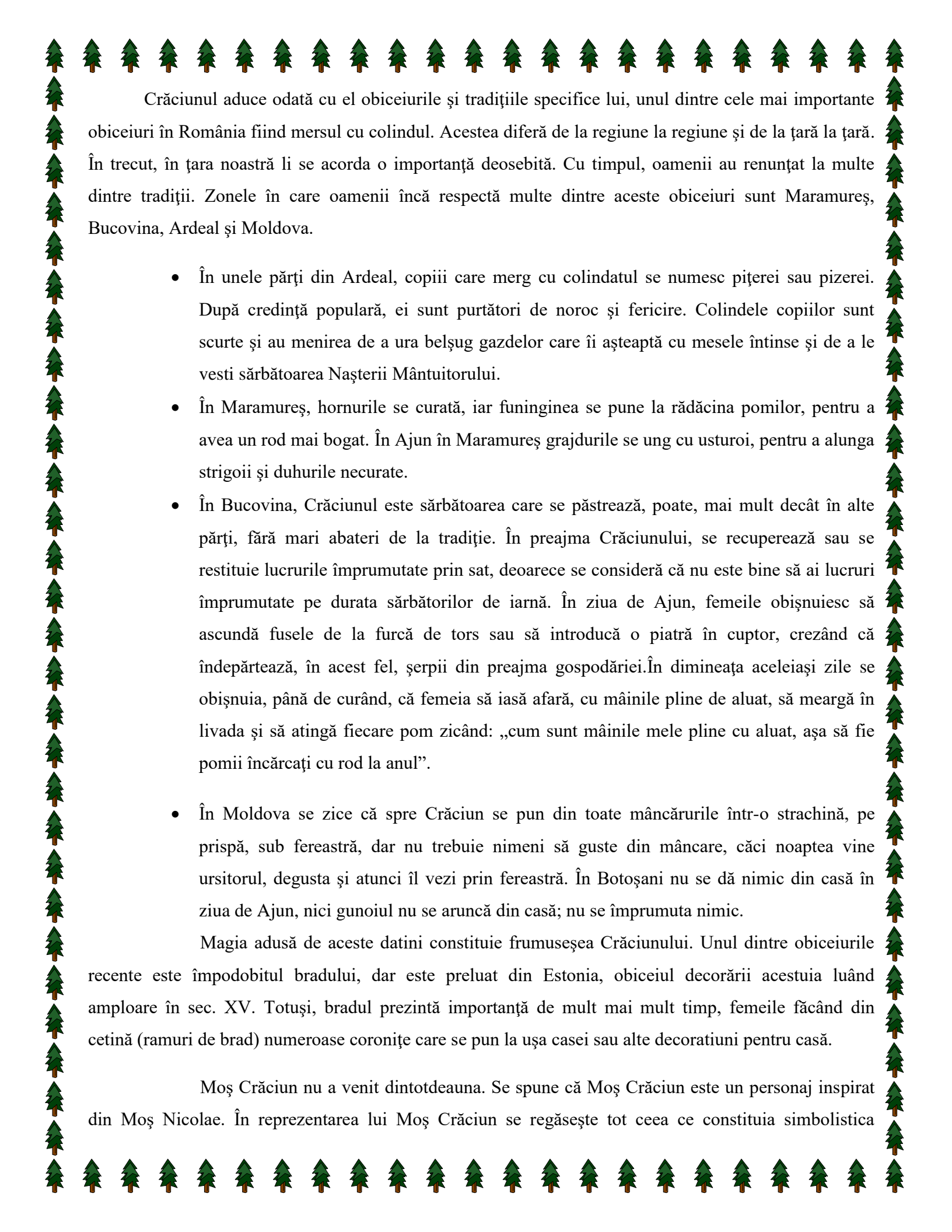
Poșta Cîlnău, Buzău

Prof. Avram Luiza

„Crăciun”. Ce îți poate trece prin minte când auzi acest cuvânt? Când mă gândesc la Crăciun, mă gândesc la o seară petrecută acasă, cu familia. Uneori aproape simt acel sentiment deosebit care reușește să îți cuprindă tot corpul și te face să zâmbești fără încetare atunci când împodobești bradul. Parcă pot mirosi izul de portocale care nu părăsește casa până după sărbători, la fel ca aromele puse de mama în prăjituri. Cât timp mă gândesc la aceste lucruri, în mintea mea răsună colindele știute încă de la grădiniță: „ Dom dom”, „Steaua”, „ O, ce veste minunată!”. Sărbătoarea Crăciunului este cuprinsă de o magie aparte. Totul este cuprins de luminițe și numeroase decorațiuni. Toată lumea se pregătește pentru a primi Crăciunul într-un mod cât mai minunat. Totuși, modul de sărbătorire al Crăciunului s-a schimbat drastic din vechime și până în prezent.

Pentru mine, Craciunul înseamnă: colinde, bucurie, lumină, cetină, iubire, Ajun, naștere. Cele mai importante lucruri dintre cele enumerate sunt iubirea și nașterea. Dumnezeu ne iubește atât de mult încât și-a trimis singurul fiu pe Pământ pentru a ne învăța ce înseamnă iubirea, sacrificiul, dreptatea și alte învățături dar și calități de preț, de pildă a fi umil. Iisus nu a venit pe Pământ în vreun mod magnific, ci s-a născut într-un grajd din Betleem, în condiții precare. Acesta era locul unde Fecioara Maria și Iosif au reușit să se adăpostească. Aceste evenimente aduc cu ele bucurie și lumină în fiecare casă. Lumina este un lucru deosebit de important în viața omului, deoarece îl ghidează toată viața. Steaua de la Răsărit a reprezentat lumina ce i-a condus pe cei Trei Magi la locul unde Fecioara Maria îl născuse pe Iisus, ducându-i aur, smirnă și tămâie.

Crăciunul aduce odată cu el obiceiurile și tradițiile specifice lui, unul dintre cele mai importante obiceiuri în România fiind mersul cu colindul. Acestea diferă de la regiune la regiune și de la țară la țară. În trecut, în țara noastră li se acorda o importanță deosebită. Cu timpul, oamenii au renunțat la multe dintre tradiții. Zonele în care oamenii încă respectă multe dintre aceste obiceiuri sunt Maramureș, Bucovina, Ardeal și Moldova.

- În unele părți din Ardeal, copiii care merg cu colindatul se numesc pițerei sau pizerei. După credință populară, ei sunt purtători de noroc și fericire. Colindele copiilor sunt scurte și au menirea de a ura belșug gazdelor care îi așteaptă cu mesele întinse și de a le vesti sărbătoarea Nașterii Mântuitorului.
- În Maramureș, hornurile se curată, iar funinginea se pune la rădăcina pomilor, pentru a avea un rod mai bogat. În Ajun în Maramureș grajdurile se ung cu usturoi, pentru a alunga strigoi și duhurile necurate.
- În Bucovina, Crăciunul este sărbătoarea care se păstrează, poate, mai mult decât în alte părți, fără mari abateri de la tradiție. În preajma Crăciunului, se recuperează sau se restituie lucrurile împrumutate prin sat, deoarece se consideră că nu este bine să ai lucruri împrumutate pe durata sărbătorilor de iarnă. În ziua de Ajun, femeile obișnuiesc să ascundă fusele de la furcă de tors sau să introducă o piatră în cuptor, crezând că îndepărtează, în acest fel, șerpii din preajma gospodăriei. În dimineața aceleiași zile se obișnuia, până de curând, că femeia să iasă afară, cu mâinile pline de aluat, să meargă în livada și să atingă fiecare pom zicând: „cum sunt mâinile mele pline cu aluat, așa să fie pomii încărcăți cu rod la anul”.
- În Moldova se zice că spre Crăciun se pun din toate mâncărurile într-o strachină, pe prispă, sub fereastră, dar nu trebuie nimeni să guste din mâncare, căci noaptea vine ursitorul, degusta și atunci îl vezi prin fereastră. În Botoșani nu se dă nimic din casă în ziua de Ajun, nici gunoiul nu se aruncă din casă; nu se împrumuta nimic.

Magia adusă de aceste datini constituie frumuseșea Crăciunului. Unul dintre obiceiurile recente este împodobitul bradului, dar este preluat din Estonia, obiceiul decorării acestuia luând amploare în sec. XV. Totuși, bradul prezintă importanță de mult mai mult timp, femeile făcând din cetină (ramuri de brad) numeroase coronițe care se pun la ușa casei sau alte decoratiuni pentru casă.

Moș Crăciun nu a venit dintotdeauna. Se spune că Moș Crăciun este un personaj inspirat din Moș Nicolae. În reprezentarea lui Moș Crăciun se regăsește tot ceea ce constituia simbolistica

personajului Sfântul Nicolae : lunga barbă albă, mitra, marea manta roșie. El călătorește într-o sanie trasă de reni, Sfântul Nicolae călătorea pe un măgar. Despre Moș Crăciun există numeroase legende în toate țările. Pentru copii, el reprezintă motivul central al Crăciunului.

Imaginea lui Moș Crăciun a fost extrem de comercializată. Nu numai a acestuia, dar și sărbătoarea în ansamblu, odată cu sosirea ei crescând vizibil profiturile comercianților.

IARNA PRUNCULUI IISUS

*Eleva Necula Diana, clasa a V-a,
Școala Gimnazială Gherăseni, jud. Buzău
Prof. coordonator: Toader Bianca*

Iarna este anotimpul alb, în care totul pare a fi o poveste de nea... Mii de stele căzătoare se înlănțuiesc, formând munți strălucitori de zăpadă. S-a dus verdețea, s-au dus culorile calde ale toamnei... viața alege acum să se ascundă sub scoarța plină de răni ale timpului sau sub povara grea a pământului.

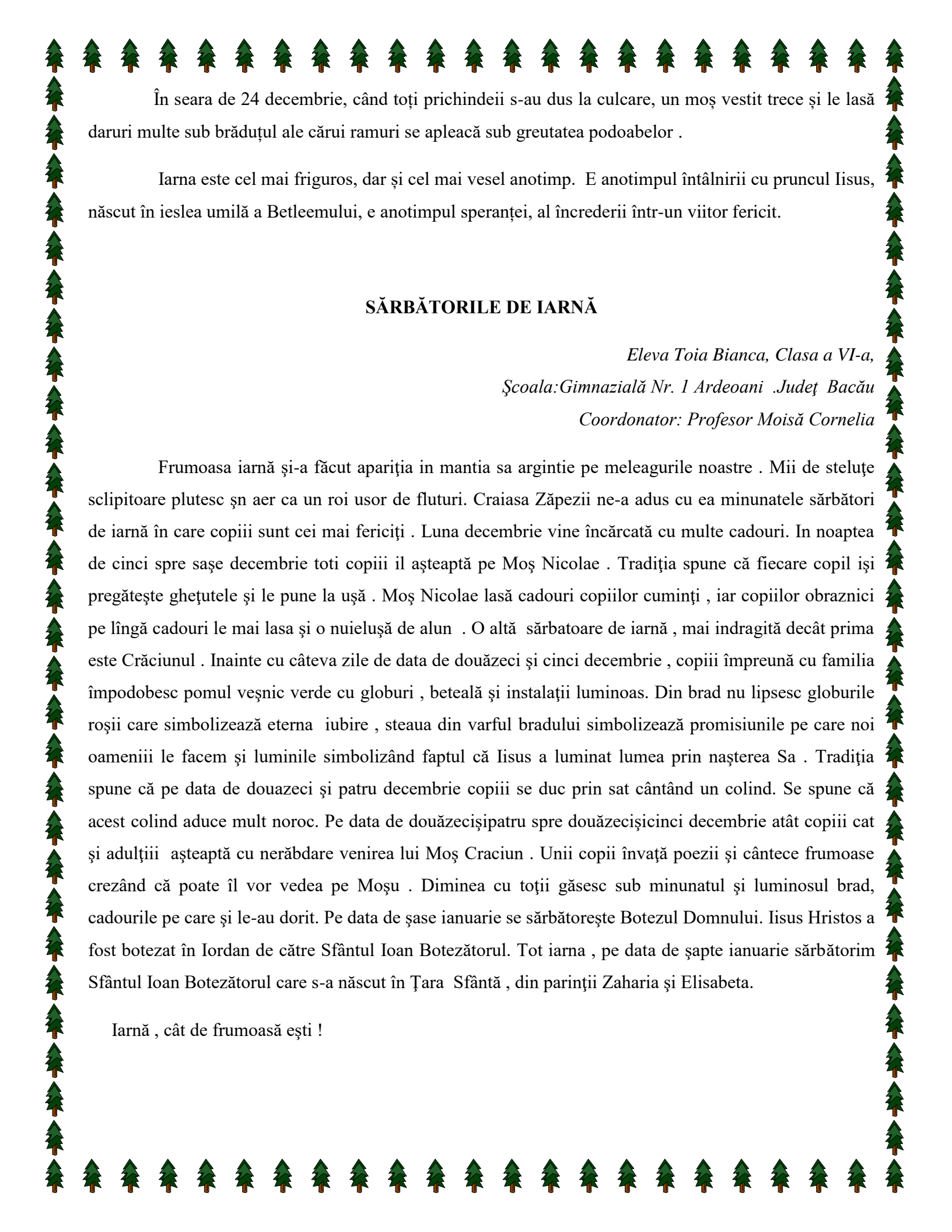
Din hornurile caselor se zărește ieșind fumul, ceea ce înseamnă că, din cauza frigului apăsător, oamenii au fost nevoiți să facă focurile în case.

Glasuri mici și subțiri de copii se aud din vale. Ei deja se bucură de apariția zăpezii, nepierzând niciun moment de fericire. Oamenii de nea stau acum și privesc zâmbitori cum alunecă ușor săniile pe derdeluș. Aceste clipe sunt unele de vis !

E liniște. Și totuși, ascunsă în aripile vântului, se simte agitație adusă de apropierea Crăciunului. Bunicile și mămicile au început a coace cozonacii și a prepara fel de fel de bunătăți, al căror miros plăcut încântă simțurile trecătorilor .

Vânătoarea de brazi a început deja pentru bărbați, fiecare vrând unul deosebit. Brazilii, fiind duși în locuințele oamenilor, răspândesc miros de rășină. Odată ce este împodobit, copiii încep a-i cânta colinde .

În seara de Ajun, colindătorii, cu glasurile lor de aur, duc vestea Nașterii Domnului din casă în casă, colinda fiindu-le răsplătită cu sute de bunătăți:nuci, alune, covrigi și portocale.

În seara de 24 decembrie, când toți prichindeii s-au dus la culcare, un moș vestit trece și le lasă daruri multe sub brăduțul ale cărui ramuri se apleacă sub greutatea podoabelor .

Iarna este cel mai friguros, dar și cel mai vesel anotimp. E anotimpul întâlnirii cu pruncul Iisus, născut în ieslea umilă a Betleemului, e anotimpul speranței, al încrederii într-un viitor fericit.

SĂRBĂTORILE DE IARNĂ

Eleva Toia Bianca, Clasa a VI-a,

Școala: Gimnazială Nr. 1 Ardeoani . Județ Bacău

Coordonator: Profesor Moisă Cornelia

Frumoasa iarnă și-a făcut apariția în mantia sa argintie pe meleagurile noastre . Mii de steluțe sclipitoare plutesc în aer ca un roi ușor de fluturi. Craiasa Zăpezii ne-a adus cu ea minunatele sărbători de iarnă în care copiii sunt cei mai fericiți . Luna decembrie vine încărcată cu multe cadouri. În noaptea de cinci spre șase decembrie toți copiii îl așteaptă pe Moș Nicolae . Tradiția spune că fiecare copil își pregătește ghețutele și le pune la ușă . Moș Nicolae lasă cadouri copiilor cuminți , iar copiilor obraznici pe lângă cadouri le mai lasă și o nuie lușă de alun . O altă sărbătoare de iarnă , mai îndragită decât prima este Crăciunul . Înainte cu câteva zile de data de douăzeci și cinci decembrie , copiii împreună cu familia împodobesc pomul veșnic verde cu globuri , beteală și instalații luminoase. Din brad nu lipsesc globurile roșii care simbolizează eterna iubire , steaua din vârful bradului simbolizează promisiunile pe care noi oamenii le facem și luminile simbolizând faptul că Iisus a luminat lumea prin nașterea Sa . Tradiția spune că pe data de douăzeci și patru decembrie copiii se duc prin sat cântând un colind. Se spune că acest colind aduce mult noroc. Pe data de douăzeci și patru spre douăzeci și cinci decembrie atât copiii cât și adulții așteaptă cu nerăbdare venirea lui Moș Crăciun . Unii copii învață poezii și cântece frumoase crezând că poate îl vor vedea pe Moșu . Diminea cu toții găsesc sub minunatul și luminosul brad, cadourile pe care și le-au dorit. Pe data de șase ianuarie se sărbătorește Botezul Domnului. Iisus Hristos a fost botezat în Iordan de către Sfântul Ioan Botezătorul. Tot iarna , pe data de șapte ianuarie sărbătorim Sfântul Ioan Botezătorul care s-a născut în Țara Sfântă , din părinții Zaharia și Elisabeta.

Iarnă , cât de frumoasă ești !

ÎN LOCUL LUI MOȘ CRĂCIUN

*Criste Andreea, clasa a VIII-a,
Școala Gimnazială Nr. 21 Vicențiu Babeș, Timișoara, Timiș,
prof. Stoian Adriana*

Era Ajunul Crăciunului. Stăteam acasă cu familia mea, ascultam colinde, împodobeam bradul...Era o atmosferă plăcută, de sărbătoare! La un moment dat, a bătut cineva la ușă și, crezând că au sosit colindătorii, m-am grăbit să deschid. Am văzut o bătrână, cam înghețată de frig, care m-a rugat să o ajut, căci este foarte obosită de la cât a tot umblat. Părea cam ciudată și prezența ei nu se potrivea cu momentul, dar am primit-o în casă, am servit-o cu ceai cald și fursecuri, am privit-o cu atenție. Ceva din înfățișarea ei blândă mă făcea să îmi doresc din tot sufletul să o pot ajuta. Bătrâna m-a privit în ochi și mi-a spus că acest Crăciun este în pericol, de aceea a venit, iar eu sunt singura care o poate ajuta. Nu am mai stat pe gânduri, dar nu știam ce am de făcut. Mi-a șoptit că trebuie să îl găsim pe Moș Crăciun. Atunci mi-am dat seama cine era ea. M-a luat de mână și am ieșit, pe acoperișul casei era o sanie în care am urcat și, cât ai clipi, am ajuns la Polul Nord. Era atât de ciudat! La plecare nu apucasem să mă îmbrac mai gros și, deși era iarnă, mie nu îmi era frig, ci mă simțeam plină de energie. Eram surprinsă că, din atâția copii, numai eu puteam să îl ajut pe Moș Crăciun. Ne-am îndreptat spre atelierul său, unde soția lui mi-a spus că îl vom putea găsi. Am intrat într-un loc întunecat, imens, pustiu și rece. M-am trezit legată foarte strâns de un scaun. Am început să strig după ajutor. Credeam că propria soție a Moșului este cea care vrea să înlăture Crăciunul, iar eu sunt în pericol, fiindcă am fost prea credulă. Mă gândeam cum ar fi viața mea fără farmecul Crăciunului, fără colinde, fără speranță... Am început să plâng, dar mi-am dat seama că așa nu rezolv nimic, ci trebuie să lupt, să scap de acolo, să găsec o soluție. Brusc tăcerea a fost întreruptă, luminile s-au aprins și am auzit râsul binecunoscut al Moșului. Apoi el s-a apropiat de mine și mi-a spus că am trecut testul sincerității, căci numai un copil cu suflet blând va putea salva Crăciunul. Moșul fiind mult prea bătrân, misiunea mea era să împart cadourile în locul lui alături de fiul său, cel care avea să îi ia locul, dar care acum avea nevoie de ajutor, nefiind încă destul de experimentat. Ca întotdeauna, sania a plecat cu întârziere, iar noi ne-am străduit să ne mișcăm cât mai repede, să ajungă la timp toate cadourile. Au fost momente când mă simțeam copleșită de oboseală, dar am continuat să mă grăbesc, gândindu-mă la bucuria din ochii copiilor. Fiul Moșului era un băiat de treabă și ne-am împrietenit repede. La sfârșit mi-a mărturisit că trebuie să îmi ștergă memoria pentru ca viața mea să revină la normal, dar el nu mă va uita niciodată, pentru că sunt specială. A doua zi de dimineață m-am

bucurat de cadourile găsite sub brad. Pe unul dintre ele scria „pentru că ești specială“. Parcă mai auzisem aceste vorbe cândva... sau am visat?

ÎN SEARA DE AJUN

*Eleva Dan Andra Elena, clasa aV-a
Liceul de Arte „Margareta Sterian”, Buzău
Prof. îndrumător Vlad Rodica*

Steliana și Matei, doi frați cuminiți și iubitori, îl așteptau pe Moș Crăciun cu nerăbdare. Mama lor le spuse:

-Luați banii ăștia și cumpărați ouă, lapte, făină și zahăr, dar să nu îi pierdeți pe drum...

-Am înțeles. Au spus amândoi deodată.

Și au plecat. Au cumpărat ce li s-a spus și le-a rămas ceva bănuți. Când să se întoarcă acasă, au văzut o fetiță pe stradă. Au mers din nou la magazin și au cumpărat ceva de mâncare pe și i-au dat lăsat fetiței. Ea, văzând că au un suflet bun, le-a zis cu glas stins:

-Îmi puteți oferi și un pătuț în care să dorm în această noapte ?

-Cu drag și, dar noi avem o casă mică. Suntem săraci. Au spus amândoi deodată, însă cu o lumină de bunătate în ochi, la gândul că o să fie lângă ei în această noapte sfântă.

Au mers acasă și, mare le-a fost bucuria când mama lor a fost de acord s-o primească pe fetiță în casa lor primitoare. Dimineața, cei doi frați se treziră și observară cu tristețe că fetița dispăruse. Au început să o caute, dar ea se preschimbase într-un înger care le vorbi duios:

- Pentru că aveți sufletul atât de bun, vă îndeplinesc orice dorință.

- Am vrea să-ți cerem ceva nu pentru noi, ci pentru lume. Noi suntem fericiți, fiindcă trăim în armonie, părinții ne sunt sănătoși, avem o casă mică, dar în care putem să-i primim și pe alții mai săraci decât noi, să le întindem o strachină de mâncare. Te rugăm, fă ca toată lumea să fie sănătoasă și să aibă un acoperiș deasupra capului.

-Dorința voastră va fi îndeplinită și, de azi înainte, bunul Dumnezeu o să vă dea și vouă tot binele din lume. Veți fi fericiți, asemenea oamenilor pentru care m-ați rugat să le fie bine, să nu mai trăiască în sărăcie și în necazuri.

Oameni buni, ajutați-vă semenii și Domnul din Ceruri vă va răsplăti!

ÎNCEPUT DE IARNĂ

Eleva Dinu Ana Maria, Clasa a V-a D

Școala Gimnazială "Acad. Marin Voiculescu", Giurgiu, județul Giurgiu

Prof. îndrumător: Nidelea Irina Veronica

Afară, pe vârful frunzelor și petalelor uscate ale florilor plecate către pământ și pe crenguțele caisului din fața blocului, roua a încremenit, formând cristale mici ce strălucesc în purpurirea razelor de soare, ascunse după norii pufoși, ca de zăpadă.

Un bărbat, îmbrăcat în geaca de fâș, căciulă groasă pe cap, fular răsucit pe gât și ghete din care iese la iveală lâna, cu raclata în mână, râcăie de zor parbrizul acoperit de plăcuțe de gheață diamantii.

În spatele blocului, vecinul mai retușează ceva la noua casă, înghețat, cu țurțuri la mânecile gecii.

În spatele casei lui, o curte părăsită și un nuc în care stau cocoțate ciorile, care încearcă să-și spargă fiecare nucile râncezite, găsite pe jos.

Uneori, în ele își mai făceau casă câte un gândăcel sau viermișor.

Bara de bătut covoare, pe care noi, copiii, ne-am jucat toată vara, acum de ea atârnă țurțuri, ce te fac să-ngheți când îi privești.

Așa începe în cartierul meu iarna, cu asfaltul poleit și așa îmi dau seama că vor veni Sfintele Sărbători de iarnă cu ea.

STELUȚE DE CRĂCIUN

Eleva Liță Ana-Maria, cls aVII-a A,

Profesor: Viviana Călin,

Școala Gimnazială Marin M Ț iculescu Băneasa, Giurgiu

Este seara magică de Crăciun ,seara în care sărbătorim Nașterea Domnului.

Luna decembrie încă nu și-a facut simțită prezența decât prin câteva ploi ,însă ea a venit într-o calească de gheață parcă vrajită de zâna Cenușareasa,trasă de doi cai albi, maiestuoși și mândri de pasagerul pe care îl însoțesc.

Ultima fiică a anului , cea mai frumoasă și cea mai iubită atât de cei mici ,cât și de cei mari, a venit doar cu frig,dând speranțe zadarnice de puțină zăpadă. Însă eu cred că va ninge in această seară, deoarece o tradiție din moși-strămoși zice că în seara de Crăciun în fiecare an va ninge cu crăițe mici care vor dansa un vals grațios ,admirate de întreaga natură ,la sfârșit îmbrăcând satul in straie albe ,trimțând animale la somn și învelind pământul cu o pătură calduroasă și pufoasă. După prima ninsoare, trebuie construit omul de nea care, la venirea nopții va dansa împreună cu restul oamenilor de zăpadă ,aducând sărbători fericite.

Oameni primesc colindători în case cinstindu-i cu cozonac și vin ,ca semn de mulțumire pentru că îi binecuvântează cu cântecele lor.După ce pleacă urătorii , se împodobește bradul și casa se umple de luminițe pentru a fi văzută de Moș Craciun .Copiii pregătesc gustarea Moșului ,lăsandu-i-o apoi sub brad ,ca semn de mulțumire pentru cadouri.Amurgul se lasă peste sat ,iar toti copiii merg la culcare emotionați pentru dimineța când își vor deschide darurile.Cu cât orele din ziua Ajunului Crăciunului se scurg, cu atât nerăbdarea crește. Așteptarea lui Moș Crăciun și a cadourile pe care acesta le lasă sub brad, pare în fiecare an fără sfârșit.

Dimineata a sosit cu aceleași emoții pentru toți copiii-cadourile erau perfecte, iar gustarea dispăruse.

Afară ninge ca în povesti ,numai omul de zăpadă mai trebuia făcut.

În ultima zi de Crăciun chiar și el e puțin cam amețit de la petrecere, acesta fiind un semn că vor fi niște sărbători pline de bucurie.

Nu uitați! Crăciunul nu este doar despre a primi, ci este și despre a dăruii .

Crăciun fericit alături de cei dragi și numai bucurii!

A 24 –A ZI

Elev Pahontu Cristina, Clasa: a VII-a

Școala: Gimnazială “Gheorghe Hariton” Săhăteni, Județul: Buzău

Cadru didactic coordonator: Zaman Margareta

Suntem în Ajunul Crăciunului, o zi foarte importantă din an. Este a douăzeci și patra zi din decembrie, și nu a nins.Stratul uriaș de zapada face ca magia Crăciunului să fie de două ori mai mare, dar anul acesta,iarna ne-a dezamăgit.Ceasul sună degraba , indicându-mi ora 7:00. Imediat cum părăsesc camera,mirosul cozonacilor și al prăjiturilor îmi invadează nările, făcandu-mă să zâmbesc instantaneu. Mă opresc o clipă,încercând să detectez locul de unde vine mirosul.Alerg spre bucătărie,unde mama,mătușa și bunica își respectă propria tradiție.În fiecare an, ele vin în vizită pregătind bunătățile

pentru Masa Sfântă.Toate sunt așa preocupate,încat nici nu îmi observa șiretenia. Iau o bucată de ciocolată si ies în grabă afară,fără ca cineva să bage de seamă.Îmi savurez ciocolata,și mă îndrept spre camera mea.Trec prin holul mare,pe lângă ferestrele,prin care lumina pătrunde in casa.Dar ceva îmi atrase atenția. Îmi înghit ultima bucățică de ciocolată,și mă apropii de fereastră.Trag aer în piept,și îndepărtez draperia.Ochii mei se măresc,iar zâmbetul meu crește.Mă îndrept spre ușă,și o deschid,și imediat,frigul iernii adevărate mă lovește puternic.O închid la fel de repede,și mă întorc în casă,luându-mi hainele ..groase.Imediat,căciula și geaca groasă își fac apariția,ferindu.mi corpul de vântul iernii.Ies afară,nerăbdătoare să mă joc iarăși în zăpadă.Merg ușor pe o alee curățată,doar zăpada proaspătă fiind așezată. Mă uit de jur împrejur,iar zăpada crește cu fiecare fulguleț ,momentan fiind ..până la genunchi. Ajung în fața porții, de unde îmi pot zări tatăl, bunicul și unchiul,făcând cărări prin pătura groasă care acoperă tot satul. Mă aplec, și adun zăpada, în câteva momente formând un bulgăre de zăpadă , care aterizează pe spatele unchiului. În apărarea lui, acesta mă ridică imediat, ca pe un bebeluș, și îmi fac loc în zăpadă.Râd constant,bucurată de această zi. Privirea îmi este îndreptată spre cer. Până acum nu am observat, cât de frumos ninge. Mă simt ca într-un basm, în care iarna își face apariția într-un mod miraculos. Mă uit la pomii, care sunt desfrunziți, împodobiți cu o ghirlandă strălucitoare, și la țurțurii, care, deja s-au format la streășina casei. Închid ochii, și mă bucur de moment. Mă trezesc brusc din gândurile mele bogate, fiind chemată de cineva. Imediat mă ridic,și mă îndrept spre casă. Vocea îmi pare cunoscută. ..Intru în casă,și îmi văd vărul stând în mijlocul holului, parcă așteptând o îmbrățișare mare de la mine. Este un băiat înalt, de vreo treisprezece ani,cu părul moale,închis, și cu ochii albaștri. Nu stau mult pe gânduri, și îl îmbrățișez. Nu ne-am văzut de atâta timp, și ăsta este un cadou minunat de Craciun. După un moment, ieșim afară,și ne aruncăm în zăpadă. Imediat începe un adevărat război cu bulgări de zăpada, la care ni se alătură și părinții și bunicii.

Este perfect. Este cea mai frumoasă zi de Ajun de Crăciun. Toți ne distrăm,și ăsta e un lucru foarte bun. După un timp, magnificul om de zapada stă în mijlocul grădinii noastre, zâmbindu-ne. Mă uit la el, și are tot ce îi trebuie. Două crenguțe de pom , în loc de mâini, și niște pietre mici îi înlocuiesc ochii și gura, nasul fiind un morcov păstrat din sezonul trecut, iar pălăria îi este înlocuita de un joben mai vechi, dar, totuși, îi lipsește ceva. Îmi dau jos fularul de la gât, și îl pun la gâtul omului de zăpadă, care pare să îl completeze. Sunt mândră de ce am reușit să facem, și fără să îmi dau seama, soarele dispare, lăsând Luna să apară pe cer.Intrăm in casa, si ne așezăm la masă, care este plină de bunătățile făcute de mama, mătușa și bunica. După ce toată lumea a terminat de mâncat , m-am ridicat de la masă, și am intrat în camera mea, căutându-mi scrisoarea pentru Moșul. Sunt mai mare acum, dar asta nu înseamnă că nu mai

sunt un copil. O găsesc, rătăcită printre cărți și manuale, și o recitesc, în speranța că nu am uitat să îi mulțumesc lui Moș Crăciun.

"Dragă Moșule,

Știu că am crescut, dar în fiecare an îmi doresc cam același lucru, și știu că nu uiți niciun copil. Am fost un copil cuminte în acest an, chiar dacă m-am cam ciondănit cu sora mea, dar...așa sunt frații..și ne iubim, indiferent de situații. Ca în fiecare an, îți scriu, că îmi doresc multă sănătate, mie, familiei mele, rudelor, prietenilor, colegilor și profesorilor mei, bucurie, și să avem noroc. Nu îți cer nimic mai mult. Acesta este singurul lucru pe care mi-l doresc. Îți doresc un an nou fericit, și să știi că nu există Spiritul Crăciunului fără tine.

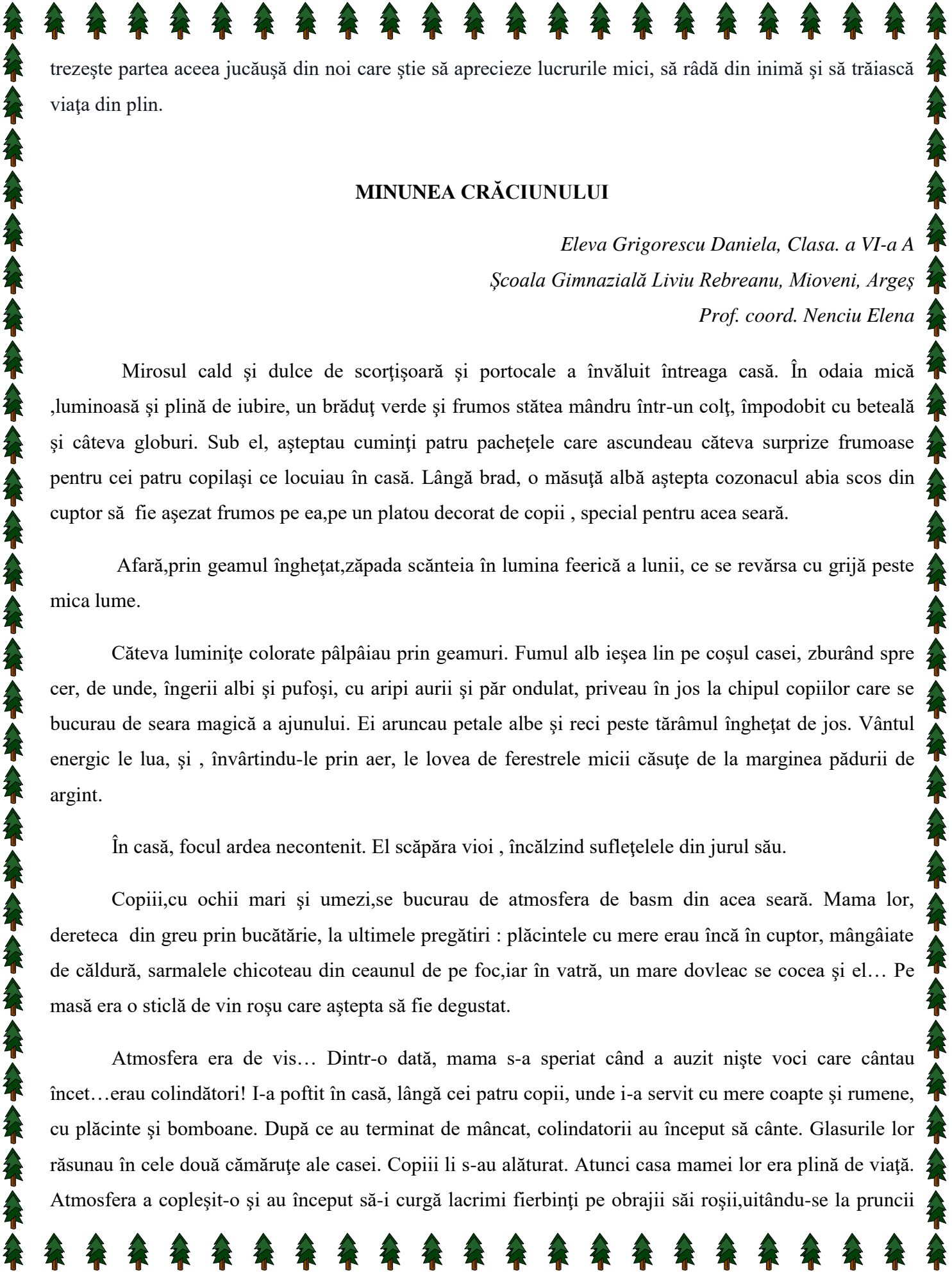
Te iubim, Moșule! "

Zâmbesc, și o așez sub brad, conștientă că nu am uitat nimic. Mă așez în pat, și încerc să adorm. Dar nu pot. După puțin timp, mă uit la ceas. Ora 23:55. În câteva minute este Crăciunul, ziua pe care o aștept de atâta timp. Ceasul indică acum ora 23:59. Sunt așa..... nerăbdătoare3....2.....1.....00:00. Oficial, este **Crăciunul**.

Mă trezesc de dimineață, extrem de fericită. În câteva secunde mă îmbrac și ies afară, trecând pe lângă brad. Părinții mei, unchii și bunicii, sunt toți în curte, pregătind purcelușul, care, săracul, nu mai este viu. După aproximativ o oră, toți ne așezăm în jurul bradului, și fiecare își deschide cadoul. Mă uit la ei și zâmbesc, știind că dorința mea s-a împlinit, avându-i pe toți aici. Observ o cutie, care nu a fost deschisă. Mă uit pe bilețele, și îmi văd numele scris. Mă uit de jur împrejur, și, parcă, toată lumea îmi spune "Deschide-l!" doar din priviri. Asta și fac, și sunt surprinsă să văd o imagine, cu noi toți, într-o ramă de lemn, frumos lucrată și strălucitoare. Zâmbesc larg familiei, și, lângă fotografie, simt ceva moale. Ridic cutia, și este o hainuță de blană, exact pe măsura mea. Îmi îmbrățișez fiecare rudă în parte, strâns și fericită. Pe ușă intră fulger o persoană. Acea persoană este chiar prietena mea cea mai bună, care mă strânge în brațe, eu făcând același lucru. După ce toată lumea se bucură de cadouri, ne așezăm la masă, și ne urăm "Crăciun fericit!" reciproc. Este una dintre cele mai bune zile, alături de întreaga familie, rude și prieteni. Toată lumea se bucură și ne distrăm cu toții.

De ce ne bucurăm când vine sărbătoarea Crăciunului?

Pentru că ne îndeamnă să fim persoane mai bune. Pentru că ne deschide inimile pentru a da și pentru a primi. Pentru că ne apropie de familie și ne înprospătează iubirea față de cei apropiați. Și nu în ultimul rând, pentru că ne amintește să fim copii din nou. De fiecare dată când împodobim bradul de Crăciun se

trezește partea aceea jucăușă din noi care știe să aprecieze lucrurile mici, să râdă din inimă și să trăiască viața din plin.

MINUNEA CRĂCIUNULUI

Eleva Grigorescu Daniela, Clasa. a VI-a A

Școala Gimnazială Liviu Rebreanu, Mioveni, Argeș

Prof. coord. Nenciu Elena

Mirosul cald și dulce de scorțișoară și portocale a învăluit întreaga casă. În odaia mică, luminoasă și plină de iubire, un brăduț verde și frumos stătea mândru într-un colț, împodobit cu beteală și câteva globuri. Sub el, așteptau cuminți patru pachetele care ascundeau câteva surprize frumoase pentru cei patru copilași ce locuiau în casă. Lângă brad, o măsuță albă aștepta cozonacul abia scos din cuptor să fie așezat frumos pe ea, pe un platou decorat de copii, special pentru acea seară.

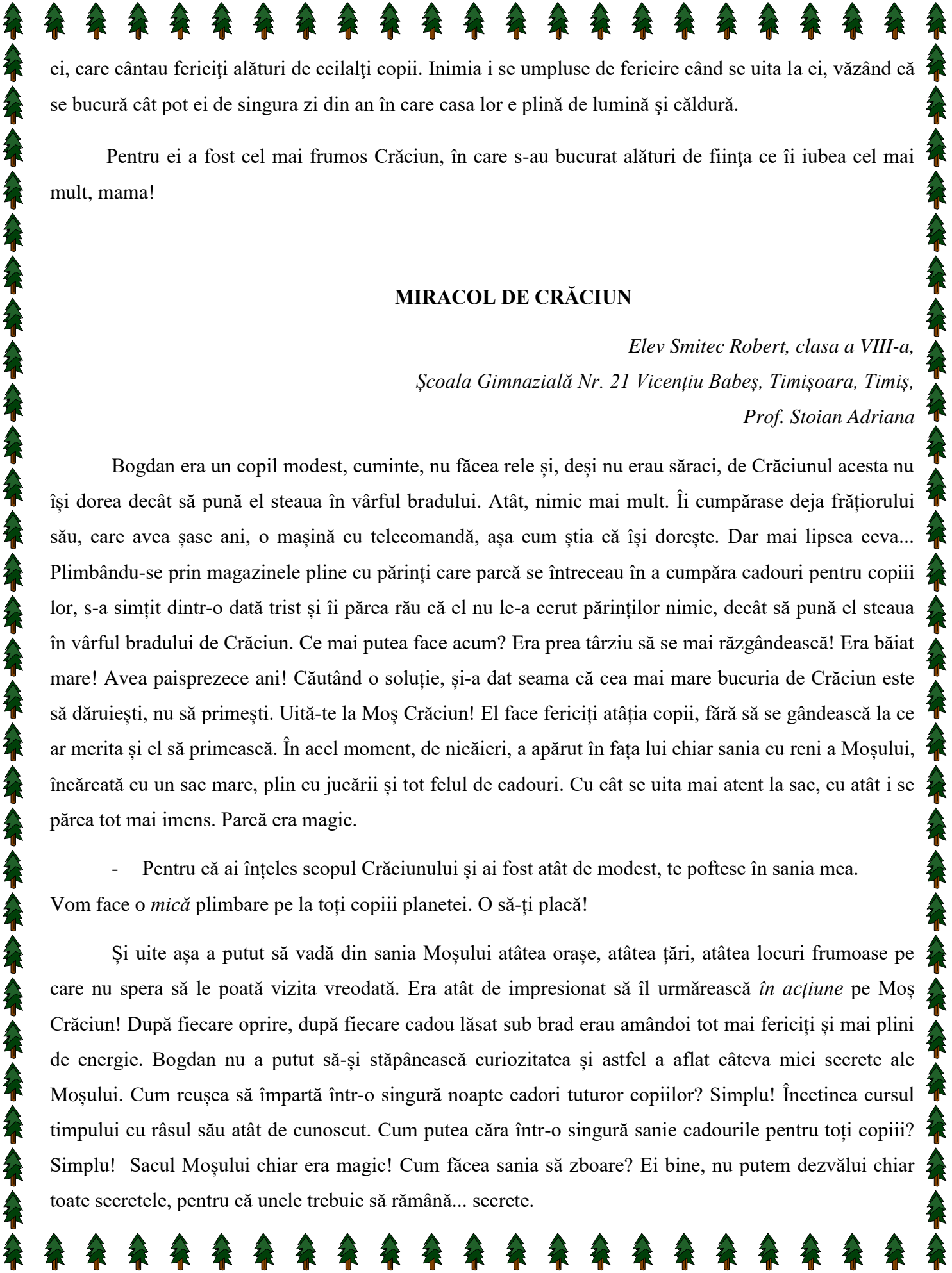
Afară, prin geamul înghețat, zăpada scânteia în lumina feerică a lunii, ce se revărsa cu grijă peste mica lume.

Câteva luminițe colorate pâlăiau prin geamuri. Fumul alb ieșea lin pe coșul casei, zburând spre cer, de unde, îngerii albi și pufoși, cu aripi aurii și păr ondulat, priveau în jos la chipul copiilor care se bucurau de seara magică a ajunului. Ei aruncau petale albe și reci peste tărâmul înghețat de jos. Vântul energic le lua, și, învârtindu-le prin aer, le lovea de ferestrele micii căsuțe de la marginea pădurii de argint.

În casă, focul ardea neconținut. El scăpăra vioi, încălzind sufletelele din jurul său.

Copiii, cu ochii mari și umezi, se bucurau de atmosfera de basm din acea seară. Mama lor, dereteca din greu prin bucătărie, la ultimele pregătiri: plăcintele cu mere erau încă în cuptor, mângâiate de căldură, sarmalele chicoteau din ceauzul de pe foc, iar în vatră, un mare dovleac se cocea și el... Pe masă era o sticlă de vin roșu care aștepta să fie degustat.

Atmosfera era de vis... Dintr-o dată, mama s-a speriat când a auzit niște voci care cântau încet... erau colindători! I-a poftit în casă, lângă cei patru copii, unde i-a servit cu mere coapte și rumene, cu plăcinte și bomboane. După ce au terminat de mâncat, colindatorii au început să cânte. Glasurile lor răsunau în cele două cămăruțe ale casei. Copiii li s-au alăturat. Atunci casa mamei lor era plină de viață. Atmosfera a copleșit-o și au început să-i curgă lacrimi fierbinți pe obraji săi roșii, uitându-se la pruncii

ei, care cântau fericiți alături de ceilalți copii. Inimile se umpluseră de fericire când se uita la ei, văzând că se bucură cât pot ei de singura zi din an în care casa lor e plină de lumină și căldură.

Pentru ei a fost cel mai frumos Crăciun, în care s-au bucurat alături de ființa ce îi iubea cel mai mult, mama!

MIRACOL DE CRĂCIUN

Elev Smitec Robert, clasa a VIII-a,

Școala Gimnazială Nr. 21 Vicențiu Babeș, Timișoara, Timiș,

Prof. Stoian Adriana

Bogdan era un copil modest, cuminte, nu făcea rele și, deși nu erau săraci, de Crăciunul acesta nu își dorea decât să pună el steaua în vârful bradului. Atât, nimic mai mult. Îi cumpăraseră deja frățiorului său, care avea șase ani, o mașină cu telecomandă, așa cum știa că își dorește. Dar mai lipsea ceva... Plimbându-se prin magazinele pline cu părinți care parcă se întreceau în a cumpăra cadouri pentru copiii lor, s-a simțit dintr-o dată trist și îi părea rău că el nu le-a cerut părinților nimic, decât să pună el steaua în vârful bradului de Crăciun. Ce mai putea face acum? Era prea târziu să se mai răzgândească! Era băiat mare! Avea paisprezece ani! Căutând o soluție, și-a dat seama că cea mai mare bucuria de Crăciun este să dăruiești, nu să primești. Uită-te la Moș Crăciun! El face fericiți atâția copii, fără să se gândească la ce ar merita și el să primească. În acel moment, de nicăieri, a apărut în fața lui chiar sania cu reni a Moșului, încărcată cu un sac mare, plin cu jucării și tot felul de cadouri. Cu cât se uita mai atent la sac, cu atât îi părea tot mai imens. Parcă era magic.

- Pentru că ai înțeles scopul Crăciunului și ai fost atât de modest, te poftesc în sania mea. Vom face o mică plimbare pe la toți copiii planetei. O să-ți placă!

Și uite așa a putut să vadă din sania Moșului atâtea orașe, atâtea țări, atâtea locuri frumoase pe care nu spera să le poată vizita vreodată. Era atât de impresionat să îl urmărească *în acțiune* pe Moș Crăciun! După fiecare oprire, după fiecare cadou lăsat sub brad erau amândoi tot mai fericiți și mai plini de energie. Bogdan nu a putut să-și stăpânească curiozitatea și astfel a aflat câteva mici secrete ale Moșului. Cum reușea să împartă într-o singură noapte cadouri tuturor copiilor? Simplu! Încetinea cursul timpului cu râsul său atât de cunoscut. Cum putea căra într-o singură sanie cadourile pentru toți copiii? Simplu! Sacul Moșului chiar era magic! Cum făcea sania să zboare? Ei bine, nu putem dezvălui chiar toate secretele, pentru că unele trebuie să rămână... secrete.

La întoarcere, Moșul i-a cerut băiatului să întindă mâna și să ia ceea ce și-a dorit. O stea de pe cerul nopții strălucea cuminte în mâna lui. În acel an Bogdan a pus în vârful bradului cea mai interesantă stea și a avut parte de cel mai frumos Crăciun.

MIRACOLE...

Elev Ivan Sebastian , cls. A V-a

Liceul de Arte Plastice Hans Mattis- Teutsch, Brașov

Cadru didactic coordonator: Cristina Lörincz

E iarnă!

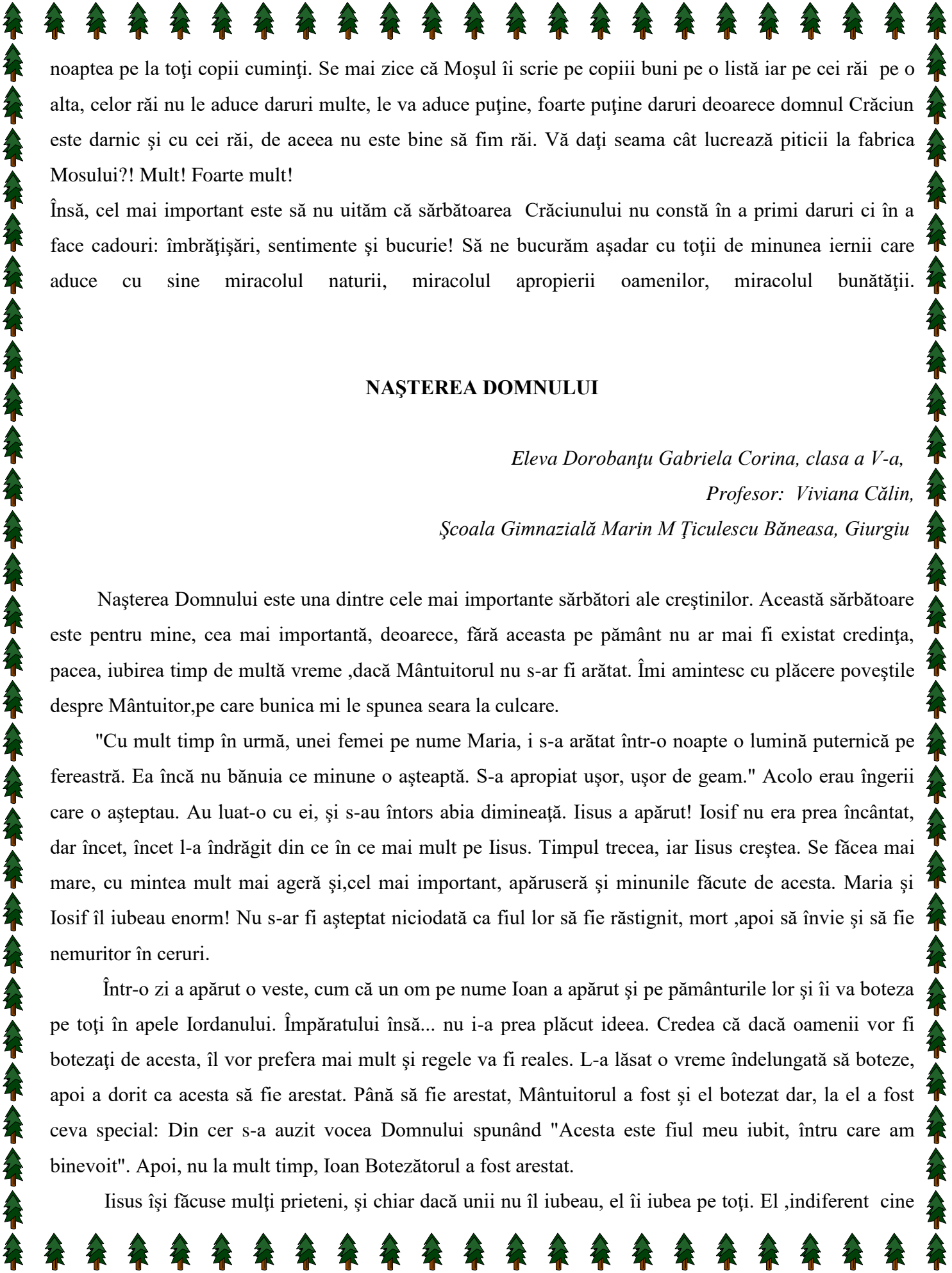
A venit și pe la noi iarna cu multă zăpadă. Ninge atât de frumos, încât nu poți să te abții să nu ieși afară și să te joci prin omătul cel rece și pufos.

Cerul e ca leșia și e frig. Norii plumburii și grei cern zăpadă albă ca spuma laptelui cu nemiluita, repede și cu fulgi mari. Totul e amorțit sub oceanul de ninsoare. Crăiasa Zăpezilor, pe cine vede că-i calcă plapumă cea pufoasă, îi face umeri albi și grei neinteresând-o cine e. Soarele rotund și palid, se arată cu frică printre norii cei reci. Vântul șuieră prin crengile cerelate ale copacilor, cu senzația că într-adevăr a venit iarna cea bogată în sărbători. Casele împodobite cu zăpadă cristalină dorm liniștite sub acoperișurile încărcate cu omăt, și aranjate cu ghirlandele de cristaluri. Se văd nasurile copiilor printre florile de gheață prinse pe geamurile aburite și reci.

De sărbători, în ce casă intrii, vezi brazii ornați cu tot felul de ghirlande și globulețe, care mai de care mai colorate și mai aranjate, cu diferite modele. Copiii bucuroși au ieșit afară, trăgându-se cu săniile ușoare, printre troienele călătoare, adunate ca mărgelile unui colier. Unii copii- cei mai mici, se bucură și ei de iarnă chiar dacă cu lacrimi, căzând pe jos de pe sănii.

Magazinele sunt aglomerate de oamenii care se pregătesc pentru sărbătorile de iarnă, în special de Crăciun. Furnica fiind harnică, și-a cules hrana pentru iarnă, iar acum poate gusta bunele roade ale toamnei, pe când greierul își aduce aminte de baladele cântate și râsetele pronunțate pe timpul toamnei, când furnica muncea pentru a avea pe timpul iernii ce mânca.

În lume sunt tot felul de tradiții, unii oameni scriu cărți despre legende cu Moș Crăciun, cu faimosul ren Rudolf, cu fabrica lui Moș Crăciun din Laponia, unde sunt pitici care lucrează tot anul pentru a face cadouri și a le distribui copiilor în noapte de 24-25 decembrie. El, Moșul merge cu sania trasă de renii muncitori care zboară pe sus dar pe Moș Crăciun nu-l vede nimeni pentru că el vine

noaptea pe la toți copiii cumiți. Se mai zice că Moșul îi scrie pe copiii buni pe o listă iar pe cei răi pe o alta, celor răi nu le aduce daruri multe, le va aduce puține, foarte puține daruri deoarece domnul Crăciun este darnic și cu cei răi, de aceea nu este bine să fim răi. Vă dați seama cât lucrează piticii la fabrica Mosului?! Mult! Foarte mult!

Însă, cel mai important este să nu uităm că sărbătoarea Crăciunului nu constă în a primi daruri ci în a face cadouri: îmbrățișări, sentimente și bucurie! Să ne bucurăm așadar cu toții de minunea iernii care aduce cu sine miracolul naturii, miracolul apropierii oamenilor, miracolul bunătății.

NAȘTEREA DOMNULUI

Eleva Dorobanțu Gabriela Corina, clasa a V-a,

Profesor: Viviana Călin,

Școala Gimnazială Marin M Țiculescu Băneasa, Giurgiu

Nașterea Domnului este una dintre cele mai importante sărbători ale creștinilor. Această sărbătoare este pentru mine, cea mai importantă, deoarece, fără aceasta pe pământ nu ar mai fi existat credința, pacea, iubirea timp de multă vreme ,dacă Mântuitorul nu s-ar fi arătat. Îmi amintesc cu plăcere poveștile despre Mântuitor,pe care bunica mi le spunea seara la culcare.

"Cu mult timp în urmă, unei femei pe nume Maria, i s-a arătat într-o noapte o lumină puternică pe fereastră. Ea încă nu bănuia ce minune o așteaptă. S-a apropiat ușor, ușor de geam." Acolo erau îngerii care o așteptau. Au luat-o cu ei, și s-au întors abia dimineață. Iisus a apărut! Iosif nu era prea încântat, dar încet, încet l-a îndrăgit din ce în ce mai mult pe Iisus. Timpul trecea, iar Iisus creștea. Se făcea mai mare, cu mintea mult mai ageră și,cel mai important, apăruseră și minunile făcute de acesta. Maria și Iosif îl iubeau enorm! Nu s-ar fi așteptat niciodată ca fiul lor să fie răstignit, mort ,apoi să învie și să fie nemuritor în ceruri.

Într-o zi a apărut o veste, cum că un om pe nume Ioan a apărut și pe pământurile lor și îi va boteza pe toți în apele Iordanului. Împăratului însă... nu i-a prea plăcut ideea. Credea că dacă oamenii vor fi botezați de acesta, îl vor prefera mai mult și regele va fi reales. L-a lăsat o vreme îndelungată să boteze, apoi a dorit ca acesta să fie arestat. Până să fie arestat, Mântuitorul a fost și el botezat dar, la el a fost ceva special: Din cer s-a auzit vocea Domnului spunând "Acesta este fiul meu iubit, întru care am binevoit". Apoi, nu la mult timp, Ioan Botezătorul a fost arestat.

Iisus își făcuse mulți prieteni, și chiar dacă unii nu îl iubeau, el îi iubea pe toți. El ,indiferent cine

era, ajuta. Pe bolnavi îi vindeca ,iar pe cei necredincioși îi învăța să iubească. Viața satenilor era perfectă de când Iisus apăruse. Mântuitorul nu se ruga pentru El, el se ruga pentru toată lumea. Nu doar pentru săteni, nu doar pentru El, nu doar pentru părinți, ci pentru toată lumea! Iisus a fost, este și va fi o minune!

Obișnuia să se ducă în diferite locuri pentru a se ruga. În timp ce se ruga ,a fost și arestat. Dar nu pentru un jaf ,ca toți ceilalți. El a fost arestat deoarece pretindea că este fiul lui Dumnezeu. Dar nu spunea aceste vorbe pentru a se lăuda, ci pentru a le explica oamenilor de ce el poate face minuni și restul lumii ,nu. A fost băgat în celulă cu alți doi tâlhari, dintre care, unul avea sufletul mai bun. Împăratului nu îi păsa de suferința Mântuitorului, și nici de câte nopți nedormite și cât de tristă era Maria.

Venise ziua răstignirii. Împăratul avea de ales dintre cei trei arestați pe cine va răstigni. Pentru a fi sigur că Iisus nu va mai fi rege, l-a ales pentru a fi răstignit. Era îmbrăcat într-o mantie roșie și avea o coroană de spini pe cap. Va dați seamă ce durere! Era batjocorit, scuipat și înjurat. Unul dintre tâlhari, învățat de Iisus să iubească, ca toți ceilalți, i-a șoptit ușor: "Iartă-i Doamne că nu știu ce fac!". Atunci Iisus l-a iertat pe tâlhar și pe cei care îl batjocoreau.

La trei zile, mironosițele au sosit și pe la mormântul Mântuitorului să îl ungă cu mir. Dar ca prin minune, el nu mai era acolo! Un înger le-a povestit că Iisus era plecat de mult, înviase! Acele femei nu erau tocmai încântate, în afară de Fecioara Maria care era nespuse de fericită!"

Aceasta este povestea lui Iisus. Noi, toți credincioșii, deabia așteptăm ca Iisus să revină pe pământ, și să ne bucurăm cu toții de venirea acestuia, iar celor păcătoși să le fie după faptă și răsplată!

NAȘTEREA DOMNULUI

Eleva Mareș Valentina, clasa a V-a,

Profesor: Viviana Călin,

Școala Gimnazială Marin M Țiculescu Băneasa, Giurgiu

„ Într-o noapte unei femei pe nume Maria i s-a arătat o lumină puternică în geam. Femeia nu știa ce să facă așa că s-a dus spre geam. Acolo o așteptau îngerii."

Nu mai știa ce s-a întâmplat așa că s-a culcat. Dimineața, și-a găsit copilul în pânțece...Lui Iosif însă, nu i-a spus nimic. S-a dus la verișoara ei ,dar nimeni nu a crezut-o până când Iisus nu a apărut. Iosif a fost tare supărat, dar apoi a prins drag de copil. Toată viața lui Iisus a fost ba bună, ba rea. Încă de copil,

tatăl sau îl învăța să muncească. Toată viața lui Iisus a fost minunată până într-o zi ,când împăratul a aflat că viitorul rege s-a născut.

Apoi, a trimis de grabă pe ucenicii săi să ucidă toți băieții, deoarece nu îl cunoștea pe Iisus. Maria, însă visase toate aceste, astfel plecând cu Iosif și copilul lor. Nu puteau trece granița dacă copilul nu era identificat, așa că s-au ascuns, până au putut pleca. În locul în care s-a născut Iisus era ceva de groază. Toți copiii erau omorâți fără nici-o vina. Mamele erau distruse, cu excepția Mariei care plecase din noapte. Acolo unde erau Maria, Iosif și copilul, era mare pace, iar magii au fost trimiși de către Dumnezeu să îi ajute pe cei trei. Acolo magii le-au dat haine, mâncare și i-au îngrijit, povestindu-le ce se întâmplă în locul din care au plecat. Cei trei au continuat să exploreze, din ce în ce mai mult. După o vreme s-au întors acasă, ucisul copiilor fiind încheiat.

Iisus a crescut și a început să poată face minuni. Îi ajută pe toți săracii, pe cei bolnavi îi vindecă, iar pe cei fără credință îi învață să iubească.

Viața sa începuse să fie din ce în ce mai frumoasă și iubită de toți cei din jur. A început să își facă prieteni, numindu-i apostoli. Ei mergeau împreună să se roage pentru cei din jurul lor, pentru sănătatea celor din jur și pentru pace pe pământ. Începuse să spună tuturor că el este fiul lui Dumnezeu, dar nu pentru a se lăuda, ci pentru a dezvălui de ce poate face minuni. Împăratului nu îi plăcea acest lucru așa că a decis, după o vreme ca Iisus să fie arestat.

Ce a plâns Maria zile și nopți, dar împăratului nu i-a păsat ! Nu i-a păsat nici de suferința lui Iisus. Înainte de a fi botezat Iisus l-a descoperit pe Ioan Botezătorul. Îi boteza pe toți în apa Iordanului. I-a venit rândul și fiului Mariei de a se boteza. În timp ce se boteza, s-a auzit o voce din cer spunând, "Acesta este fiul meu cel iubit, întru care am binevoit". Toată lumea a fost de o mare bucurie. Apoi Iisus a fost arestat... A fost așezat

în celulă cu alți doi tâlhari. În ziua răstignirii, unul dintre tâlhari, mai bun la suflet i-a șoptit Mântuitorului: "Iartă-i Doamne, că nu știu ce fac". Atunci Iisus l-a iertat pe acel tâlhar.

La evrei era obiceiul ca, atunci când cineva moare, să fie îmbrăcat într-o pânză albă, și băgat într-un sicriu, într-o peșteră cu o piatră pe sicriu.

Mironosițele aveau obiceiul de a unge fiecare mort în fiecare zi cu Mir. Dar când au fost să unge trupul lui Iisus, nu era acolo. Maria (fiind una dintre mironosițe) a fost tare uimită, dar plângea că Iisus nu era acolo. S-a dus la apostoli pentru a le povesti, iar toți au crezut-o, înafară de Toma.

În acel moment Iisus a apărut. Toți erau șocați. Iisus intrase prin ușă, deoarece ușa era închisă și nu s-a deschis atunci când a intrat. Toți au realizat că Iisus chiar este fiul lui Dumnezeu.

CRĂCIUNUL

*Eleva Nica Georgiana , Clasa a VI-a
Școala Gimnazială Morteni, Județul Dâmbovița
Prof. Ene Doina*

Crăciunul este o sărbătoare foarte frumoasă, sărbătorită de creștinii din toată lumea. Niciun răposat nu se înmormântează de Crăciun.

Atunci când dăruiești un cadou unui copil orfan, sărac sau chiar unui om în vârstă, ți se umple inima de bucurie, pentru că, este mai bine să dăruiești decât să primești, după cum zice zicala: „De Crăciun, fii mai bun!”. Văzându-le zâmbetul și fețele luminate, îți dai seama că ai făcut o faptă bună.

Împodobirea bradului este o tradiție ce trebuie respectată de copiii și de adulți. Moș Crăciun, simbolul Crăciunului, este așteptat de toți copiii. Copiii sunt fericiți când, se duc și găsesc cadourile sub bradul împodobit de ei. De Crăciun îmi doresc să ningă, pentru că zăpada îi oferă un farmec aparte.

Cel mai bine se petrece Crăciunul în familie, în pace și armonie. După fiecare Crăciun , mă gândesc, cât de norocoasă sunt, fiindcă sunt alături de cei dragi mie.

NOSTALGIA SĂRBĂTORILOR DE IARNĂ

*Elev Gorgoteanu Mihai, Clasa a VIII-a
Școala Gimnazială Cândești, jud. Buzău
Prof.coordonator: Fănică Daniel*

Sărbătorile de iarnă, cele mai speciale zile din an. Când pe case vezi zăpada abia căzută, când vezi copiii așteptând venirea Moșului Nicolae sau a lui Moș Crăciun. Vezi oameni harnici ce dis-de-dimineață dau zăpada de pe prispă cu multă bucurie. Crăciunul este cea mai frumoasă sărbătoare din an, când mesele sunt îmbelșugate, iar fiecare simte nostalgia Crăciunului. Când vezi la fiecare dintre case fumul ieșind pe horn și copiii jucându-se cu zăpadă, totul te învăluie într-o aură de mister, de basm.

Brazii împodobiți cu drag de copiii și părinții lor anunță atmosfera de sărbătoare de care este cuprins fiecare. Sărbătorile de iarnă sunt cele mai frumoase, dar în același timp cele mai nostalgice sărbători cunoscute de oameni. În dimineața de Crăciun, credincioșii merg la biserică, rugându-se pentru sănătatea

lor și a rudelor. Copiii pornesc spre școală cu ghețele în picioare, iar zăpada le ajunge până la genunchi, cu obraji roșiatici și cu mănușile în mâini nu se sfiesc a se duce.

Îmi amintesc de o întâmplare petrecută cu ocazia unui Crăciun care m-a făcut să prețuiesc mai mult această sărbătoare.

Era o seară liniștită de decembrie. Era ziua de dinaintea Crăciunului. Toată ziua, cerul gri nu lăsase soarele să privească pământul acoperit de plapuma rece a iernii. Crivățul aprig se joacă prin văzduh cu norii grei de zăpadă, conturându-le forme năstrușnice. Fulgii de nea se rotesc amețitor într-o horă argintie, chemându-ne parcă să ne alăturăm lor în acest dans minunat. O plapumă albă și rece acoperise pământul negru.

La noi în casă forfotă mare: mama facea din greu cozonaci, iar eu, împreună cu tata și cu fratele meu împodobeam bradul cu mii de luminițe cu forme și culori diferite foarte frumoase. Deodată, se auzi un clinchet de clopoțel și glasuri vesele de copii...erau colindătorii care vin în fiecare an cu colinde pentru a vesti nașterea Mântuitorului. Se lasă seara, luna se ridică elegantă ca o regină peste casele acoperite de zăpada pufoasă abia așternută și cu o suflare parcă aruncă bucați cristaline dintr-o oglindă, făcând zăpada foarte sclipitoare. Cerul era plin de stele luminoase care parcă așteptau și ele venirea Moșului.

Spre dimineață, vraja nopții își pierde farmecul, iar o perdea de ceață se ivește. Peste puțin timp, bătrânul soare își ridică minunatele raze strălucitoare de după munți.

În casa mea era liniște, doar instalația bradului se auzea, eu mă gândeam la ce oare mi-a adus Moșul și așteptam nerăbdător să aud vocea mamei, strigându-mă pentru a vedea cadourile mult așteptate.

Nu peste mult timp, se auzi ușa: era mama. Bucuros, am întrebat-o dacă Moșul a venit și la noi. Aceasta răspunse că da, iar eu am sărit bucuros la brad, fiind mulțumit de cadourile primite.

După-amiază, am ieșit împreună cu tata și cu fratele meu și am făcut un om mare de zăpadă. I-am dat numele *Crăiasa fulgilor de nea*, deoarece era făcută din mii și mii de fulgi strălucitori. Ne-am distrat de minune. Spre seară, am cinat în familie cu rudele și am sărbătorit venirea Moșului.

A fost un Crăciun de neuitat.

O ZI ÎNCÂNTĂTOARE

*Șocarici Ana-Maria, Clasa a VI-a
Școala Gimnazială Cândești, jud. Buzău
Prof. coordonator: Fănică Daniel*

Să vă povestesc cea mai frumoasă zi din viața mea.

Era o dimineață obișnuită. M-am trezit, m-am spălat pe ochi, am mâncat, toate obișnuințele pe care le aveam să le fac dimineața. M-am învățat, m-am răsucit și am zărit pe geam prima ninsoare din câte ninsori au fost vreodată. Era un peisaj de vis, casele aveau căciuli albe, curtea era acoperită cu o pătură pufoasă de nea, copacii erau înveliți cu o plapumă argintie și fulgii cădeau încet din cer și se așterneau unul câte unul pe pământ.

Entuziasmată, m-am îmbrăcat, m-am pieptănat și am plecat la școală. Toți copiii erau în culmea fericirii.

Abia așteptam pauza pentru a ieși afară să întocmim o bătaie cu zăpadă de toată frumusețea.

Trecuseră primele două ore de școală. Ninsoarea nu încetă și se așternu un strat gros și pufoș de zăpadă.

După următoarele două ore, deja lumea ieșea cu lopeți pentru a face pârtie prin plapuma groasă de nea.

A venit seara. Ne-am întors de la școală, am mâncat, ne-am luat săniile, mănușile, gecile și fularele, apoi am fugit la derdeluș să încingem o întrecere cu săniile noastre amorțite de atâta stat.

Distrația era în toi. Nimic nu ne putea strica acea seară minunată. Și nu am fi plecat niciodată de pe deal, dacă nu ni se făcea somn.

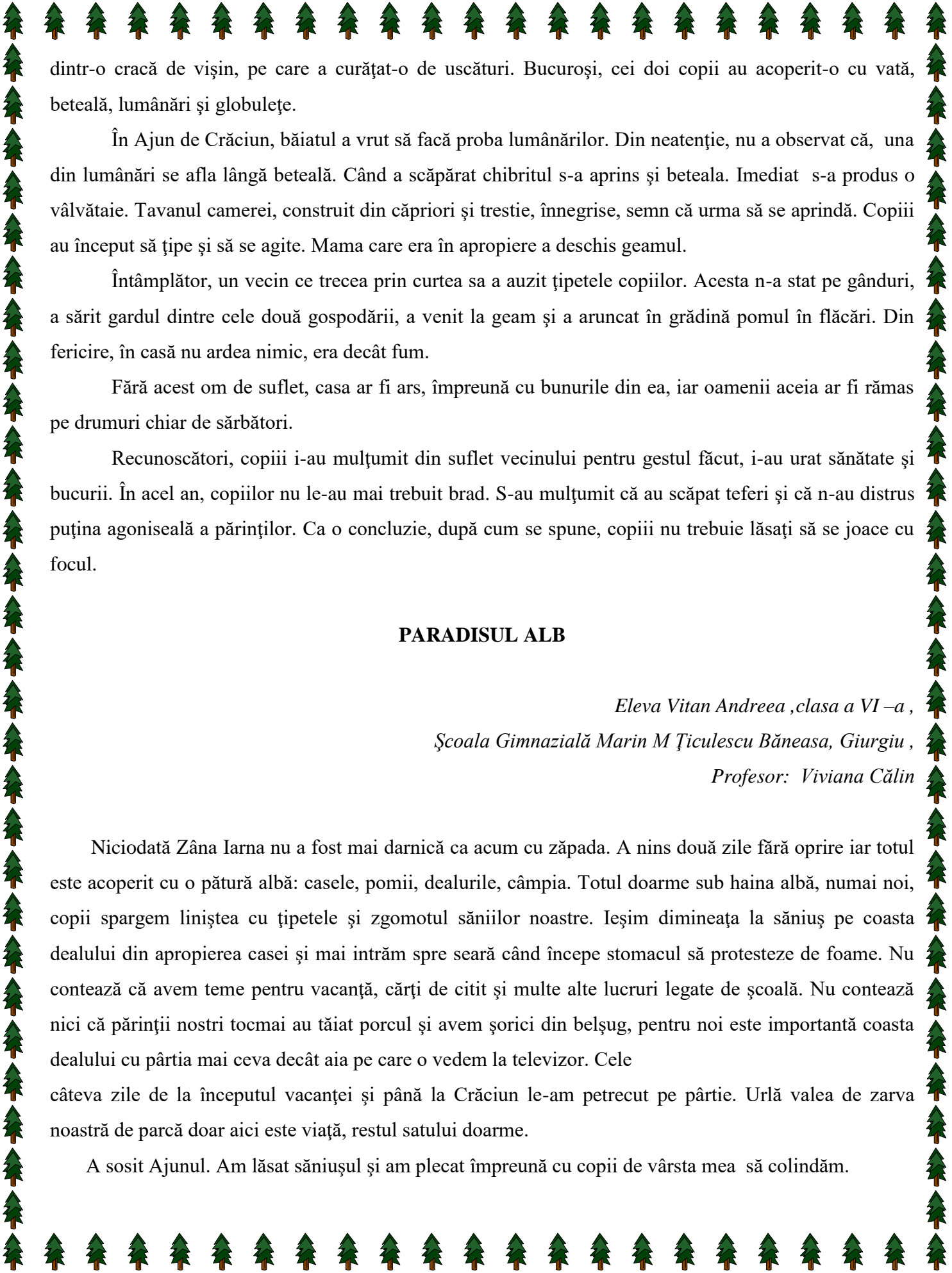
Am reluat întrecerile a doua zi.

Pot spune că a fost cea mai frumoasă zi din viața mea.

O ÎNTÂMPPLARE DIN AJUN

*Eleva Paparete Antonia, Clasa a VI-a
Școala Gimnazială Morteni, Județul Dâmbovița
Prof. Ene Doina*

Într-un an, iarna, de sărbători, o familie sărmană nu deținea bani suficienți pentru a cumpăra un brad la cei doi copii minori pe care îi aveau, un fiu și o fiică. De aceea, tatăl a improvisat acest lucru,

dintr-o cracă de vișin, pe care a curățat-o de uscături. Bucuroși, cei doi copii au acoperit-o cu vată, beteală, lumânări și globulețe.

În Ajun de Crăciun, băiatul a vrut să facă proba lumânărilor. Din neatenție, nu a observat că, una din lumânări se afla lângă beteală. Când a scăpărat chibritul s-a aprins și beteala. Imediat s-a produs o vâlvătaie. Tavanul camerei, construit din căpriori și trestie, înnegrise, semn că urma să se aprindă. Copiii au început să țipe și să se agite. Mama care era în apropiere a deschis geamul.

Întâmplător, un vecin ce trecea prin curtea sa a auzit țipetele copiilor. Acesta n-a stat pe gânduri, a sărit gardul dintre cele două gospodării, a venit la geam și a aruncat în grădină pomul în flăcări. Din fericire, în casă nu ardea nimic, era decât fum.

Fără acest om de suflet, casa ar fi ars, împreună cu bunurile din ea, iar oamenii aceia ar fi rămas pe drumuri chiar de sărbători.

Recunoscători, copiii i-au mulțumit din suflet vecinului pentru gestul făcut, i-au urat sănătate și bucurii. În acel an, copiilor nu le-au mai trebuit brad. S-au mulțumit că au scăpat teferi și că n-au distrus puțină agoniseală a părinților. Ca o concluzie, după cum se spune, copiii nu trebuie lăsați să se joace cu focul.

PARADISUL ALB

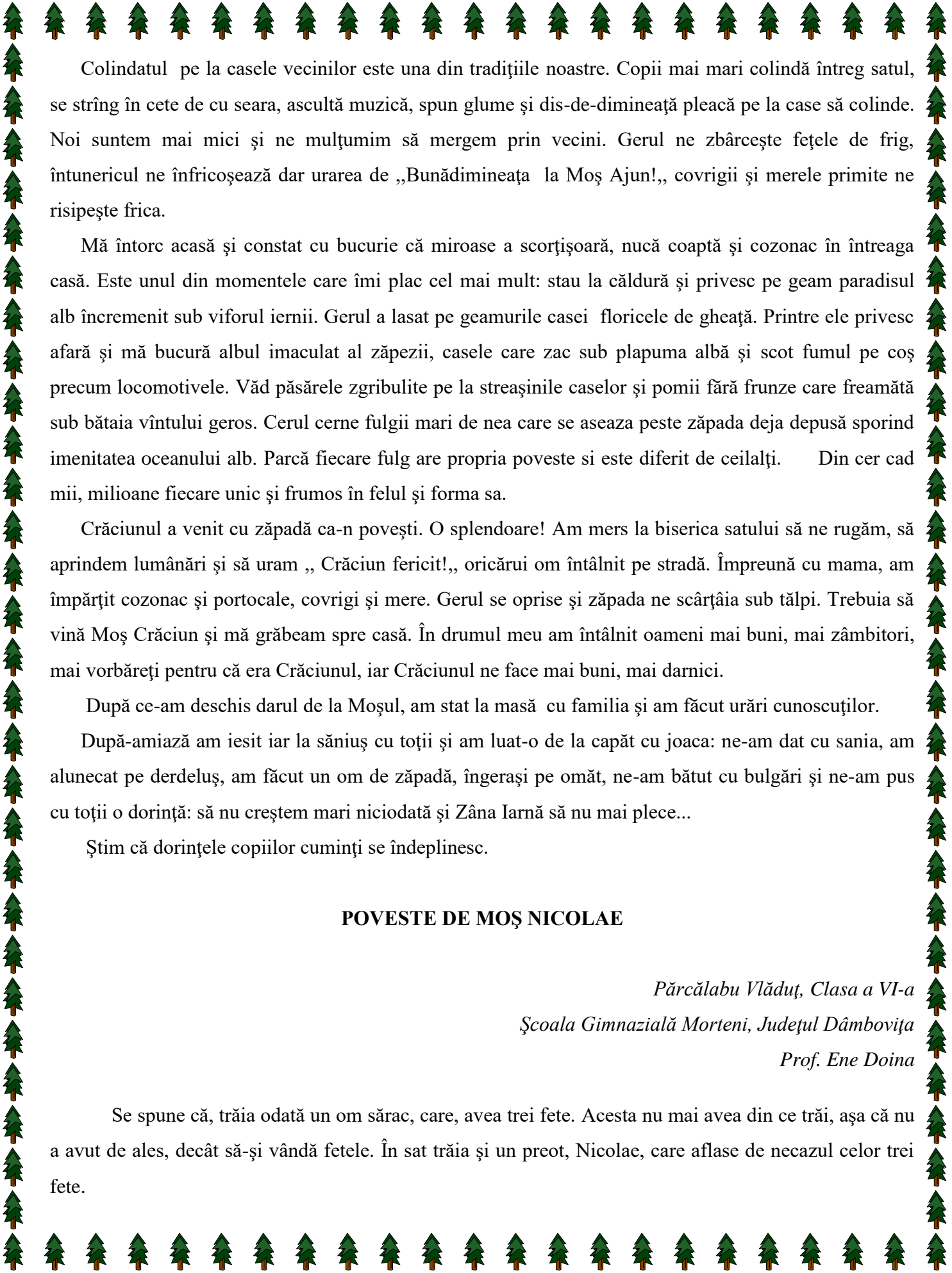
Eleva Vitan Andreea, clasa a VI-a,

Școala Gimnazială Marin M Țiculescu Băneasa, Giurgiu,

Profesor: Viviana Călin

Niciodată Zâna Iarna nu a fost mai darnică ca acum cu zăpada. A nins două zile fără oprire iar totul este acoperit cu o pătură albă: casele, pomii, dealurile, câmpia. Totul doarme sub haina albă, numai noi, copii spargem liniștea cu țipetele și zgomotul săniilor noastre. Ieșim dimineața la săniuș pe coasta dealului din apropierea casei și mai intrăm spre seară când începe stomacul să protesteze de foame. Nu contează că avem teme pentru vacanță, cărți de citit și multe alte lucruri legate de școală. Nu contează nici că părinții nostri tocmai au tăiat porcul și avem șorici din belșug, pentru noi este importantă coasta dealului cu pârtia mai ceva decât aia pe care o vedem la televizor. Cele câteva zile de la începutul vacanței și până la Crăciun le-am petrecut pe pârtie. Urlă valea de zarva noastră de parcă doar aici este viață, restul satului doarme.

A sosit Ajunul. Am lăsat săniușul și am plecat împreună cu copiii de vârsta mea să colindăm.

Colindatul pe la casele vecinilor este una din tradițiile noastre. Copii mai mari colindă întreg satul, se strâng în cete de cu seara, ascultă muzică, spun glume și dis-de-dimineață pleacă pe la case să colinde. Noi suntem mai mici și ne mulțumim să mergem prin vecini. Gerul ne zbârcește fețele de frig, întunericul ne înfricoșează dar urarea de „Bunădimineața la Moș Ajun!”, covrigii și merele primite ne risipește frica.

Mă întorc acasă și constat cu bucurie că miroase a scorțișoară, nucă coaptă și cozonac în întreaga casă. Este unul din momentele care îmi plac cel mai mult: stau la căldură și privesc pe geam paradisul alb încremenit sub viforul iernii. Gerul a lasat pe geamurile casei floricele de gheață. Printre ele privesc afară și mă bucură albul imaculat al zăpezii, casele care zac sub plapuma albă și scot fumul pe coș precum locomotivele. Văd păsărele zgribulite pe la streășinile caselor și pomii fără frunze care freamătă sub bătaia vântului geros. Cerul cerne fulgii mari de nea care se aseaza peste zăpada deja depusă sporind imenitatea oceanului alb. Parcă fiecare fulg are propria poveste și este diferit de ceilalți. Din cer cad mii, milioane fiecare unic și frumos în felul și forma sa.

Crăciunul a venit cu zăpadă ca-n povești. O splendoare! Am mers la biserica satului să ne rugăm, să aprindem lumânări și să uram „Crăciun fericit!”, oricărui om întâlnit pe stradă. Împreună cu mama, am împărțit cozonac și portocale, covrigi și mere. Gerul se oprise și zăpada ne scârțâia sub tălpi. Trebuia să vină Moș Crăciun și mă grăbeam spre casă. În drumul meu am întâlnit oameni mai buni, mai zâmbitori, mai vorbăreți pentru că era Crăciunul, iar Crăciunul ne face mai buni, mai darnici.

După ce-am deschis darul de la Moșul, am stat la masă cu familia și am făcut urări cunoscuților.

După-amiază am iesit iar la săniuș cu toții și am luat-o de la capăt cu joaca: ne-am dat cu sania, am alunecat pe derdeluș, am făcut un om de zăpadă, îngerăși pe omăt, ne-am bătut cu bulgări și ne-am pus cu toții o dorință: să nu creștem mari niciodată și Zâna Iarnă să nu mai plece...

Știm că dorințele copiilor cuminți se îndeplinesc.

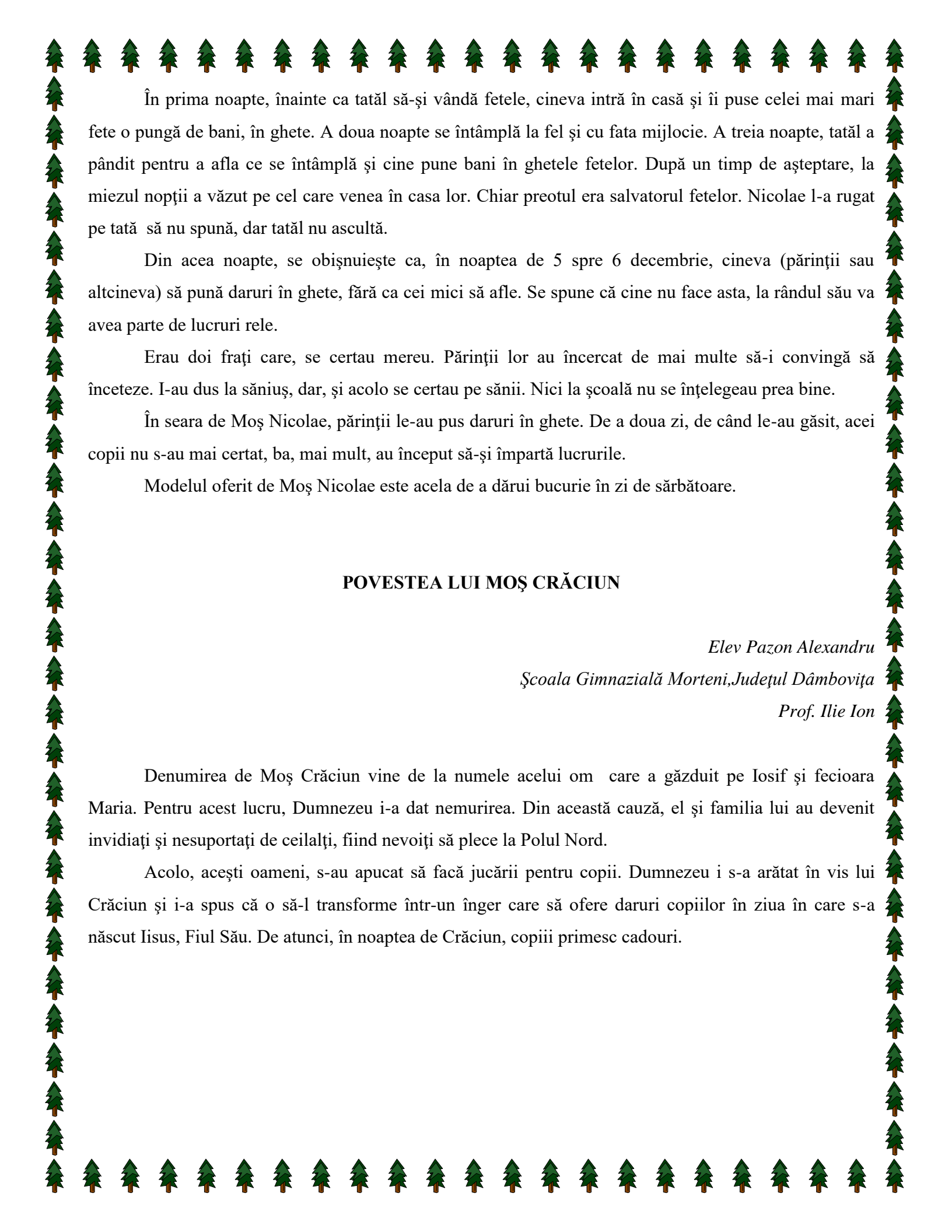
POVESTE DE MOȘ NICOLAE

Părcălabu Vlăduț, Clasa a VI-a

Școala Gimnazială Morteni, Județul Dâmbovița

Prof. Ene Doina

Se spune că, trăia odată un om sărac, care, avea trei fete. Acesta nu mai avea din ce trăi, așa că nu a avut de ales, decât să-și vândă fetele. În sat trăia și un preot, Nicolae, care aflase de necazul celor trei fete.

În prima noapte, înainte ca tatăl să-și vândă fetele, cineva intră în casă și îi pune celei mai mari fete o pungă de bani, în ghete. A doua noapte se întâmplă la fel și cu fata mijlocie. A treia noapte, tatăl a pândit pentru a afla ce se întâmplă și cine pune bani în ghetetele fetelor. După un timp de așteptare, la miezul nopții a văzut pe cel care venea în casa lor. Chiar preotul era salvatorul fetelor. Nicolae l-a rugat pe tată să nu spună, dar tatăl nu ascultă.

Din acea noapte, se obișnuiește ca, în noaptea de 5 spre 6 decembrie, cineva (părinții sau altcineva) să pună daruri în ghete, fără ca cei mici să afle. Se spune că cine nu face asta, la rândul său va avea parte de lucruri rele.

Erau doi frați care, se certau mereu. Părinții lor au încercat de mai multe să-i convingă să înceteze. I-au dus la săniuș, dar, și acolo se certau pe sănii. Nici la școală nu se înțelegeau prea bine.

În seara de Moș Nicolae, părinții le-au pus daruri în ghete. De a doua zi, de când le-au găsit, acei copii nu s-au mai certat, ba, mai mult, au început să-și împartă lucrurile.

Modelul oferit de Moș Nicolae este acela de a dărui bucurie în zi de sărbătoare.

POVESTEA LUI MOȘ CRĂCIUN

Elev Pazon Alexandru

Școala Gimnazială Morteni, Județul Dâmbovița

Prof. Ilie Ion

Denumirea de Moș Crăciun vine de la numele aceluși om care a găzduit pe Iosif și fecioara Maria. Pentru acest lucru, Dumnezeu i-a dat nemurirea. Din această cauză, el și familia lui au devenit invidiați și nesuportați de ceilalți, fiind nevoiți să plece la Polul Nord.

Acolo, acești oameni, s-au apucat să facă jucării pentru copii. Dumnezeu i s-a arătat în vis lui Crăciun și i-a spus că o să-l transforme într-un înger care să ofere daruri copiilor în ziua în care s-a născut Iisus, Fiul Său. De atunci, în noaptea de Crăciun, copiii primesc cadouri.

POVESTE DE CRĂCIUN

*Eleva Stănică Sabina Maria, clasa a V-a
Liceul de Arte „Margareta Sterian”, Buzău
Prof. îndrumător Vlad Rodica*

Într-o zi de iarnă, în care norii începuseră să cearnă steluțe argintii și pe jos erau așternute covoare albe și moi și copacii semănau cu niște acadele de zahar, Ana și fratele ei, Darius, stăteau la fereastră și așteptau colindătorii. Priveau la crengile îmbrăcate în paltoane de nea și se mirau de ce minuni a putut să croiască zâna iarnă cu mâinile ei de gheață. Priveau cu admirație fluturașii de strălucitori care zburau pierduți pe aripile nevăzute ale vântului și se așterneau cu gingășie peste tot.

În seara de Ajun, copiii și părinții lor stăteau la masa plină cu bunătăți, dar înainte de a începe, au spus rugăciunea și au cântat câteva colinde. În timp ce se ospătau din bucatele alese, copiii au început să spună ce cadouri doresc de la Moș Crăciun. Începe Ana:

- Eu îmi doresc o păpușă, un peștișor auriu și multe dulciuri pe care să le pot împărți cu prietenii mei!

- Eu îmi doresc o mașină de poliție lego, o consolă video, un laptop și multe dulciuri! spuse Darius.

El, fiind mai mic, nu înțelegea care este adevărata semnificație a Crăciunului. Credea că vine în fiecare an doar pentru a aduce cadouri...

- Copii, Crăciunul este o mare sărbătoare, înseamnă Nașterea Domnului nostru Iisus Hristos! spuse mama.

Apoi părinții i-au dus pe copii la culcare, dar, înainte, le-au citit povești despre Crăciun. În câteva clipe, au adormit. În acea noapte, au avut numai vise frumoase.

Dimineața, au găsit sub brad mult mai mult decât ceruseră. Tot ce și-au dorit, plus multe alte cadouri pe care au dorit să le dăruiască unor copii orfani. Părinții au fost mișcați de gestul micilor ființe care erau la început de viață.

A doua zi dimineața, au plecat să colinde pe la prietenii lor, vestind cu bucurie această mare praznic, plini de fericire.

POVESTEA CRĂCIUNIȚEI

*Eleva Prodan Cristina, Clasa a VI-a
Școala Gimnazială Morteni, Județul Dâmbovița
Prof. Ene Doina*

Crăciunul este o sărbătoare a tuturor creștinilor, pentru că, aceștia se bucură anual de nașterea pruncului sfânt, Iisus Hristos.

Demult, o familie sărmană de creștini, cu mulți copii, trăia din cultivarea florilor de ghiveci. Erau renumiți pentru florile minunate, ce se păstrau verzi chiar și în toiu iernii. De aceea, mulți nobili și le doreau în casele lor. Fiind iarnă, n-au reușit să vândă nici măcar un ghiveci și au hotărât să se întoarcă cu ele acasă.

Pe drum, un hoț tocmit de un nobil zgârcit, ce nu se îndura să le plătească câțiva bănuți bieților oameni, i-a atacat din senin și le-a furat din flori. Îndrăznind să se apere, unul din copii a fost rănit. Câteva picături de sânge au curs și au înroșit frunzele din vârf. Sosind acasă, proprietarii au observat că s-au format flori noi și le-au numit crăciunițe, în cinstea mării sărbători creștine. Tristețea a fost înlocuită de bucurie. Acei oameni nevoiași au reușit să vândă florile nou create. Bani obținuți le-au permis să-și cumpere cele necesare pentru a sărbători împreună nașterea Domnului.

De atunci, crăciunițele ne înveselesc în fiecare an Crăciunul.

SĂRBĂTOAREA DE CRĂCIUN LA MORTENI

*Elev Scripcaru Cristian, Clasa a VIII-a
Școala Gimnazială Morteni, Județul Dâmbovița
Prof. Ene Doina*

An de an , noi, copiii, nerăbdători și cu drag așteptăm Crăciunul, care este și o sărbătoare a familiei.

Eu și cu frații mei împodobim bradul și întindem o instalație de lumini pe casă. După ce terminăm cu ornamentele, mergem la culcare, visând la Moș Crăciun. De dimineață, în grabă, mergem la brad, să găsim cadourile dorite. Cu toții găsim haine, încălțăminte, jocuri, jucării, dar și multe dulciuri.

Ne bucurăm de toate darurile și îi mulțumim lui Moș Crăciun, chiar dacă, mai târziu, am aflat că ele sunt puse de părinți.

Din timp, părinții și bunicii gătesc bunătați din carne de porc cum ar fi: tobă, șuncă, șorici, cârnați, sarmale, piftie, friptură. Adulții consumă băuturi tradiționale ca țuica și vinul. Copiii beau sirop din fructe de pădure. Ca desert, ne așteptăm la cozonac. Pe loc, bunica ne prepară o mămăligă. Conform tradiției, ele se mănâncă la masă de prânz, după ce venim de la slujba ținută de preoți în Biserica satului.

Strânși cu toții în jurul mesei, ascultăm muzică populară, iar bunicii deapănă amintiri de la alte zile de Crăciun, din tinerețea lor. Ascultăm mirați de obiceiurile pe care aceștia le practicau. Multe dintre ele s-au pierdut. Din comoditate, copiii de astăzi nu le mai practică. După război, vremurile au fost grele. Au urmat ani de secetă. Cu greu se găsea de mâncare. Copiii erau nevoiți să muncească la câmp pentru a-i ajuta pe părinți și neglijau școala. Fetele se căsătoreau de tinere și rămâneau doar cu câteva clase. Oamenii se ajutau între ei mai mult decât astăzi, îi sprijineau pe cei săraci cu alimente, îmbrăcăminte, încălțăminte. Astăzi se manifestă de multe ori individualitatea și egoismul, uităm că suntem creștini.

Ca lecție învățată de la bunici, consider că, de Crăciun, trebuie să fim mai buni și mai toleranți, să dăruim din puținul nostru celor din jur, apropiaților și nu numai. Cred că, prin educație, acasă, la școală și în comunitate, putem să devenim prietenoși și solidari în a-i ajuta pe cei nevoiași. Bucuria Crăciunului o voi păstra în suflet toată viața.

SĂRBĂTOAREA DE CRĂCIUN

Eleva Adam Larisa, clasa a VI-a,

Școala: Gimnazială Nr. 1 Ardeoani Județ Bacău

Coordonator: Prof. Moisă Cornelia

Pentru unii, sărbătorile de iarnă au o importanță destul de mică dar eu cred că nu ar trebui să fie deloc așa. Atunci când aud rostindu-se cuvântul "iarna" primul lucru la care mă gândesc sunt sărbătorile acesteia. Pentru mine asta înseamnă încă o mare bucurie deoarece majoritatea familiilor se reunesc. Părinții plecați la muncă pentru ca noi copiii să avem un trai cât mai bun, deși nu îi respectăm mereu așa cum ar trebui, acei părinți se întorc acasă pentru a fi împreună alături de familiile lor de sărbători.

Acel sentiment minunat de a ști că o mulțime de tradiții și obiceiuri sunt tot mai aproape de a le retrăi sau pentru unii, trăi. Atunci când se anunță în sat că și în acest an se face capra și te duci să te înscrii, pentru cei ce vor să participe. Să te duci la repetițiile dansurilor, să îți pregătești costumația

pentru acele zile în care te vei duce cu grupul de oameni și de a înveseli alți oameni, de a pastra tradiția în continuare.

Atunci când pe data de 5 Ianuarie îți pregătești ghetuțele pentru a veni Moș Nicolaie. Din nou o mulțime de sentimente plăcute te învăluiesc, atunci când seara ești cu gândul în continuu la Moș Nicolae cât mai aproape de ușa casei tale și tu încerci cu putere să nu adormi pentru a-l vedea dar te trezești dimineața și realizezi că de fapt ai adormit, și alergi spre ghetuțele tale pentru a vedea ce ai primit. Dulciuri, fructe printre care mandarinele și portocalele sunt cele mai întâlnite și rare ori sau de ce nu dese ori când primești și câte o varguță deoarece nu ai fost destul de cuminte în acest an.

Când în fiecare dimineață te duci la calendar și verifici câte zile mai sunt până la Crăciun. Și când observi că nu mai sunt atât de multe zile începi și repetițiile pentru colinda pe care o vei colinda în ajunul Crăciunului la casele oamenilor și a primi colaci, nuci, mere și alte fructe sau mâncăruri ba chiar acum în zilele noastre se mai dă și câte un bănuț. Când te întorci acasă după o zi plină de bucurat oamenii colindându-i și dându-le vestea că se va naște Iisus Cristos și pe drum vezi la casele oamenilor luminițe care mai de care mai frumoase și cu modele mai diferite.

Acel sentiment când îți vezi familia pregătindu-se pentru ziua cea mare, Ajunul Crăciunului. Când fiecare are câte o sarcină poate chiar două sau mai multe. Mama făcând diferite mâncăruri una mai gustoasă ca cealaltă, iar acel miros de cozonac sau de portocală în casă îți îmbunătățește ziua și starea de spirit. Tata făcând bradul împreună cu alți membri ai familiei. Și când vine și momentul în care trebuie să mergem seara la biserică iar unii oameni merg pe jos iar alții cu mașina și emoțiile pe care le avem înainte de a începe sceneta de la sfârșitul liturghiei, sceneta la care participă împreună toți copiii, la care am participat la o mulțime de repetiții pentru a ieși așa cum ne-am propus. Sceneta care arată "Nașterea Lui Iisus Cristos".

Mesele în familie pline cu bunătăți pregătite de mama, special pentru aceste momente de neuitat. Când îți pregătești scrisoarea pentru Moș Crăciun, în care scrii toate dorințele tale. Iar atunci când te întorci de la biserică și vezi sub brad cadourile minunate primite.

Atunci când în zilele următoare de Crăciun te întâlnești cu rude pe care nu le-ai mai văzut de ceva timp sau chiar și rude pe care le întâlnești mai des, și luați masa împreună.

Imediat după Crăciun vine și revelionul, atunci când ora e 23:58-23:59 și ne pregătim la trecerea între ani cu șampanie, ieșind afară și dând artificii sau doar privind-le pe cele date de vecini. Este o emoție și sentimente de neuitat!

SĂRBĂTORILE DE IARNĂ

Elev Bădăluță Beniamin, Clasa a VIII-a

Școala Gimnazială Cândești, jud. Buzău

Prof. coordonator: Fănică Daniel

Iarna. Unul dintre cele mai frumoase anotimpuri. Peisajele scoase ca din poveste, reunirea familiilor, dar cel mai important lucru din iarnă, este faptul că vin sărbătorile de iarnă. Aici se include cea mai sfântă sărbătoare: Nașterea Domnului Iisus Hristos.

Unii spun că au loc chiar și miracole pe parcursul acestei sărbători. Până acum câțva timp, eu nu am crezut în așa-zisele miracole. Dar un eveniment care mi-a marcat existența m-a determinat să-mi schimb radical părerea. Acum văd că Dumnezeu chiar pregătește minuni pentru oamenii care duc lipsă de iubire, de bani, de mâncare în această perioadă în special.

Povestea mea este una tristă...Eu, când ar fi trebuit să mă bucur de Crăciun, am avut parte de o veste care mi-a dat lumea peste cap.

Era anul trecut, într-o noapte friguroasă de decembrie, pe la ora 3 dimineața, când am primit un telefon de la doctori. Bunicul meu, tatăl meu, cel care mi-a fost alături și la bine și la rău, cel care mi-a dat sfaturi care m-au maturizat, cel care m-a văzut ca pe un fiu, nu ca pe un nepot, murise. Avea cancer, o boală necruțătoare, și se lupta de trei ani cu această boala cumplită care îl măcina pe dinăuntru.

Pentru mine, tot universul existențial se prăbușise, nu mai existau sărbători, nu mai doream să aud de Crăciun.

A doua zi, mi-a apărut în vis tataia, care, la fel ca atunci când era în viață, mi-a dat un sfat, și anume: "Să fii cuminte, Benny! Acum, nu mai are cine să aibă grijă de tine, te iubește tataia!"

În acea dimineață, am fost bucuros că am putut să îl mai văd o dată, că am putut să îi aud vocea pentru ultima dată.

Tataia era singurul om care ținea familia, care aducea bani în casă. Vestea morții lui m-a descumpănit și m-am descurajat din multe puncte de vedere după moartea lui. În capul meu erau doar aceste vorbe: "Trebuie să te maturizezi! Fii tare, tu ești stâlpul casei acum."

Eram doborât. Dar după două luni, fratele bunicului meu îmi dă un telefon. Mesajul era în felul următor: "Benny, am înțeles că înveți bine. Eu vreau să te ajut, să devii cineva, vreau să te fac om. De acum, tu

ești stâlpul casei, știi prea bine că nu are cine să aducă bani în casă, să întrețină familia. Ei bine, tu trebuie să înveți bine engleza, pentru că vei veni cu mine pe mare!”

Acest mesaj m-a făcut încrezător, tare și puternic.

Fratele bunicului meu este căpitan pe vapor. A venit la mine și pot spune că m-a și sponsorizat puțin.

De atunci, eu cred că minunile chiar există. Pentru că Dumnezeu vede totul. Ce fac oamenii bogați, ce fac oamenii săraci, nimic nu stă nesupravegheat.

Eu îi mulțumesc lui Dumnezeu că am un sprijin în viață, ceea ce eu nu mai credeam că este posibil, pentru că eu nu am avut parte de tată. Dacă nu era tataia, care m-a ajutat foarte mult, nu știu ce era acum de mine.

Trebuie să ne gândim că Dumnezeu ne iubește pe toți și că ne ajută în orice lucru. Eu cred că deși nu am avut parte de sărbători fericite, Dumnezeu a făcut ca eu să fiu vesel din punct de vedere a stării sufletești.

Sărbătorile trebuie să fie o stare de bucurie, mai ales Crăciunul, pentru că este ziua Nașterii Mântuitorului nostru Iisus Hristos.

Să îi mulțumim lui Dumnezeu că ne trezește în fiecare dimineață la lumina zilei și că ne iubește.

Iubiți-vă unii pe alții! Sărbători fericite vă urez tuturor!

SĂRBĂTORILE DE IARNĂ

Elev Neșu Rareș Andrei, Clasa a VI-a

Școala Gimnazială Cândești, jud. Buzău

Prof. coordonator: Fănică Daniel

Ninge, ninge mereu. Fulgi mari plutesc în văzduh și se aștern într-un covor din ce în ce mai pufos. Zăpada scântâietoare împodobește copacii cu ghirlande și par ca niște figurine de zahăr. Deși iarna este cumplită și viscolul frământă lumea, derdelușul este plin de copii veseli cu obrajii aprinși. Casele pitite sub căciuli mari și albe sunt înconjurate de un câmp de cristal.

Este un peisaj mirific: covorul moale și pufos de zăpadă domină pământul care pare mort. Singurele urme de viață le reprezintă copiii zglobii, fumul care se ridică deasupra caselor și instalațiilor care împodobesc străzile, vitrinele și copacii. Acestea simbolizează sărbătorile de iarnă care aduc bucuria și iubirea în sufletele noastre. Iarna este ca o zână alba ce sosește pe meleagurile noastre în sania ei de argint trasă de reni. Ca o adevărată războinică, ea pune stăpânire pe pământ. Cerul este posomorât și trist,

iar soarele, prizonier în spatele draperiilor de nori grei și amenințatori. Iarna așază peste întinderi o dantelă albă, strălucitoare, țesută mărunț cu miliarde de cârlige și ace.

Acest peisaj de iarnă pare desprins dintr-un basm, întâlnindu-se tot mai rar și de aceea este ceva neprețuit, ceva ce fiecare dintre noi ar trebui să experimentăm măcar o dată în viață.

Mult nu a mai rămas și mult așteptatele sărbători de iarnă ne vor bucura și ne vor umple sufletele de bucurie prin magia care ne este oferită de tradițiile respectate din moși-strămoși.

Cu toții știm că sărbătoarea cea mai așteptată de către toți copiii, dar și de către cei mai în vârstă, însă cu suflete de copii, este Crăciunul.

Așteptăm această sărbătoare cu o nespusă bucurie pentru că ne adună pe toți în jurul bradului, primind daruri și oferind și noi la rândul nostru celor dragi. Primim colindătorii pe care îi ascultăm cu drag, pentru că ne încântă cu tradiționalele colinde închinare Domnului Iisus Hristos.

Iarna este anotimpul preferat al copiilor, fiindcă ne aduce bucuria zăpezii, a săniușului și ne încântă cu frumusețea ei sclipitoare.

A mai trecut un an cu bune, cu rele, dar l-am depășit cu bine. Acum îl așteptăm pe cel nou cu speranțe, cu vise noi pe care le dorim să se împlinească.

În concluzie, sărbătorile de iarnă ne aduc bucurie în suflete și ne fac să fim mai buni.

SINGUR DE CRĂCIUN

Elev Bercia Iulian, clasa a VII-a,

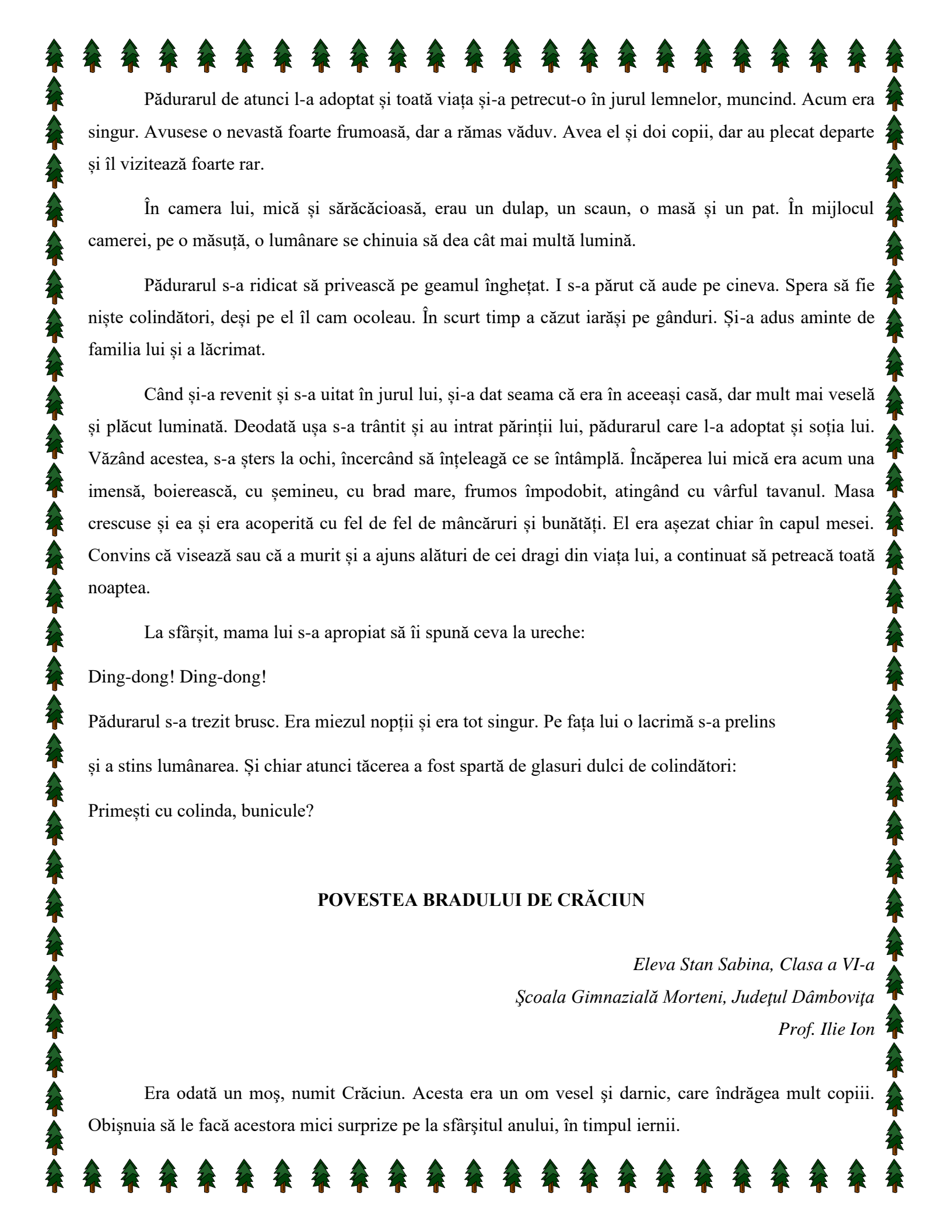
Școala Gimnazială Nr. 21 Vicențiu Babeș, Timișoara, Timiș,

Prof. Stoian Adriana

A fost odată, demult... sau poate nu chiar atât de demult... De fapt, a fost, ca în fiecare an, mare bucurie de Crăciun. Toți oamenii erau foarte entuziasmați și asta se vedea atât în fotfota orașului, cât și în gospodăriile oamenilor de la țară. Doar într-o casă luminile erau stinse, fumul ieșea plictisit pe horn, iar din curte nu se auzea niciun zgomot. Acea era casa pădurarului. Deși era un om bun și harnic, oamenii nu îl căutau decât dacă aveau nevoie de lemne. Li se părea că prea e retras. Credeau că îi place să fie singur. Circulau pe seama lui tot felul de povești...

Adevărata lui poveste este una tristă, care i-ar face pe mulți să plângă.

A fost copil orfan de mic, fiind salvat din propria lui casă, care a luat foc chiar într-o noapte de Crăciun, părinții lui fiind prinși acolo...

Pădurarul de atunci l-a adoptat și toată viața și-a petrecut-o în jurul lemnului, muncind. Acum era singur. Avusese o nevastă foarte frumoasă, dar a rămas văduv. Avea el și doi copii, dar au plecat departe și îl vizitează foarte rar.

În camera lui, mică și sărăcăcioasă, erau un dulap, un scaun, o masă și un pat. În mijlocul camerei, pe o măsuță, o lumânare se chinuia să dea cât mai multă lumină.

Pădurarul s-a ridicat să privească pe geamul înghețat. I s-a părut că aude pe cineva. Spera să fie niște colindători, deși pe el îl cam ocoleau. În scurt timp a căzut iarăși pe gânduri. Și-a adus aminte de familia lui și a lăcrimat.

Când și-a revenit și s-a uitat în jurul lui, și-a dat seama că era în aceeași casă, dar mult mai veselă și plăcut luminată. Deodată ușa s-a trântit și au intrat părinții lui, pădurarul care l-a adoptat și soția lui. Văzând acestea, s-a șters la ochi, încercând să înțeleagă ce se întâmplă. Încăperea lui mică era acum una imensă, boierească, cu șemineu, cu brad mare, frumos împodobit, atingând cu vârful tavanul. Masa crescuse și ea și era acoperită cu fel de fel de mâncăruri și bunătăți. El era așezat chiar în capul mesei. Convins că visează sau că a murit și a ajuns alături de cei dragi din viața lui, a continuat să petreacă toată noaptea.

La sfârșit, mama lui s-a apropiat să îi spună ceva la ureche:

Ding-dong! Ding-dong!

Pădurarul s-a trezit brusc. Era miezul nopții și era tot singur. Pe fața lui o lacrimă s-a prelins și a stins lumânarea. Și chiar atunci tăcerea a fost spartă de glasuri dulci de colindători:

Primești cu colinda, bunicule?

POVESTEA BRADULUI DE CRĂCIUN

Eleva Stan Sabina, Clasa a VI-a

Școala Gimnazială Morteni, Județul Dâmbovița

Prof. Ilie Ion

Era odată un moș, numit Crăciun. Acesta era un om vesel și darnic, care îndrăgea mult copiii. Obişnuia să le facă acestora mici surprize pe la sfârșitul anului, în timpul iernii.

Într-o zi, plecând Moș Crăciun să cumpere jucării, a trecut printr-o pădure deasă. Noaptea l-a surprins într-o poiană, având de jur împrejur mulți brazi. Moșul a fost nevoit să înnopteze acolo, împreună cu spiridușii lui. Numai că, pe la miezul nopții a început o vijelie care îți dădea fiori. Moșul nu s-a speriat dintr-atât. Pățise multe lucruri rele la viața lui, dar reușise să iasă cu bine din toate încercările. S-au adăpostit cu toții între câțiva brazi apropiați și acolo au înduraturgia. Brazii i-au ferit de vântul puternic. Dimineța, după ce vremea s-a mai liniștit, cei din micul grup condus de moș și-au dat seama de pericolul care le pusese viața în primejdie. Numai brazii le fuseseră de ajutor.

Atunci, Moș Crăciun a luat câțiva brazi mici pentru a-i oferi cadou copiilor, care să-i împodobescă și să le amintească de importanța lor în caz de nevoie. De aceea, se păstrează și azi tradiția bradului de Crăciun.

TAINELE LUI MOȘ CRĂCIUN

Elev Mititelu Andrei, clasa aV-a

Liceul de Arte „Margareta Sterian”, Buzău

Prof. îndrumător Vlad Rodica

Andrei și Mihaela stăteau lângă focul sobei, gândindu-se la Moș Crăciun, în această seară de Ajun!

Toate decorațiunile erau pregătite, dar și prăjiturile proaspete, laptele cald, bradul îm-podobit cu cea mai frumoasă decorațiune, steaua din vârful lui, dar, parcă, simțeau că se în-tâmplă ceva neplăcut în jur... În momentul acela, Mihaela începu să-i vorbească fratelui:

- Andrei, simți și tu ceva ciudat, ca mine?
- Nu, ce să se întâmple?
- Nu știu, parcă presimt că Moșul a pățit ceva.
- Nu cred...

Dar Mihaela avea dreptate, pentru că, în acel moment, o scrisoare intrase pe geamul deschis, lăsând mult mister în urmă. Băiatul luă foaia în mână și începu să o citească cu voce tare: “Aveți grijă, Moșul a fost capturat de “Lupii Transparenti” și, dacă nu-l veți ajuta, niciun copil nu va mai primi cadouri. Se află la fabrica veche de caramel de la marginea orașului.”

- Oooo, nu, Andrei! Ce ne facem?
- Eu zic să luăm funia și scara din debara și să mergem!

- Bine, să pornim!

Așa au și făcut, au luat scara și funia și au pornit. Totuși, aveau unele probleme, pentru că, din numele lor, ne dăm seama ce superputere au “Lupii Transparenți”, așa că, se puteau camumfla ușor, dar erau cam tembeli.

Când au ajuns acolo, s-au așteptat să fie mulți, dar nu a fost nimic prea greu. Au pus scara la geam și funia pe partea cealaltă și, astfel, au reușit să intre înăuntru. Odată intrați, l-au văzut pe Moș Crăciun, pe renii și pe spiridușii lui legați. Din nou, ei au crezut că va fi greu să-i dezlege, pentru că lupii erau transparenți, dar nici măcar nu erau acasă. Andrei și Mihaela s-au dus și i-au dezlegat, spunând:

- Bine te-am găsit, Moș Crăciun!

- Ziua-bună copiii moșului! Mulțumim că ne-ați ajutat.

- Cu mare drag, a spus Andrei.

- Copii, noi, de fapt, nu am fost capturați, ci a fost un test pentru conștiința voastră și pentru bunătatea voastră. L-ați trecut cu brio! Acum duceti-vă la culcare și mâine vor veni cadourile.

- Bine, Moșule! Dar nu uita să te duci pe la toți copiii săraci care te așteaptă demult.

Și, astfel, ei au înțeles că această sărbătoare, Crăciunul, nu înseamnă doar cadouri, ci iubire nesfârșită și fapte bune.

MAGIA IERNII

Elev Tănase Cristian Marius, clasa a V-a

Școala Gimnazială „MARIN M. TICULESCU”

Localitatea: Băneasa-Judet: Giurgiu,

Profesor: Călin Viviana

A venit și pe la noi iarna cu multă zăpadă. Ninge atât de frumos încât nu poți să te abții să nu ieși și să te joci prin omătul cel rece și pufos.

Norii plumburii și grei cern zăpada albă ca spuma laptelui cu nemiluita, repede și cu fugi mari.

Totul e amorțit sub oceanul de ninsoare. Crăiasa zăpezilor, pe cine vede că-i calcă plapuma cea pufoasă, îi face umerii albi și grei neinteresând-o cine e. Soarele rotund și palid, se arată cu frică printre norii cei reci. Vântul șuieră prin crengile copacilor cu senzația că întradevăr a venit iarna cea bogată în sărbători. Casele împodobite cu zăpada cristalină dorm liniștite sub acoperișurile încărcate cu omăt și aranjate cu ghirlandele de cristaluri.

De sărbători în ce case ,de intri, vezi brazii ornați cu tot felul de ghirlande și globulețe care mai de care mai colorate și mai aranjate cu diferite moduri.

Copii bucuroși au ieșit din case trăgându-se cu săniile ușoare, printre troienele călătoare, adunate ca mărgelele la un colier. Unii copii, cei mai mici, se bucură și ei de iarnă ,cu lacrimi căzând de pe sănii. Magazinele sunt aglomerate de oameni care se pregătesc pentru sărbătorile de iarnă, în special de Crăciun.

Așteptăm cu nerăbdare Craciunul,sărbătoarea tuturor creștinilor,dar mai ales a noastră, a copiilor,care am împodobit deja bradul.

Fiecare dintre noi știe și spune mai departe povestea Nașterii:

"Cu mult timp în urmă, unei femei pe nume Maria, i s-a arătat într-o noapte o lumină puternică pe fereastră. Ea încă nu bănuia ce minune o așteaptă. S-a apropiat ușor, ușor de geam." Acolo erau îngerii care o așteptau. Mariei i s-a dat vestea precum că ea va naște un Fiu al lui Dumnezeu. Maria și Iosif au plecat spre Betleem să plătească impozitul.

Apoi ,au căutat un han pentru a înnopta acolo, dar nu au găsit.Durerile Mariei erau din ce în ce mai apăsătoare și pașii îi erau tot mai greoi.Ajungând la casa lui Crăciun, au bătut la ușă unde a răspuns însuși Crăciun. Maria și Iosif l-au întrebat dacă pot să înnopteze în casa lui,dar acesta i-a refuzat. Neavând unde să meargă, au mai bătut odata la ușă și a răspuns Crăciunița .Ea le-a dat voie să stea în grajdul animalelor. Acolo, în paie, s-a născut Mesia.

Cei mici adorm ascultând povestea și visând la darurile pe care le vor găsi in zori...

TRADIȚII ȘI OBICEIURI DIN ZONA BRAȘOVULUI

Elev: Boarici Denisa, Clasa a Vi-a

Școala Gimnazială Nr. 1 Mîrzănești, Comuna Mîrzănești, Județul Teleorman

Profesor Coordonator: Dumitrescu Steliana

La brașoveni, credințele și riturile legate de solstițiul de iarnă și, implicit, de Crăciun sunt foarte importante, acestea păstrându-se mai bine pe la sate.

În Ajunul Crăciunului, gospodarii strâng de la vecini tot ce au dat cu împrumut, ca să îi găsească sărbătorile cu toata averea în casa. Tot în această zi, pe 24 Decembrie, se iese din post, până la Postul Paștilor. Dacă între cele două posturi perioada este mai lungă, se crede că anul care urmează va fi unul

bun, mănos. Pentru ca în anul care vine să fie frumoase și bogate, femeile pun un ban de metal și o nucă în apă în care se spală.

În Ajun, gospodarii pun mâna pe toate uneltele din curte, ca în anii următori să le poată folosi cu spor. Nu este bine să se aducă în casa bradul de Crăciun înainte de 24 decembrie și să se decoreze după 12.00 noaptea. Cu o zi înainte de Crăciun, sătenii pun într-o găleată cu apă o potcoavă. Primul va bea gospodarul, care apoi o va da vitelor, astfel ca ele să fie tari ca fierul. Găinilor li se va da de mâncare din ciur sau sită, ca în anii următori să facă ouă mai multe.

Ciobanii așază sub pragul casei un drob de sare învelit, pe care îl lasă în acel loc până la 'Alesul oilor', care are loc în fiecare an, în luna aprilie. Atunci ei îl scot, îl macină și îl amestecă cu tărâțe, după care îl dau oilor, pentru ca turma să sporească. Hornurile se curăță, iar funinginea se pune la rădăcina pomilor, care vor avea un rod mai bogat.

În noaptea dintre Ajun și Crăciun se priveghează. În timpul priveghiului, pe masă se pune un colăcel cu un cuțit înfipt în el. Masa, așezată la ora 17.00, în Ajun, trebuie să rămână întinsă toată noaptea, iar cine are cămin va lăsa focul aprins în tot acest timp.

De Crăciun, pâinea se așază sub masă, ca să atragă norocul, iar sub fața de masă se pune pleava de grâu, pentru belșug. Până la Crăciun, toată lumea trebuie să se împace cu dușmanii.

Tot pe la sate există credința conform căreia, în Ajun, mâncarea de căpetenie este grâul. Când sătenii se așază la masă, mai întâi gusta din grâu și îl arunca cu lingura în sus, pentru 'a se prinde de grindă, că se prinde rodul'. Pentru a respecta scena 'Cinei cea de taină', la care au participat 12 apostoli și Domnul Christos, în Ajun este bine să se gătească 12 feluri de bucate. Turtele de Crăciun se mai numesc în unele părți ale țării și 'pelințele Domnului'. La masă, sătenii stau cu picioarele pe topor, ca să fie tari ca fierul peste an.

În prima zi de Craciun se merge la biserică iar apoi se ia masa în familie. Copiii încep colindatul cu steaua, în grupuri de câte trei. Ei au ca recuzită o stea confecționată dintr-o vască de sită cu raze din sipce de lemn, totul fiind îmbrăcat în hartie colorată. Pe cap copiii poartă coroane de hârtie iar cântecul de stea se compune din troparul Nașterii Domnului. Cântarea face referiri la efortul depus pentru găsirea pruncului Iisus și conține unele reflecții filozofice asupra vieții pământene.

În a doua zi de Craciun finii merg în vizită la nași, dăruiesc un colac și zic "De la noi mai puțin, mai mult de la Domnul", se colindă casa preotului și feciorii își cheamă mândrele la joc. Dacă în ziua asta bate vântul, toamna va fi bogată în vânturi și ploi. De fapt, toate zilele dintre Craciun și Anul Nou au menirea de a vesti cum va fi noul an.

În a treia zi de Craciun este sărbătorit Sfântul Ștefan, primul martir creștin, condamnat la moarte de iudei în anul 33. Sfântul Ștefan a fost primul creștin care a vestit și a marturisit credința în Hristos.

Numele său, de origine greacă, înseamnă „coroană” și face referire la faptul că Sfantul Ștefan deschide drumul unui nesfârșit șir de martiri creștini.

TRADIȚIA STEAGURILOR CU GEAVRELE DE LA MORTENI

Elev Găinușă Răzvan, Clasa a VIII-a

Școala Gimnazială Morteni, Județul Dâmbovița

Prof. Ene Doina

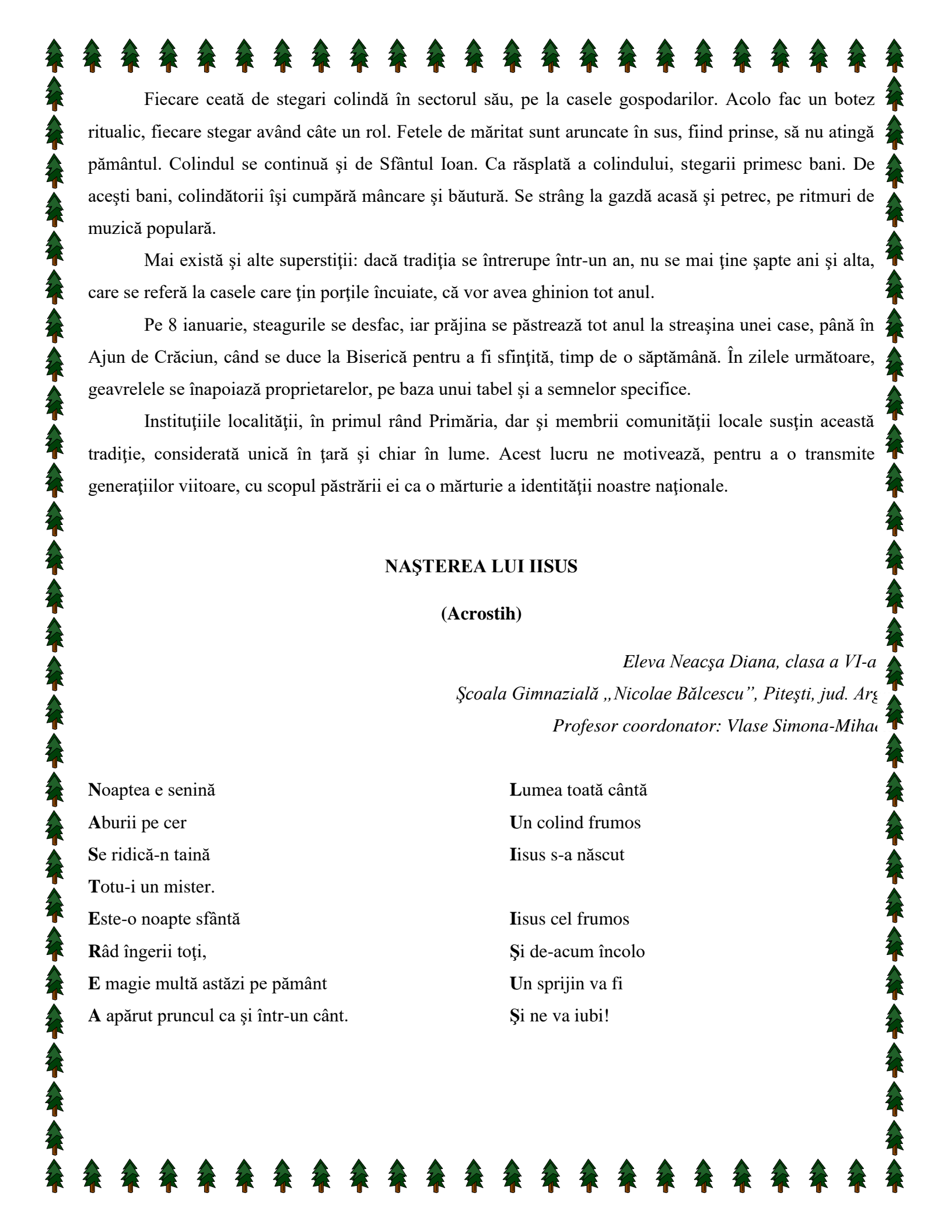
Boboteaza este un eveniment religios și cultural, specific zilei de 6 ianuarie. Anual, locuitorii comunei Morteni, o localitate dâmbovițeană de câmpie, sărbătoresc Boboteaza cu o tradiție proprie, cea a steagurilor cu geavrele.

Tinerii stegari sunt necăsătoriți. Au dreptul de a face parte din această ceată timp de șapte ani. Costumația lor este formată din ghetete negre, pantaloni negri, pulover alb tricotat din lână, căciulă neagră din blană de miel. Sunt încinși cu un bete care trece, pe piept oblic, în dreptul inimii.

Există patru cete de colindători, cu steagurile geavrelelor. Acestea corespund celor patru sectoare pe care le reprezintă și simbolizează cele patru puncte cardinale și cele patru puncte ale crucii. Cu o săptămână înainte, acești tineri străbat satul pentru a strânge geavrele necesare împodobirii steagului. Aceste geavrele (termen turcesc) sunt batiste cusute de tinerele necăsătorite, cu motive florale sau geometrice, în culori variate, fiind ajutate de femeile cu experiență.

Toți stegarii se strâng acasă la unul dintre ei, care este gazda și se organizează. Împodobirea steagului începe de la vârful prăjinii. Acolo sunt fixate cu un bete următoarele obiecte: o cruce, un drapel tricolor, ciucuri colorați, panglici și busuioc. Cu legături, cunoscătorii fixează apoi circa 1000 de geavrele pe prăjină. Se folosesc și geavrele mai vechi, chiar de zeci de ani. Noaptea se face de strajă pentru a împiedica înstrăinarea steagului și nevoia de a fi răscumpărat.

De Bobotează, creștinii se adună în centrul comunei pentru a asista la slujba religioasă de sfințire a apei de către preotul satului respectiv. După sfințirea apelor, preotul stropește cu agheazmă vârfulurile celor patru steaguri, care, imediat după botez au fost aruncate în sus, fiind lăsate și prinse în zbor pe brațe. Aruncate din nou în sus, stegarii însoțesc acțiunea cu strigături de „Hăăp! Hăăp! Hăăp!”, creând o imagine unică, deosebită, de forță, bucurie, satisfacție, de legătură a pământului cu cerul dar și de recunoștință în fața divinității. Ruperea unui steag înseamnă ghinion. Ceata respectivă nu mai poate colinda, iar stegarii sunt în pericol de a se îmbolnăvi sau, și mai grav, de a deceda.

Fiecare ceată de stegari colindă în sectorul său, pe la casele gospodarilor. Acolo fac un botez ritualic, fiecare stegar având câte un rol. Fetele de măritat sunt aruncate în sus, fiind prinse, să nu atingă pământul. Colindul se continuă și de Sfântul Ioan. Ca răsplată a colindului, stegarii primesc bani. De acești bani, colindătorii își cumpără mâncare și băutură. Se strâng la gazdă acasă și petrec, pe ritmuri de muzică populară.

Mai există și alte superstiții: dacă tradiția se întrerupe într-un an, nu se mai ține șapte ani și alta, care se referă la casele care țin porțile încuiate, că vor avea ghinion tot anul.

Pe 8 ianuarie, steagurile se desfac, iar prăjina se păstrează tot anul la streășina unei case, până în Ajun de Crăciun, când se duce la Biserică pentru a fi sfințită, timp de o săptămână. În zilele următoare, geavrele se înapoiază proprietarelor, pe baza unui tabel și a semnelor specifice.

Instituțiile localității, în primul rând Primăria, dar și membrii comunității locale susțin această tradiție, considerată unică în țară și chiar în lume. Acest lucru ne motivează, pentru a o transmite generațiilor viitoare, cu scopul păstrării ei ca o mărturie a identității noastre naționale.

NAȘTEREA LUI IISUS

(Acrostih)

Eleva Neacșa Diana, clasa a VI-a

Școala Gimnazială „Nicolae Bălcescu”, Pitești, jud. Argeș

Profesor coordonator: Vlase Simona-Mihaela

Noaptea e senină

Aburii pe cer

Se ridică-n taină

Totu-i un mister.

Este-o noapte sfântă

Râd îngerii toți,

E magie multă astăzi pe pământ

A apărut pruncul ca și într-un cânt.

Lumea toată cântă

Un colind frumos

Iisus s-a născut

Iisus cel frumos

Și de-acum încolo

Un sprijin va fi

Și ne va iubi!

DE MOȘ NICOLAE

*Eleva Bogdan Mihaela, Clasa a VI-a
Școala Gimnazială Morteni, Județul Dâmbovița*

Prof. Ene Doina

Este-n lume-un sfânt bătrân,
Nicolae, suflet bun,
Ce-aduce daruri pentru toți,
Dar, mai ales, la nepoți.

Orice copil cu o dorință,
Ghetuțele și le curăță,
O scrisoare el pregătește,
În care scrie ce își dorește.

Știe moșul ce vreți voi,
Jucării în un sac greoi.
Însă, de l-ați supărat,
Moșul chiar s-a întristat.

Dacă nu ai fost cuminte,
Moșul te va ține minte.
O să aibă pentru tine,
Nuielușe cât îl ține.

La toți care-ați fost cuminți
Și-ați ascultat de părinți,
Moșul sigur va veni,
Cu dulciuri și jucării.

BUCURIILE CRĂCIUNULUI

*Eleva Stoicescu Monica, clasa aV-a
Liceul de Arte „Margareta Sterian”, Buzău
Prof. îndrumător Vlad Rodica*

Azi e ziua de Ajun,
Și cu bucurie spun:
Îl aștept pe Moș Crăciun,
Cel mereu darnic și bun.

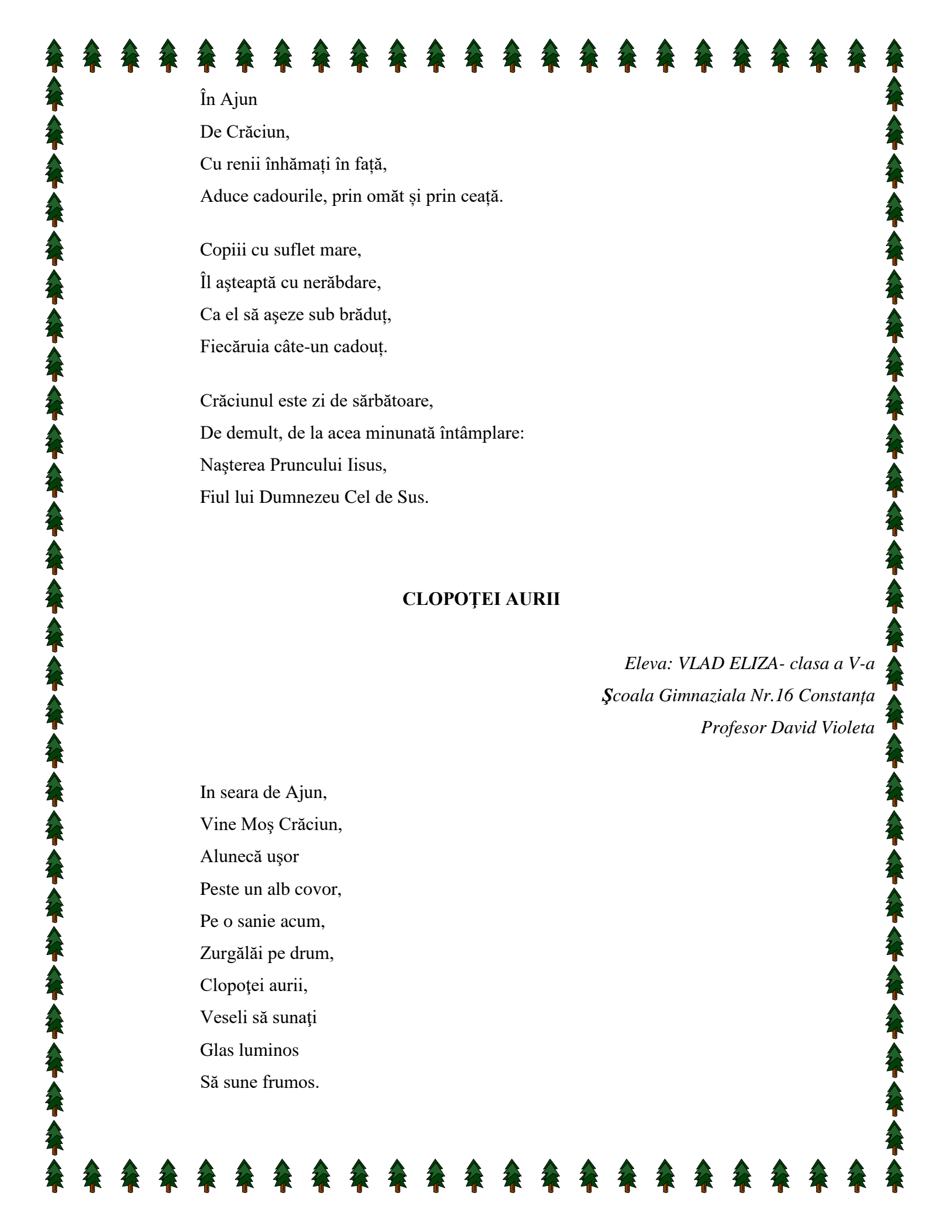
Bradul este-mpodobit,
Ziua dorită-a venit.
Și în brad am pus o stea,
Să mă vegheze și noaptea.

Deschid veselă cadoul,
La fel face frățiorul.
Este și el bucuros
De Nașterea lui Hristos.

BUNUL MOȘ CRĂCIUN

*Elev Tudorie Denis, clasa aV-a
Liceul de Arte „Margareta Sterian”, Buzău
Prof. îndrumător Vlad Rodica*

Moș Crăciun,
Bătrânul bun
Aduce cadouri făcute de spiriduși
La copiii mari și la bebeluși.

În Ajun
De Crăciun,
Cu renii înhămați în față,
Aduce cadourile, prin omăt și prin ceață.

Copiii cu suflet mare,
Îl așteaptă cu nerăbdare,
Ca el să așeze sub brăduț,
Fiecăruia câte-un cadouț.

Crăciunul este zi de sărbătoare,
De demult, de la acea minunată întâmplare:
Nașterea Pruncului Iisus,
Fiul lui Dumnezeu Cel de Sus.

CLOPOȚEI AURII

*Eleva: VLAD ELIZA- clasa a V-a
Școala Gimnaziala Nr.16 Constanța
Profesor David Violeta*

In seara de Ajun,
Vine Moș Crăciun,
Alunecă ușor
Peste un alb covor,
Pe o sanie acum,
Zurgălăi pe drum,
Clopoței aurii,
Veseli să sunați
Glas luminos
Să sune frumos.

CRĂIASA IARNA

Eleva Purcaru Adriana, Clasa a V-a

Prof. Coordonator Moisă Cornelia

Școala Gimnazială Nr. 1 Ardeoani, Jud Bacău

Iarna în haină argintie
Totul-n alb vrea ca să fie.
Și pe cerul plin de nori,
Fulgii albi plutesc ușori.

Ea-și cheamă doi croitori,
Asprul Ger și-un Vânt Țepos
S-o îmbrace mai frumos.
Gerul imediat să-i țeară
Albă rochie de Crăiasă,
Să fie cât mai frumoasă.

Iar vântul mereu pe fugă,
Să-i croiască trenă lungă
Prin tot ținutul să ajungă.
Pe copii să-i bucure,
Trena o să scuture.
Din ea o să cadă,
Fulgii de zăpadă.

DECEMBRIE

Eleva Bejan Maria, cl. a VII a B

Școala Gimnazială Emil Drăgan- Ungheni jud. Mureș

Prof. Ghirca Liliana Tania

Se așterne-ncet zăpada

Fulgii cad,parcă plutesc.

Și învăluind podoaba

Drumuri albe se croiesc.

Iarna bate pe la uși,

Să arate tuturor,

Cum s-a oglindit orașul

În înghețul apelor.

Seara stelele coboară,

Și dau veste tuturor,

Că în zori o să apară,

Farmecul ninsorilor.

DORINȚĂ DE CRĂCIUN...

Eleva Hrișuleac Iasmina-Andreea, Clasa a VII-a B

Școala Gimnazială "Dimitrie Pompeiu"

Comuna Broscăuți, Județul Botoșani

Prof. Apostol Iuliana – Andreea

În seara sfântă de Crăciun,
Te vreau aici cu mine.
Tu ești cu îngerii acum,
Și-mi este dor de tine!

În seara sfântă de Crăciun,
Nu vreau nimic mai mult,
Decât pe tine să te am,
Și-mi este de ajuns.

Te vreau drag frate înapoi,
Te vreau măcar o seară
Și dac-ai fi atunci cu noi,
Crăciunul n-o să doară!

Mai e puțin pân' la Crăciun,
Pe îngerii eu îi rog,
Să mi te-aducă înapoi,
Colind să cânti cu noi!

FERICIREA

*Eleva Duță Daria, Clasa a V a
Școala Gimnazială Plosca, Județul Teleorman*

Prof. Dimancea Aurelia

Afara ninge-ncețișor
Noi la orice ceas cântam
Peste tot *noi* colindăm,
Într-un mod iutișor..

E noapte, și-n case ne-am întors,
Pentru a asculta acel colind vestit, frumos
Despre Maica Sfântă și Iisus
Lângă focul ce de tata-i făcut.

S-ascultăm astfel de Iisus,
Cum s-a născut în ger, în frig
Și acolo-n Cer, mai sus
Îngerii-i cântau aprig.

Astfel pruncul se năștea
Și o stea ne preaveastea
Cum ca-nceput mântuirea,
Să înceapă fericirea!

FULG

Eleva Popescu Cleopatra, Clasa: a VII-a

Școala: Gimnazială "Gheorghe Hariton" Săhăteni, Județul: Buzău

Cadru didactic coordonator: Zaman Margareta

Un fulg de nea
O mica fiinta,
Catre drumul ei spre pace
Strabate lume-ntreaga,
Ca apoi sa piara pana iarna tace.

Capu-si pleaca-ncetisor,
Si lacrima isi tine
Se uita sus, la norisor,
Ca apoi sa cada si sa tremure-n suspine.

Cad-usor, usor si lin
Lang-o fereastră mica;
O imagine prin geamul cristalin,
Din care se aude o bataie ritmica.

Dupa micuta fereastră,
Un copil apare;
Si c-o ureche maiastră,
Bate-n toba cu-ncrezare.

Langa micutul copil,
Un pom verde, impopotonat se afla,
Care parca ne spune soptit:
"Craciun fericit.", dupa care tace-n taina.

NAȘTEREA DOMNULUI

Eleva Grosu Antonia, cls. a V a B

Șc. Gimn. Nr. 1 Albești-Botoșani

Prof. Carmen Macovei

Suntem în lumina prezentului,
Astăzi, în Ajun de Crăciun,
Vestind Nașterea Domnului,
Încercăm să fim mai buni.
Colindele răsună peste văi,
Ne simțim de Hristos mai aproape
Căci el e cu noi
Zi și noapte.
Ne îndrumă, ne păzește,
Calea bună ne-o arată,
Orice om îi mulțumește
Căci greșelile le iartă.
El pe lume a venit
Pentru-a noastră mântuire,
El pe lume a sosit
Pentru-a noastră bucurie.
Mare mulțumire
Maicii Domnului să fie
C-a umblat din casă-n casă
Ca pe Hristos să îl nască.
Lumina acelei seri sfinte
Ne călăuzește mereu,
Intră-n ale noastre suflete
Iubirea lui Dumnezeu.

A venit Crăciunul!

Întreaga omenire

Mulțumește lui Dumnezeu

Pentru-această bucurie

Ce va fi în sufletele noastre

Mereu vie.

ÎN NOAPTEA DE CRĂCIUN

Elev Iosup Nelly, Clasa a VI-a

Școala Gimnazială Morteni, Județul Dâmbovița

Prof. Ene Doina

Moș Crăciun, din depărtare,

Ai venit cu sacul mare,

S-aduci daruri la copii,

Să le faci lor bucurii.

Și pe horn te-ai coborât,

Ușurel și fără zgomot,

Tiptil tu te-ai strecurat,

Noaptea, pe lângă brad.

Și când mama m-a chemat,

Repede am coborât din pat,

„-Jocuri și bomboane ți-a dat!”

Și de toate eu m-am încântat.

IISUS, LUMINA LUMII

*Eleva Lău Adina, cls. a VII a A
Șc. Gimn. Nr. 1 Albești-Botoșani
Prof. Carmen Macovei*

Fecioara umbla-n sus și-n jos
Pe Fiul Sfânt să nască,
Dar totul fuse de prisos
Căci cine s-o primească?

Iisus veni pe-acest pământ
În ieslea cea săracă,
Iar Magii de la Răsărit
În grabă se arată.

Maica Sfântă îl văzu
Și mult se bucura,
Dar sufletu-i era pustiu
Știind ce va urma.

Menirea sa pe-acest pământ
Era frumos să-l crească
Și pe cei ce-ncredere i-or da
Ca să îi mântuiască.

În noaptea sfântă de Crăciun,
Sub licărirea lunii,
S-a născut pe-acest pământ
Iisus – lumina lumii.

MAGIA CRĂCIUNULUI

*Elev: Chiojdoiu Bogdan, Clasa a VI-a,
Școala Gimnazială Cislău, Jud. Buzău
Profesor coordonator: Olteanu Loredana*

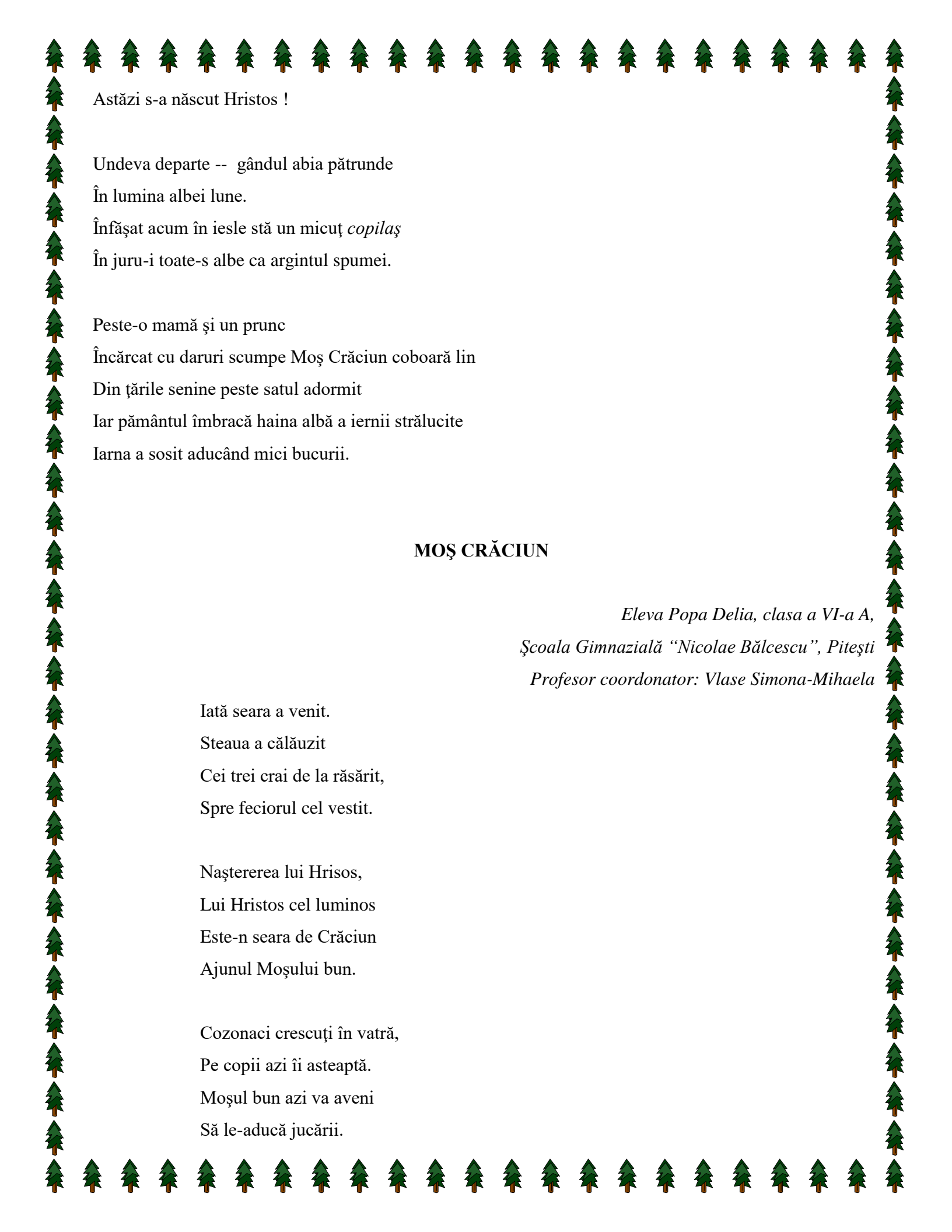
Iarna vine pe timp rece,
Tot așa și timpul trece.
Focul arde-n casa noastră
Și Crăiasa-i la fereastră;
Se apropie Crăciunul
Cu pași repezi, cât gândești
Iar copiii spun din suflet
Doar colinde românești.

MAGIA CRĂCIUNULUI

*Eleva Neagu Cătălina, Clasa a V a
Școala Gimnazială Plosca, Județul Teleorman
Prof. Dimancea Aurelia*

Iarna...și zarea albă ca un vis arată
Sub opincile înghețate neaua scârțâie călcată.
Undeva, pierdut în ceață de lumina albă rece
Un colind se-aude o clipă,
Doar o clipă ...

Pe la fiecare casă rîd ferestrele-n lumină
De atîta bucurie
De pe-o uliță pierdută din colindul dinainte
Ca pe-o aripă de înger lin răsună trei cuvinte

Astăzi s-a născut Hristos !

Undeva departe -- gândul abia pătrunde

În lumina albei lune.

Înfășat acum în iesle stă un micuț *copilaș*

În juru-i toate-s albe ca argintul spumei.

Peste-o mamă și un prunc

Încărcat cu daruri scumpe Moș Crăciun coboară lin

Din țările senine peste satul adormit

Iar pământul îmbracă haina albă a iernii strălucite

Iarna a sosit aducând mici bucurii.

MOȘ CRĂCIUN

Eleva Popa Delia, clasa a VI-a A,

Școala Gimnazială "Nicolae Bălcescu", Pitești

Profesor coordonator: Vlase Simona-Mihaela

Iată seara a venit.

Steaua a călăuzit

Cei trei crai de la răsărit,

Spre feciorul cel vestit.

Naștererea lui Hrisos,

Lui Hristos cel luminos

Este-n seara de Crăciun

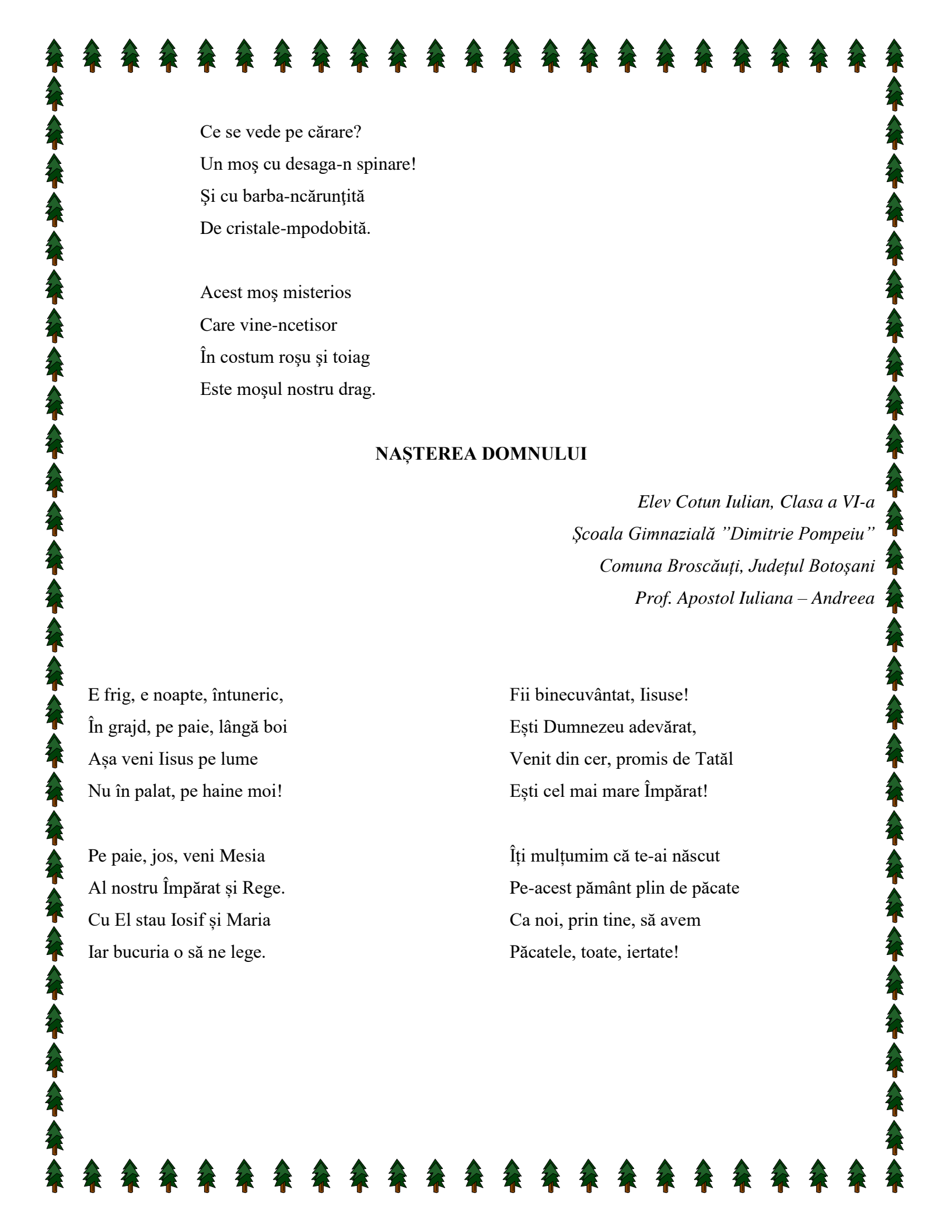
Ajunul Moșului bun.

Cozonaci crescuți în vatră,

Pe copii azi îi asteaptă.

Moșul bun azi va veni

Să le-aducă jucării.

Ce se vede pe cărare?
Un moș cu desaga-n spinare!
Și cu barba-ncărunțită
De cristale-mpodobită.

Acest moș misterios
Care vine-ncetisor
În costum roșu și toiag
Este moșul nostru drag.

NAȘTEREA DOMNULUI

*Elev Cotun Iulian, Clasa a VI-a
Școala Gimnazială "Dimitrie Pompeiu"
Comuna Broscăuți, Județul Botoșani
Prof. Apostol Iuliana – Andreea*

E frig, e noapte, întuneric,
În grajd, pe paie, lângă boi
Așa veni Iisus pe lume
Nu în palat, pe haine moi!

Pe paie, jos, veni Mesia
Al nostru Împărat și Rege.
Cu El stau Iosif și Maria
Iar bucuria o să ne lege.

Fii binecuvântat, Iisuse!
Ești Dumnezeu adevărat,
Venit din cer, promis de Tatăl
Ești cel mai mare Împărat!

Îți mulțumim că te-ai născut
Pe-acest pământ plin de păcate
Ca noi, prin tine, să avem
Păcatele, toate, iertate!

O VESTE MINUNATA

Elev Sîrbu Mihai Alexandru, clasa a V-a,

Profesor: Viviana Călin,

Școala Gimnazială Marin M Țiculescu Băneasa, Giurgiu

O ,ce veste minunată,
În Betleem ni se-arată!
Un Mântuitor prea-sfânt
Care se ține de cuvânt.

Isaia a proorocit
Că Iisus va fi venit
Când o stea se va-nălța
Și toți se vor bucura!

De aceea eu vă spun:
Asta înseamnă Craciun cel bun,
Nu că obiceiurile ar fi rele,
Dar uităm povestea adevăratei Stele.

Care s-a-nălțat spre ceruri,
Spunând cu glasul blând și lin:
Iisus s-a născut,păstorii vin,
Magii au la ei un mir divin.

OMUL DE ZĂPADĂ

*Eleva Dusciuc Gabriela Daniela, Clasa a V-a
Școala Gimnazială "Dimitrie Pompeiu"
Comuna Broscăuți, Județul Botoșani
Prof. Apostol Iuliana – Andreea*

Eu sunt omul de zăpadă!
Singur, nu mai vreau să fiu.
N-am cu cine să mă joc
Și pe alți copii nu știu.
Mă bucur că v-am găsit.
Poate că-mi veți da și mie
Un fular și-o pălărie
Fiindcă astea sunt cam vechi.
Suflă vântul prin urechi
Și de-aceea am răcit:
Vorbesc gros și răgușit!

POEZIA IERNII

*Eleva Raiu Diandra, cls. a V-a
Liceul de Arte Plastice "Hans Mattis- Teutsch", Brașov
Prof. Coord. Lorincz Cristina*

Iarna a sosit,
Totul e acoperit
Cu o blană argintie
Pufoasă și zglobie.
Totu-i înghețat
Și chiar agitat,
Totu-i o sclipire
Și o amăgire.

Casele sunt albe
Și strălucitoare,
Pomii sunt albiți
Și impodobiți.
Toate ciorile-mpreună
Țipă-ntruna: cra, cra, cra,
Și tot cară- ncet, încet,
Câte o creangă din nucet.

LA COLINDAT

*Elev Bădoi George, Clasa a VIII-a
Școala Gimnazială Morteni, Județul Dâmbovița
Prof. Ene Doina*

Zăpadă multă la noi s-a așezat,
Acum, în noaptea de Ajun,
Noi pornim la colindat,
Pe vechiul drum din cătun.

Din casă în casă, colindăm,
Veseli, toți strânși într-o ceată,
Nașterea Domnului v-o anunțăm,
Primum covrigi și mere ca răsplată.

NINGE FLORI DE IARNĂ

*Elev: Brutaru Cristian, Clasa a VI-a,
Școala Gimnazială Cislău, Jud. Buzău
Profesor coordonator: Moldoveanu Aurelia*

Ninge-n satul înghețat
Cu fulgi mari, ochioși
Fum din horn s-a ridicat
Peste nori pufoși.
Despre pruncul sfânt
Mama ne vorbește:
Cu glas tremurat
Ea ne povestește.
Că e prunc duios
Nascut la zi mare
Aducând cu dânsul
Slavă și mirare.

IARNA

*Elev Moise Laurențiu-Valentin, clasa a VIII-a
Liceul Special pentru. Deficienti de Vedere Buzau
Profesor Anton Ana Maria*

Când te afli lângă foc.
Și lemnele fac poc, poc.
Neaua cade lin, greoi.
În casă totul e-ntoi.
Cozonacu-i la crescut,
Sarmalele s-au făcut.
Carnea e deja pe foc.
Nimeni nu stă într-un loc.
Toate astea se întâmplă,
Când înainte de Crăciun,
Toată lumea se adună.
În seara sfântă de ajun.
În astă seară sfântă,
Domnul Sfânt om s-a nascut.
În iesle Maica Sfântă,
Pe paie reci l-a născut.
Magii daruri i-au oferit,
Prin țară au calatorit.
Pâna pe Domnu au găsit.
Și ingerii l-au prea-mărit.
Această sărbătoare,
Ortodocșii o iubesc,
Cu drag o sărbătoresc.
Pe Domnull prea măresc.

BUCURIILE CRĂCIUNULUI

Eleva Nistor Bianca, Clasa a III-a

Prof. Coordonator Purcaru Ana

Școala Gimnazială Nr. 1 Ardeoani, Jud. Bacău

An de an sosește-n prag
Moșul bun și drag.
Este Moș Crăciun
Ce sosește în Ajun!
Cu bomboane, jucării,
Pentru cuminiții copii.
Mai aduce-n casă
O veste frumoasă
Că s-a născut Prunc
Pe acest pământ,
Lumea s-o iubească
Și s-o mântuiască.

IARNA

Eleva Dănilă Amalia-Gabriela, Clasa a IV-a

Școala Gimnazială Nr.40 ,, Iulia Hasdeu, jud. Galați

Cadru didactic: prof.înv.primar, Manole Monica

Afară ninge continuu de două zile . Sunt curioasă să văd dimineața schimbările pe care le-a adus iarna în peisajul de afară .

Privesc pe geam , dar florile de gheață puse de Baba Iarna la geamurile casei, împiedică privirea să treacă dincolo, afară. Cu o suflare caldă , topesc crini și roze de zăpadă de pe geam și reușesc să fac o mică ferestruică prin care pot privi afară .

Prin oceanul de ninsoare de afară observ cu greu pomii din fața casei . Aceștia sunt încărcăți cu strai bogat de nea. Totul în jur e de un alb scânteietor , peste care bate tare vântul, dând impresia că iarna

trece în calești de vijelie peste sat . Printre palele de viscol apar fantasme albe , plopii de la marginea drumului, cu umerii albi de zăpadă care par a se frânge sub greutatea cojocului de nea.

Incet , încet vijelia se domolește . Totul în jur pare liniștit acum și ai impresia că satele din jur sunt adormite și se pierd în vise albe .Incet gerul pune streșinilor casei o ghirlandă de cristale strălucitoare . De peste sate , fumul urcă spre cer în spirale cenușii , jucăușe .

Iarna este un anotimp feeric , ca dintr-un basm fermecat ce te îndeamnă să ascuți poveștile bunicilor spuse la gura sobei

VINE, VINE IARNA!

Elev Anghela Cristi-Iulian, Clasa- A Iv-A

Școala Gimnazială,,Iulia Hasdeu'' ,Galați

Cadru Didactic Coordonator-Prof.înv.primar, Manole Monica

Fulgi de nea mari, pufoși și zlobii ne îmbie cu dansul lor. Sunt primii fulgi pe care îi văd în această iarnă. Dansul și magia lor mă face să visez, să dansez de bucurie împreună cu ei. Iarna cea de vis a venit.

Este anotimpul sărbătorilor, al colindelor, pe care le aștept de când mă știu, cu nerăbdare. Iarna este împărăteasa de gheață, pe care cred că toți, cu mic, cu mare, o iubim și o îndrăgim. Pentru feeria ei de argint poleit cu albul de cristal peste întinsa zare pe care ne-o oferă ea, Regina de gheață, merită să fie așezată în mintea noastră de mici copii.

„Vine, vine iarna!”, se-aud peste dealuri glasuri cristaline de copii chemându-se între ei pe derdeluș. Iarna-i bucuria lor. Ea vine pentru fiecare cu magie, umplând sufletele fiecăruia de fericire.

-A venit, a venit! strigă într-un glas și cele două vrăbiuțe pe care le hrănesc la fereastra mea.

-Cine a venit? întreb curios ștergând steluțelele de pe geam.

-Iarna, a venit iarna!

Doar ce vă povesteam, că această fericire nu e numai pentru noi oamenii, regina cu rochii din steluțe argintii face ca tot universul să vibreze și să înghețe de bucurie.

A venit, a venit iarna...

IARNA

*Eleva Dănilă Amalia-Gabriela, Clasa a IV-a
Școala Gimnazială Nr.40 „Iulia Hasdeu” Galați
Cadru didactic: prof.înv.primar, Manole Monica*

Afară ninge continuu de două zile . Sunt curioasă să văd dimineața schimbările pe care le-a adus iarna în peisajul de afară .

Privesc pe geam , dar florile de gheață puse de Baba Iarna la geamurile casei, împiedică privirea să treacă dincolo, afară. Cu o suflare caldă , topesc crini și roze de zăpadă de pe geam și reușesc să fac o mică ferestruică prin care pot privi afară .

Prin oceanul de ninsoare de afară observ cu greu pomii din fața casei . Aceștia sunt încărcăți cu strai bogat de nea. Totul în jur e de un alb scânteietor , peste care bate tare vântul, dând impresia că iarna trece în calești de vijelie peste sat . Printre palele de viscol apar fantasme albe , plopilor de la marginea drumului, cu umerii albi de zăpadă care par a se frânge sub greutatea cojocului de nea.

Încet , încet vijelia se domolește . Totul în jur pare liniștit acum și ai impresia că satele din jur sunt adormite și se pierd în vise albe .Încet gerul pune streșinilor casei o ghirlandă de cristale strălucitoare . De peste sate , fumul urcă spre cer în spirale cenușii , jucăușe .

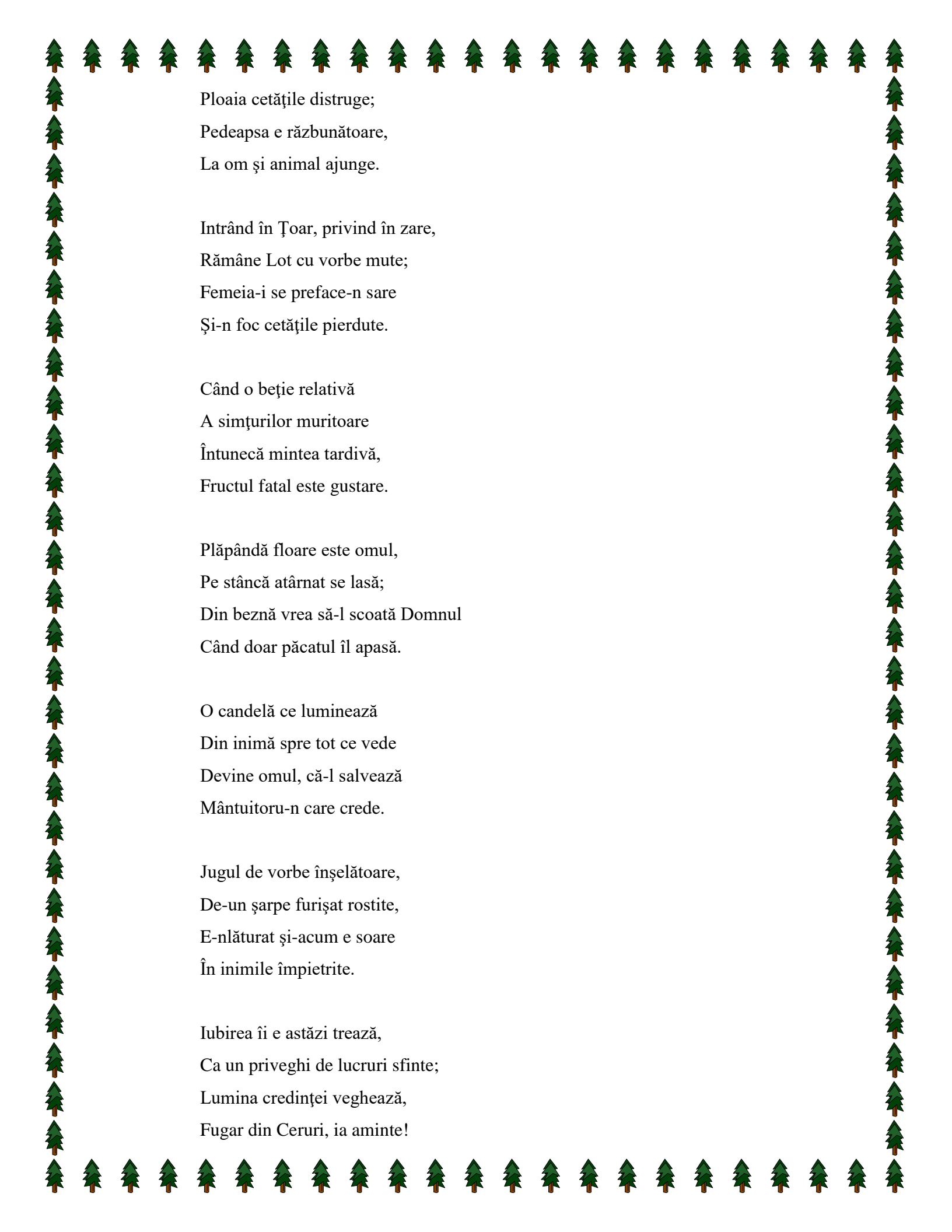
Iarna este un anotimp feeric , ca dintr-un basm fermecat ce te îndeamnă să asculți poveștile bunicilor spuse la gura sobei

CETĂȚILE SUFLETELOR PIERDUTE

*Elev Ieremia Pătrașcu, clasa a VIII-a A,
Școala Gimnazială „Liviu Rebreanu” Mioveni, județul Argeș,
Ptof. coordonator Tudor Ana*

Biblia spune tuturor
Că cel nelegiuit plătește;
Peste Sodoma și Gomora
Cruțarea loc nu-și mai găsește.

Din cer, cu pietre arzătoare,

Ploaia cetățile distruge;
Pedeapsa e răzbunătoare,
La om și animal ajunge.

Intrând în Țoar, privind în zare,
Rămâne Lot cu vorbe mute;
Femeia-i se preface-n sare
Și-n foc cetățile pierdute.

Când o beție relativă
A simțurilor muritoare
Întunecă mintea tardivă,
Fructul fatal este gustare.

Plăpândă floare este omul,
Pe stâncă atârnat se lasă;
Din beznă vrea să-l scoată Domnul
Când doar păcatul îl apasă.

O candelă ce luminează
Din inimă spre tot ce vede
Devine omul, că-l salvează
Mântuitoru-n care crede.

Jugul de vorbe înșelătoare,
De-un șarpe furișat rostite,
E-nlăturat și-acum e soare
În inimile împietrite.

Iubirea îi e astăzi trează,
Ca un priveghi de lucruri sfinte;
Lumina credinței veghează,
Fugar din Ceruri, ia aminte!

DINTR-UN STEJAR

*Elev Abel Pătrașcu, clasa a VIII-a A,
Școala Gimnazială „Liviu Rebreanu” Mioveni, județul Argeș, prof.*

Coordonator Tudor Ana

Oază de pace, spirit demn,
E Mănăstirea Dintr-un Lemn,
Pentru acei ce zăbovesc
Într-un lăcaș dumnezeiesc.

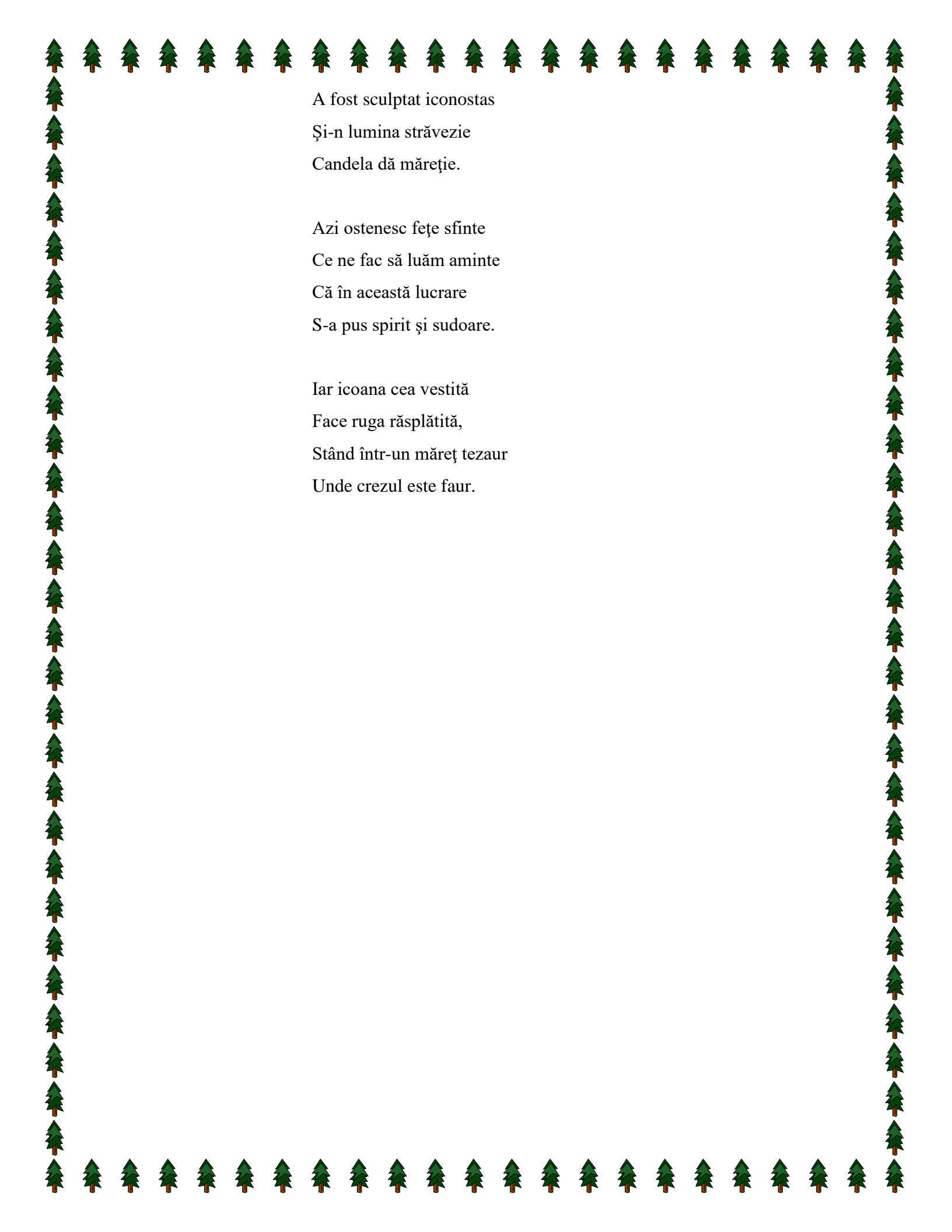
Legenda are tâlc și har,
Căci s-a ivit dintr-un stejar,
Și-n biserică de piatră
E tradiție și vatră.

Icoana Maicii Domnului
Zâmbește credinciosului
Cum Paul de Alep a scris
Vibrând al pustnicului vis.

Schitul i-a fost întemeiat
Călugărului prea curat,
Ce-a slujit cu dăruire,
Cu credință în rostire.

Bârne groase se ridică
În formă de rândunică;
Și n-are turlă, doar pridvor,
E mărturie din popor.

Și dintr-un tei cu dulce glas

A fost sculptat iconostas
Și-n lumina străvezie
Candela dă măreție.

Azi ostenesc fețe sfinte
Ce ne fac să luăm aminte
Că în această lucrare
S-a pus spirit și sudoare.

Iar icoana cea vestită
Face ruga răsplătită,
Stând într-un măreț tezaur
Unde crezul este faur.